DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 111 / IV legislatura / Sisè període

Dijous, 22 de desembre de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 60 — Tercera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

Preguntes

Preguntes al Consell Executiu sobre el retard en el projecte de construcció de la ronda sud d'Igualada (Anoia) (Reg. 23190) i sobre si hi ha cap previsió de l'inici de les obres de construcció de la ronda sud d'Igualada (Anoia) (Reg. 23191)

Formulació: *Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 6041).*

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 6041).*

Repregunta: *Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 6041).*

Segona resposta: *conseller (p. 6042).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres de canalització del riu Francolí (Reg. 23192)

Formulació: *Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 6042).*

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 6042).*

Repregunta: *Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 6042).*
Segona resposta: *conseller (p. 6042).*
Pregunta al Consell Executiu sobre els objectius i les prioritats de l'oficina d'atenció al ciutadà del Departament de Benestar Social (Reg. 22208)
Formulació: *Sr. Pueyo (ERC) (p. 6043).*
Resposta: *conseller de Benestar Social (p. 6043).*
Rèplica: *Sr. Pueyo (ERC) (p. 6043).*
Pregunta al Consell Executiu sobre la fiscalització de l'oficina de Benestar Social a Ripoll (Reg. 22209)
Formulació: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6043).*
Resposta: *conseller de Benestar Social (p. 6043).*
Repregunta: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6044).*
Segona resposta: *conseller (p. 6044).*
Pregunta al Consell Executiu sobre la mort d'una nena de catorze anys a l'hospital Arnau de Vilanova el mes de setembre de 1994 (Reg. 22684)
Formulació: *Sr. Pueyo (ERC) (p. 6044).*
Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 6045).*
Repregunta: *Sr. Pueyo (ERC) (p. 6045).*
Segona resposta: *conseller (p. 6045).*
Preguntes al Consell Executiu sobre la situació del conveni amb la Fundació Tissot (Reg. 23520) i sobre la data en què la Fundació Tissot va aportar al Cidem les seves conclusions per a rellançar l'economia al Ripollès (Reg. 23521)
Formulació: *Sr. Piella (S) (p. 6045).*
Resposta: *conseller d'Indústria i Energia (p. 6045).*
Repregunta: *Sr. Piella (S) (p. 6045).*
Segona resposta: *conseller (p. 6046).*
Pregunta al Consell Executiu sobre quines associacions o confessions religioses es pensen incloure en l'Agenda de la Generalitat per al 1996 (Reg. 23751)
Formulació: *Sr. Piella (S) (p. 6046).*
Resposta: *conseller de Justícia (p. 6046).*
Repregunta: *Sr. Piella (S) (p. 6047).*
Segona resposta: *conseller (p. 6047).*
Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals en l'Agenda de la Generalitat, sota l'epígraf d'«Església de Catalunya», es fa referència a l'Església catòlica (Reg. 23752)
Formulació: *Sr. Piella (S) (p. 6047).*
Resposta: *conseller de Justícia (p. 6047).*
Repregunta: *Sr. Piella (S) (p. 6048).*
Segona resposta: *conseller (p. 6048).*
Preguntes al Consell Executiu sobre la situació de l'explotació vitivinícola i la defensa dels interessos dels productors catalans de vi en relació amb les propostes de reforma de la Comunitat Europea (Reg. 21793), sobre si disposa d'estudis de l'impacte que tindria en el sector vitivinícola de Catalunya l'aprovació i la posada en pràctica del projecte de reforma de l'OCM (Reg. 23289), sobre els efectes i les repercussions de l'aplicació del projecte de reforma de l'OCM del vi sobre el sector vitivinícola de Catalunya (Reg. 23290) i sobre les mesures a prendre si s'aprova el projecte de reforma de l'OCM del vi de la Unió Europea (Reg. 23291)
Formulació: *Sr. Reguant (M) (p. 6048).*
Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 6048).*
Repregunta: *Sr. Reguant (M) (p. 6050).*
Segona resposta: *conseller (p. 6050).*
Pregunta al Consell Executiu sobre la residència pilot Amílcar, de Barcelona (Reg. 22687)
Formulació: *Sr. Rodri (ERC) (p. 6050).*
Resposta: *conseller de Benestar Social (p. 6050).*
Repregunta: *Sr. Rodri (ERC) (p. 6051).*
Segona resposta: *conseller (p. 6051).*
Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995 (Continuació.)

Addició de noves disposicions addicionals
Esmena del G. Socialista (núm. 307, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 6051).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 6052).*
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 308, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 11).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 309, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 213).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 310, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 244).
Esmena del G. Socialista (núm. 311, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Carnicer (S), que anuncia la presentació d'una esmena transaccional (p. 6052).*
El secretari tercer llegeix l'esmena transaccional (p. 6052).
Esmena del G. Socialista (núm. 312, d'addició)
Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S), juntament amb les esmenes núms. 357, 359 i 361 (p. 6053).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 6053).*
Esmena del G. Socialista (núm. 313, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 290).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 314, d'addició)
Torn a favor: *Sra. Oranich (IC), juntament amb les esmenes núms. 316 i 317 (p. 6054).*
Esmena del G. Socialista (núm. 315, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S), juntament amb les esmenes núms. 318, 319 i 320. Alhora, anuncia la presentació d'una esmena transaccional amb l'esmena núm. 319 (p. 6055).*
La secretària primera llegeix l'esmena transaccional (p. 6055).
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 6055).*
Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 316 i 317, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 314).
Esmenes del G. Socialista (núms. 318, 319 i 320, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 315).
Esmenes del G. Socialista (núms. 321 i 322, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Riera i Olivé (S) (p. 6056).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU), que proposa una esmena transaccional amb l'esmena núm. 322 (p. 6057).*
El secretari segon llegeix l'esmena transaccional (p. 6058).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 323, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6058).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 6058).*
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 324, d'addició)
Torn a favor: *Sra. Mayol (IC), juntament amb les esmenes núms. 337, 338 i 339 (p. 6059).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 6060).*
Esmena del G. Socialista (núm. 325, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 290).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 326, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Morera (ERC), juntament amb l'esmena núm. 328 (p. 6060).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 6061).*
Esmena del G. Socialista (núm. 327, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 290).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 328, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 326).
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 329, 330 i 331, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6061).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 6062).*
Esmena del G. Socialista (núm. 332, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Clofent (S) (p. 6062).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 6063).*

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 333 i 334, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 38).
***Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 335 i 336)**
Torn a favor: *Sr. Bosch (ERC) (p. 6063).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 6063).*
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 337, 338 i 339)
Debatudes abans (esmena núm. 324).
Esmena del G. Socialista (núm. 340, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 269).
Esmena del G. Socialista (núm. 341, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 81).
Esmena del G. Socialista (núm. 342, d'addició)
Torn a favor: *Sr. Oliart (S) (p. 6063).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 6064).*
***Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 343 i 344, d'addició)**
Torn a favor: *Sr. Bosch (ERC) (p. 6064).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 6065).*
Esmena del G. Socialista (núm. 345, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 76).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 346, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 40).
Esmena del G. Socialista (núm. 347, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 283).
Esmena del G. Socialista (núm. 348, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 306).
Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 349 i 350, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 213).
Esmena del G. Socialista (núm. 351, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 306).
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 352, 353 i 354, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 244).
Esmena del G. Socialista (núm. 355, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 306).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 356, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 213).
Esmena del G. Socialista (núm. 357, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 312).
Esmena del G. Socialista (núm. 358, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 290).
Esmena del G. Socialista (núm. 359, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 312).
Esmena del G. Socialista (núm. 360, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 306).
Esmena del G. Socialista (núm. 361, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 312).
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 362, i 363, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 244).
Esmena del G. Socialista (núm. 364, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 306).
Disposicions finals
Primera
Apartat 1
Esmena del G. P. Popular (núm. 365, de supressió)
Torn a favor: *Sra. Montserrat (P) (p. 6065).*
Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 6065).*

Departament de Presidència

El Sr. Carnicer (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 409 (p. 6066).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 366, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 377 i 389 (p. 6066).*

Esmena del G. P. Popular (núm. 367, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb l'esmena núm. 382 (p. 6069).*

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 368, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Carod-Rovira (ERC), juntament amb l'esmena núm. 378 (p. 6070).*

Esmena del G. Socialista (núm. 369, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Guitart i Domènech (S). Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 406 (p. 6073).*

El Sr. Codina (CiU) intervé per una qüestió tècnica (p. 6074).

Votació de les esmenes transaccionals a les esmenes núms. 311, 313, 318, 322 i 341: *aprovades per unanimitat (p. 6074).*

Votació de l'esmena núm. 365: *rebutjada per 4 vots a favor, 62 en contra i 32 abstencions (p. 6075).*

Votació de les esmenes núms. 307 a 310, 312, 314 a 317, 319 a 321, 323 a 340 i 342 a 364: *rebutjades per 36 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 6075).*

Disposicions finals segona i tercera

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 98 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions (p. 6075).*

Disposició final primera

Votació: *aprovada per 63 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions (p. 6075).*

Institut d'Educació Física de Catalunya

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 370, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC), juntament amb les esmenes núms. 383, 385 i 387. Tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 385 (p. 6075).*

Torn en contra: *Sra. Pallé (CiU) (p. 6079).*

Patronat de la Muntanya de Montserrat

Esmena del G. P. Popular (núm. 371, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Montserrat (P), juntament amb l'esmena núm. 374 (p. 6081).*

Torn en contra: *Sr. Codina (CiU) (p. 6083).*

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 372, a la totalitat)

Retirada per escrit.

Institut Català de la Dona

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 373, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC) (p. 6084).*

Esmena del G. P. Popular (núm. 374, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 371).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 375, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC), juntament amb les esmenes núms. 392, 395 i 397 (p. 6085).*

Esmena del G. Socialista (núm. 376, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Vandellòs (S) (p. 6088).*

Institut d'Estudis Mediterranis

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 377, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 366).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 378, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 368).

Esmena del G. Mixt (núm. 379, a la totalitat)

El president n'anuncia el decaïment (p. 6089).

Esmena del G. Socialista (núm. 380, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Ferran (S), juntament amb l'esmena núm. 393 (p. 6089).*

Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU) (p. 6091).*

Institut Català de Serveis a la Joventut

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 381, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC), juntament amb les esmenes núms. 386, 391, 394 i 396 (p. 6095).*

Esmena del G. P. Popular (núm. 382, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 367).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 383, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 370).
Esmena del G. Socialista (núm. 384, a la totalitat)
Torn a favor: *Sr. Elena (S), juntament amb l'esmena núm. 388 (p. 6096).*
Torn en contra conjunt: *Sr. Campuzano (CiU) (p. 6098).*
Centre d'Alt Rendiment Esportiu
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 385, a la totalitat)
Defensada i retirada abans (esmena núm. 370).
Turisme Juvenil de Catalunya, SA
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 386, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 381).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 387, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 370).
Esmena del G. Socialista (núm. 388, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 384).
Centre de Telecomunicacions de la Generalitat
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 389, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 366).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 390, a la totalitat)
Retirada per escrit.
Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 391, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 381).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 392, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 375).
Esmena del G. Socialista (núm. 393, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 380).
Televisió de Catalunya, SA
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 394, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 381).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 395, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 375).
Catalunya Ràdio, SRG, SA
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 396, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 381).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 397, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 375).
Torn en contra conjunt: *Sr. Codina (CiU) (p. 6102).*
Departament de Governació
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 398, a la totalitat)
Torn a favor: ***Sr. Farrés (CiU), juntament amb les esmenes núms. 401, 403 i 407 (p. 6104).***
***Esmena del G. P. Popular* (núm. 399, a la totalitat)**
Torn a favor: *Sr. Ros (P) (p. 6109).*
Torn a favor de l'esmena núm. 408: *Sra. Montserrat (P) (p. 6112).*
***Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 400, a la totalitat)**
Torn a favor: *Sr. Carod-Rovira (ERC), juntament amb les esmenes núms. 402 i 405. Alhora dóna per defensades les esmenes núms. 427 i 432 (p. 6113).*
Escola d'Administració Pública
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 401, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 398).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 402, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 400).
Escola de Policia de Catalunya

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 403, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 398).
Esmena del G. P. Popular (núm. 404, a la totalitat)
Retirada.
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 405, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 400).
Esmena del G. Socialista (núm. 406, a la totalitat)
Retirada abans (esmena núm. 369).
Institut Català de Seguretat Viària
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 407, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 398).
Esmena del G. P. Popular (núm. 408, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 399).
Esmena del G. Socialista (núm. 409, a la totalitat)
Retirada abans (esmena núm. 365).
Torn en contra conjunt: *Sr. Campuzano (CiU) (p. 6115).*
Departament d'Economia i Finances
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 410, a la totalitat)
Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 412, 414 i 416 (p. 6117).*
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 411, a la totalitat)
Torn a favor: *Sr. Puigcercós (ERC), juntament amb les esmenes núms. 413 i 417 (p. 6119).*
Institut d'Estadística de Catalunya
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 412, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 410).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 413, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 411).
Institut Català de Crèdit Agrari
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 414, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 410).
Esmena del G. P. Popular (núm. 415, a la totalitat)
Torn a favor: *Sra. Arnalot (P), juntament amb les esmenes núms. 480, 485 i 491 (p. 6121).*
Institut Català de Finances
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 416, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 410).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 417, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 411).
Torn en contra conjunt: *Sr. Moliner (CiU) (p. 6124) i Sr. Castellnou (CiU) (p. 6125).*
Departament d'Ensenyament
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 418, a la totalitat)
Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC), juntament amb l'esmena núm. 422 (p. 6126).*
Esmena del G. P. Popular (núm. 419, a la totalitat)
Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 6128).*
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 420, a la totalitat)
Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC), juntament amb l'esmena núm. 423 (p. 6129).*
Esmena del G. Mixt (núm. 421, a la totalitat)
Torn a favor: *Sr. Reguant (M) (p. 6131).*
Institut Català de Noves Professions
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 422, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 418).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 423, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 420).
Esmena del G. Socialista (núm. 424, a la totalitat)
Torn a favor: *Sra. Torrent (S) (p. 6133).*
Torn en contra conjunt: *Sr. Jané (CiU) (p. 6134) i Sra. Bruguera (CiU) (p. 6136).*
Departament de Cultura

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 425, a la totalitat)
Defensada després (esmena núm. 426).
Esmena del G. P. Popular (núm. 426, a la totalitat)
Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 6137).*
Torn a favor de les esmenes núms. 425, 428, 429 i 431: *Sr. Fuentes (IC)(p. 6138).*
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 427, a la totalitat)
Donada per defensada abans (esmena núm. 400).
Institució de les Lletres Catalanes
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 428, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 425).
Museu de la Ciència i de la Tècnica
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 429, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 425).
Museu Arqueològic de Catalunya
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 430, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 425).
Organització d'Espectacles i Festes
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 431, a la totalitat)
Defensada abans (esmena núm. 425).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 432, a la totalitat)
Donada per defensada abans (esmena núm. 400).
Esmena del G. Socialista **(núm. 433, a la totalitat)**
Debatuda abans (esmena núm. 57).
Torn en contra conjunt: *Sr. Descals (CiU) (p. 6140) i Sr. Salvatella (CiU) (p. 6142).*
Torn a favor de les esmenes núms. 538 i 541: *Sr. Pérez de Tudela (S) (p. 6142).*
Departament de Sanitat i Seguretat Social
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 434, a la totalitat)
Torn a favor: *Sra. Mayol (IC), juntament amb les esmenes núms. 437, 439, 441, 443, 445, 450 i 452 (p. 6145).*
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya **(núm. 435, a la totalitat)**
Torn a favor: *Sr. Benach (ERC), juntament amb les esmenes núms. 438, 440, 442, 444, 446, 447, 448, 449, 451 i 453 (p. 6147).*
Esmena del G. Mixt **(núm. 436, a la totalitat)**
Torn a favor: *Sr. Reguant (M) (p. 6151).*
Servei Català de la Salut
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 437, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 434).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 438, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 435).
Institut Català de la Salut - Seguretat Social
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 439, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 434).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 440, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 435).
Institut d'Estudis de la Salut
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 441, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 434).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 442, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 435).
Institut de Diagnòstic per la Imatge
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 443, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 434).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 444, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 435).
Energètica d'InstaHacions Sanitàries, SA

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 445, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 434).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 446, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 435).
Gestió de Serveis Sanitaris
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 447, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 435).
Institut d'Assistència Sanitària
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 448, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 435).
Gestió i Prestació de Serveis de Salut
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 449, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 435).
Sistema d'Emergències Mèdiques, SA
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 450, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 434).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 451, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 435).
Agència d'Avaluació de Tecnologia Mèdica
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 452, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 434).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 453, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 435).
Torn en contra conjunt: *Sr. Renau (CiU) (p. 6152).*
Departament de Política Territorial i Obres Públiques
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 454, a la totalitat)
Torn a favor: *Sr. Farrés (IC), juntament amb les esmenes núms. 457, 463, 466, 469, 471, 473, 476, 479, 481 i 483 (p. 6154).*
Esmena del G. P. Popular (núm. 455, a la totalitat)
Retirada.
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 456, a la totalitat)
Torn a favor: *Sr. Portabella (ERC), juntament amb les esmenes núms. 458, 464, 467 i 477. Alhora, retira les esmenes núms. 468 i 474 (p. 6159).*
Torn a favor (esmenes 470 i 472): *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 6162).*
Torn a favor (esmena 461): *Sr. Benach (ERC) (p. 6163).*
Junta d'Aigües
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 457, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 454).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 458, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 456).
Esmena del G. Socialista (núm. 459, a la totalitat)
Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S), juntament amb l'esmena núm. 482 (p. 6163).*
Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 460, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 11).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 461, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 456).
Esmena del G. Socialista (núm. 462, a la totalitat)
Torn a favor: *Sra. Vandellòs (S) (p. 6166).*
Institut Català del Sòl
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 463, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 454).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 464, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 456).
Esmena del G. Socialista (núm. 465, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Oliart (S), juntament amb les esmenes núms. 475 i 478 (p. 6166).*
Comissió de Ports de Catalunya
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 466, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 454).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 467, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 456).
Institut Cartogràfic de Catalunya
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 468, a la totalitat)
Retirada abans (esmena núm. 456).
Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 469, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 454).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 470, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 456).
Ferrocarrils de Muntanyes de Grans Pendents
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 471, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 454).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 472, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 456).
Túnels i Accessos de Barcelona, SAC
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 473, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 454).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 474, a la totalitat)
Retirada abans (esmena núm. 456).
Esmena del G. Socialista (núm. 475, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 465).
Gestió d'Infrastructures, SA
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 476, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 454).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 477, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 456).
Esmena del G. Socialista (núm. 478, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 465).
Regs de Catalunya, SA
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 479, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 454).
Esmena del G. P. Popular **(núm. 480, a la** totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 415).
Aigües Ter i Llobregat
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 481, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 454).
Esmena del G. Socialista (núm. 482, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 459).
Equacat, SA
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 483, a la totalitat)
Debatuda abans (esmena núm. 454).
Torns en contra conjunts: *Sr. Cuatrecasas (CiU) (p. 6169) i Sr. Casadesús (CiU) (p. 6169).*
Votació de les esmenes núms. 366 a 371, 373 a 389, 391 a 454, 456 a 467, 469 a 473 i 475 a 483: *rebutjades per 29 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 6172).*
La sessió se suspèn a un quart de dues de la matinada i catorze minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 60.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Folchi i els lletrats Sr. Muro, Sr. Sol i Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Justícia, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Entrem en el punt de l'ordre del dia de preguntes amb resposta oral.

Preguntes acumulades relatives a la construcció de la ronda sud d'Igualada (Anoia)

La primera és sobre el retard en el projecte de construcció de la ronda sud d'Igualada, Anoia, presentada pel diputat senyor Antoni Dalmau. Té la paraula.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Bon dia, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller; en realitat són dues les preguntes, senyor president; les agruparé tal com vostè devia endevinar.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Bé, el que voldria és parlar d'un tema, de la ronda sud d'Igualada, en el qual crec que el Govern es troba en una situació d'incompliment flagrant, no solament en relació amb allò a què hauria pogut comprometre's davant dels ajuntaments afectats per aquesta obra sinó davant d'una resolució mateixa d'aquest Parlament. La història d'aquest projecte és molt curta: l'any 1981, és a dir fa tretze anys, aquest projecte ja va ser inclòs, ho era abans, al Pla de carreteres redactat per la Generalitat de Catalunya; parlem d'un projecte, per tant, molt antic que ha d'afectar l'ordenació de la xarxa viària d'una conurbació d'uns cinquanta mil habitants de la conca d'Òdena, que és una part, la part central de la comarca d'Anoia. Després, al cap de molt anys, això va anar fent la viu-viu i no va avançar gaire fins que fa dos o tres anys es va començar a remoure més; els ajuntaments que queden afectats, que són Igualada, Santa Margarida de Montbui, Òdena i Vilanova del Camí, van acordar de demanar-ho formalment al Departament l'any 1992, i el moment més important, i és aquell al qual feia referència abans en relació amb el Parlament, es produeix l'abril de 1993 quan s'aprova una resolució d'aquesta cambra que demana que es redacti el projecte.

Posteriorment, el conseller, el predecessor de l'actual conseller, en donar compte del compliment d'aquesta Resolució va dir que hi havia hagut problemes amb la cartografia i que s'estava elaborant la cartografia, una cosa que sonava bastant, si he de ser franc, a una excusa per a una dilació incomprensible del projecte. Però és que, respecte del termini en què ell es comprometia a acabar aquesta cartografia prèvia a la redacció del projecte, ha acabat de passar encara més temps, no va complir el seu compromís de l'any 1993 i ara ja som a finals de 1994 i el projecte encara no existeix; és a dir, un any i mig després de la Resolució del Parlament no s'ha complert el compromís i l'obligació derivada d'un acord, unànime a més a més, de la Comissió de Política Territorial d'aquesta cambra.

Les dues preguntes, per tant, em sembla que són absolutament comprensibles i justificades. Demanaríem al senyor conseller, al nou conseller, que ens expliqui què passa amb aquest projecte.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Jaume Roma i Rodríguez): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, tot i que la previsió era disposar de la cartografia per poder redactar el projecte durant el 93, fins a mitjans de l'any 94 no va ser possible l'inici de la redacció del projecte. Aquest projecte, com vostè sap, anava lligat a unes determinacions del traçat del Pla de carreteres de Catalunya. A hores d'ara s'està procedint a analitzar el traçat de la part de la ronda sud d'Igualada que forma part de la xarxa bàsica. Ha de ser objectiu prioritari i s'ha de resoldre d'acord amb les determinacions del Pla de carreteres. Actualment està en fase d'informació institucional, com vostès saben.

Tanmateix, i segons m'informen des de la Direcció General de Carreteres, el projecte de traçat es troba en una fase molt avançada, pendent solament d'unes concrecions precises. Per això, en la projecció nostra, preveiem acabar el projecte durant el primer trimestre de l'any 95 i l'inici de les obres serà dins el pla que marca l'horitzó del Pla general de carreteres.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. El senyor Dalmau pot repreguntar.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Sí, gràcies, senyor president. Només per demanar-li molt breument al conseller que m'expliqui, si pot, en període temporal, en calendari, quines són aquestes determinacions del Pla de carreteres.

És a dir, a la gent, senyor conseller, vostè ho comprendrà molt fàcilment, el que li interessa és que li diguin dues coses: una, que ja me l'ha dit, afortunadament, que és que el projecte sembla ser que després d'un any i mig de retard em diu que en el primer trimestre de l'any que ve ja estarà fet; magnífic, és una primera resposta aclaridora, però encara més interessant per a tots els ciutadans d'aquesta zona és la segona part de la resposta, és conèixer què vol dir això del

calendari previst en el Pla de carreteres: quan es faran les obres de la ronda sud?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, vostè coneix perfectament l'esforç inversor que el Govern de la Generalitat i, en concret, a través del meu Departament, està realitzant a la comarca de l'Anoia. Informen els meus col·laboradors que en el seu dia, quan es va plantejar l'ordre de prioritats en les inversions d'infraestructura, tothom va estar d'acord que abans de la ronda sud calia executar la carretera d'Igualada a Vilafranca, que ja està en execució amb un pressupost de gairebé 10.000 milions de pessetes; s'ha acabat el tram Igualada-Capellades i es licitarà el proper mes de gener el tram Capellades - Sant Pere de Riudebitlles i quedarà després el darrer tram.

Tampoc no seria just oblidar la incidència favorable per a la comarca que tindrà l'eix transversal que, com vostè sap, està en l'execució. Les prioritats, doncs, que vàrem marcar creiem que seria bo de mantenir-les en funció dels acords presos. No es pot fer tot, ni tot alhora; per tant, doncs, el compromís de les prioritats ens semblava important.

Moltes gràcies, senyor president; senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres de canalització del riu Francolí

La següent pregunta la formula el diputat senyor Joan Maria Abelló i Alfonso, sobre les obres de canalització del riu Francolí. El senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, el mes d'octubre van tenir lloc a moltes comarques de Catalunya i en concret a la zona de Tarragona aiguats importants. El riu Francolí es va desbordar i realment el que nosaltres li volem plantejar avui, perquè hi ha una preocupació important en aquelles comarques i sobretot a la zona de Tarragona, del Serrallo i els seus voltants, de quines són les previsions que té el Govern a l'hora de canalitzar el riu Francolí. Aquest és un projecte ja vell, un projecte que neix del Decret, ja, de traspassos de l'any 86 i, per tant, és una obra pendent.

Creiem que en aquests moments està justificat que hi hagi una resposta, sobretot des del punt de vista de tranquil·litzar els veïns perquè, sens dubte, és important en aquests moments que hi hagi una resposta aclaridora i també que hi hagi un calendari. Som conscients, el nostre Grup, de la complexitat del projecte i, per tant, ens agradaria conèixer quines són les previsions del Govern.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. El conseller Roma té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, la canalització del riu Francolí des del pont d'enllaç de l'autopista A-7 fins al mar és una obra declarada d'interès general, com vostès saben, en l'annex al Decret de traspàs de l'Estat a la Generalitat en matèria d'obres hidràuliques del gener del 86, que vostè recordava.

Arran dels aiguats soferts del passat mes d'octubre i de la incidència que va tenir sobre el barri del Serrallo i el polígon industrial del Francolí es va constituir una comissió mixta entre el Departament i el Ministeri. Aquesta havia de tenir com a objectiu concretar la solució tècnica del desguàs del riu a partir del pont de ferrocarrils de Barcelona-Madrid que estudia la Comissió.

És previst que l'esmentada Comissió –aquest és l'acord– concreti una solució definitiva abans de final d'any. Hi havia una reunió prevista el dia d'ahir, va haver-se d'ajornar per problemes específics del secretari d'Estat, amb el compromís que abans de final d'any aquesta reunió es farà i s'arribarà a una solució final per poder procedir després a licitar les obres l'any 1995.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Abelló pot repreguntar.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup és conscient de la complexitat d'un projecte d'aquestes característiques, no solament és la canalització del riu Francolí, sinó que incideix fonamentalment en el port, i és evident que el port de Tarragona té coses a dir en aquesta qüestió. Nosaltres, el que volem és, precisament, que aquesta Comissió que s'ha creat entre el Ministeri i la Generalitat arribi a acords, a acords que permetin trobar una solució definitiva. Per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que el nostre Grup està per la necessitat d'un acord, i també voldríem que aquest acord, essent conscients que és a diferents bandes i, per tant, ho tornem a repetir, és complex, pogués realitzar-se aquests propers dies. Incideix en el port de Tarragona, incideix –com ha dit el senyor conseller– en una zona important de la ciutat, la zona del Serrallo, i també incideix en una zona industrial com és el polígon Francolí, que també en els darrers aiguats va ser inundat en una part important.

Per tant, el que nosaltres volem manifestar clarament és que som partidaris que realment aquesta Comissió mixta tiri endavant, i també el que voldríem és que finalment –aquests darrers dies som conscients de la dificultat– hi pogués haver una resposta, que és el que esperen els veïns d'aquella zona i en general els ciutadans de Tarragona.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Abelló. L'honorable conseller, per contestar la repregunta, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, el projecte constructiu de l'endegament del riu Francolí en el seu tram pel pont de l'enllaç de l'A-7 fins a Ferrocarrils Barcelona-Madrid es va redactar l'abril del 88, per a una avinguda màxima de 1.600 metres cúbics/segon, preparat per funcionar satisfactòriament en les diferents alternatives estudiades en el desguàs al mar. El

pressupost d'execució era de 1.445 milions; per tal d'actualitzar l'esmentat projecte, després del que va passar el 94, s'ha posat al dia i s'ha dividit en tres trams. El primer tram, entre el pont de l'enllaç de l'A-7 i el nou pont de la variant de la Nacional 340, amb un pressupost de 100 milions de pessetes. El segon tram, entre el pont de l'avinguda de Roma i el nou pont de la variant de la Nacional 340, de 817 milions, i el tercer tram, entre el pont de l'avinguda de Roma i els Ferrocarrils Catalans de Barcelona-Madrid, de 1.510. Per tant, un total de 2.527 milions de pessetes. Aquestes obres, per tant, arreglat el projecte, després del que va passar, estan a veure quines disponibilitats pressupostàries es poden executar per part del Ministeri, perquè és d'interès general.

Fonamentalment, les diferents alternatives són dues solucions bàsiques, que es proposen: una, el desguàs directament a la dàrsena interior del port de Tarragona i, la segona, és el desguàs al mar a través de la dàrsena portuària, dividint el port de Tarragona en les dues àrees d'explotació: l'esportiva per un cantó i la pesquera per l'altre cantó, separant, per tant, el tema dels viatgers i la zona comercial industrial.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt bé, senyor president.

Pregunta al Consell Executiu sobre els objectius i les prioritats de l'oficina d'atenció al ciutadà del Departament de Benestar Social

El Sr. PRESIDENT: Passem a la següent pregunta: és sobre els objectius i les prioritats de l'oficina d'atenció al ciutadà del Departament de Benestar Social, que ha presentat el diputat senyor Joan Puigcercós, al qual substitueix... *(Pausa.)* Doncs, decau.

Passem a la següent pregunta, sobre la fiscalització de l'oficina... *(El Sr. Pueyo demana per parlar.)*

El Sr. PUEYO: Senyor president, aquesta pregunta, si més no, si vostè hi està d'acord, ens agradaria formular-la.

El Sr. PRESIDENT: Naturalment, per això jo he preguntat si hi havia algun substitut.

El Sr. PUEYO: Sí, gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. PUEYO: Aquest diputat ha tingut un breu lapsus en aquells moments. Gràcies.

Senzillament era demanar al conseller quins són els objectius i les prioritats d'aquesta oficina d'atenció al ciutadà del Departament de Benestar Social.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. L'honorable conseller senyor Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, aquesta mateixa pregunta va ser formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, i està resposta amb amplitud, perquè era per escrit i permet fer-ho d'una forma més àmplia, en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* del 21 d'abril del 93.

De qualsevol manera, com vostè sap, o si no l'informo ara, totes les oficines de Benestar Social de la Generalitat es regeixen pel Decret 417, de l'any 83, del 6 d'octubre, i el seu article 3 diu concretament que «tenen per missió informar sobre totes les prestacions existents en matèria de Benestar Social de la Generalitat, orientar sobre la millor manera d'efectuar els tràmits i les gestions necessaris per a gaudir d'una o més prestacions de benestar social, d'acord amb com ho estableixi en cada cas la normativa que ho reguli; rebre i canalitzar les iniciatives que li siguin proposades, d'acord amb les previsions de la normativa aplicable». I aquesta oficina de Benestar de Ripoll, per tant, té aquests objectius, igual com els tenen les altres seixanta-dues oficines que hi ha en aquests moments implantades arreu del país. Això és el que jo li puc dir en resposta a la pregunta que vostè m'ha formulat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar, el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Malgrat que, com ha dit l'honorable conseller, hi havia una resposta a una pregunta escrita que feia referència a aquest particular, desitjàvem, i és amb satisfacció que l'hem obtingut, una resposta concreta, directa i personal de l'honorable conseller.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo.

Pregunta al Consell Executiu sobre la fiscalització de l'oficina de Benestar Social a Ripoll

Suposo que no hi ha contestació de la repregunta, de manera que podem passar a la següent, que també és sobre l'oficina de Benestar Social a Ripoll i la seva fiscalització. El senyor Puigcercós té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Bé, la pregunta, bàsicament, tal com diu, és quin procés es fa de seguiment sobre les diferents oficines de Benestar Social i en concret la de Ripoll. És a dir, quines memòries explicatives de la política que porta, de quines atencions ha fet, quins casos majoritàriament ha portat a terme durant aquests últims mesos, perquè bàsicament la nostra pregunta respon a la idea que a veure quines són les funcions, perquè creiem nosaltres que no són exactament les que hauria de complir una oficina de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. El conseller Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, vostè sap que les oficines de Benestar Social depenen d'un servei, en concret del Servei d'Orientació de Benestar Social, i aquest servei està adscrit a la Direcció General d'Acció Cívica, i ja he esmentat, amb la pregunta que se m'ha formulat abans, quina és la normativa que s'aplica en aques-

ta i en totes les oficines. I, per tant, la fiscalització es fa, a l'oficina de Benestar Social de Ripoll, com a la resta d'oficines, a través de la presentació d'informes que trameten directament i regularment als serveis centrals, a través dels fulls de resum diari, del full d'activitats, del recull de visites i el full de resum setmanal.

La Delegació de Girona, per altra banda, també exerceix una supervisió, com l'exerceixen les altres delegacions territorials, de les oficines que hi ha a la seva circumscripció. Aquesta oficina té un funcionament correcte, i aleshores, en un cert moment es va plantejar una temàtica determinada d'actuació del responsable, que es va aclarir en un expedient informatiu que es va fer, i, per tant, no hi ha cap altra incidència que es conegui.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar, el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: De fet, una de les coses que ha sobtat més als ciutadans de Ripoll, a banda de les activitats que vós m'expliqueu quines són, el seguiment que es fa, tant de Girona com des de les oficines centrals de la direcció general pertinent, és el fet que entenem nosaltres que el benestar social, l'aspecte que hauria d'agafar és una dinàmica de suport o de cohesió social de les classes menys afavorides o els sectors més tocats per aspectes com l'atur o com la inserció laboral, i nosaltres el que no enteníem i no entenien molts ciutadans de Ripoll al seu moment és el fet que, després de l'expedient informatiu que es va obrir al seu responsable –però és una cosa que possiblement es fa extensible a totes les instàncies de Benestar Social a les diferents comarques i municipis de Catalunya–, és el fet que el mes d'agost es faci vacances; és a dir, es fa poc comprensible que Benestar Social, els aspectes que cuida, que treballa, que implica el benestar social, facin vacances el mes d'agost. És una cosa poc comprensible, perquè, allò, algú, fins i tot a nivell de municipi s'ironitzava que els pobres fan vacances el mes d'agost. És a dir, no s'entén, perquè els mateixos serveis s'haurien d'oferir tant el mes d'agost, el mes de juliol i mes de setembre. És a dir, la sensació a nivell de municipi és que un cartellet penjat a la porta el mes d'agost dient «fem vacances tot el mes» en una oficina de Benestar Social, si més no és poc creïble, i entenem que les necessitats són les mateixes en aquesta oficina el mes d'agost, el mes de juliol, el mes de desembre i el mes de gener, i tot i això, evidentment, entenem que tots els treballadors tenen el dret a les vacances respectives.

És la pregunta que ens volíem fer, perquè nosaltres entenem que el mes d'agost hi ha els mateixos problemes que el mes de juliol o el mes de juny i, per tant, nosaltres entendríem que fóra necessari que potser es replantegés amb un servei de mínims o amb un altre tipus de redistribució de les vacances, perquè ens fa l'efecte que no és precisament una de les funcions de Benestar Social..., ens sembla que és tot l'any, que els problemes són els mateixos tot l'any i que l'atenció hauria de ser la mateixa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. El conseller Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, jo crec que vostè confon..., jo li estimaria que llegís el Decret pel qual es regeixen les oficines. Vostè confon el que són les funcions de l'oficina de Benestar Social amb el que són els serveis socials, els serveis socials d'atenció primària, que són els que atenen les persones necessitades, i aquests depenen dels ajuntaments i, per tant, aquests estan en funcionament tot l'any. Però les oficines, per informar, per orientar, per canalitzar les iniciatives de tot tipus, de tipus cívic, de tipus associatiu de tota mena, de tipus d'informació al ciutadà, no únicament als necessitats, a *tots* els ciutadans de Catalunya, per a tots estan obertes les oficines de Benestar Social; aquestes són funcions que, és clar, sempre es pot dir que el mes d'agost hauria d'estar tot obert, però nosaltres hem fet moltes proves en els darrers anys, i el servei i la Direcció General opinen –i jo crec que tenen raó– que val més tancar uns dies –i aleshores tenir obert amb total funcionament la resta del servei i la resta de l'any– que no pas anar tot un temps més ampli coixos en el conjunt de serveis que hem de donar al ciutadà.

Per tant, aquesta és l'opinió i, per tant, hi insisteixo, les oficines de Benestar Social no fan serveis socials; els serveis socials d'atenció primària depenen dels ajuntaments o dels consells comarcals i les oficines de Benestar Social tenen les atribucions i les funcions que deriven del Decret 417, de l'any 83, del 6 d'octubre...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president.

Pregunta al Consell Executiu sobre la mort d'una nena de catorze anys a l'hospital Arnau de Vilanova el mes de setembre de 1994

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és sobre la mort d'una nena de catorze anys a l'hospital Arnau de Vilanova, el passat mes de setembre: formula la pregunta el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Honorable conseller, el motiu d'aquesta pregunta, feta des del màxim de rigor i respecte, com sempre que es produeix un fet luctuós com aquest, és demanar-li que ens informi dels fets o d'alguns dels fets que van envoltar la mort d'aquesta noieta de catorze anys, veïna de les Borges Blanques, el mes de setembre, a l'hospital Arnau de Vilanova a causa d'una sèpsia meningocòccica. Val a dir, tant des del punt de vista públic com privat, que aquest diputat que li formula la pregunta té la millor opinió del servei d'urgències d'aquest hospital, però malgrat tot, com que en aquest cas concret conflueixen diverses circumstàncies, ens agradaria que vostè ens donés la seva informació sobre aquest particular.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, el passat dia 15 de setembre, a les 20,30 va ingressar a l'hospital Arnau de Vilanova, de Lleida, una noia de catorze anys procedent de la clínica Montserrat de la mateixa ciutat. Quan va ingressar a l'hospital, els serveis mèdics la varen atendre i la van diagnosticar de sèpsia meningocòccica, xoc sèptic, fracàs multiorgànic, amb síndrome de destret respiratori agut, fracàs renal agut, coagulació intravascular disseminada, inestabilitat hemodinàmica. L'estat d'aquesta nena era d'extrema gravetat. Davant de la possibilitat que aquesta noia requerís transfusions sanguínies, es va demanar autorització a la seva mare, que s'hi va oposar perquè va al·legar la seva condició de testimoni de Jehovà. Aquesta negativa motivà que els responsables de l'hospital de Lleida posessin en coneixement d'aquest fet al jutge de guàrdia, el jutge dictà una resolució autoritzat els serveis mèdics a practicar la transfusió. Malauradament, va fer diversos episodis d'aturada cardíaca, i va morir la nena a les 22,30 hores, sense cap tipus de solució i sense haver estat necessari fer-li aquesta transfusió sanguínia. Aquesta nena va morir d'un quadre realment fatal, que és el que es diu la síndrome de Waterhouse-Friderichsen.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Pueyo pot repreguntar.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Efectivament, hi ha el fet concomitant de la confessió religiosa de la mare i el fet que en aquelles èpoques també es va produir la mort d'un nen d'una edat similar, també per altres motius, però senzillament voldríem confirmar, pel que sembla que es desprèn de les paraules del conseller, que realment la transfusió no hauria pogut en quest cas resoldre el quadre que presentava la nena. I, en tot cas, també repreguntar-li si té coneixement que aquesta nena havia estat anteriorment al seu ingrés a la clínica Montserrat en el servei d'urgències de l'Arnau de Vilanova.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Senyor conseller, té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: No en tinc coneixement d'això, però podria ser en el sentit que els quadres de sèpies meningocòcciques, són quadres que apareixen amb un quadre de febre i al cap de dues o tres hores que un metge, doncs, ha diagnosticat febre i no ha trobar res, al cap de dues o tres hores es pot desencadenar un quadre absolutament fatal. Jo sempre dic que no hi ha un metge, un pediatre que estigui a urgències que no se li hagi escapat una sèpsia meningocòccica, malauradament.

Per altra part, sí que és cert que aquest tema de la transfusió sanguínia jo crec que ha sigut mal interpretat en molts casos per alguns diaris o algunes informacions, perquè realment a aquesta nena mai s'ha necessitat fer-li la transfusió; és a dir, mai s'ha plantejat, es va fer com a mesura cautelar, però s'ha necessitat aplicar-li aquesta transfusió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a la Fundació Tissot

La següent pregunta és sobre la situació del conveni amb la Fundació Tissot, que presenta el diputat senyor Pere-Jordi Piella, que té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, acumularia les dues preguntes, aquesta i la següent.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PIELLA: Senyor conseller, vostè quan va visitar Ripoll l'any 91, concretament el mes de novembre, amb tots els mitjans publicitaris possibles –i em sembla bé–, va anunciar que la Fundació Tissot faria un estudi per al rellançament de la comarca del Ripollès i, evidentment, aquest anunci va merèixer totes les felicitacions per part de tothom.

Al cap d'un any, és a dir l'any 92, al novembre, li vaig fer també una pregunta demanant-li com estava aquesta gestió i em va contestar que faltava, doncs, concretar la proposta que s'havia presentat amb data 2 de novembre.

Ara, després de tres anys, aquest tema encara no està resolt i la pregunta que li faig és concretament: amb quina data es van presentar concretament les conclusions de la Fundació Tissot al Cidem per tal de poder-les aplicar al Ripollès i a altres comarques de Catalunya?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà i Claus): Sí, senyor president. A la meva visita a Ripoll ahir vaig comentar amb alguns dels que eren allà presents –ara no estic segur si ho vaig fer precisament amb el senyor alcalde, però en tot cas n'està assabentat i, si no, ho estarà– que les conclusions de l'estudi que vostè em demana seran presentades a Ripoll públicament el dia 16 de gener proper.

Com vostè pot observar, jo hauria pogut fer ús d'una possibilitat reglamentària, que és demanar l'ajornament de la pregunta, i llavors contestar-li a la propera sessió que ja s'havia presentat l'estudi; però no ho he fet.

I a més a més, a la pregunta concreta que vostès em demana, li diré que les conclusions primeres les va donar la Fundació Tissot el febrer de l'any 94. El que passa és que no ens eren satisfactòries la metodologia i algunes de les conclusions i els vam demanar que les reelaboressin, i per això s'ha endarrerit uns quants mesos més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Miri, actuacions d'aquest tema, que són ja bastant freqüents per part de consellers de la Generalitat..., i crec que no ho haurien de ser, perquè crec que si alguna cosa han de fer les administracions, i en aquest cas la Generalitat, és predicar amb l'exemple, i crec que no és una bona forma de demanar competitivitat i la feina ben feta al conjunt del cos econòmic i social del nostre país quan realment..., és a dir, per la signatura d'un conveni tardem concretament, doncs, pràcticament tres anys.

La pregunta que també em faig i també li he fet, li he formulat per escrit és que potser si això s'hagués portat directament des de Ripoll, haguéssim anat més de pressa. És, com a mínim, una hipòtesi que, com a mínim, es pot plantejar i, com que no s'ha fet l'experiment, la contesta queda a l'aire.

Després, en definitiva, això és important perquè està planejant una cosa sobre l'empresariat –i això ho he vist ja diverses vegades– que cada vegada tenen menys confiança en els polítics per una senzilla raó, que en definitiva ells diuen –i això ho diuen concretament– que se xerra molt i després, evidentment, el que es fa és molt poc. I això ja no solament ho diuen, sinó que ho escriuen. Concretament, l'altre dia vaig haver d'assistir a una reunió de la Sefes i aquest criteri ho estaven dient ja no verbalment, sinó per escrit.

Jo crec, senyor conseller –ja sé que vostè fa tot el possible perquè, realment, aquestes idees de competitivitat i la feina ben feta també es facin amb les actuacions de la Generalitat–, però crec que hauríem... –i del seu Departament, evidentment–, però crec que hauríem d'extremar per tal d'enviar missatges positius als empresaris i a tot el cos social del nostre país per tal que creguin que les nostres administracions, en aquest cas l'Administració de la Generalitat, doncs, intenta també ser competitiva, i concretament dir que les coses es poden fer amb celeritat i amb bon ordre.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Entenc, senyor president –perdó–, que... Moltes gràcies, senyor president. Entenc que el senyor Piella en aquesta segona part no em repregunta res, sinó que simplement fa uns comentaris generals sobre els polítics que em sembla que també el deuen afectar a ell.

Efectivament, aquest projecte s'ha conduït sempre amb total acord i de la mà de l'anomenada societat del Ripollès Desenvolupament. Suposo que si..., per tant ha intervingut, i si s'hagués hagut de fer estrictament des de Ripoll, potser hi haurien hagut dificultats de pagament de l'estudi, no? D'execució hi haurien hagut les mateixes.

Per altra banda, el senyor Pere-Jordi Piella coneix perfectament aquesta societat, perquè és membre del seu consell d'administració en representació de l'Ajuntament de Ripoll, que és soci. Jo crec que hauria anat exactament igual si ho hagués gestionat la societat Ripollès Desenvolupament, però a sobre no ho hagués pogut pagar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre quines associacions o confessions religioses es pensen incloure en l'Agenda de la Generalitat per al 1996

Les dues següents preguntes també les formula el senyor Piella, sobre quines associacions o confessions religioses es pensen incloure en l'Agenda de la Generalitat per al 1996. Té la paraula el senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Aquesta pregunta vaig iniciar-la en la sessió plenària anterior, una sessió plenària anterior, i l'única cosa que vaig poder treure'n va ser que una cosa molt important, que l'agenda a què ens referim, és l'Agenda de la Generalitat –això va dir-ho el conseller–, i després també, però, un conjunt de coses, també un concepte de quina idea és de la història de Catalunya, que no sé massa si el senyor conseller comença l'any 1860, l'any 1914 o l'any 1000. Ho dic això interpretant el que em va contestar.

Bé, però això no té importància. Jo, en definitiva, la pregunta és molt més concreta i demanava al conseller quines confessions religioses es pensen incloure a l'Agenda de 1996.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Joan Isac i Aguilar): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el que potser per al senyor Piella no té importància, per a mi sí que en té, i molta. I jo el que estava fent, perquè vostè no va preguntar això exactament en aquell moment, sinó que preguntava criteris generals, feia una referència a un fet cultural innegable, conformador de la personalitat de Catalunya, i, per tant, li agrairia que donés al tractament la seriositat que requereix.

Pel que fa a quines són les confessions o les religions que es pensen incloure l'any 96, tal com li vaig anunciar, que això també ho podria haver tret clar, era que el Departament de la Presidència estava treballant per veure si, a banda de o a més de la religió catòlica, s'inclouria alguna altra religió. El criteri és seguir els mateixos criteris que en aquest punt adopta l'Estat espanyol, que és qui té competències en la matèria per tal de seguir o fer convenis amb altres confessions religioses.

En aquest sentit existeixen tres convenis vigents i un que s'està intentant elaborar; els convenis són amb la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya, amb la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya i la Comissió Islàmica d'Espanya, que –com suposo que sap el senyor diputat– està integrada per les entitats religioses islàmiques i la Unió de Comunitats Islàmiques d'Espanya. Hi ha un principi de treball amb la comunitat dels Testimonis de Jehovà, que han sol·licitat un acord amb l'Estat espanyol i, si aquest es tira endavant, doncs, entraria a formar part d'aquest criteri genèric del Departament de la Presidència.

En conseqüència, sembla que si tot està com està, l'any 1996 l'agenda, que efectivament és de la Generalitat, inclourà, a més de l'Església catòlica, la relativa a la confessió de les religions evangèliques, la relativa a la religió jueva, representada per la Federació de Comunitats Israelites, i la relativa a la religió islàmica, presentada per la Comissió Islàmica. I si els Testimonis de Jehovà assolissin o signessin aquest conveni amb l'Estat espanyol, probablement també serien inclosos.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. En primer lloc, li diria, senyor conseller, que per una banda estic una mica més tranquil, però per una altra banda estic una mica més complicat o més preocupat, perquè, en definitiva, vostè supedita la inclusió d'una informació a una agenda de la Generalitat a uns acords amb l'Estat espanyol. Ja em dirà quina relació hi ha. Jo em penso que la institució de la Generalitat hauria de tenir prou sobirania, prou com per ser capaç d'incloure una informació tan elemental com aquesta. Però això és purament una cosa que li faig, que val la pena que ho reflexionem tots plegats, respecte a la nostra autonomia.

Però sí que el que em preocupava –i veig que això ho està arreglant, en principi– és que ja les actuacions de la nostra Administració i de totes les administracions haurien de tenir molt en compte la Constitució. I la Constitució, l'article 14, diu que ningú ha de tenir, concretament, doncs, discriminacions per motius de religió, opinió, etcètera. I després, al mateix temps, penso que és important per reforçar el nostre discurs, el nostre discurs nacional. És a dir, si nosaltres defensem una societat plurinacional, plurilingüística, etcètera, també hem de defensar una societat plurireligiosa, perquè a partir d'aquí podem també tenir molts més arguments per tirar endavant els nostres plantejaments reivindicatius i nacionals.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller pot contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor conseller. És probable que el senyor Piella tingui raó, però a l'hora d'executar, a l'hora de dissenyar les actuacions d'un govern, aquestes es fan per raó de com han de ser les coses i no perquè li puguin agradar més o menys a un senyor diputat.

El que sí que és cert és que en matèria de relacions amb les esglésies la competència és exclusiva; el que sí que és cert és que el fet que no s'hagi inclòs una informació en una agenda, que no és més que una edició d'un llibre més o menys important, no significa cap mena –cap mena– de discriminació; que la defensa o la representació de tots els interessos minoritàries està presa en consideració al Govern de la Generalitat, i que en aquest sentit no compartim el seu criteri.

No obstant això –ho repeteixo– és voluntat del Govern incloure, ateses les diferents peticions que s'han rebut i els interessos dels mateixos elements que conformen aquestes diferents confessions, informació relativa a la seva existència: adreces, telèfons de contacte i personalitats que les representen, en properes edicions de l'Agenda de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals en l'Agenda de la Generalitat, sota l'epígraf d'«Església a Catalunya», es fa referència a l'Església catòlica

La següent pregunta és sobre l'explotació vitivinícola i en relació amb la Comunitat Europea, que presenta...

El Sr. PIELLA: Perdoni, senyor president, tinc una altra pregunta. No les acumulat, aquestes, eh?

El Sr. PRESIDENT: Les ha acumulat.

El Sr. PIELLA: No, perdoni.

El Sr. PRESIDENT: No les ha acumulat?

El Sr. PIELLA: No, segur que no.

El Sr. PRESIDENT: És que ja ho he anunciat; he dit «les dues següents». Bé, doncs, formuli la segona que li corresponia a vostè, que és la número 10, senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. En definitiva, és el mateix, la mateixa pregunta i només vull dir amb una certa ironia que crec que la Generalitat deu tenir competències exclusives per editar la seva Agenda i em penso, en definitiva, que no podem donar l'excusa de Madrid en aquest aspecte. Però, almenys, queda una mica grotesca.

Bé, deixant això, que és –no sé– un incís no massa important, però que ho podria ser, la pregunta concretament és: per què només es troba a l'Agenda de la Generalitat referència a l'Església catòlica i sota el títol de l'«Església de Catalunya»?, en el benentès que jo estic molt d'acord que hi hagi la informació aquesta, i com més extensa i com més informació hi hagi a la Generalitat molt millor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor president. Tornarem sobre el tema i, tot i que sempre aquest conseller ha manifestat que els criteris de totes les opinions són respectables, no vol dir que s'hagin de compartir. I li sorprèn que s'encaboti tant en una matèria i en altra, en canvi, es tracti d'una manera tan lleugera, perquè li recordaré al senyor diputat que si tenim en compte tant la seva intervenció com el text escrit que apareix al *Butlletí del Parlament*, la referència que surt a l'Agenda de la Generalitat de l'any 1995 no és l'«Església a Catalunya», sinó que és la referència a l'«Església catòlica a Catalunya».

Per tant, no es pot dir que s'indueixi a cap mena de confusió i, conseqüentment, li agrairia que, a l'hora de qualificar de «grotesques» certes actuacions, s'ho miri amb una mica més d'atenció. I això és així perquè hi ha una sèrie de dades estadístiques que acrediten, des del punt de vista de l'element cultural al qual em referia, que és la religió enormement majoritària, i, conseqüentment, s'ha entès que la informació que tenia més sentit era aquesta.

No obstant, ho repeteixo, tenint en compte altres criteris, entre els quals es pot incloure el genèric de vostè, això, l'any vinent, segurament serà ampliat.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella, per repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, aquesta agenda, me l'he mirat molt atentament, i jo crec que hi ha una cosa que a vostè l'afecta directament. Vostè, com a conseller de Justícia, crec que ha d'estar amb molt bona relació amb els diferents jutges de Catalunya; si vostè busca l'adreça de qualsevol partit judicial de Catalunya, no existeix en aquesta agenda. En definitiva... Després, jo crec que això, vostè hauria de vetllar..., perquè crec que és un bon principi per estar d'acord i tenir unes relacions de molt bon veïnatge i de col·laboració, concretament, amb els jutges del nostre país. Crec que és una informació que hi hauria de ser. I al mateix temps li he de dir que a mi em sembla molt bé que hi hagi la informació de l'església catòlica; com més n'hi hagi, molt millor, i, en definitiva, jo crec que demanaríem que en aquest cas es fes una feina ben feta i, concretament, doncs, es fes aquesta agenda amb unes..., que la informació que es donés es donés amb un cert criteri, és a dir, amb un criteri entenimentat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella, que, evidentment, no pot aspirar a cap resposta en relació amb la matèria dels jutges que vostè ha tret, que no guarda relació amb la pregunta. El senyor conseller pot...

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor president. No obstant això –no obstant això–, em permetré indicar-li, per a la seva major informació, que, a banda de l'Agenda de la Generalitat, el Departament de Justícia n'edita d'altres, i, a banda d'això, les corporacions jurídiques editen una sèrie de guies judicials. Per tant, l'àrea temàtica dels jutges, doncs, està perfectament coberta i està perfectament informada.

I, pel que fa a l'Agenda de la Generalitat, jo penso que les posicions ja estan prou clares; el fet que vostè no ho comparteixi, doncs, és molt respectable, però no compartible pel Govern de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives al sector vitivinícola de Catalunya i al projecte de reforma de l'OCM

La següent pregunta és la que abans havia anunciat, que formula el senyor Reguant, sobre la situació vitivinícola i la Comunitat Europea.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, però... Senyores i senyors diputats, permetin-me prèviament que manifesti, senyor president, que en relació amb les preguntes a substanciar en el dia d'avui, en aquesta sessió parlamentària número 60..., retirar la número 13, perquè fou contestada suficientment per la Conselleria i per escrit; retirar les números 17 i 21, perquè foren contestades oralment suficientment pel conseller de Sanitat.

Dit això, senyor president, m'agradaria acumular les preguntes números 11, la 24, la 25 i la 26, atès que fan referència a la mateixa qüestió.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Vaja, si el conseller no hi té inconvenient, eh? *(Pausa.)* Doncs, endavant, senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Les preguntes en qüestió fan referència, la primera, a la situació de l'explotació vitivinícola i la defensa dels interessos dels productors catalans de vi, d'acord amb les propostes de reforma de la Comunitat Europea; la 24 sol·licita els estudis d'impacte que hi puguin haver d'acord amb aquesta normativa europea, si s'apliqués; la 25 fa relació als efectes d'aquest impacte i a la seves repercussions, i la 26, sobre les mesures a prendre si s'aprova el projecte de reforma de l'OCM, del vi, de la Unió Europea. Aquestes preguntes han estat fornides amb el benentès que prèviament es varen fer per escrit, i la Conselleria va contestar, el senyor conseller, amb data del 20 d'octubre del 94 –les preguntes es feren el 4 del mateix mes–, dient, en realitat, que el Govern de la Generalitat, per mitjà del Departament que ell representa, s'oposa a aquest intent de normativa de l'OCM, del vi, de la Unió Europea. Però la resposta, per això, no depassa aquest nivell: és a dir, s'hi oposen i posaran tots els mitjans que calgui per tal d'impedir que el projecte de la reforma tiri endavant.

Les preguntes tenen l'objecte de conèixer el desenvolupament de quins són tots aquests mitjans que cal i aquestes mesures que es posaran en marxa perquè això no tiri endavant. Ja va manifestar la Conselleria que recolza el posicionament del Ministeri espanyol d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però ens agradaria conèixer quins són els estudis d'impacte, les conseqüències, com deia, d'aquests estudis d'impacte, i saber en aquest moment quina és la posició de la Conselleria, no solament d'oposició, sinó també l'alternativa o allò que acceptaria la Conselleria pel que fa a aquesta proposta de la Unió Europea, pel que fa al vi, que és una forta retallada damunt d'aquest sector tan important a Catalunya, i veure què estaria disposat a acceptar i quines mesures, realment, ha pres, concretes, en relació amb aquests temes que he estat manifestant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El conseller senyor Marimon té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Sí, gràcies, senyor president. Voldria saber de quant de temps disposo, perquè la resposta és força complexa. En acumular-se les preguntes...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, té vostè set minuts i mig...

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Set minuts i mig.

El Sr. PRESIDENT: Entre resposta i contestació a la repregunta.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Voldria ser al més clar possible; amb set mi-

nuts i mig, difícilment podré donar informe de tot, però sí dir-los, als senyors diputats i al senyor Reguant, que nosaltres sí que hem fet un estudi de l'impacte que tindrien les mesures aquí, a Catalunya, i que fins i tot després li puc donar una còpia d'una breu sinopsi que hem fet.

Evidentment, la primera proposta que va ser portada a la Comunitat sota la presidència actual d'Alemanya era absolutament negativa; absolutament negativa per a Espanya i, a l'ensems, negativa per a Catalunya. En aquest moment, les actuals regulacions que té la Comunitat són de quatre tipus: són estructurals, de tipus d'intervenció, el règim d'ajuts i pràctiques enològiques. En el sistema actual, en els estructurals, hi ha una prohibició de plantació de vinya i, a la vegada, hi ha un ajut per a l'arrencada de vinya. En el tema de les intervencions hi ha el capítol de destil·lacions obligatòries, que van cap a vins de taula, cap a vins o cap a raïms varietals de doble ús, i el que se'n diu «prestacions víniques» del 10% de percentatge d'alcohol. I quant a destil·lacions voluntàries hi ha la preventiva, que és la que es fixa amb antelació i que és obligatòria i es paga al 65% del preu d'orientació; la de manteniment de la qualitat del vi, que és del 76% del preu d'orientació, i la garantia de bon fi, que és la del 84% de pagament del preu d'orientació. En el règim d'ajuts hi ha un ajut a la utilització de most concentrat rectificat, a l'elaboració de sucs de raïm i l'emmagatzemament a llarg termini, i en pràctiques enològiques, hi ha l'addició de sacarosa.

Aquest és el dibuix actual de l'OCM que es diu del vi. En aquest moment, la Comunitat proposa uns canvis força radicals en aquest sentit, i el primer canvi radical és fixar una producció per als estats membres basant-se en la producció de mitjana històrica, però en el cas d'Espanya amb una forta reducció, perquè la mitjana històrica d'Espanya ha estat de 36.722 milions d'hectolitres i, en canvi, la quantitat fixada en aquesta proposta..., que haig de dir que aquesta proposta –vostè ja ho deu saber–, ha estat retirada; la presidència alemanya crec que ha renunciat a portar-la a terme, i, en tot cas, la tornarem a negociar amb la propera presidència francesa, no? En el que crec que canviarà..., jo li puc explicar, de totes maneres, que en aquest moment tinc la sensació que la proposta de modificació de l'OCM, amb el canvi de la presidència, serà absolutament diferent, perquè els interessos francesos quant al vi són molt diferents que els de l'anterior presidència. Però bé, continuant amb l'explicació, a Espanya s'ha fixat, com li deia, en 29.248 milions; vol dir una pèrdua de 7.000 milions d'hectolitres llargs. Això significa una arrencada..., depèn del rendiment de la vinya, però la podríem situar no en les 350.000 hectàrees que es deia, que trobo que és exagerat, perquè el rendiment de la vinya ha millorat notablement, però sí que, en tot cas, seria de 200, 250.000, 300.000 hectàrees.

La proposta que es feia en el seu moment és que aquesta arrencada fos obligatòria, i anava acompanyada de tot un seguit d'altres mesures, com la finalització dels ajuts per mosts concentrats rectificats, anava també en el sentit de suprimir les retirades per destil·lació i, en certa manera i d'una manera indirecta, fomentava o permetia la utilització de sucre o de sacarosa en l'enriquiment dels vins, perquè en el moment en què deixaven d'ajudar el most concentrat rectificat i, en canvi, l'ajuda que es donava per a l'addició de sucre en determinats vins, doncs, era afavoridora d'aquesta pràctica.

En síntesi, aquí, a Catalunya, la postura que vam prendre era, primera, que entenem que és bona una programació, per dir-ho d'alguna manera, prendre mesures oportunes respecte a la producció de vi a Europa, però que, en tot cas, no havíem d'anar tant a la disminució de la superfície, que podia ser aconsellable fer-la si es feia amb un sistema voluntari, amb prima, com per exemple s'ha fet en el sistema de la llet, que és el productor, en funció dels beneficis que li comporta l'arrencada de vinya, el que prengués aquesta decisió; en tot cas, enteníem que aquest era l'únic camí, i sí que, en canvi, s'havien de variar plantejaments que desafavorien les comarques de producció de vi tradicional de qualitat.

Vostè sap que, així com ara la Comunitat Econòmica Europea, si no ho recordo malament, divideix la Unió Europea –li dic així, llegint-ho–, la divideix en la zona A, que és Alemanya, Bèlgica, Luxemburg, Holanda i Gran Bretanya; la zona B, que és sud d'Alemanya, Baden, bona part de França; la zona CLA, que és bona part de França, Espanya –diguéssim, Astúries, Cantàbria, Guipúscoa, la Corunya i Biscaia–; la CB, que és una petita part d'Itàlia; la C2, que és una petita part de França, bona part d'Itàlia i d'Espanya, i la C3, que és la resta de França, Espanya, Itàlia, més Grècia i Portugal.

Bé, ells ho reduïen; aquesta vegada, en la proposta es passava a tres zones: la zona N, que era la zona nord d'Europa; la zona M, que era la zona central, i la zona S, que era la zona sud. I feien una proposta que es podia vinificar el vi a partir de sis, set i nou graus de volum d'alcohol volumètric del raïm, amb el que tots sabem –especialment, els diputats d'aquesta cambra, molts són de comarques vinícoles– que fer vi amb un raïm que té el 6% o el 7% d'alcohol volumètric és absolutament impossible, amb la qual cosa s'hi han d'afegir quatre, tres, quatre, fins i tot cinc graus de grau alcohòlic a través de l'aportació o bé de sucre o de sacarosa. Nosaltres, el que demanàvem, i el que demanava l'Estat espanyol, com és lògic, és que s'unifiquessin els criteris, perquè enteníem que el que s'havia de primar era la producció de vi en les zones on d'una forma natural s'obté la graduació alcohòlica necessària per a la vinificació, i, a la vegada, el que també demanàvem és que, en lloc de retirar l'ajut al most concentrat rectificat, que aquest es primés, perquè aquí, a casa nostra, solament que hi hagués una ajuda una mica més important al most concentrat rectificat, podríem eliminar, a casa nostra sols, més de trenta mil hectolitres de vi, destinant-lo a licor d'expedició del cava.

Dintre de les mesures que nosaltres també demanàvem era que no es podien tractar igual totes les zones vinícoles; no es podien tractar igual quant al país o la zona de què procedien per raons de caràcter sòcio-econòmic i d'alternatives de cultiu, i tampoc es podien tractar igual en funció de si

eren denominació d'origen o no eren denominació d'origen. Haig de dir que, en aquest cas, el Ministeri va ser sensible a les nostres propostes, les va acollir i les va defensar; eren unes propostes lògiques, que crec que són correspostes o participades per tot l'Estat espanyol, i m'alegro que la pressió que va fer no solament el nostre ministre d'Agricultura de l'Estat espanyol, sinó la pressió que van fer les comunitats autònomes i la pressió que van fer altres països, doncs, han fet decaure aquest reglament de l'OCM. De bona lògica, jo crec que aconseguirem que el proper Reglament de l'OCM s'atansi o s'ajusti més a les necessitats dels països productors de vi i en aquest cas de casa nostra.

Jo tinc unes propostes concretes que nosaltres havíem fet, però, en síntesi, i donat que no disposem de més temps, crec que amb aquesta pinzellada vostè haurà vist, doncs, com s'ha desenvolupat tot aquest procés i el paper que hi hem tingut, doncs, el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Senyor Reguant, pot repreguntar.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Agrair al senyor conseller la seva resposta, que, d'alguna manera, tranquil·litzarà el sector, perquè, almenys, la posició és nítida i clara de lluitar perquè la xaptalització no substitueixi el nostre vi de qualitat.

Manifestar, com a cosa menys positiva, el fet que el senyor conseller ha manifestat que la Presidència francesa seria favorable a prendre en consideració la modificació de l'actual proposta de l'OCM del vi: cal que li manifesti, senyor conseller, que, com vostè sap, França vol tirar endavant a l'OCM del vi la proposta de la Comissió; o sigui, és exactament al revés, és a dir, França ho pretén, el seu ministre Jean Puech així es va manifestar i així ho van recollir els diversos mitjans de comunicació. Per tant, no vol dir res més que caldrà seguir lluitant en aquesta línia de defensar el nostre sector, perquè, a curt termini, el sector està molt temerós que es pugui afavorir amb aquestes mesures, si arribessin a imposar-se, l'afavoriment de l'agricultura a temps parcial, amb els greus perjudicis que comporta per fer inversions necessàries per al foment de la qualitat, l'arrencament de superfície, que afectaria greument també –aquí ja s'ha manifestat– de manera negativa el medi ambient; les bodegues cooperatives, que han fet inversions, veurien minvades les seves possibilitats de recuperar les inversions i de tirar endavant el sector competitiu que s'han guanyat; els llocs de treball directes, els associats a la indústria transformadora i els complementaris disminuirien, també, de manera notable. Per tant, vol dir, per tot això i d'altres consideracions que vostè coneix, senyor conseller, que val la pena tirar endavant, tenir molta cura a fer aportacions alternatives i defensar el sector vinícola de Catalunya com a sector vinícola autòcton dins del conjunt de l'Estat, perquè, realment, és un sector que es mereix aquest esforç, perquè, si no, realment, es produirà un fort..., agreujarà la situació del món rural, que és fonamentalment on es desenvolupa aquest sector productiu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Li queden trenta segons al senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Moltes gràcies, senyor president, crec que és suficient. No, jo sóc conscient de la problemàtica que tindrà la Presidència francesa, i quan li dic que espero que sigui millor, per exemple, sé que en el tema de la xaptalització no serà millor, però sí que en canvi la Presidència francesa, sobretot en el que és el tractat amb països tercers, amb l'entrada d'aquests vins a la Comunitat, amb la possibilitat d'augment de superfície d'aquests tercers països, que en aquest moment és un procés molt fort, doncs, té una altra sensibilitat que en el cas dels alemanys, i també sé una altra cosa, que així com Alemanya pretenia imposar una arrencada obligatòria, els francesos difícilment podran fer-ho donada la producció de vi que ells mateixos tenen.

De totes maneres, jo estic totalment d'acord amb vostè que caldrà vetllar molt acuradament i que no seran flors i violes, però sí que espero que el canvi de presidència, com a mínim, en determinats apartats comporti uns matisos que ens seran favorables a la nostra agricultura, sense fer cap vot de confiança ni sense ser optimista, perquè...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Moltes gràcies, senyor president, he acabat.

Pregunta al Consell Executiu sobre la residència pilot Amílcar, de Barcelona

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és sobre la residència pilot Amílcar, que formula el diputat senyor Jaume Rodri. Té la paraula.

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, era purament i simplement preguntar quin és el moment actual i el futur immediat d'aquesta residència, residència pilot per a discapacitats, una residència que era de pas i en aquest moment es considera per a molts una residència de pas cap enlloc. Quina és la situació i el moment actual, tota vegada que se'ls acaba de retirar una peça fonamental, que era el vehicle a través del qual podrien circular i intentar readaptar-se i fer vida mínimament normal a la ciutat de Barcelona? Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. El conseller Comas té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, aquesta residència, la residència Amílcar, era una residència de titularitat de l'Institut Municipal de Disminuïts de l'Ajuntament de Barcelona, i en pretendre que la subvenció al cost d'aquesta residència fos íntegra de la Generalitat es va arribar a un acord l'any 90, amb efectes de l'1 de gener del 91, per canviar la titularitat i que aquesta fos de la Generalitat de Catalunya.

La gestió, a partir d'aquella data, la porta durant quatre anys, que acaben al final de l'any 95, l'Institut Municipal de Disminuïts. La Generalitat va acceptar en aquell moment els costos que tenia la residència, tot i que sortia un mòdul superior al que eren les residències similars a les que es pot considerar les prestacions que dóna la residència Amílcar, però també donava uns serveis complementaris, com era aquest del transport.

S'ha de fer el parèntesi que el transport de les persones disminuïdes en les poblacions més grans de cinquanta mil habitants és competència municipal, és competència el transport de totes les persones, la llei no especifica si disminuïdes o no, però, de qualsevol manera, aquí hi havia un servei especial que s'ha mantingut fins ara. Nosaltres entenem que aquest servei s'ha de seguir mantenint perquè els mòduls que la Generalitat satisfà a l'Institut Municipal de Disminuïts no han variat; en aquests moments segueixen sent un 7,62% superiors al que són les mitjanes similars, i estem en converses amb l'esmentat Institut de cara a analitzar quins són els programes que tenen de cara a ajudar perquè aquest servei es restableixi.

Jo vaig tenir fa cinc dies o sis una conversa àmplia al respecte amb la tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, la senyora Vintró, ella està amb la millor de les predisposicions a trobar una solució, i ho estem conversant l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya. De moment s'ha convingut que nosaltres cediríem un bus per fer aquest transport, i espero que quan acabin aquestes festes aquestes converses que hi ha iniciades s'acabin bé, que vol dir que aquest servei se segueixi prestant. No tindria sentit que amb un mòdul superior al que hi ha a altres residències es recreés un servei que era útil i que em sembla que és bo que se segueixi donant.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rodri pot repreguntar.

El Sr. RODRI: Sí, moltes gràcies. És important conèixer de viva veu que, realment, entre les dues administracions no deixaran caure aquest tema, que és important, no? *(Pausa.)*

És que li volia fer unes preguntes i si no les sent, mal me les podrà respondre.

El Sr. PRESIDENT: He parat el rellotge, senyor Rodri. *(Veus de fons.)*

El Sr. RODRI: No, perdó *(adreçant-se al conseller de Benestar Social)*, és que li vull fer unes preguntes, i llavors m'ha semblat que si no les sentia, malament me les podria respondre, no?

És a dir, circulen notícies pel que fa a aquest cas que hi ha departaments o hi ha situacions com aquestes de la residència pilot Amílcar, que no disposen o no han pogut disposar de furgoneta, quan n'hi ha a altres seccions del seu Departament, que n'hi puguin haver en disposició i que no estan fent servei.

També és clar que en aquesta residència hi ha un pis mostra, que ocupa una part important d'aquest espai que els fa falta a les divuit persones que hi viuen, i és un pis mostra per a gent discapacitada, un pis que és per a gent que mai tindran pis i que en aquest cas no tenen ni espai.

Una altra cosa que es pregunta molta gent és: com és possible que per atendre gent que necessiten grans coneixements perquè presenten grans discapacitats sigui només imprescindible el certificat escolar, i quan es tracta de les substitucions ni tan sols això, gent gran i sense cap formació?

Voldria acabar fent-li una reflexió, que em sembla que es podria fer extensiva a altres moments dels nostres administrats. A Catalunya comença a circular o podria a començar a circular un nou refrany popular que diria: «Dues administracions es barallen i el tercer, l'usuari, el contribuent, i en aquest cas una persona greument discapacitada, ho paga, i ho paga tràgicament.» Fem impossible aquest nou refrany, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. El senyor conseller té la paraula. *(Remor de veus.)*

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Li queda molt poc temps, eh?, vint-i-set segons.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt bé. A veure si puc ser concís. Primer, no s'ha de barallar cap administració; ni l'Ajuntament de Barcelona ni la Generalitat de Catalunya es volen barallar; volen col·laborar i segur que resoldrem aquest assumpte.

En segon lloc, a part de les converses que tenim, a mi em consta que els grups parlamentaris d'aquesta cambra estan en contacte amb la mateixa residència i amb els mateixos usuaris, i aquesta és una altra forma d'arribar a les solucions i a l'anàlisi del que succeeix. Nosaltres tenim plena confiança en l'Institut Municipal de Disminuïts de l'Ajuntament de Barcelona, i, per tant, estem segurs que fan una bona gestió. En tot cas, si hi hagués quelcom que s'escapés, doncs, a través d'aquesta Comissió i a través de les dades que tenim, ho analitzaríem. Però, de moment, la confiança que ens mereix la gestió que fa l'Ajuntament de Barcelona al respecte a través de l'Institut Municipal de Disminuïts és satisfactòria.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995

(Continuació)

Acabat el temps destinat a preguntes continuarem amb el debat del Projecte de llei de pressupostos.

Esmena 307, del Grup Socialista, d'una nova disposició addicional: el senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta és una esmena en la qual el Grup Socialista demana plans de reactivació per a les comarques que en

diem «d'obligada reactivació». Aquest és un vell debat dels pressupostos; un debat que hem tingut diferents vegades i que és evident que hi ha punts de discrepància amb el Grup de la majoria. Nosaltres creiem que aquests plans són necessaris, en la mesura que ajuden al reequilibri territorial, i, precisament, totes les dades o tots els indicadors que en els darrers anys tenim, fins i tot les darreres publicacions al voltant de les diferències que hi ha entre les comarques més endarrerides de Catalunya i les comarques que tenen una renda més important, demostra que la distància no solament no s'ha escurçat, sinó que fins i tot ha augmentat en aquests darrers anys.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres considerem necessaris aquests plans de reactivació. No hi ha dubte que en algunes zones de Catalunya és necessari que la iniciativa privada tingui un paper cabdal a l'hora del desenvolupament, però això en algunes comarques de Catalunya és impossible, ho hem constatat en aquests darrers anys i, per tant, el que és necessari és que hi hagin precisament aquests plans de reactivació i que siguin les administracions públiques i, fonamentalment, l'Administració de la Generalitat, que és la que té la major part de competències, per ajudar a aquest desenvolupament. No hi ha dubte que la necessitat de plans, d'infraestructures, pot ajudar, precisament, en aquesta direcció que assenyala el Grup Socialista.

Nosaltres hem observat els Pressupostos acuradament i també hem notat, precisament, que en aquestes comarques les inversions que nosaltres creiem més necessàries en moltes d'elles no tenen lloc, fins i tot, en algunes d'aquestes comarques, el que seria estrictament a les inversions, veiem que són molt minses. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres continuem reclamant la necessitat d'aquests plans de reactivació.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Bé, he escoltat atentament, encara més del que normalment ho faig, les paraules del senyor Abelló, perquè, és clar, aquesta disposició addicional que es pretén introduir almenys a mi em planteja una sèrie d'incògnites, perquè, és clar, el que demana l'esmena, diu: «un pla de reactivació», i aquest és el tema que ha explicitat el senyor Abelló, però diu: «de les comarques d'*oblidada* reactivació». Aleshores, jo ja no sé si aquí es vol parlar «d'obligada» o «d'oblidada», però... *(veus de fons)*, oh, senyors diputats socialistes, alguns de vostès en diuen «oblidada» i alguns altres en diuen «obligada»; si és «oblidada», doncs, aquí sobra una lletra, com a mínim.

Per altra banda, el problema es complica, senyor Abelló, suposo que vostè se n'ha adonat, que per això va parlant «d'aquestes comarques», «aquestes comarques», perquè, és clar, vostè no em pot dir quines comarques són i no m'ho pot dir perquè vostè va presentar, perdó, el seu Grup va presentar una disposició addicional, una esmena com a disposició addicional que sí que especificava unes comarques, però, amb bon senderi, la Mesa de la Comissió, en no veure que hi hagués una base demostrada de per què aquestes comarques i no unes altres, va suprimir aquesta referència. I, per tant, estem en una situació gairebé kafkiana. *(Remor de veus.)*

Bé, però com que els més clars dels seus esforços han estat dedicats a explicar que encara que era convenient la iniciativa privada –oi que ha dit això?, encara que era convenient la iniciativa privada– calia un pla de reactivació, i aquí és el motiu d'oposició nostra. No és que «encara que», és que, fonamentalment, aquestes comarques com la resta de comarques, amb una economia oberta com és la catalana, inserida en l'espanyola i en l'europea i en la mundial cada dia més, no podem parlar, no podem creure o deixar entendre que en algunes comarques deprimides o d'oblidada reactivació la fórmula miraculosa per a solucionar els seus problemes és un pla. Per tant, evidentment, aquestes comarques, com a tota la resta de comarques, no ja el servei 09 de la secció 09, totes les conselleries, en primer lloc les que tenen relació directa o indirecta amb el procés productiu, tenen partides destinades a aquestes finalitats, i també les que no tenen aquesta relació.

Perquè, és clar, suposo que estarem d'acord, senyor Abelló, que aquestes comarques –les que siguin– d'oblidada reactivació no sols necessiten una injecció econòmica, sinó una injecció diguem-ne psicològica, que vegin que la seva qualitat de vida no està afectada, o està afectada al mínim possible, per aquesta situació quasi marginal en el terreny econòmic. I, per tant, a tota la resta de departaments de la Generalitat, amb..., no ja amb el mateix interès, sinó amb més interès, es pretén ajudar en tots els amplíssims camps de competències de la Generalitat perquè no sols hi hagi una promoció econòmica, sinó un manteniment o una millora per equilibrar la qualitat de vida arreu del país.

Per aquest motiu, senyor president, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena número 307.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 311, del Grup Socialista. El senyor Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Senyor president, i confiant que aquesta vegada no hi hagi cap follet d'impremta que doni peu a una interpretació no desitjada *(veus de fons)*, i fins i tot malèvola –m'insinuen per aquí darrere–, en tot cas, per anunciar que el nostre Grup en aquesta esmena ha rebut una proposta de transacció per part de Convergència i Unió i que se sent satisfet amb aquesta proposta, i per tant renuncia a la seva defensa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Per part del senyor secretari es procedirà a la lectura d'aquesta esmena transaccional.

El Sr. SECRETARI TERCER: «Nova disposició addicional: "El Govern de la Generalitat destinarà l'any 1995, i dins les corresponents previsions pressupostàries, els recursos necessaris per desenvolupar el Pla general de política forestal de Catalunya, així com desenvolupar el programa Foc Verd i el Programa de lluita contra l'erosió, que permetin la preservació i increment del nostre bosc".»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. En el seu moment serà sotmesa a votació aquesta esmena transaccional.

Esmena 312, també del Grup Socialista...

El Sr. CARNICER: La senyora Martí.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Martí, té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Agruparia la 312, la 357, la 359 i la 361. Aquestes quatre esmenes, si el president m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. L'esmena número 312 és una esmena que pretén aconseguir per part del Govern un pla –una proposta, millor que un pla–, una proposta concreta per tal que prioritzi la restauració d'unes determinades zones en les quals va haver-hi forts incendis aquest any que estem. Concretament, són les zones de Sant Miquel del Fai, els cingles de Bertí, Bigues i Riells.

Evidentment, seria molt millor poder aconseguir que el Govern elaborés un programa de restauració, i seria molt més útil i molt més pràctic, però davant la inexistència, creiem, d'aquest programa i d'aquesta proposta, nosaltres intentem fer una proposta, encara que es pugui entendre que sigui només una proposta estrictament puntual. Però bé, ens sembla que això és possible i, si més no, esperem que si per part del Govern fos possible la redacció d'un programa podríem estudiar la possibilitat que aquesta esmena, doncs, no prosperés. En tot cas, creiem que aquesta zona és una zona molt degradada del territori i que, a conseqüència dels forts incendis, també s'hi ha produït una erosió molt important, a causa de les inundacions posteriors.

L'esmena número 357, nosaltres és una esmena que ja l'hem feta molts anys, en què demanem un programa de reutilització de les aigües residuals de sortida de depuradora. Nosaltres creiem que precisament en aquest moment on el Pla de sanejament està bastant avançat i ja funcionen moltes instal·lacions, encara que la majoria d'elles funcionen a la meitat del seu rendiment, perquè només tenen tractament primari..., però això avui ja comptabilitza una quantitat molt considerable de metres cúbics d'aigües de sortida de depuradora. I que ens sembla que no seria gens sobrer que per part del Govern es pensés ja en la possibilitat de reutilitzar aquestes aigües, que amb tota seguretat tindrien una utilitat molt important.

És veritat que el Govern ens ha fet arribar una transaccional a aquesta esmena, però que nosaltres considerem que l'última part de l'esmena, de la transaccional, no hi hauria de figurar, perquè nosaltres pensem que en un programa no es poden establir tarifes, i això és el que pretén la transaccional, establir tarifes per a l'aplicació de la reutilització de les aigües. A nosaltres ens sembla que primer s'ha de fer el programa, primer s'ha de fer l'estudi, i tota la qüestió de les tarifes hauria de ser objecte d'un altre estudi i, en tot cas, no seria gens adequat –utilitzant arguments propis del senyor Escudé– posar la possibilitat d'incloure tarifes en una disposició precisament addicional.

L'esmena 359 és una esmena que també ja l'hem fet altres anys, i el que pretén és que el Govern executi un pla de neteja de residus sòlids de les lleres i marges dels rius de Catalunya, en especial pel que fa als últims trams dels rius, perquè aquests trams, com tots hem pogut comprovar, estan molt bruts i tenen una gran quantitat de sòlids a les seves lleres. Evidentment, aquesta no és una qüestió, com alguna vegada s'ha dit, de competència municipal: és una competència o de la Junta d'Aigües o del Departament de Medi Ambient; els ajuntaments no són competents respecte a les lleres dels rius, i ens sembla que portar el debat en aquest sentit no té cap sentit, i en tot cas, si hi haguessin friccions, el que es podria intentar aconseguir és algun tipus d'acord. Però, bé, existeix aquesta necessitat, perquè el Govern destina molts diners cada any a la neteja dels residus sòlids que suren sobre l'aigua de les nostres platges, amb uns vaixells que s'anomenen *Pelican*. A nosaltres ens sembla que és molt més costós pescar aquests sòlids que estan surant a l'aigua que no recollir-los quan estan dipositats als marges dels rius; seria segurament molt més econòmic, molt més pràctic i més..., i més útil. Per tant, ens sembla que, a això, amb molt pocs diners es podria donar una solució doble, una solució que recolliria uns sòlids que malmeten molt el paisatge i a més a més els nostres rius estarien en millors condicions ambientals.

I l'esmena..., per acabar, l'esmena número 361 és una esmena que pretén el desenvolupament d'un apartat del PEIN, del Pla d'espais d'interès natural. En el seu apartat II.6, el Govern es comprometia a desenvolupar estudis que permetessin la qualificació d'uns determinats espais, entre els quals hi ha l'espai de Gallecs, que està a la zona del Vallès Oriental, i és un espai, doncs, molt important per a aquesta comarca. Nosaltres pensem que no costaria res que per part del Govern es complís un dels apartats que preveu el Pla d'espais d'interès natural, i així es donaria compliment a una de les previsions que allà inclou i podríem estudiar entre tots el tipus de figura i de qualificació que correspondria a aquest espai.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Per fer un torn en contra a aquestes quatre esmenes que ha defensat la senyora Rosa Martí.

En primer lloc, la número 312, que el senyor Martí Carnicer haurà observat que un altre cop els follets de la impremta han actuat, ja que es parla dels *singles*, o dels «singles», amb essa. Però bé, en definitiva, quant a aquesta esmena, senyora Martí, a mi em sembla poc adequat en un projecte de llei de pressupostos, parlant de zones afectades d'incendis, que en principi crec que ja en general no s'hauria d'incloure com a disposició addicional, que es faci una diferenciació amb relació a tres focus territorials afectats pels incendis. Perquè vostè es limita a parlar de Sant Miquel del Fai, dels cingles de Bertí i de Bigues i Riells, i probablement –no tinc coneixement de primera mà, però probablement– vostè té

raó de demanar-ho per a aquests tres nuclis territorials, però, com tots sabem, al llarg d'aquest estiu hi ha hagut tota una colla de municipis i de comarques, o de subcomarques, afectats per aquests incendis, i per tant em sembla molt fort, sense un estudi aprofundit, o sense una demostració fefaent de per què aquests tres nuclis han d'estar... –perquè diu «prioritari»–, han d'estar per damunt de totes les atencions als altres centres afectats per incendis, i per tant ens sembla que no cal..., millor dit, que cal no incorporar-ho d'aquesta manera en el Projecte de llei de pressupostos.

A l'esmena 357, com vostè ha dit, aquest és un tema que està en estudi, hi ha inicis d'aplicacions, vostè mateixa ha reconegut –i, per tant, ja no en parlaré– que vam intentar-li oferir una transacció i, és clar, vostè ha explicat el motiu –i ho trobo molt bé– de negació a acceptar aquesta transacció per part del seu Grup. Però, és clar, si nosaltres oferíem aquest aspecte de parlar del cost d'aquesta operació, a nosaltres ens sembla que aquesta és una peça fonamental. Perquè, és clar, parlar de reutilització de les aigües residuals sense recordar, sense concretar, sense esmentar que hi ha d'haver un cost, que hi ha un cost i que algú l'ha de pagar, jo crec que fins i tot..., no diré el seu Grup –perquè ja que no ha acceptat la transacció, doncs, així està–, però podria donar-se perfectament que, arribat el moment, altres grups parlamentaris o elements de la societat civil estiguessin molt disconformes amb això. Jo, per exemple, recordo que a la meva zona hi ha una certa oposició a aquest tema perquè es diu que els projectes existents o que s'estan elaborant sobre reutilització d'aigües residuals, per exemple, es contemplen en funció de zones de lleure esportiu, camps de golf, etcètera. Per tant, doncs, em sembla que és essencial de tot punt que es contempli –encara que sigui a nivell conceptual, com feia la transacció..., l'intent de transacció– que hi ha d'haver unes tarifes, hi ha d'haver unes persones receptores o beneficiàries d'aquesta reutilització que han de pagar el cost corresponent en les condicions i en les quanties que convingui. Tot això es podria parlar, però bé, en definitiva, per tant, nosaltres ens hi oposarem.

A l'esmena 359 vostè ha dit –i és cert– que fa anys que vostè va plantejant el tema de les lleres dels rius i els marges dels rius. Vostè ha explicat que no hem de parlar de picabaralles competencials, però que evidentment els ajuntaments en són responsables. Bé, aquest és un dels elements importants del que vostè ha qualificat de conflictes competencials: el Departament de Medi Ambient i el Govern en general considera –per altra banda, de forma molt contradictòria amb vostè– que el que queda clar és que és la Generalitat qui no té obligació. Però bé, ja que vostè demana no entrar en conflictes competencials, doncs, no hi entrem. Però des de la previsió que fa el Govern, que ell no n'és responsable, el que preveu el pressupost existent –millor dit, projectat pel Govern, i esperem que algun dia o altre arribi a ser existent, amb l'aprovació final del seu text–, hi han dotacions per a subvencions a corporacions locals, al capítol 7, per afrontar la restauració d'àrees degradades d'aquest tipus. Per tant, doncs, com a disposició addicional, i amb aquestes característiques i circumstàncies, també hi votarem negativament.

I finalment, també hi ha aquesta qüestió que vostè ha plantejat algun altre any, de complimentar un determinat apartat del Pla d'espais d'interès natural portant a terme estudis. Consultat el Departament, em diu que des de l'any 94 s'estan fent estudis, i es continuarà l'any 95. Per altra banda, li voldria recordar que potser no se n'ha adonat que aquí no es tracta d'un follet d'impremta, sinó d'una decisió entenimentada –entenc jo– de la Mesa de la Comissió, que aquesta referència que vostè en diverses ocasions ha fet a Gallecs, doncs..., se n'ha anat, ha desaparegut, no hi és... *(Remor de veus.)* Bé, a l'esmena 361, text publicat en el *Butlletí*, no hi és, i no és follet d'impremta. Per tant, doncs, i no sols per aquest motiu, sinó perquè, com li he explicat, ja s'estan fent aquests estudis i es continuaran fent, ens sembla que no cal incorporar aquesta disposició addicional.

I per aquest motiu, senyor president, aquest conjunt de quatre esmenes, arribat el moment de la seva votació, hi votarem negativament

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 314, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, agruparia l'esmena 314, l'esmena 316 i l'esmena 317.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. ORANICH: Les tres esmenes fan referència a noves disposicions addicionals –dues d'elles són ja velles, perquè les hem presentat altres anys. La primera d'elles fa referència a la creació d'un fons de pensions per ruptura matrimonial: és una esmena idèntica també a la que planteja el Grup Socialista. L'any passat se'ns va dir que no, per tant també se'ns dirà que no aquest any, però nosaltres seguim pensant que és urgent que es creés aquest fons de pensions, que sempre que ho plantegem tothom hi està d'acord, tothom sap –i ja veig la cara del senyor Escudé que ens ho tornarà a dir– que és tan necessari, però la qüestió és que no es fa, i mentrestant hi ha una part de la societat, segurament la més desprotegida, que pateix una greu situació econòmica per aquest fet i –ja els ho he dit altres vegades també–, des del punt de vista econòmic, el tema d'un desgavell tal que normalment moltes pensions del PIRMI es donen per aquestes causes i que, per tant, caldria crear aquest fons d'una vegada. Per tant, nosaltres seguirem plantejant any darrere any aquesta esmena, esperant que algun dia, doncs, ja no calgui perquè el fons aquest existeixi.

La segona de les esmenes seria la 316, que també vam plantejar l'any passat i, per tant, se'ns tornarà a dir que no, però nosaltres també creiem que, si era necessària l'any passat, encara se suposa que ho ha de ser més aquest any, que és crear el fons necessari, dins les previsions pressupostàries, per al tema del jurat. És evident que l'any passat semblava ja..., i vostès tenien raó de dir que no, que potser durant l'any no es creava; un dia o altre s'haurà de crear: la

Constitució de 1978 preveu la creació del jurat. Sembla que ara ja està molt avançat, fins i tot quant a components o nombre de membres del jurat, i, per tant, creiem que, dins de les previsions pressupostàries i tenint en compte les competències de la Generalitat en aquesta matèria, hauria ja de tenir-se en compte.

La tercera esmena que jo defenso en aquests moments, com una nova disposició addicional, fa referència també a temes de justícia i seria també –entenem– molt important i és idèntica també, similar a una altra que planteja el Grup Socialista. És..., diem textualment que «dins de la imminent modificació de l'actual edat penal, s'adequïn ja» –dintre de les previsions pressupostàries, naturalment– «tots els centres», totes les despeses que hauran d'haver-hi forçosament dins de Justícia juvenil per a tots els menors de setze a divuit anys que avui són considerats majors d'edat penal en el Codi penal però que això ja, per majoria, per unanimitat, jo diria, a la cambra de l'Estat, doncs, això ja va endavant que passin a ser menors d'edat penal. Per tant, tindran..., això no vol dir que no hagin de tenir un tractament, i, per tant, entenem que això no és una cosa que es podrà fer precipitadament i que, per tant, s'hauria també, ja, de tenir en compte.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Torn en contra?

El Sr. CARNICER: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí...

El Sr. CARNICER: Donada la coincidència, com a mínim, en dues de les esmenes, demanaríem poder fer el torn del Grup Socialista en relació, també, amb aquestes esmenes abans de la resposta per part del senyor Escudé.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, em sembla molt bé.

El Sr. CARNICER: El senyor Abelló.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Abelló, digui quines esmenes són.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, senyor president. Defensaríem conjuntament la 315, la 318, la 319 i la 320.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: La 315 i la 320 incideixen en dos aspectes que fa un moment plantejava el Grup d'Iniciativa. La primera fa referència al fons de garantia de pensions per als casos de ruptura matrimonial. Aquest és un debat que ja va tenir lloc quan es va presentar la Proposició de llei, precisament, pel Grup d'Iniciativa. Nosaltres creiem que en aquests moments l'impagament de pensions planteja greus casos de prestació social, i nosaltres creiem que des d'aquest punt de vista s'hauria de plantejar clarament aquest fons de garantia aquí, a Catalunya; creiem que en aquests moments s'hi troben, en aquesta situació, moltes persones, fonamentalment dones, i, per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres, igual que als Pressupostos de l'any passat, ho plantegem.

La segona qüestió fa referència a l'aprovació, aquest any proper, del nou Codi penal i, per tant, d'una llei que plantegi la rebaixa de la majoria d'edat..., perdó, l'augment de la majoria d'edat penal, dels setze als divuit anys. Creiem que, davant d'aquesta situació, caldrà fer innovacions importants als centres de menors i també a les presons de Catalunya, i, per tant, nosaltres creiem lògic que, d'alguna manera, en aquests Pressupostos, aquesta situació estigués plantejada.

Les altres dues esmenes del nostre Grup fan referència, fonamentalment, a la qüestió de la normalització lingüística. Aquesta és una qüestió que en els pressupostos del Departament de Justícia, a diferència de l'any passat, que hi va haver un increment molt important, que nosaltres ja vam mostrar la nostra satisfacció, aquest any es produeix el procés invers: hi ha una disminució important respecte a la normalització tant en els programes en general del Departament de Justícia com els que fan referència a actuacions respecte a l'Administració de justícia. En aquesta qüestió nosaltres havíem plantejat dues esmenes, una que feia referència a la qüestió d'informatització de programes tant per als jutjats i tribunals respecte a programes en català; davant d'aquesta qüestió, nosaltres continuem mantenint l'esmena. I respecte a la segona qüestió, que feia referència que es prioritzés la normalització en el camp de l'Administració de justícia, hem arribat a una esmena transaccional amb el Grup de Convergència i Unió, i, per tant, li anuncio, senyor president, que retiraríem aquesta esmena 319 en favor de l'esmena transaccional.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Prego a la senyora secretària que procedeixi a donar lectura d'aquesta esmena transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «Esmena transaccional a l'esmena número 319; nova disposició addicional: "Dins les previsions pressupostàries de les partides 12.01.229.07 i 12.05.229.07, es prioritzarà la necessària normalització lingüística en l'àmbit de l'Administració de justícia".»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Farem el torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes que han defensat la senyora Oranich i el senyor Abelló, excepte, òbviament, la que fa referència a l'esmena 319, ja que existeix aquesta transacció que nosaltres mateixos vam oferir.

En primer lloc, hi ha el tema del fons de garantia de pensions, que són l'esmena 314, del Grup d'Iniciativa, i la 315, del Grup Socialista. Com apuntava la senyora Oranich, nosaltres hi estem totalment d'acord, com ella, en nom del seu Grup, hi està d'acord i el senyor Abelló, en nom del seu Grup, no sols hi està d'acord, sinó que també s'associa amb la senyora Oranich per demanar-ho. Per tant, aquest és un tema clarissim.

Per altra banda, el II Pla d'actuació d'igualtat d'oportunitats de les dones, a l'objectiu 2.1, preveu per a aquest període 1994-96 un pla sobre aquesta matèria. I aquí és on comencen les dificultats; que, si vostès repassen aquest objectiu 2.1, veuran que diu: «d'àmbit estatal, gestionat per l'Administració autonòmica», perquè aquí –com en tantes coses–, després dels acords fàcils o de principis, és *qui* paga

l'activitat. I, és clar, aleshores, el Grup Socialista, que, aquí, s'hi suma entusiastament, quan la senyora senadora Joaquima Alemany ho demana a les Corts Generals, el Partit Socialista juga al reflex –si volen, certament, o, en certa manera, patrimonial– de dir: «No, és que nosaltres no tenim diners per fer-ho.» És clar, aleshores –ja sé que és lleig el greuge comparatiu o la comparança–, tres quarts del mateix passa a casa nostra. Nosaltres entenem que això és perfectament vàlid; la senyora Oranich ens ha fet estalvi –altres vegades ens ho havia explicat– de la multitud de problemes familiars que planteja aquesta situació, ha fet una referència a l'aplicació del PIRMI en casos d'aquests, com a mesura de xoc, però, bé, el problema és qui paga. Per altra banda –això, em sembla recordar que l'any passat ja ho explicava–, és clar, els matrimonis no són únicament matrimonis de persones que resideixen a Catalunya. Hi pot haver matrimonis entre persones que resideixen a Catalunya i altres que no hi resideixen o que traslladin el seu domicili. Aleshores, aquí hi ha un problema d'àmbit territorial, sobre quina seria l'Administració que hauria de satisfer la contribució en aquest fons de garantia. I per això també, en aquesta línia conceptual, doncs, per això –com els explicava– el II Pla d'actuacions preveu que sigui d'àmbit estatal, àmbit únic per a tot l'Estat, però que es gestioni per cada Administració autonòmica.

Per tant, doncs, ens oposarem, arribat el seu moment, a aquestes esmenes.

Després ve el tema, que només ha plantejat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que és la qüestió del jurat. La senyora Oranich, doncs, ja ens ha explicat que l'any passat vam fer una explicació; aquest any, potser amb la boca més petita, perquè serà més a la vora, molt més a la vora la institució de l'establiment del jurat, però, bé, de moment, encara no està establert. I amb un pressupost que ha d'analitzar realitats i realitats del moment, un pressupost –com hem dit tantes vegades– d'austeritat, al Govern li sembla que seria excessiu preveure ja, des d'ara, amb partides concretes i nominatives, l'establiment del jurat. La mateixa senyora Oranich, en l'esmena, parla de: «en exercici de les competències traspassades respecte als mitjans materials...», i, és clar, aquest és un problema. El Departament de Justícia entén que s'hauria de modificar o ampliar l'acord de traspàs en matèria de mitjans econòmics i materials a l'Administració de justícia per tenir present el major cost que significarà, òbviament, per a l'Administració de justícia l'existència del jurat. Per tant, avui per avui, continuarem..., potser l'any que ve ja tindrem aquesta institució del jurat establerta; s'haurà fet –m'imagino– la negociació entre les dues administracions, i s'haurà arribat probablement a un acord, que aleshores sí que ja permetria que no calgués una nova esmena, sinó que ja, en les partides sortides del Govern, incloses en el seu projecte, doncs, ja hi siguin.

Després ve el tema de la modificació de l'edat dels menors actuals de cara al Codi penal, i això és objecte de l'esmena 317, del Grup d'Iniciativa, i de l'esmena 320, del Grup Socialista. Aquí haig de dir exactament el mateix d'abans: quan el Codi penal estigui definitivament en vigor, que s'hagi, realment –com sembla–, fet aquesta modificació de l'edat penal, quan es vegi i es valori i s'estudiï i s'analitzi exactament quant a la diversitat d'installacions necessàries per variar l'assistència d'aquests menors en funció de ser majors d'edat penal o no majors d'edat penal, amb tot el que això comporta, serà el moment de parlar-ne; però, avui per avui, ens sembla que no. I, en principi, nosaltres diríem que també caldria que en els mitjans econòmics de traspassos a l'Administració de la Generalitat –perquè, en definitiva, tot aquest tema també està adscrit al Departament de Justícia–, caldria replantejar la qüestió.

Finalment, l'esmena 318, del Grup Socialista, que ha dit que feia referència a la normalització, i és cert, però fa referència no només a la normalització lingüística, perquè aquestes partides que el senyor Abelló inclou en la seva esmena –la 12.01.227.09, «Serveis informàtics», i 12.01.650.01, «Inversions en equips de procés de dades electròniques i anàlegs»–, sí, en molta part van destinades a aquesta necessària i tan difícil d'aconseguir, per les informacions que fins i tot ens han arribat fins al Parlament..., que es produeix –o almenys amb la lentitud que es fa– a la catalanització de les tramitacions judicials. Però és que, com indica el seu títol, «Serveis informàtics» i «Inversions en equips de procés de dades electròniques...», no només va destinada aquesta partida a dotar aquesta necessitat, sinó –de forma menor, òbviament, però també– a altres atencions lligades amb els serveis informàtics. I, per tant, doncs, no podem acceptar aquesta esmena.

Per això, senyor president, com explicava, el nostre Grup, arribat el moment de la votació, ho faríem en contra de la totalitat de les esmenes suara defensades pels dos senyors diputats, excepte la 319, si és substitueix –com sembla– per la transacció oferta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 321, del Grup Socialista. Senyor Riera, té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, honorable president. Si em permet, defensaria conjuntament la 321 i també la 322. *(Pausa.)*

Bé, aquesta nova disposició addicional que defensaré, estic segur que veuran el bon fi que té, tota vegada que convindran amb mi, senyores i senyors diputats, amb el nostre Grup, que l'encert en les polítiques econòmiques i industrials és un dels factors decisius a llarg termini per a l'estabilitat i la riquesa d'un país. No és casualitat que aquest sigui un dels principals aspectes de treball en comú entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista a nivell d'Estat. Malgrat les dificultats, penso que estem arribant a uns acords importants en política econòmica, que fan possible que això que els estic dient sigui una qüestió ja pràcticament indiscutible i un dels punts fonamentals dels nostres acords en la governabilitat del país, i també de Catalunya.

Certament, no es pot fer política educativa, cultural o sanitària real si el país no genera riquesa suficient, i aquesta riquesa depèn, ben certament, en última instància, de la seva base industrial. Fins i tot el sector de serveis, en un país com

el nostre, tampoc no es pot desenvolupar sense una base industrial sòlida. Ens cal, doncs, fer el màxim d'esforç per instrumentar una política industrial d'ampli consens entre les diverses administracions i els representants dels sectors econòmics i socials del nostre país; es tracta, en definitiva, d'optimitzar tot l'ampli ventall de mesures a l'abast de la Generalitat per aconseguir un teixit industrial dinàmic, competitiu i promocionar la petita i mitjana empresa industrial, base fonamental del teixit econòmic del nostre país. Coordinació d'esforços, simplificació administrativa, participació, eficàcia, transparència, han de ser els criteris d'actuació del Consell Executiu per tal d'aconseguir el reequilibrament territorial del nostre país, és a dir, la difusió de la indústria en el territori, elevar el nivell de formació tècnica, millorar la gestió empresarial, modernitzar els processos productius, incrementar les exportacions, millorar la qualitat industrial, protegir el medi i fomentar la cooperació interempresarial.

És per això que proposem en aquesta nova disposició addicional que el Consell Executiu creï el Consell Assessor per a la Dinamització Industrial de Catalunya amb les següents finalitats: en primer lloc, analitzar, valorar i informar dels programes de desenvolupament dels objectius bàsics de la política industrial del Govern, i en segon lloc, vetllar per la coherència i coordinació de les activitats dels departaments, organismes i empreses de la Generalitat que tinguin incidència en els diferents objectius de política industrial.

Aquest Consell Assessor estaria integrat, al nostre entendre, a part de representants lògics de la Generalitat, per representants de les cambres de Comerç i Indústria de Catalunya, per representants de les organitzacions empresarials i també de les organitzacions sindicals del nostre país. I també, lògicament, pretendríem que hi fossin representants de les entitats associatives dels municipis.

Al nostre entendre cal que aprofitem aquest nou creixement econòmic que estem vivint i que tots els indicadors econòmics que avui mateix la premsa se'n fa ressò indiquen realment que estem entrant en una fase importantíssima de creixement que cal aprofitar. Cal aprofitar, al nostre entendre, amb aquesta coordinació d'esforços aquest ampli consens social i econòmic que podria optimitzar aquesta nova fase de creixement, que la tenim aquí al costat i que l'estem ja veient i constatant amb les diverses realitats econòmiques que estem compartint tots plegats, avui mateix, amb aquestes dades de la premsa.

En segon lloc, i si em permet, de la 322, és una altra esmena que pretén una nova disposició addicional. En aquesta disposició addicional pretenem bàsicament que l'entrega efectiva de les aportacions econòmiques del Departament d'Indústria a les seves empreses i societats participades resti condicionada a la prèvia presentació davant de la Comissió d'Indústria del pla d'actuació d'aquestes entitats. I això per què? –i molt breument. Es tracta de poder analitzar de manera rigorosa i ordenada el programa d'actuació de cadascuna d'aquestes entitats per tal de poder valorar el bon fi d'aquests recursos que hi anem esmerçant any rere any. Pensin, senyores diputades i senyors diputats, que l'any 1995 destinarem més de 12.000 milions de pessetes a aquestes entitats, pràcticament el mateix muntant del pressupost de tot el Departament de l'any 1990.

He de dir, però, que el nostre Grup està satisfet que en el decurs dels debats en comissió el Grup de la majoria va convenir amb nosaltres una esmena transaccional per la qual es creava un òrgan administratiu dintre del mateix Departament d'Indústria per tal de vetllar del rigor en l'aplicació dels recursos a les empreses o societats anònimes en les quals participem.

Ara ens caldria, al nostre entendre, ampliar aquest esforç de transparència que el Grup de Convergència ha expressat en aquesta acceptació d'aquesta esmena transaccional, caldria ampliar que el control de les principals i importants partides que es destinen al Cidem, al Laboratori, a l'Idiada, a l'Icaen, a EPLICSA, etcètera, poguessin realment compartir-se, discutir-se en aquesta Comissió d'Indústria per tal de poder valorar i aportar per part nostra i dels altres grups totes aquelles millores que puguin ser positives per al teixit econòmic i social al final, que és el destinatari de totes aquestes importants inversions.

Per tot això, senyores i senyors diputats, senyor president, voldríem veure aprovades aquestes esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Senyor Riera, els seus ulls no veuran aquest espectacle que vostè pronostica.

Senyor Riera, senyor Santiago Riera, miri, vostè i jo –com sap– tenim moltíssimes coincidències, que són molt més grans en el terreny personal que en el polític, òbviament. I en el terreny polític, almenys en la conjuntura actual, també el nostre posicionament és força més proper que no fa tant temps. Evidentment, per tant, estic totalment d'acord amb el que vostè ha explicat sobre política sòcio-econòmica, industrial, laboral, etcètera; tant és així que vostè sap que mentre vostès vagin per aquesta línia tindran el suport sense falla de la nostra formació política. Per tant, en això crec que no hi ha cap dubte ni cap escletxa en aquesta col·laboració aprofundida en benefici, entre altres moltes coses, de l'economia espanyola i, en definitiva, de la societat.

Però bé, és clar, vostè després d'emetre tots aquests grans principis amb els quals, efectivament, estem plenament d'acord, és clar, aquí vostè el que fa en certa manera és introduir un projecte de llei, perquè vostè aquí diu: «El Consell Executiu crearà el Consell Assessor», explica les finalitats, després explica qui el compon..., és clar, no hi ha un articulat detallat, però en embrió hi ha tot un arbre esponerós d'un nou organisme. És clar, aleshores, vostè sap perfectament que hi ha en els darrers anys o en el successiu una limitació important, ja que les sentències del Tribunal Constitucionals sembla que deixen clara una diferenciació en el sentit que a l'estricta Llei de pressupostos només s'hi poden incloure temes directament pressupostaris. Bé, ahir, ja, em sembla que amb algun altre company seu o amb Iniciativa

per Catalunya vam comentar aquest tema. En definitiva, aquesta és la motivació que ens impedeix donar satisfacció a aquesta mecànica.

Per altra banda, vostè sap millor que molts de nosaltres que aquests objectius són en gran part coincidents amb els que el Consell de Treball està endegant en aquests moments, especialment una comissió que en el seu si s'ha creat, la Comissió de Política Industrial, integrada per Treball –el Departament de Treball–, el Departament d'Indústria, la patronal catalana en les seves variants i els sindicats de Catalunya, també en les seves variants. Per tant, em sembla que no causaríem cap perjudici o no causarem cap perjudici oposant-nos a l'adopció d'aquesta esmena. El dia de demà podem coincidir a fer una proposició de llei –si ho vol– creant aquest consell assessor, si és que –com tantes vegades es diu– s'escau.

Pel que fa a l'esmena 322, no hi diré res, ja que el senyor Riera ja ha explicitat que substituïm aquesta compareixença del conseller, que estava compromesa, que és el que en definitiva demanava la disposició..., perdó, sí, la disposició addicional objecte d'aquesta esmena 322, parlava que «resta condicionada a la prèvia presentació». I bé, per donar sortida a aquesta diferència –jo diria que gairebé de matís– existeix aquesta transacció i per tant, òbviament, hi donarem suport, mentre que a l'altra esmena hi votarem negativament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Prego al senyor secretari que doni lectura d'aquesta esmena transaccional a la 322, del Grup Socialista.

El Sr. SECRETARI SEGON: «Esmena transaccional: Durant el primer trimestre de 1995 el conseller d'Indústria i Energia compareixerà davant la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme del Parlament per presentar el programa d'actuacions de l'exercici 1995 de les empreses públiques i altres ens públics adscrits directament al Departament d'Indústria i Energia.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Esmena 323, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Aquesta és una esmena que pretén la creació d'un pla de millora, remodelació i actualització dels polígons industrials.

En els diferents debats que vàrem tenir d'un temps ençà, ja fa un any, més o menys, vàrem tenir un debat en aquest Ple, un debat monogràfic sobre indústria, sobre la situació industrial a Catalunya, en les diferents interpel·lacions de tots els grups un dels temes preocupants que havia sempre sorgit era la situació actual de molts polígons industrials, que en teoria haurien de ser un dels motors o un dels incentivadors de la inversió industrial a les comarques catalanes.

Avui en dia ens trobem que una part de la política de l'Incasol bàsicament s'ha basat i ha acabat esdevenint una política de polígons, més que industrials, polígons del tercer sector, dels serveis; és a dir casos de diferents municipis o comarques que allà on s'havia d'instal·lar indústria s'hi ha acabat instal·lant determinats tipus de serveis, i en el seu moment algú ja va dir en aquesta cambra molt encertadament que més que polígons industrials semblaven salons de bellesa.

La realitat, però, és que, el que podríem qualificar de polígons industrials com a tals, alguns tenen les infraestructures, tenen els accessos en desús, la situació del subministrament d'energia moltes vegades ha quedat tocada, o altres, concretament a la comarca del Gironès, al municipi de Cassà de la Selva, és un exemple, perquè possiblement després de l'estany de Banyoles o el reaparegut estany d'Ullastret podríem parlar de l'estany del polígon industrial de Cassà de la Selva.

Aquesta és una situació que és urgent, que caldria incentivar i pensem –ho repetim–, el Grup d'Esquerra Republicana, que els polígons industrials haurien de ser una part del vaixell insígnia de la incentivació d'inversions a les nostres comarques per a la creació d'indústria, la creació de llocs de treball i, en definitiva, de béns tecnològics.

Creiem que aquest pla és necessari, que segurament hi ha diferents partides del Departament d'Indústria d'empreses públiques, entitats autònomes que entenen i pressuposten aquesta possibilitat, però és una situació –ho repetim– lamentable, fet que ha provocat fins i tot casos reconeguts pel mateix conseller d'Indústria, que determinades inversions han quedat frenades per la manca de condicions d'aquests polígons industrials, dels quals molts han quedat envellits i alguns fins i tot en desús.

Entenem, doncs, que és una partida necessària per reactivar i incentivar les inversions a les comarques catalanes, i sobretot incentivar l'economia i un sector tan important com és el secundari, que entre cicle i cicle a cada bugada perd un llençol.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Breu, perquè el senyor Puigcercós ell mateix s'ha donat la resposta quan ha dit, quan ha reconegut –perquè és públic i notori– que l'Incasol ja té partides destinades a aquestes finalitats, la partida, concretament, 601.02.

Bé, només dir..., és clar, de fet, el senyor Puigcercós jo diria que ha utilitzat aquesta disposició addicional més per fer, des d'un punt de vista polític, una crítica d'una actuació de l'organisme autònom corresponent que no pas discutir sobre el contingut de les seves partides, i per això m'ha semblat una mica molt excessivament concreta, aquesta crítica que ha arribat a dir: «És que semblen» –ha dit– «salons de bellesa.» És clar, els polígons industrials serveixen per a moltes activitats industrials i comercials i aquí és un tema d'oferta i demanda. Jo he viscut, en el meu poble, un polígon industrial molt extens, molt ben preparat, amb grans infraestructures, arran d'autopista, tothom –govern del municipi, oposició del municipi– ens donàvem per supersatisfets amb aquest polígon industrial, i és clar, en aquests

moments la indústria a Terrassa no té l'empenta que tenia i en canvi s'han captat instal·lacions comercials, de magatzem o de venda directa importants, i són els que estan donant vida a aquest polígon.

I si vostè, com suposo que fa, i si no li pregaria que vingués al nostre municipi –com feia el senyor Carod-Rovira fa pocs dies–, veurà que hi ha un gran magatzem d'una empresa de publicacions, d'una editorial hispano-italiana, veurà que hi ha una gran instal·lació comercial de venda de vestimenta esportiva, i bé, que vostè i jo podríem coincidir que fóra millor que hi haguessin unes grans naus industrials, que aquestes naus es dediquessin a la indústria... D'acord, però la societat va per on va, la terciarització va per on va i, per tant, si una indústria no neix o una indústria no creu que els preus li permetin traslladar-se a aquests polígons i en canvi una activitat terciària sí, bé, les coses van per allà on van.

És clar, si parlem de planificació –com vostè diu en certa manera–, un pla de suport, és clar, si aleshores conceptualment tancats en un despatx diem: «El que interessa és això i el que no sigui això no ho volem», toparíem amb la realitat, i per això el nostre municipi, malgrat –hi insisteixo– que almenys fins ara, com parlava amb el senyor Santi Riera, no tenia una doctrina massa partidària d'aquesta privatització de les activitats econòmiques, però tothom n'està molt satisfet.

I per això, doncs, amb aquest exemple em sembla que s'il·lustra perfectament la base conceptual d'oposició que tenim a l'adopció d'aquesta esmena 323.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 324, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo, si m'ho permet, voldria defensar a més a més la 337, la 338 i la 339.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: Miri, la defensa de la primera esmena, senyor Escudé, quasi serà una rèplica –si m'ho permet– del que va fer al senyor Piella, una rèplica que ell no va poder fer perquè en aquell moment el tràmit parlamentari no ho permet. És una esmena que va en la mateixa direcció, és un tema que hem treballat conjuntament el senyor Piella, del Grup Socialista, i jo mateixa, que el que demana –com vostè bé sap– és que es modifiqui l'Ordre de maig de 1994, que regula les bases per a l'atorgament d'incentius per al reequilibri territorial i industrial, que fixa uns límits inferiors als que fixava una ordre aprovada anteriorment.

Vostè, en la resposta que ahir li va donar al senyor Piella, que és coincident amb la resposta que va fer el Grup de Convergència en el debat que hi va haver a l'Ajuntament de Ripoll sobre el tema, jo li vull dir, senyor Escudé, que s'ho facin mirar. És a dir, hem demanat informació a Brussel·les, el senyor Piella també l'ha demanada, ho hem debatut, i la informació que ens donen de Brussel·les no és aquesta; és que, per a aquests tipus de zones deprimides es pot arribar fins a un 30% del tipus d'incentius. Per tant, tenim una informació contradictòria, en continuarem parlant en aquest Parlament, però el que li vull dir és que davant d'aquest argument no estem aquí insistint, allò, tocant fusta com..., sense abans informar-nos; ens hem informat, hem anat a Brussel·les, hem demanat informació i no coincideix la informació que dóna Brussel·les amb la que donen vostès. Per tant, vostè suposo que avui em donarà el mateix argument que li va donar al senyor Piella ahir, però sàpiguen que tenim proves que a Brussel·les diuen coses diferents de les que diuen vostès que diuen a Brussel·les. Per tant, algun dia s'haurà d'esclarir. L'esmena 337 fa referència a un incompliment reiterat del Govern en relació amb un mandat d'aquest Parlament acordat per unanimitat ara fa dos anys, que és la presentació d'un pla de pobresa. Miri, ara fa just un any vaig retirar una esmena idèntica a la que ha presentat avui, perquè vostè, molt ben dit, d'aquella manera com ho fa sempre, ni una coma més ni una coma menys, va dir que es podia comprometre, en la mesura que podia, com a Grup parlamentari, que el Govern presentaria, no en el termini de tres mesos, que és el que nosaltres demanàvem, però sí en un termini breu, el pla de pobresa; jo vaig dir, «És clar, a mi no em ve d'un mes; si vostès em diuen que en tres mesos, no, però que en sis mesos potser sí, doncs, jo retiro l'esmena.» Clar, la meva sorpresa és que al cap d'un any vinc aquí i resulta que no han presentat el pla de pobresa. Clar, jo el que penso és que això és greu; és greu perquè fa dos anys que es va acordar, hi havia un compromís de fer-ho, reiteradament se'ns ha dit..., fins i tot se'ns va ensenyar, el senyor Padrós em va ensenyar un dia les tapes del document: «Això ja ho tenim, això estem a punt de fer-ho», i clar, és una cosa que van dient que ho fan, que ho fan, retiro l'esmena i a hores d'ara encara no s'ha presentat. Avui ja em veig obligada a no retirar-la, diguem-ne, fins que vostès tinguin el pla aquí.

L'esmena 338; aquesta és una qüestió molt important per a nosaltres, així ho vam defensar en l'esmena a la totalitat del Pressupost: el que planteja és augmentar la prestació econòmica bàsica de la renda mínima d'inserció fins arribar al 80% del salari mínim interprofessional. Aquesta és una partida..., de 37.000 pessetes que any rere anys s'ha mantingut igual, és a dir, en els Pressupostos han augmentat les fotocòpies, ha augmentat el transport, han augmentat totes les partides perquè el cost de la vida augmenta i, en canvi, no s'ha mogut des de l'any 91 la prestació bàsica. Partim d'una quantitat insuficient i ni tan sols s'ha actualitzat amb l'IPC. Estem parlant, per altra banda, suposant que arribéssim a aquest acord o a un acord menor que fos intermedi, de quantitats no gaire importants per al Pressupost del Govern de la Generalitat, és a dir, quantitats no gaire importants, i en canvi modifiquen substancialment una prestació que en aquest moment està jugant un paper sens dubte importantíssim per a la gent que no té res o fins i tot per a la gent que està en situació d'integració social però que no tenen cap altre subsidi que no sigui el PIRMI. Vostès diuen que és un programa prioritari, per nosaltres també n'és, un exemple d'evidenciar aquesta prioritat seria, sens dubte, apujar la quantitat bàsica.

I per últim i molt ràpidament, l'esmena 339, que el que planteja és posar en marxa un consell interdisciplinari que vetlli per l'acompliment de les resolucions del Parlament sobre el respecte dels drets de la infància en les empreses àudio-visuals de titularitat pública. Suposo que aquest tema, que m'imagino que avui no prosperarà, tindrem possibilitats de debatre'l també en la Comissió que s'ha creat en aquest Parlament, d'estudi sobre les causes que generen violència, i jo crec que això seria una de les possibles conclusions, suposant que hi hagi acord en la Comissió de cara a impulsar veritablement que hi hagi algun organisme que vetlli pel compliment de les resolucions aprovades.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Torn en contra; el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré un torn en contra de les quatre esmenes que ha presentat verbalment ara la senyora Mayol. En primer lloc, l'esmena 324. Miri, senyora Mayol, ens ho farem mirar; no li puc dir més, l'única cosa que li podria afegir és que, per comptes de tocar fusta, a Catalunya toquem ferro, però, bé, en definitiva, si vostè diu, i m'ho crec, que els seus assessors, o els que l'han informat, donen uns altres criteris, a mi sempre m'han dit –i per això al senyor Piella li vaig donar aquesta resposta, i a vostè la hi repeteixo– és que aquesta és la situació menor quant a percentatges. A mi no em consta, no en tinc informació directa, però el que sí que em consta, moltes vegades, són les angoixes que determinats consellers del Govern de la Generalitat senten davant la pressió i la fiscalització constant, tècnica, si vol, però real, que des de diversos organismes comunitaris, des de Brussel·les, s'exerceix sobre les decisions de subvencions, d'ajuts, que es fan a molts llocs, però concretament en el cas de Catalunya, perquè Catalunya, malgrat totes les seves insuficiències, té un cert prestigi a Europa, i el seu Govern també, i veuen que dintre d'una determinada situació, les coses se'n van sortint i hi ha molts recels sobre quins són els mecanismes que s'utilitzen. Jo només li diré, doncs, en veu baixa perquè no sortirà d'aquesta cambra, almenys no arribarà a Brussel·les, que vostè sap que hi ha tota una sèrie de pràctiques d'utilització dels consells comarcals, precisament per defugir determinades constriccions. Bé, ens ho farem mirar, hi insisteixo, i si realment vostè té raó, realment, com que aquí es tracta d'una ordre, per tant, és una decisió a nivell de conseller, no tingui cap problema per creure que es restablirien, o s'incrementarien si fos possible pressupostàriament, aquests percentatges als quals vostè fa referència.

L'esmena 337; és clar, vostè em parlava que el senyor Padrós ensenyava les tapes; jo no sé, les tapes aquelles, de què eren. Jo no li ensenyaré cap tapa; em sap greu que vostè hagués retirat l'esmena en funció del que se li va explicar, però el que ara m'expliquen a mi perquè li ho transmeti a vostè és que ja és alguna cosa més, perquè és més objectiva en el sentit que se'm diu que el Consell General dels Serveis Socials ja ha estat informat del fet de la presentació; ja és un pas més. Bé, aleshores nosaltres no li acceptarem l'esmena, vostè la manté, la votem i esperar a veure si es confirma que aquesta presentació, la qual ja ha estat informada als serveis socials, es realitza, es transforma en aquest projecte que el Govern té, d'un pla que es denomina –el títol sí que està escollit– Pla integral de lluita contra la pobresa i l'exclusió social.

Pel que fa a l'esmena 338, aquest és un tema que vostè ha recordat la incidència forta que hi va fer el seu Grup en el debat de totalitat. Jo, el que li haig de dir és que –potser és una cosa que no li hauria de dir– vaig **notar** –i per tant li ho vaig comentar– que el senyor conseller d'Economia i Finances, en el debat que va fer amb vostè, va quedar una mica atuït per l'argumentació de vostès, encara que ell recordava, deia: «Bé, però és que això és una base però després hi ha uns complements...» Bé, realment el vaig veure colpit per la seva argumentació, i per això em va dir que ell tenia el propòsit, ja sap quina és la situació política a casa nostra en aquest moment, que el seu propòsit era demanar que aquest tema es tractés dintre de la Comissió de seguiment del PIRMI. Per altra banda, com sap vostè, aquestes partides, la partida és ampliable; per tant, si hi hagués un acord, es podria vehicular sense necessitat d'incorporar res en el Projecte de llei de pressupostos i, per tant, també votarem en contra d'incloure-hi aquesta disposició addicional.

Finalment, quant al consell interdisciplinari, que és l'objecció de dir que, home, crear organismes, encara que sigui un consell interdisciplinari, per projecte de llei de pressupostos, no ens sembla bé. Vostè ha fet referència que en la Comissió d'Estudi de la Violència se'n podran treure conclusions, però és que, per altra banda, això sí que li ho puc dir, perquè jo ho he vist, ho he vist, i no li ho puc ensenyar, perquè òbviament, és confidencial, però sobre la taula del Govern, en l'última reunió de Govern va ser portat per a aprovació inicial i estudi i aprovació definitiva un projecte de llei d'atenció a la infància i l'adolescència que ja preveu uns mecanismes *(remor de veus)* de protecció davant els mitjans informatius i totes aquestes mecàniques. No li demano que esperi, doncs, miri, només li demano que es doni per informada. La hi votarem en contra per aquests motius que hem dit i a veure si realment aviat aquest projecte que els meus ulls pecadors han vist, doncs, es transforma en un projecte de llei aprovat i entrat a la cambra i aleshores, vostès, com tots els grups parlamentaris, hi podran fer totes les objeccions i totes les esmenes que creguin oportunes de cara a aquesta necessària protecció que en certa manera seria de tothom, però de forma molt especial, dels joves, davant de la pressió constant, de vegades desinformativa, produïda pels mitjans àudio-visuals.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 326, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la té la paraula el senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Si li sembla bé, acumularia la 326 i la 328; tot i que afecten dues comarques tenen en comú el fet que es demana una actuació positiva per part de la Generalitat en el terreny de la reindustrialització.

Bé, la primera, la 326, fa referència al Berguedà. Aquesta jo diria que és una esmena, d'un temps cap aquí, força recurrent, en el sentit que, que jo recordi, pràcticament fa tres anys que l'hem presentada any rere any, i que el que vol i el que demana és, per al pla, que es faci un pla específic, un pla especial de reindustrialització, de caire interdepartamental, i que, per tant, afecti tots aquells aspectes, totes aquelles àrees d'actuació que tinguin una incidència econòmica a la comarca. De tres anys cap aquí han passat diverses coses, al Berguedà, diverses facècies, totes en comú –si es vol dir d'aquesta manera– han fet que el nivell econòmic del Berguedà baixi any rere any, el PIB del Berguedà cada vegada és menor, les empreses situades en aquesta comarca cada vegada són menys, i fa que any rere any haguem de dir que la regressió econòmica al Berguedà és pràcticament a tots nivells.

És per això que aquest any tornem a incidir en aquest aspecte: que els Pressupostos de la Generalitat haurien de contemplar d'una manera específica aquest pla de reindustrialització amb una dotació suficient per poder intentar reactivar aquesta comarca que està en plena regressió.

Una altra esmena que també hem presentat anys anteriors fa referència a una població i una zona d'Osona, que és la de Manlleu, zona que ha patit especialment els problemes de la crisi econòmica i en concret la crisi industrial. Aquesta és una zona que era fins fa relativament poc la zona industrial més potent d'Osona, més important d'Osona, on hi havia més llocs de treball dedicats a aquest sector, i d'un temps cap aquí, jo diria que de tres anys cap aquí ha perdut la major part de llocs de treball dedicats a aquest sector. És per això que també demanem una actuació per part del Govern; l'any passat també es va demanar. Recordar que la comissió competent d'aquest Parlament al seu dia ja va aprovar una proposició no de llei que anava en aquest sentit; el que passa és que els efectes, les concrecions d'aquesta Proposició no de llei, posades a la pràctica, han estat pràcticament nul·les, i això fa que demanem un any més també un pla especial, un pla de desenvolupament industrial, per a Manlleu i la seva zona d'influència, perquè també el considerem absolutament necessari i, sobretot, molt urgent.

És per tot això que demanaria el vot favorable per a aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Torn en contra; el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré un torn en contra d'aquestes dues esmenes per raons idèntiques a les que ja ahir a la tarda vaig explicitar al senyor Piella, en nom del Grup Socialista. El senyor Piella no demanava, òbviament, aquestes actuacions de la Generalitat en relació amb la comarca del Berguedà, que és el que demanava ara Esquerra Republicana en l'esmena 326, ni amb el desenvolupament industrial i econòmic de Manlleu i altres poblacions d'Osona, que tampoc ara el senyor Morera no ens ha dit.

Bé, com tampoc ens ha dit el senyor Morera, la comarca del Bages ha experimentat moltes vicissituds, efectivament, i per tant, doncs, és una situació molt especialment crítica. El nostre Grup, a través d'algun diputat nostre, ha participat intensament en les reunions i els treballs i els estudis que sobre aquesta matèria es fan a aquest nivell comarcal; ara, jo li haig de dir el mateix que li vaig dir al senyor Piella: a nivell pressupostari, no ens sembla correcte fer «trajos» a mida per a zones del país determinades. En primer lloc, això no soluciona res i, en segon lloc, crea un greuge comparatiu. Vostè sap, senyor Morera, que el Govern va presentar al Parlament el Pla de foment de la competitivitat de la indústria catalana 1993-1996, i dintre d'aquest Pla de foment es preveu el foment de tota una sèrie d'activitats fonamentalment relacionades amb aquestes comarques, o aquestes zones de comarca com les que vostè demana. Per aquests motius, senyor president, ens oposarem a la inclusió d'aquestes dues disposicions addicionals en el Projecte de llei de pressupostos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 329, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; el senyor Puigcercós té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Si el senyor president m'ho permetés, acumularia la 329, la 330 i la 331.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUIGCERCÓS: Aquest grup d'esmenes fa referència al que afectaria al Departament de Comerç, Consum i Turisme, i la 329, concretament, és la petició de la creació d'uns programes d'ordenació comercial per a les grans àrees de superfície comercial i per adequar la seva oferta als fluxos de població i del petit comerç.

Som conscients, i ho dèiem reiteradament, també ho deia el Grup d'Esquerra Republicana en diferents interpel·lacions i preguntes, de la necessitat de crear aquests programes d'ordenació comercial, sobretot pel que fa a la defensa del petit i mitjà comerç tradicional a Catalunya, amb un nombre important de treballadors i de famílies que depenen d'ell; sobretot perquè és aquesta la necessitat, perquè sempre hem parlat de reconversió del sector primari, una reconversió que encara continua, difícil, costosa en cost humà, però que ha tingut una incentivació per part dels fons europeus, per part de la Unió Europea i per part, també, del Govern de l'Estat i el Govern català. També hem parlat moltes vegades, contínuament..., també és un fet la plena reconversió del sector secundari, és a dir, de la indústria i dels serveis, en aquest cas, afectats directament per la indústria, però en aquest subsector, el sector del petit i mitjà comerç, no hem pogut parlar mai d'una reconversió incentivada, estimulada o, si més no, suportada pel Govern. Això li dóna una situació dramàtica, sobretot perquè hi ha hagut una política de voracitat en la permissibilitat de les grans àrees de superfície, que tenen un caràcter absolutament especulatiu moltes vegades, lluny del que podríem qualificar, cara a la moda, qualificada com a economia productiva, i que no ha tingut cap part ni cap planificació per part de l'Administració catalana, si més no, de coixí o de suport.

A banda de tot això, aquesta ordenació comercial és inexistent; els criteris denunciats pels diferents grups d'avui de la cambra, grups de l'oposició, els criteris d'ubicació per part del Govern de la Generalitat, en detriment o en benefici, segons el cas, de diferents municipis, de diferents ajuntaments, de la ubicació d'aquestes grans àrees han set absolutament arbitraris, i nosaltres creiem que l'única manera és a partir de les realitats econòmiques de cada comarca, de cada subcomarca, demogràfiques i de necessitat real que hi ha. Per tant, creiem que és necessari un pla d'ordenació en aquest sentit i creiem que en aquests Pressupostos, per llei, fóra bo, en aquesta Llei de pressupostos, especificar un pla d'aquesta manera, que ordenés –i és la missió dels Pressupostos ordenar, dirigir i contemplar l'economia– un sector important, avui en dia en una situació crítica, difícil, agreujada per temes col·laterals com podria ser, en aquest cas, la Llei d'arrendaments urbans, però que –ho repetim– representen un sector important de Catalunya, un nombre important de famílies que es poden veure afectades per aquests grups especulatius, majoritàriament, que són els complexos multinacionals de les grans àrees de superfície.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Esmena 332, del Grup Socialista. *(Pausa.)* Ah!, perdó, torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Ja que el senyor Puigcercós ha agrupat tres esmenes més o menys relacionades, crec que era útil fer el torn en contra ara i no esperar més esmenes.

Quant a l'esmena 329, el senyor Puigcercós sap..., perquè, a petició seva o a petició d'altres grups parlamentaris, en diverses ocasions el senyor conseller de Comerç, Consum i Turisme, doncs, ha explicitat quin és el seu programa en relació amb aquest tema, que és un tema d'actualitat, un tema que és objecte d'estudis, de programes i de realitzacions –que això és l'important– en aquesta lluita –que molts consideren a mort i una lluita agònica– entre les grans superfícies comercials i el petit i mitjà comerç. Arreu de Catalunya, en aquests moments, concretament, doncs, es van realitzant campanyes d'oposició, de contradicció en relació amb això. Per tant és un tema, realment –té raó vostè, senyor Puigcercós–, important, però la Conselleria creu que ja fa el que ha de fer, i ho ha explicat amb molt més detall que no podria fer pas jo. Per tant, incorporar en el Projecte de llei de pressupostos que mitjançant modificacions oportunes de crèdit es promogui un programa –frase ambigua, que no concreta res ni obliga a res– és improcedent.

Pel que fa a l'esmena 339, demanant que es facin accions per a la promoció i el foment del turisme de les comarques de la Catalunya interior, bé, el Departament entén..., pel que sembla vostè no comparteix aquest criteri, però el Departament entén que aquesta promoció es fa i que es fa de forma molt important, perquè s'estan atorgant subvencions a la creació d'allotjaments a les zones d'interior, de muntanya, a tota la qüestió del turisme a les cases de pagès, al foment de l'esquí, i hi ha una campanya que se'n diu..., molt important, que és la campanya «Catalunya, més i més a prop», que em sembla que és una acció original i positiva; en un terreny menor, també hi ha campanyes de la Generalitat sobre l'ús de la bicicleta en connexió amb els mitjans de transports públics. En conjunt, tot això, senyor Puigcercós –no en tingui dubte–, forma part d'aquest desig –compartit per vostès, òbviament, i per tota la cambra– de donar una sortida econòmica, una promoció econòmica a aquestes àrees internes de Catalunya en les quals la indústria sembla que no acaba d'arrelar, i, per tant, aquestes activitats turístiques pensi, jo li diria, amb frase gràfica, que són la nineta dels ulls del senyor conseller. Per tant, doncs, creiem que no és necessari això.

Finalment, a l'esmena 331, aquest tema de les línies fèrries en desús, vostès l'han plantejat en altres ocasions, tant d'esbargiment, com pedestre, com cicloturista, i vostè sap..., òbviament, està molt bé que presenti aquesta proposta per parlar del tema, per recordar que existeix aquesta necessitat, però vostè sap perfectament que aquestes línies fèrries en desús o els terrenys corresponents, en principi, són patrimoni de l'Estat, no de la Generalitat; almenys en la immensa majoria dels casos. I, segons la informació –no sé si de fiar o no– que per mitjà del Departament m'arriba de l'Administració de l'Estat –o sigui, la desconfiança no és en l'intermediari, sinó en l'origen de la informació–, sembla ser que l'Administració de l'Estat té en preparació o en fase avançada d'elaboració uns programes per a la transformació d'aquestes zones antigament ocupades per línies fèrries ara en desús. Per això, doncs, per raons òbvies, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquesta, també, tercera esmena que vostè ha defensat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena número 332, del Grup Socialista. El senyor Clofent té la paraula.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Escudé, el Grup Socialista, amb aquesta esmena, el que pretén és que l'aplicació de les subvencions del Departament de Turisme destinades a subvencionar noves instal·lacions en el sector privat es faci a través d'una normativa que vingui a establir la *ratio* de metres quadrats d'instal·lació per plaça i de forma i manera que aquesta mateixa *ratio* es vagi endurint quan aquesta sol·licitud es faci en zones que estan ja sotmeses a una alta densitat o saturació d'oferta turística i en aquells casos, lògicament, de noves instal·lacions, de nova construcció. L'argumentació que avala aquesta demanda és la d'haver constatat en els darrers anys que el sector turístic estava en crisi. Recordarem tots, al final de la dècada dels vuitanta i inici dels noranta, els problemes que hi havien i que per raons alienes a la pròpia voluntat del Govern i de tots nosaltres, com han estat els conflictes a Iugoslàvia i els conflictes en els països de la conca mediterrània, ens han resolt, en part, la crisi ja anunciada del sector turístic. De l'anàlisi d'aquesta crisi en va sortir, entre altres, que en els anys de bonança es va anar

més enllà del necessari i del previsible, i tenim el sector sobredimensionat. Deia que hi han raons que avui encara el fan rendible però que això no durarà eternament, i, per tant, l'esmena el que ve a fer és demanar que es vagi treballant en el sentit d'anar guanyant un dels efectes que vam trobar durant els debats de la situació turística, que era augmentar la qualitat. Per tant, aquesta esmena no pretén ni posar ni treure cap diner: senzillament, que els diners que es gastin es gastin en millors condicions, de forma i manera que al final d'aquesta gestió puguem assegurar que el sector turístic ha guanyat qualitat, cosa absolutament imprescindible per a poder afrontar el futur amb condicions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Escudé per fer torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Miri, senyor Clofent, la recança que jo vaig sentir quan el nostre comú amic, el senyor Arseni Gibert, ens va deixar quedava compensada, en part, pel fet..., pensava: «Així, aquesta esmena, que any rere any defensava el senyor Gibert, no tornarà a sortir més», i, doncs, veig que ni aquest petit consol em quedava, perquè vostè, amb gran vehemència, ens ha defensat, com feia el senyor Gibert, aquesta mateixa esmena. Com jo li explicava al senyor Gibert –i ara li ho repeteixo–, el Govern entén que aquesta planificació ja existeix; ara, no és una planificació única, escrita en un sol lloc, perquè hi ha temes urbanístics i hi ha temes estrictament turístics, i, per tant, el Departament considera que la planificació urbanística existent que preveu necessitats de sòl i la planificació turística que programa el Departament dosificant els ajuts en funció de característiques de les instal·lacions són suficients per aplicar correctament aquesta partida que vostè demana que sigui objecte de normativa addicional, la 14.04.772.01. I per això, com tots els anys anteriors, votarem en contra de la seva incorporació com a disposició addicional.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 335, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Senyor Bosch, té la paraula per defensar-la.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. Defensaré les esmenes 335 i 336.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BOSCH: Abans, però, vull agrair al portaveu de la majoria que de forma pública s'interessés fa dos dies per la meva salut, i li comunico que ja estic recuperat, potser gràcies al seu interès, o també gràcies als antibiòtics que vaig prendre.

Dic que les dues esmenes que ara defenso fan referència al Departament de Benestar Social, i, evidentment, les defenso sense un entusiasme gaire especial, donat que em sembla que la possibilitat de veure-les aprovades és més aviat reduïda. Les dues afecten directament l'estructura interna de la Conselleria i volen obrir les portes a un trasllat de competències cap a altres departaments, i no es tracta, com va dir el senyor Escudé en relació amb l'esmena 334, de matar cap activitat a base de treure-hi pressupost, sinó que, simplement, el que proposem és l'obertura de nous apartats en altres conselleries per permetre el trasllat dels crèdits de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes i de la Direcció General d'Acció Cívica a la Conselleria de Governació i de Presidència respectivament. I amb l'esmena 334, ja defensada i derrotada el seu dia, fèiem el mateix amb la Direcció General d'Educació d'Adults. No volem entrar ara, almenys en aquests moments, en el debat de si cal..., de si aquests serveis han d'existir o no, o si hauran de ser d'una manera o d'una altra; el que sí que tenim clar –i per aquí van les esmenes– és que aquests temes no s'han de barrejar en el mateix sac dels serveis socials.

És per això que proposem el trasllat, o almenys el trasllat de les seves partides, al lloc que, d'entrada, seria molt més adient que no pas on es troben en aquests moments. I, encara que ja en suposem el resultat, restem a l'espera de conèixer amb quina ocurrència el portaveu de la majoria defensarà el vot negatiu del seu Grup, ja que l'argument que va utilitzar en relació amb l'esmena anterior no val perquè no es tracta de matar res, sinó, simplement, de traslladar-ho.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Senyor Bosch, d'ocurrència, cap. Miri, li diré d'una altra manera: el Govern de la Generalitat, que jo sàpiga, no té previst traspassar al Departament de Governació les competències de l'entitat autònoma EAJA, i, per altra banda, el Govern, que a mi em consti, no té la més mínima intenció de passar la Direcció General d'Acció Cívica al Departament de Presidència. Aleshores, si acceptéssim la seva proposta, m'acceptarà que seria molt carregós, seria molt feixuc administrativament, que, estant adscrits allà on estan adscrits..., perquè mentre no es modifiquin per un organigrama intern o per una llei del Parlament aquestes adscripcions, seria –hi insisteixo– una dificultat econòmica de gestió de pressupost important que cada vegada que aquestes entitats necessitessin disposar d'alguna partida haguessin de recórrer o bé a una transferència de crèdit o a una sol·licitud, no sé amb quina forma, que es pogués instrumentar per rebre els diners, perquè els tindria en un departament que no és al que estava adscrit.

Per aquest motiu d'elemental tècnica pressupostària, ens oposarem a l'adopció d'aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 342, del Grup Socialista. Senyor Oliart, té la paraula per defensar-la.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Bé, aquesta esmena és la darrera que defensa el Grup Socialista quant a esmenes a l'articulat, i recau en una qüestió que crec que és de molta importància i transcendència i en la qual, a més a més, hi ha un gran consens en aquest Parlament. Es tracta, concretament, de garantir els crèdits suficients per al desenvolupament del Pla interdepartamental d'integració dels immigrants. Aquest Pla, senyores i senyors diputats, va ser

acollit molt favorablement per tots els grups parlamentaris en el moment de la seva presentació a la Comissió corresponent; difícilment el conseller de Benestar Social ha tingut mai una acollida més favorable en una de les seves iniciatives, i tots nosaltres, doncs, ho vam celebrar, sobretot tenint en compte la importància que aquest tema té per a preservar la convivència harmònica de la nostra societat, tant del present com del futur. Nosaltres vam posar, no obstant, malgrat que coincidíem amb la majoria dels objectius, vam constatar o vam presentar una única objecció; vam dir: «Compte que no sigui aquest Pla lletra morta.» I amb això nosaltres el que volíem dir és que aquest Pla havia de disposar dels mitjans necessaris per aplicar tot allò que allà mateix, en el Pla, es disposa.

Bé, en el primer exercici posterior a la presentació d'aquest Pla no hi va haver consignació pròpia, cosa que nosaltres vam defensar, i ha passat ja temps suficient, ha passat un any més, ha passat el temps suficient perquè el Departament de Benestar Social i tots els departaments implicats en l'aplicació d'aquest Pla sàpiguen exactament el cost de cada programa anual. Però veiem també que en el present exercici no hi ha consignació pròpia. Nosaltres creiem en la necessitat i en la imprescindibilitat que hi hagi una consignació pròpia per a aquest Pla i donaré unes quantes de les raons –n'hi ha moltes més, en donaré quatre– d'aquesta afirmació.

Primer, nosaltres creiem que és necessari per assegurar el seu funcionament amb independència de les limitacions pressupostàries de cada departament implicat en l'aplicació del Pla. Segona raó, per facilitar la seva coordinació pels òrgans corresponents que tenen aquesta funció. Tercera raó, per garantir el compliment dels programes anuals; i quarta raó, i molt important, per facilitar el seguiment i control del Parlament de l'aplicació i execució d'aquest Pla, perquè en les condicions actuals és clar que el Parlament no té cap tipus de garantia del compliment dels diferents objectius i finalitats al Pla.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Torn en contra, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president. En ares de la brevetat, perquè, com vostè ens va advertir, el dia 27 ens hauríem de tornar a veure, jo crec que el dia 27 i bastants dies més, almenys el 28 segur...

El Sr. PRESIDENT: Si no rectifiquen en la seva conducta les senyores diputades i els senyors diputats.

El Sr. ESCUDÉ: Especialment els senyors diputats, més que les senyores diputades, diria jo, senyor president. Però, bé, en definitiva, doncs, en ares de la brevetat necessària, jo diria que estic plenament d'acord –i no m'hi estenc més– amb les asseveracions doctrinals o conceptuals que ha fet el senyor Oliart. En la Comissió de seguiment de la situació dels treballadors immigrats a casa nostra, tan correctament presidida pel senyor Abelló, doncs, sembla que tots hem coincidit pràcticament en tot. El senyor Abelló deia que el senyor conseller de Benestar Social havia estat, en el Parlament, la vegada que ha estat més ben acollit. Bé, potser serà per part d'altres grups; per part del nostre Grup el senyor conseller és sempre ben acollit tant en comissió com en el ple quan, com fins no fa no gaire, era present aquí, i espero que ben aviat hi pugui tornar a ser.

Però, bé, dit tot això, el senyor Oliart recordarà –almenys a mi em sembla recordar-ho perfectament– que quan es va fer aquesta explicitació d'aquest Pla interdepartamental, el senyor conseller de Benestar Social va explicar que el Pla tenia una finalitat de coordinació d'actuacions, que per tant és una cosa molt útil per potenciar l'efecte que cada departament no anés a la guerrillera fent actuacions en la seva àrea, sinó que sabés el que fessin els altres departaments i que s'actués de forma coordinada. I era això i **no** altra cosa. I per això almenys a mi em sembla recordar –perdoni'm si no és així, potser devia ser en algun altre moment, si a vostè li sembla que no va ser en la presentació del Pla–, almenys a mi o al nostre Grup, perquè ho hem comentat amb altres companys, ens va semblar clar que deia sempre en tot moment que les partides formaven part de les corresponents partides genèriques que per a cada atenció concreta, o sigui sense discriminació pressupostària per raó d'immigrat o no immigrat, hi tenien la dotació corresponent.

I per tant, el que es faria és purament destinar la part corresponent, la part necessària de cada partida de cada una de les atencions de tot tipus que poden rebre les persones, els nostres germans immigrats a Catalunya procedents de terres llunyanes, en peu d'igualtat amb els altres, i que, per tant, no es faria una discriminació en el sentit que en algun departament o amb una secció nova, com aquella secció que existeix de departaments diversos, crear una partida que específicament ens digués que és Pla interdepartamental d'integració d'immigrats.

Per tant, només per aquest motiu, senyor president, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Senyor Martí Carnicer, la 355, del Grup Socialista, ha estat defensada ja?

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president, va ser defensada ahir pel senyor Madueño.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, així només resten tres esmenes; dues són del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, 343... El senyor Bosch té la paraula.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Molt breument; només per dir que aquestes esmenes no demanen canviar cap estructura, sinó que simplement demanen el compliment de la Llei; en concret la Llei 20/91, de 25 de novembre, de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques, que aquesta Llei té dues disposicions addicionals que afecten els pressupostos del Govern i que fins ara, almenys segons la nostra informació, no hi ha evidència del seu compliment.

En concret demanem que totes les partides destinades a propaganda del Departament de Benestar Social, o almenys

de forma majoritària, siguin emprades en la realització de campanyes informatives i educatives destinades a la integració social de persones amb disminució física, psíquica o sensorial. I en segon lloc, també demanem que durant l'any 95, en aplicació també d'aquesta Llei, el Govern publiqui un estudi sobre els percentatges del pressupost que cada departament destina a la supressió de barreres arquitectòniques en els edificis d'ús públic de la seva titularitat o sobre els quals disposi per qualsevol altre títol del dret d'ús.

Simplement demanem que es compleixin aquestes dues disposicions addicionals de la Llei de barreres arquitectòniques i, per tant, ens sembla convenient que la Llei de pressupostos en faci referència i pugui quedar en constància.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Torn en contra...

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Quant a la part final de la intervenció del senyor Bosch, que fa referència a la part final, òbviament, de la disposició addicional nova que pretén incorporar, doncs, explicar-li que el tema de la informació, el Reglament del Parlament contempla àmplies possibilitats i diversos camins per obtenir aquesta informació del Govern, que suposo que el Govern donarà amb tota satisfacció perquè, com vaig tenir ocasió d'explicar al llarg del dia d'ahir a diversos companys d'altres grups parlamentaris que s'interessaven, a través d'esmenes també, per aquest tema de la supressió de barreres arquitectòniques, doncs, s'estan fent moltes coses, no totes les que podríem voler perquè no pot fer tot allò que cal fer en quest camp. Jo vaig explicar, per exemple, actuacions marginals no xifrades enlloc en els Ferrocarrils de la Generalitat, etcètera. Podríem estendre'ns molt, però –hi insisteixo–, senyor Bosch, lamento..., per les raons justes apuntades per vostè –vostè no hi va poder ser present– el remeto al *Diari de Sessions* sobre aquesta matèria.

Ara, pel que vostè empalma, lliga o relliga amb una qüestió pressupostària és quan parla que les partides destinades a propaganda del Departament de Benestar Social siguin emprades amb una finalitat determinada. Jo he repassat el codi de conceptes pressupostaris, que com sap vostè no és una creació autonòmica, sinó que és un índex, uns índexs, uns conceptes, unes classificacions d'acord amb una normativa legislativa única a nivell d'Estat per poder homogeneïtzar els estudis i les anàlisis sobre els pressupostos, l'he repassat –dic– i no he trobat cap concepte, cap partida que digui «Propaganda del Departament de Benestar Social». Si vostè repassa el pressupost nostre, veurà que, en conseqüència, no hi ha cap concepte que digui això. Per tant, no podent-ho aplicar, lògicament, votarem en contra d'aquesta partida.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Resta només una esmena, la 365, que és del Grup Popular, sobre la disposició final primera, apartat primer. Senyora Montserrat, té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Crec que no li estranyarà al senyor Escudé que mantinguem aquesta esmena tot i que vostè ahir em demanava a veure què faria, si la retiraria o no la retiraria. No la retirem, doncs, el Grup Popular no compartim el contingut del punt segon de la disposició final primera i crec que lliga, quan jo ahir defensava –si vostè ho recorda– les esmenes de la 102 a la 119, de la nova addició de nous articles, ja feia esment de per què no estàvem d'acord i per què nosaltres crèiem que aquests articles que estan en aquesta disposició, doncs, ens semblava que era millor que estiguessin contemplats dins del text de l'articulat.

Per tot l'esmentat dono per defensada aquesta esmena, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Faré el torn en contra, evidentment, per explicar a la senyora Montserrat que sí que estic sorprès; estic sorprès perquè, és clar, hi ha molts mecanismes per demostrar el desacord o per definir els grups parlamentaris, el de la majoria i els altres –i, per exemple, vam observar un cas d'unes peticions de votació d'esmenes ben específiques–, però, bé, en definitiva sí que estic sorprès perquè, és clar, ja sé que no serà; o millor dit, jo li ho explico: vostè no té per què saber que no serà el que passarà; vostè no té per què saber el que votarem nosaltres. Vostè sap que per coherència nosaltres votarem una cosa determinada; però, és clar, podríem canviar de criteri i aleshores ens trobaríem amb una dificultat extraordinària. I m'explico: el seu Grup demanava en aquestes esmenes, nombroses esmenes, que es restablís en el text del Projecte de llei de pressupostos tots uns articles que no apareixien en els pressupostos de l'any en curs –millor dit, del projecte de l'any proper–, però que sí que apareixien en pressupostos més antics. Aleshores comprenia i comprenc molt bé que vostè digués: «No, és que això nosaltres volem posar-ho aquí perquè tenim una esmena que allà on ens diu que es conserven, doncs, no hi estem d'acord.» Perfecte.

Ara, un cop defensat –per entendre'ns– el *fuero*, que diuen els castellans, jo crec que ara vostès lliurement haurien de defensar *huevo*, perquè, és clar, aquestes esmenes de 107 en endavant, senyora Montserrat, van ser votades negativament. Vol dir que no existeixen. Per tant, el fet que continuïn existint en el Pressupost del 95 totes aquestes limitacions, totes aquestes concrecions que vostès demanaven, es basa exclusivament en el fet que es mantingui l'apartat segon d'aquesta disposició final primera. Si nosaltres, per donar-li satisfacció, ja que es tracta de l'última esmena –em sembla recordar, pel que diu el senyor president– en el text articular, li donéssim satisfacció, vostè hi perdria molt més del que ha perdut no acceptant les esmenes.

Però, bé, en definitiva, doncs, com que nosaltres, coherents amb l'explicació que vam donar, votarem negativament l'adopció d'aquesta esmena, tampoc crearem cap problema.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a les esmenes a l'estat de despeses. Departament de...

El Sr. CARNICER: Senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CARNICER: Només a efectes de l'ordenació del debat, comunicar-li que l'esmena 409, del nostre Grup, està retirada o la retirem en aquest moment i confirmar, en tot cas, que hi ha pres nota també que la 433 en el seu moment es va retirar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Departament de Presidència, esmena 366, d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. Si m'ho permet, jo acumularé amb aquesta esmena a la totalitat de Presidència les esmenes 366, 377 i 389, de Presidència pròpiament dita, del Centre de Telecomunicacions i de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, i les altres esmenes que nosaltres també tenim relacionades amb Presidència, seran defensades en el seu moment per la senyora Mayol.

Bé, Presidència, el total general del pressupost del Departament de Presidència per al 1995 és de 116.738 milions de pessetes. És un departament complex, molt complex, del qual depenen Joventut, Esports, Telecomunicacions, Universitats catalanes, Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, a més a més de Recerca, Diari Oficial de la Generalitat, Patronat de la Muntanya de Montserrat o Institut Català de la Dona. Moltes d'aquestes matèries, des del nostre punt de vista, podrien correspondre a altres departaments, i alhora, en canvi, hi ha qüestions com normalització lingüística que nosaltres entenem que clarament haurien d'encaixar en el Departament.

Per tant, aquesta ja és una primera consideració. A nosaltres l'estructura del Departament de Presidència, la macroestructura del Departament de Presidència, no ens sembla l'adient. És, per tant, a tots els efectes un departament de departaments, però es dóna la paradoxa que el titular d'aquest macrodepartament no ve al Parlament, almenys d'una manera regular, i en cap cas per respondre a les preguntes o interpel·lacions que la política del Departament de Presidència suggereix, estimula i suscita.

La queixa del conseller Isac en aquest hemicicle sobre el volum de preguntes a què havia de donar resposta en tant que secretari del Departament de Presidència reflecteix en tot cas una pèssima organització interna del Departament i del Govern i, malauradament, en cap cas no expressa pas que això representi un excés de zel de l'oposició parlamentària realment existent.

Dels 116.000 milions de Presidència, 69.000 corresponen a Universitats; 8.919, a Esports, i 4.459 a Joventut, mentre que la Secretaria General del Consell Executiu acapara prop de 24.000 milions de pessetes, tres vegades més del que rebrà el 1995 la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme, i més del que rebran la conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca o fins i tot Cultura.

El 1991 el pressupost de despeses del Departament de Presidència representava un 2,77% del Pressupost de la Generalitat, mentre que el 1995 representarà, si els acords o els pactes més o menys secrets no ho esmenen, el 7,2% del total. Malgrat la baixa percentual de gairebé mig punt en relació amb l'any anterior, ens sembla que és absolutament justificat que continuem denunciant la macrocefàlia del Departament de Presidència. Un departament, en tot cas, que gasta molt en lloguers –336 milions per al 1995–, que si sumessim els exercicis del 91 al 95 sumarien un total de prop de 773 milions; i en dietes, 131 milions; i en despeses del capítol 2, 4.500 milions de pessetes, com també en inversions d'edificis, 3.617 milions de pessetes, tot això sense considerar les desviacions que després en moltes d'aquestes partides es produeixen i que nosaltres, en tot cas, en parlarem més detalladament en el Departament que hauria de controlar el conjunt de la despesa, que és el d'Economia i Finances.

Una de les denúncies ja clàssiques en l'esmena a la totalitat d'aquests Pressupostos fa referència als diners destinats a partides d'utilitat funcional discutible i que més d'un cop han aparegut com a partides massa relacionades amb l'autopropaganda política: protocol, publicitat i conferències.El departament de Presidència hi destinarà encara el 1995, amb el suport parlamentari dels grups que hi votin a favor, 477 milions de pessetes. El total de les conselleries de la Generalitat és de 1.438 milions, el total dels altres organismes de la Generalitat, 2.821 milions, i això vol dir que el conjunt d'aquestes partides dels departaments i altres organismes és de 4.305 milions de pessetes.

Home, no ens diu res aquesta xifra en relació amb el Fons de cooperació municipal? O en relació amb el 0,48% que hem destinat al Tercer Món? Com que Iniciativa per Catalunya ja hem parlat moltes vegades d'aquestes qüestions –i d'algunes d'elles encara en continuarem parlant– no hi voldrem insistir, però sí que voldríem d'una vegada per totes esbandir un equívoc. El conseller Isac responia una pregunta del diputat Ignasi Riera dient quines quantitats havia destinat el Govern al Tercer Món i quin percentatge representava sobre els ingressos propis de la Generalitat; a nosaltres, fent els números, no ens quadra mai el que destinem en relació amb els ingressos de la Generalitat.

Hem de dir –ho vam dir ja– que el compromís que havíem assumit és del 0,7% dels ingressos amb la perspectiva d'arribar al 0,7% del total del producte interior brut a Catalunya. L'acord a què hem arribat, l'acord a què vam arribar –que nosaltres vam subscriure i que vàrem dir que ens semblava, dins les possibilitats que teníem, moderadament satisfactori– és evident que encara no arriba a això, però nosaltres esperem que encara amb els pressupostos que ens quedaran per a l'any vinent, que ens quedaran encara en aquesta legislatura, podrem acostar-nos a aquest compromís.

Bé, hi ha un apartat dins del departament de Presidència que per nosaltres té una importància cabdal, al qual hem de fer una referència molt específica, i és el d'universitats. Un primer punt per al rebuig del projecte de pressupost del Co-

missionat d'Universitats i Recerca és l'increment; l'increment és d'un 1%, és a dir que està molt per sota de l'IPC. Home, nosaltres en aquest apartat fem nostra la proposta d'esmena que ens va fer arribar l'Associació d'Estudiants Progressistes i l'Associació Catalana d'Estudiants, que assenyala que només un increment anual del 5% ens pot garantir la qualitat i la democratització de les universitats catalanes –després entrarem en les partides concretes i després entrarem també en els resultats concrets.

Jo volia també fer meves unes paraules que es van pronunciar en aquest debat de pressupostos en aquesta cambra, pel diputat senyor Bargalló, que recollien l'expressió que ha fet el Govern de Convergència –i el senyor Macià Alavedra ho va reiterar en el debat de totalitat–, que les universitats i els pressupostos d'universitats són prioritaris per al Govern.

Jo he de dir, amb altres paraules –com deia el senyor Bargalló–, que Déu ens lliuri que ens declarin prioritaris, perquè si realment la prioritat passa per incrementar els pressupostos un 1%; és a dir, per perdre directíssimament la capacitat de poder actuar, de poder atendre les necessitats de les universitats catalanes, doncs, sincerament –sincerament–, val molt més que ens declarin purament i simplement que és una matèria ordinària que no té aquest privilegi –hi insisteixo– de ser prioritària.

Perquè, a més a més, les universitats el 1995 –per veure que realment això comporta un retrocés– hauran d'afrontar un 3,5% d'increment retributiu, a més de l'1% de l'IVA, a més d'atendre els professors amb edat de jubilació –que continuen en funció d'un acord del Govern central amb el Govern de Convergència i Unió–, a l'increment, previsible, de les exempcions de matrícula, al manteniment de les instal·lacions, i tot això –hi insisteixo– amb aquesta gasiveria pressupostària que és un reflex del desinterès del Govern de la Generalitat i dels grups que li donen suport a aquests Pressupostos i que contrasta amb els increments que s'han produït, encara que segurament els pressupostos allà també són insuficients –allà tampoc serviran adequadament per cobrir les necessitats–, però és evident que en altres comunitats autònomes de territori MEC els increments a l'ensenyament universitari arriben al 8,3%, a la universitat, i a l'11,2%, en la recerca.

Un segon punt que ens porta a nosaltres a fer aquesta esmena a la totalitat és, com sempre, l'opacitat dels pressupostos. Els dirigents del Govern i fins i tot el seu president anunciava en l'acte d'inauguració del curs d'enguany a la Universitat Autònoma de Barcelona un nou sistema de distribució de recursos entre les universitats basat en programes, criteris i objectius. Home, tot això com queda reflectit –aquest nou criteri– en els pressupostos del Comissionat d'Universitats i de Recerca? On estan consignades aquestes partides per a la Universitat Oberta de Catalunya? D'acord amb quins criteris s'han prioritzat les inversions en edificis universitaris? On és la posada en marxa –quins elements té, quins criteris–, la posada en marxa del Pla quadriennal d'inversions que s'anuncia per al març de l'any que ve?

Hi ha un altre aspecte que nosaltres no podem deixar d'assenyalar pel que fa referència als pressupostos de les universitats, perquè és objecte de crítica pel greuge comparatiu entre les diferents universitats, i que consti que, això, nosaltres ho critiquem pensant que l'equiparació s'hauria de fer a l'alça; és a dir, no volem anar a criticar que aquesta universitat tingui una dotació tres vegades superior a una altra, el que volem criticar és que la que té una dotació inferior no se l'equipari –hi insisteixo– a l'alça. Perquè la realitat és que si nosaltres analitzem la despesa corrent de les diferents universitats per al proper curs en pessetes per alumne veurem que de la Universitat de Barcelona –central–, de 268.000 pessetes per alumne podem passar a les 710.000 de la Universitat Pompeu Fabra, o a les 277.000 de la Universitat de Lleida, o, en definitiva, a unes desproporcions que van d'1 a 3 entre unes universitats i unes altres.

Hi ha també en aquests pressupostos universitaris una disminució important en algunes despeses com les activitats del Consell Interuniversitari, que passa de 7 milions a 5.600.000. Hi ha també en aquests pressupostos una disminució, una reducció espectacular del capítol 7, a més a més amb la particularitat que és molt possible que les quantitats que s'hi destinen precisament no es puguin destinar concretament a inversions perquè s'haurà d'atendre el pagament d'interessos i d'amortitzacions del deute de les universitats catalanes que s'ha contret en el Pla quadriennal d'inversions.

Per tant, ens trobem amb uns pressupostos –els universitaris– que en absolut expressen aquest caràcter prioritari, aquest caràcter d'importància excepcional que s'assenyalava per part del conseller i per part del Govern, sinó que en realitat aquests pressupostos van endarrere. Aquests pressupostos no poden ser un instrument perquè la formació universitària al nostre país ens permeti afrontar els reptes de la construcció europea, els reptes de la formació adequada de les persones a tots els nivells, els reptes de la competitivitat i, sobretot, si tenim en compte les dades que han aparegut últimament –fins i tot amb informes de la Comunitat Europea–, que assenyalen el fracàs del nostre sistema universitari. Perquè a més a més que les quantitats són insuficients, a més a més que aquestes quantitats s'han reduït, hi ha un fracàs en el nostre sistema universitari que s'expressa clarament amb el fet que un 65% dels llicenciats es considera que fa tasques que no es corresponen exactament amb la formació que tenen; que un percentatge elevat dels estudiants universitaris confessen que van a la universitat perquè no han trobat una feina, perquè no han pogut treballar i, per tant, això comporta un element de desvirtuació de la funció universitària; perquè es produeix una taxa d'aturats al nostre país de personal universitari que és la més gran del conjunt de la Unió Europea; perquè en les carreres tècniques especialment, també en les altres, però en les carreres tècniques fins i tot s'arriba a un 60% d'estudiants que no acaben els seus estudis, i els que els acaben, en molts casos, han d'utilitzar períodes que fins i tot doblen el nombre d'anys dels que estan marcats inicialment a la carrera per acabar els seus

estudis. Per tant, aquests pressupostos, aquesta política universitària que es fa a casa nostra, que es fa a Catalunya res té a veure amb tot allò que es predica, amb tot allò que s'assenyala quan es diu que això és prioritari per al nostre país; res té a veure amb les necessitats de veritat de les nostres universitats, amb el fet d'adequar les nostres universitats –el seu treball– a les necessitats del nostre país, a les necessitats de la construcció europea, a la realitat del món del treball; res té a veure, malauradament, amb tot això i no parlem, encara que n'hem de parlar, del que fa referència a la recerca. Jo vaig fer ja referències a la recerca, als increments també que estaven molt per sota del conjunt dels Pressupostos de la Generalitat; la CIRIT augmenta un 3,69%; els programes concrets de recerca de la CIRIT, el 3,18%; estem molt lluny de la mitjana europea, però és que, amb els increments que nosaltres fem, retrocedim respecte a pressupostos anteriors i continuem retrocedint en relació amb la mitjana europea que es destina a recerca.

I no ens serveix que pugui haver-hi alguna institució, algun centre espectacular, fins i tot, de recerca a casa nostra si això no va lligat de tot el suport que això..., comporten uns pressupostos adients i una tasca adequada –hi insisteixo– per convertir la recerca a casa nostra en un element imprescindible per al desenvolupament, per la modernització i, això que tant els agrada, per a la competitivitat al nostre país.

Jo també he parlat, el nostre Grup ha plantejat l'esmena a la totalitat al Centre de Telecomunicacions de la Generalitat, per dos motius essencials, perquè vostès ens diran: «Home, però si són els primers pressupostos i vostès ja fan una esmena a la totalitat, ja no hi estan d'acord i no han vist les importants, les extraordinàries funcions que farà el Centre de Telecomunicacions», que és perfectament possible, que sens dubte el senyor Codina –tal com va reiterar el senyor Escudé ahir– ens ho explicarà molt detalladament, perquè el senyor Escudé ens va repetir que el senyor Codina ens explicaria molt bé totes les funcions del Centre de Telecomunicacions, però en qualsevol cas les funcions del Centre de comunicacions, que no és precisament el que nosaltres discutim en aquest moment, caldrà veure-les després a la pràctica, en la realitat, en el seu funcionament; però, des del punt de vista pressupostari, nosaltres no podem acceptar que es plantegi un pressupost que en principi ha de ser suficient, ha de ser equilibrat, ha de servir per atendre el funcionament i les necessitats del Centre de comunicacions i, simultàniament –i simultàniament–, que es permeti una capacitat d'endeutament ja d'entrada, del 25%, amb la particularitat que aquestes capacitats d'endeutament pel que fa a altres entitats molt relacionades amb la telecomunicació ens han portat, en altres pressupostos, a haver d'afrontar quantitats com els 14.000 milions de pessetes de la Corporació de l'any passat, per tapar forats, i molt ens temem que aquesta via que s'obre en relació amb el Centre de comunicacions, ens pugui servir també per obrir una via de forats, negres o blancs, això sí que no ho discutiré amb el senyor Escudé, però en qualsevol cas forats econòmics que es poden produir com s'han produït en aquestes entitats. Per tant, de cap manera podem acceptar nosaltres aquest pressupost, perquè aquest pressupost va lligat amb aquesta capacitat d'endeutament que inicialment ja es concedeix al Centre de Telecomunicacions.

I finalment hem de parlar de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis; ara fa un any, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya defensava la seva esmena a la totalitat a l'Institut Català d'Estudis Mediterranis dient, deia el nostre benvolgut company Ignasi Riera, que lamentem profundament que no pugui defensar aquestes esmenes, encara que, com és obvi, ho ha fet no únicament en esperit, sinó amb aportacions molt concretes, però ell deia que no negàvem, que no neguem les moltes coses que fa l'Institut Català d'Estudis Mediterranis; ens consta i ens costa d'entendre que totes les seves activitats no puguin ser adscrites a la Conselleria de Cultura. L'Institut Català d'Estudis Mediterranis fou creat per Llei del Parlament del 16 de febrer del 89, amb els vots a favor del Grup de Convergència i Unió, com a organisme autònom administratiu, i amb el rebuig sistemàtic de molts de nosaltres a la seva existència, que consideràvem supèrflua en temps de tantes crisis, i que provocava una resposta pedagògica del diputat senyor Codina: «Per què no fan un esforç i tracten, més de prop, de conèixer l'Institut Català d'Estudis Mediterranis?» Això, efectivament, el senyor Codina ens ho ha reiterat, als diputats del nostre Grup, i nosaltres li hem fet cas. Li podem assegurar que els diputats d'Iniciativa per Catalunya no solament coneixem l'Institut sinó que, a més, alguns participen en les seves activitats. I, com l'any passat, recomanem fins i tot les seves publicacions. Diu, i això ho diu el senyor Riera, que no deixin de llegir *Les cultures del Magreb*, que és obra col·lectiva coordinada per la senyora Maria Àngels Roque. Amb coneixement de causa, per tant, els tornem a repetir: per què no deixem que l'Institut Català d'Estudis Mediterranis sigui absorbit per l'Institut d'Estudis Catalans, que rep subvencions importants del Departament de Presidència?

Ara, també parlant de llibres, acaba d'aparèixer el primer volum del llibre de Joan Samsó *La cultura catalana, entre la clandestinitat i la represa pública (Del 1939 al 1951)*, i en aquest llibre s'hi explica que l'obsessió del general Franco i del seu ministre Serrano Suñer era suprimir l'Institut d'Estudis Catalans; bé, era una de les seves obsessions, evidentment. Per fer-ho, van crear el Instituto Español de Estudios Mediterráneos –res a veure, naturalment, amb el nostre, però d'aquest nom–; el gener del 1940 Ramón Serrano Suñer va nomenar governador civil de Barcelona Wenceslao González Oliveros, amb l'encàrrec que posés en marxa l'Instituto com a acte d'agraïment dels catalans *por la liberación nacional* i com a projecte d'expansió imperial d'Espanya. Aquell Instituto Español de Estudios Mediterráneos va fer coses, però aviat, des de la clandestinitat, des de Catalunya, vam aconseguir que s'anés diluint, vam aconseguir acabar amb aquest Institut, perquè nosaltres teníem punts de referència anteriors, teníem punts de referència també com el nostre Institut Català, i en conseqüència es va aconseguir

acabar amb aquest Instituto de Estudios Mediterráneos. Nosaltres pensem que seria didàctic que el Govern dissolgués aquest Institut i que en cedís els recursos a l'Institut d'Estudis Catalans o bé a la Fundació Jaume Bofill, o al Cidob, o als Amics de les Nacions Unides, o fins i tot, per què no?, a SOS Racisme.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Esmena 367, del Grup Popular; té la paraula el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president, amb el seu permís defensaré l'esmena a la totalitat del Departament de Presidència, que és la 367, i l'esmena a la totalitat de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, que és la 382.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Un dels principals trets del Departament de Presidència és la seva complexitat, que pretén justificar l'abundància de recursos, si el comparem amb altres departaments, tot i traient-ne del còmput les partides que es destinen al Comissionat per a Universitats i a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. En els Pressupostos de la Generalitat d'enguany s'atorguen recursos a departaments que no incideixen en àrees impulsores de l'economia productiva, amb quantitats similars als que sí que ho són; és com si, en una empresa, als òrgans de gestió i administració se'ls assignés tres o quatre cops més recursos tècnics i econòmics que als òrgans responsables de millorar l'eficiència i la productivitat d'aquesta mateixa empresa. I això és el que fa el Pressupost de la Generalitat. Dins dels departaments de l'àrea política, Presidència s'emporta 117,8 milions, amb un increment del 7,2%, enfront de departaments com Agricultura, que només té 22.700 milions de pessetes; Treball, 22.900 milions de pessetes; Indústria, 23.000; Comerç, Consum i Turisme, 8.200, o Cultura, 23.900 milions de pessetes.

En un departament tan divers, complicat i fins i tot podem dir embrollat, ens trobem amb l'absència d'un òrgan tècnic d'assessorament format per tècnics, de manera que les funcions de suport tècnic i administratiu al més alt òrgan del Govern de Catalunya estan assumides per assessors, càrrecs de confiança i per personal laboral, no per funcionaris d'alta qualificació de naturalesa independent, havent-se implantat un model d'alta politització i clientelització de les funcions de *staff* del president de la Generalitat. En aquest capítol de personal, les despeses del Departament de Presidència mantenen una forta tendència expansiva: la Secretaria General, un increment d'un 10,6 en conjunt; un increment d'11% en alts càrrecs, i un increment d'un 10,2 en personal eventual. És a dir, aquestes partides tenen màxima prioritat per al Govern de Convergència i Unió, ja que pugen més que la mitjana de la despesa pública autonòmica, tot i tractar-se de partides que no suposen la prestació de serveis de cap tipus als ciutadans, sinó el recolzament directe a la persona del president.

Ens deia l'honorable conseller d'Economia en la presentació dels Pressupostos, que el capítol 1 creixia un 7% i que hi havia alguns departaments que creixien més del 7%, com ara Governació, per motius clars com és el dels Mossos d'Esquadra, o Benestar Social per absorció de les funcions de les tres diputacions de Girona, Tarragona i Lleida, però no ens deia res del Departament de Presidència.

Existeixen en el Departament un conjunt d'organismes que tenen com a única funció servir de plataforma als interessos partidistes de Convergència i Unió, als quals enguany tenim la bona nova d'afegir-hi la Secretaria General d'Estudis i Comunicació, que ens costa la mòdica xifra de 134 milions de pessetes.

En un context de normalitat com l'actual, el principal objectiu del Govern hauria de ser fomentar en els Pressupostos aquells departaments d'àrees productives, en lloc d'utilitzar, tots, però especialment el Departament de Presidència, per fomentar la coalició governant, repartir milers de milions de pessetes sense cap criteri objectiu entre un ampli conjunt d'entitats socials, culturals i esportives que conformen la plataforma cívica nacionalista.

Veiem-ho: partides de coordinació interdepartamental i de seguiment sectorial per un valor conjunt de 688 milions de pessetes; dels 111 milions del Comitè Director per a l'Organització de l'Administració, 40 es destinen a contractar estudis i 20 a comprar revistes i diaris. Els 92.160.000 per a accions de promoció i els 52.200.000 en publicitat i propaganda de la Direcció General d'Afers Interdepartamentals confirmen la previsió que els estava dient. Partides com les que acabo d'esmentar, doncs, són les que serveixen per finançar accions de politització nacionalista de la societat catalana.

Veiem altres partides «dinamitzadores», entre cometes, de l'economia productiva; veiem les xifres que manega la Secretaria General: 168 milions en protocol; quasi 109 milions en publicitat i propaganda; 75 milions en altres despeses diverses; promoció cultural i econòmica, 277 milions; exposicions, quasi 189 milions. En definitiva, la gens negligible xifra de quasi 860 milions en despeses diverses, sense comptar els quasi 243 milions per treballs realitzats per altres empreses, mentre que la CIRIT redueix en termes reals les seves assignacions pressupostàries fonamentals: un 2,09 les transferències de capital i un 7% les transferències corrents.

Així, doncs, en termes reals es disminueix el recolzament a la investigació i al desenvolupament tecnològic. Amb una inflació prevista al voltant del 4%, ens trobem amb una reducció de quasi dos punts. Si a això afegim que estem parlant de xifres que no arriben als 3.000 milions de pessetes i comparem això amb els 15.642 milions de pessetes que es gasta per finançar la televisió catalana, ens adonarem del limitat recolzament nacionalista al desenvolupament tecnològic català en un pressupost que, en conjunt, puja un 5,2%.

Per la seva part, les transferències del Comissionat per a Universitats per a investigació universitària té una evolució inacceptable: augmenten d'un 6,9% les transferències cor-

rents i un 3% les transferències de capital, que en el seu conjunt no arriben als 2.500 milions de pessetes.

Les xifres globals destinades a investigació tecnològica i fonamental són de 6.060 milions de pessetes, la qual cosa representa un augment general del 4,6% en relació amb els 5.790 milions de l'any 1994. És a dir, mig punt menys que el creixement global del Pressupost de la Generalitat. 6.000 milions de pessetes sobre un pressupost d'1,6 bilions de pessetes equival a una despesa en investigació i desenvolupament tecnològic que no arriba al 0,004. Concretament, representa un 0,0037.

Pel que fa a la despesa destinada a les universitats catalanes, destaca un any més la manca de recursos. La Universitat Autònoma de Barcelona augmenta tan sols un 5,7%; la Universitat Politècnica de Catalunya, un 6,5%, i la Universitat Pompeu Fabra, un 12,6 que es justifica per la inversió necessària en crear-se aquesta universitat. Si no fos per això, seguiria la tònica de les altres universitats.

Vull fer esment de la necessitat de crear la partida d'ajut al Tercer Món, inclosa en el pressupost del Comissionat per a Actuacions Exteriors per tal d'arribar gradualment a dotar-lo del 0,7%, mostra de la solidaritat del poble de Catalunya amb els més febles, aquells que el president de la Generalitat anomena «els que no poden seguir», i dels quals sembla que ens hem oblidat.

És veritat que es detecten reduccions concretes de la despesa en el Departament de Presidència, però no una modificació estructural del model de despesa d'aquest Departament, que segueix essent el Departament amb un més alt nivell de despeses sumptuàries.

Quant a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, l'any 1995 es gastaran 2.115 milions de pessetes dels quals més de la meitat, un 59%, es destinen a la remuneració de personal. Això indica l'existència d'una forta estructura burocràtica que fa que es dediquin més diners a mantenir-la que no a donar un bon servei. Però és que, a més a més, dins les remuneracions del personal, el 58% de la despesa va a personal laboral, i només el 13% a remuneració de funcionaris. Cal aprofitar millor el funcionariat que ja té la Generalitat i destinar els diners del pressupost a aquelles partides que són efectivament beneficioses per a la joventut.

La partida d'inversions d'edificis i altres construccions es redueix de 90 milions, i un 58% d'aquesta reducció, és a dir, 175 milions, es destinen a l'alberg-residència de Vic, i l'altre 42% al condicionament de la xarxa d'instal·lacions.

Encara és més gran la diferència si ens fixem en les inversions en mobiliari i en estris, on, dels 40 milions destinats, 5 es dediquen a l'equipament de la xarxa d'albergs i residències i 35 milions a l'equipament del mencionat alberg residència de Vic. Felicitem la idea i la iniciativa de crear un nou alberg a Vic i ja sabem que el Grup de la majoria hi té molts vots, allà, però el que s'hauria de fer és col·laborar amb ens privats i ajuntaments via concerts o concessions que posin uns límits als preus i uns índexs de qualitat, la qual cosa faria que amb un menor cost es pogués fer una política més eficaç i donar uns serveis de millor qualitat.

Abans de fer un nou alberg s'hauria de millorar els que ja tenim i no descuidar el seu manteniment, donant així un millor servei a la joventut, que és del que es tracta i del que s'hauria de tractar. Tres partides que considerem molt importants han vist reduït notablement el seu pressupost: la dotació per a activitats juvenils, exposicions i participacions s'ha reduït en 32 milions de pessetes; la dotació per a activitats d'oficines de turisme juvenil català i TIVE en 157 milions de pessetes; el Carnet Jove en 42 milions i mig de pessetes.

Aquestes reduccions van molt lligades a les dels ingressos previstos, on també es preveuen reduccions. Al capítol de taxes i altres ingressos podem destacar quatre reduccions importants i que creiem que amb una bona gestió no tindria per què veure's reduït d'una forma tan considerable: drets d'allotjament, restauració i residència de la xarxa d'instal·lacions, una reducció de 36 milions de pessetes; prestació de serveis de les activitats d'animació, reducció de 48 milions de pessetes; prestació de serveis TIVE i oficines de turisme juvenil català, reducció de 195 milions de pessetes; Carnet Jove, reducció de 40 milions de pessetes.

Això és un peix que es mossega la cua, és a dir, perquè els serveis que es dóna a la joventut són dolents, els ingressos van disminuint, i aleshores es redueixen les despeses en activitats que, realment, beneficien la joventut. Això fa a la vegada que hi hagi menys ingressos perquè no s'utilitzen els serveis ni les instal·lacions que no satisfan els joves.

Un 59% dels ingressos de l'Institut provenen de transferències de la Generalitat de Catalunya, i un 41% de les taxes i altres ingressos. Si es donés un bon servei augmentarien els ingressos generats pel mateix Institut, la qual cosa permetria reduir les transferències. S'ha reduït el pressupost en totes les partides inclosa la despesa corrent, però segueix mantenint la mateixa estructura de despesa, quan el que s'hauria és de potenciar la inversió sobre la despesa corrent i els ingressos generats del mateix Institut sobre les transferències de la Generalitat.

Per tot l'esmentat el Grup Parlamentari Popular sol·licita el vot favorable de la cambra al retorn del pressupost del Departament de Presidència i de l'Institut Català de Serveis a la Joventut al Govern, ja que aquest pressupost és un cúmul d'intencions confesses sense diners i un cúmul d'intencions inconfesses amb massa diners.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Esmena 368, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Defensaríem conjuntament la 368, al Departament de Presidència, i la 378, a l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, amb el benentès que una part del nostre temps el deixaríem perquè les referències a la Secretaria General de Joventut i d'Esports les fes el diputat Ernest Benach, el qual al seu torn i també amb el permís de la Presidència hi afegiria en una sola intervenció les altres esmenes que fan re-

ferència a aquests àmbits com a organismes autònoms, tant l'àmbit de joventut com d'esports.

Assegurava Ros i Lasales, el conegut escriptor Joaquim Ros i Lasales, el novel·lista de començaments de segle nascut a Vilanova i, com no ignoren ses senyories, mort a l'Havana unes dècades més tard: «La mar genera sempre sensació d'immensitat i d'unitat. Unitat encara que, per sota de les onades que van i vénen hi ha en realitat tot un univers divers, viu o mort, ple d'éssers minúsculs o bé enormes però, en tot moment, sorprenents.»

A principis de segle no existia encara el Departament de Presidència de la Generalitat i cal confessar que des de l'Havana es deuria fer realment difícil d'imaginar-se un departament d'aquestes característiques, perquè si fos així entendríem perfectament que aquesta definició de la mar, feta pel vilanoví Ros i Lasales, estava pensada precisament en relació amb el Departament de Presidència.

És aquest Departament una mena de parc temàtic, no ben bé com Port Aventura –ja en tenim un–, però un parc temàtic on hi ha, realment, una rica diversitat d'organismes, una mica de tot, direccions generals de nom insòlit i en ocasions d'activitat realment difícil de precisar, que ha estat augmentada amb l'existència de noves secretaries generals, amb una secretaria general, la de tot el Departament, amb un pressupost –24.000 milions de pessetes– superior al d'alguns altres departaments; un departament del qual, a l'hora de la veritat, se segueix ignorant de qui depèn la responsabilitat màxima o administració dels recursos com s'ignora a cada interpel·lació o a cada iniciativa parlamentària que hi fa referència quin conseller en respon davant del Parlament, i hi ha, per tant, una evident dificultat real a l'hora d'exercir un control parlamentari sobre aquest Departament i sobre les seves despeses.

Per exemple, en els centres relacionats amb la Presidència, en el moment en què, per exemple, un grup parlamentari –el nostre– fa la sol·licitud de compareixença del secretari general per saber exactament quins són aquests centres i a què dediquen el seu temps lliure, se'ns contesta que la tal sol·licitud de compareixença no és possible perquè no correspon al secretari general de la Presidència de posicionar-se enfront del que és la seva activitat.

Són aquests uns centres que han passat de 70 milions de pessetes en la dotació de l'any passat a 62 milions de pessetes enguany, i creiem que la mesura ha estat encertada i que els hauríem d'anar animant a continuar en aquesta línia fins a la total desaparició de la partida, perquè, de fet, ignoràvem l'any passat, com ho ignorem encara enguany, quina és la finalitat d'aquests centres; dit d'altra manera, qui són, d'on vénen i cap on van.

Perquè, posem per cas, dels diners d'aquesta partida, dels 62 milions de pessetes, si se n'ha de fer l'ús que sembla que se n'ha fet dels 70 atorgats aquest any, doncs, més val que la partida desaparegui. Quan demanàvem al Govern que ens expliqués quins encàrrecs de llibres havia fet aquest centre al llarg de l'any, se'ns en contestava cinc; un dels llibres era, literalment –resposta signada pel conseller Isac–, *Reflexions sobre la violència juvenil,* encàrrec que comportava, juntament amb altres llibres, la destinació d'una quantitat de 5 milions de pessetes. Resposta de l'abril del 94.

Uns mesos després, només dos mesos, el mateix conseller Isac ens deia: «El centre d'estudis ics, en qüestió, no ha encarregat cap llibre amb el títol *Reflexions sobre la violència juvenil.*» Vet aquí, doncs, els nostres dubtes. A qui hem de fer cas? Al conseller Isac o bé al conseller Isac? És que hi ha una transfiguració de mentalitat el mes d'abril en relació amb la que es produeix el juny del 1994? No ho sabem. Si aquest és l'ús habitual dels diners destinats a aquesta partida –hi insisteixo–, proposem que la suprimeixin. Perquè després, més endavant, ens diuen: «Tots els treballs que el centre ja ha realitzat estan en curs de publicació.» Ens agradaria de poder disposar d'algun exemplar a les mans, no només a nosaltres sinó segurament a la resta de diputats dels grups parlamentaris, per conèixer, per entrar en detall i en precisió d'aquests notables treballs que es fan.

Per exemple, sense moure'ns d'aquest mateix àmbit, aquest centre en qüestió –anomenarem ics per mantenir-lo a la clandestinitat en què es mou la seva activitat al llarg de l'any–, el centre ics encarrega un llibre blanc de la cultura catalana per la mòdica quantitat de 6.650.000 pessetes. I bé, doncs, el centre ics diu, literalment, en una resposta del mateix conseller Isac en funcions de secretari de conseller del Govern, que «no es contempla la perspectiva de publicació del mateix». A banda que no sabem del mateix què i constatem que el Departament de Presidència té problemes si més no d'estructura sintàctica, en què quedem? Els treballs estan en curs de publicació o bé no se'n contempla una perspectiva de publicació? Per acabar d'arrodonir el panorama, ens informen que l'actual redacció del text no ha estat acceptada. O bé les persones a qui els van encarregar això no eren les apropiades o bé val més que s'hi mirin una mica més quan, com en aquest cas, fan encàrrecs de 6.650.000 pessetes.

És clar que hi ha també, evidentment, activitats de més profit per al conjunt de la ciutadania com és quan dediquen 1.800.000 pessetes a fer un seminari sobre un tema tan apassionant com «Balanç de la dècada dels vuitanta». Dic apassionant sobretot si es té en compte que va ser un debat intern, com també ens torna recordar el conseller Isac, en el qual no hi va haver, justament perquè era un debat intern, ni presentació de ponències ni de conferències. Tindríem interès personal sempre que fessin debats d'aquestes característiques que ens hi poguessin convidar, ja que nosaltres, doncs, tampoc no hi participaríem ni amb ponències ni amb conferències.

Aquest és una de les parts que fa que nosaltres sostinguem i mantinguem aquesta esmena a la totalitat, una de les motivacions. Demanaria a un dels senyors uixers, si us plau, si em pogués portar aigua, que em penso que és de l'anterior, aquesta.

Un altre dels apartats d'aquest Departament de Presidència és el que fa referència al Comissionat d'Actuacions Exteriors. Nosaltres, en principi, vam dir que ens semblava

elemental que el Departament de Presidència o que la Generalitat en el seu conjunt pogués disposar d'un organisme dedicat a la projecció exterior de l'activitat institucional de Catalunya. Ara, al mateix temps vam expressar, també, una altra temença inicial en crear-se, i és que no es convertís en realitat en una mena d'agència particular de viatges del president o bé que no fos també la cobertura institucional que, diguem-ne, solucionava alguns dels problemes de pluriocupació del president de la Generalitat, president del partit i, a més a més, president de l'ARE, Assemblea de les Regions d'Europa, on, per cert, excel·leix sempre el nostre president amb un ús excel·lent de la llengua espanyola cada vegada que com a president, diguem-ne, presideix les sessions d'aquest organisme.

Lamentablement, els viatges del president s'han produït en ocasions –i ho hem denunciat així– a països de règims no democràtics, com és Indonèsia i Marroc, i ens sap greu de veure i de pensar que aquests 37 milions de pessetes que es destinen a atencions protocol·làries directament vinculades a la Presidència, part d'aquestes atencions, hagin pogut anar a legitimar certs règims impresentables des del punt de vista polític.

De vegades tenim la sensació que aquests viatges donen una imatge de Catalunya reduïda exclusivament –diem exclusivament– a l'àmbit econòmic, com si fos –i només això– Catalunya una empresa multinacional –o fonamentalment això–, en ocasions sense referències a la identitat cultural o a la personalitat política. I també estaria bé de saber en ocasions fins a quin punt queda reflectit, en aquesta projecció exterior, queda reflectit el pluralisme polític, que sí que queda reflectit en aquest Parlament d'aquest país.

Si la funció del Comissionat era tan important que en justificava la creació en el seu moment, se'ns fa difícil d'entendre com és que el càrrec de comissionat es manté encara vacant des del mes d'abril ,i quan en aquest sentit ens agradaria saber també qui és que n'assumeix les responsabilitats reals d'aquest Comissionat en aquests nou mesos de llarga gestació fins ara, fins al nomenament del nou càrrec.

Hi ha un altre apartat que coneix molt bé el senyor Codina, que suposo que és qui farà ús, en nom d'un dels grups que dóna suport a la majoria, que farà ús de la paraula, que és el tema dels casals, al qual ens hem anat referint en diverses ocasions. Aquesta ha estat una preocupació constant del nostre Grup, el tema dels casals catalans. En anys anteriors s'havien acceptat parcialment algunes de les nostres esmenes i amb aquest motiu la partida inicial havia estat millorada, havia estat augmentada.

Enguany s'ha aturat en 60 milions de pessetes; probablement el senyor Codina ens dirà que justament una part important d'aquestes despeses han anat vinculades a la celebració d'aquest Congrés que hi ha hagut d'ateneus i de casals, però entenem que, això no obstant, la xifra segueix essent molt insuficient i sobretot comparada amb les xifres que hi donen els governs d'altres nacionalitats i fins i tot d'alguna comunitat autònoma, la xifra és francament irrisòria. Són xifres institucionals insuficients. Segur que els 4.000 socis de casals catalans que cada any reben una carta al president desitjant-los un bon Nadal, doncs, deuen estar contents de rebre aquesta carta en l'apartat de la partida de comunicacions, però si a més a més d'això, doncs, rebessin algun altre tipus d'aportació estic convençut que l'agrairien.

Com agraeixen –com agraeixen– aquelles persones preocupades pel tema de la solidaritat amb els països en vies de desenvolupament aquest gest que s'ha fet d'avançar cap aquest 0,7%, que no era només una quantitat sinó que la quantitat anava acompanyada d'una voluntat de transparència i una voluntat de qualitat en la dotació pressupostària que s'hi atorgués. Circumstància aquesta que faria, doncs, que no és, enguany, la xifra que volíem, **no** és la xifra que ens satisfà, però sí que és un avenç evident. Tant de bo que l'any 96 la Generalitat ja adeqüi els seus Pressupostos a les recomanacions que fa l'Organització de les Nacions Unides, i creiem que una bona mesura perquè això fos possible seria la creació d'aquest Consell Català de la Cooperació, que la tan utilitzada «societat civil» sembla que reclama.

En l'àmbit de les universitats, nosaltres ja hem expressat amb nombroses esmenes particulars la nostra disconformitat profunda amb el mòdul de finançament; ho ha fet també el diputat Bargalló en distintes de les seves intervencions i probablement, ni que sigui de manera indirecta, s'hi referirà en el moment que defensi i sostingui l'esmena a la totalitat al Departament d'Ensenyament.

Acabem amb la referència gairebé inevitable, i hem de convenir que és difícil de dir paraules noves sobre aquest afer –com segurament se li deuen fer difícils també al senyor Codina en la seva rèplica–, quan fem referència en la nostra esmena tradicional a l'Institut Català d'Estudis Mediterranis..., dic «tradicional» en el sentit que ja se sap que aquestes festes nadalenques propicien el caliu familiar que hem vist aquests dies aquí en el Parlament en moments més familiars que no pas el que tenim ara –tenint en compte la massiva assistència de diputats en aquests moments– i propicien també el manteniment de certes tradicions, una de les quals seria el sosteniment d'aquesta esmena. Nosaltres entenem que sovint l'Institut Català d'Estudis Mediterranis té més l'aparença de ser una entitat de caràcter més aviat privat, que desenvolupa les seves activitats regulars, les seves edicions, els seus seminaris gràcies precisament als recursos públics que li atorga l'Administració, i en ocasions també hi ha algunes, moltes, força d'aquestes activitats que desenvolupa l'Institut que ja podrien ser fetes per altres organismes ja existents, des d'alguns d'aquests clandestins centres dedicats a la Presidència, relacionats amb la Presidència, fins el mateix Patronat Català Pro Europa, fins probablement també algunes de les activitats de projecció exterior, que es podrien fer des del mateix Departament de Cultura.

Això no obstant, no fem l'esmena només per fer-la, sap perfectament el senyor Codina que ens hem interessat repetidament per conèixer l'activitat de l'Institut i sap també que reconeixem que, almenys un cop l'any –almenys un cop l'any– ens obsequien amb una obra ben feta –als minyons escoltes l'obra era cada dia, aquí en principi és només un

cop l'any–; nosaltres reconeixem aquesta bona obra feta un cop l'any, enguany aquesta bona obra seria la d'*Els marroquins a Catalunya*; efectivament, es tracta d'una obra ben feta, però el que ens demanem és si això justifica, diguemne, aquesta dotació de 250 milions de pessetes i la mateixa existència de l'Institut.

Demanàvem l'any passat –i ho tornem a demanar aquest any– una major participació dels sectors intel·lectuals del país en aquest Institut, una major obertura cap als sectors professionals especialitzats. Mantenim dubtes no sobre l'encert en la tria dels premiats pel Premi Internacional Catalunya –el jurat és sobirà i pot fer el que estimi oportú, i fins ara l'ha encertat–, sinó del que semblava que era un dels seus aspectes essencials quan es convocava el premi, com era que a partir del premi i de la personalitat dels premiats augmentar, contribuir a la projecció exterior de Catalunya. No sabem, desconeixem en absolut quin és l'impacte real que té en l'opinió pública europea, per exemple, la dotació d'aquest premi, i a fe que ens agradaria de saber-ho.

En definitiva, hi ha un excés d'organismes la funció dels quals podria ser assumida per d'altres, i per això fem bona per acabar aquella dita del novel·lista Genís i Massà quan assegura: «La diversitat és generalment bona, però un cert excés fins i tot desorienta.» Com sempre, Genís i Massà l'encertava.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Esmena 369, del Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula el senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: De l'escó estant, senyor president. Si examinem amb lupa microscòpica el pressupost de Presidència, trobarem algunes dades que ens podran sorprendre fàcilment.

Concretament, a la Secretaria General de la Joventut observem una partida de «Despeses diverses», de 249 milions de pessetes; «Altres», 60 milions de pessetes; «Activitats de caràcter divers», 53 milions de pessetes. Això que passa en aquesta Secretaria passa als altres serveis de Presidència; una dada significativa és a la Direcció General de l'Esport, on veiem que hi ha 1.400 milions de pessetes per a les corporacions locals, per a inversió en instal·lacions esportives, i 1.500 milions de pessetes per pagar el deute del Consorci del Circuit Automobilístic de Catalunya –més per al Consorci que per totes les administracions locals de Catalunya. I a la Direcció General d'Afers Exteriors ens trobem amb 51 milions de «Publicitat»; «Accions de propaganda institucional», 92; «Exposicions», 76; «Transferències a corporacions locals», 1.600.000 pessetes.

Jo crec que no convé estendre'ns més amb dades d'aquestes –són exemples, n'hi hauria molts més– i tampoc em referiré ja més a les qüestions de l'anàlisi estrictament econòmica, de números, que molt bé han fet els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, en defensar aquesta esmena. Sí que voldria, en qualsevol cas, deixar clares les tres o quatre coses que políticament més ens preocupen del Departament de Presidència. Dels diversos models polítics que l'Administració podia adoptar en pensar en Presidència, un era el de pensar en el cap del Govern i en el president; un altre possible model era l'actual, ha sigut l'actual, que consisteix a ajuntar les dues funcions en una sola persona. Doncs bé, aquest segon model –que és tan legítim com el primer– té problemes; quan hi ha un cap de Govern, tothom sap què representa, què fa, com se l'interpel·la, com ens hi dirigim, i, en canvi, quan hi ha un president de Govern tothom sap que aquell president és la institució que ens representa a tots; quan el president de la Generalitat surt a fora representa la Generalitat de Catalunya, és a dir, tots els que estem aquí. Però aquesta diferenciació entre presidència i cap de Govern, que en el nostre cas no existeix, ens crea problemes, ens crea problemes d'identificació, i jo crec que seria bo –si aquest és el model que funciona i que ha de seguir funcionant– de pensar com els diversos grups de la cambra, de l'oposició s'integren també en aquest concepte de presidència que ens afecta exactament a tots, no –ho repeteixo– la de cap de Govern. Probablement resoldre això es podria fer en el marc..., o com a mínim reflexionar sobre aquesta qüestió es podria fer en el marc de la propera remodelació del Govern.

Ens preocupa també –ja ho han dit els meus companys– que el Departament de Presidència tingui una voluntat absorbent i sigui un calaix de sastre on trobem molts serveis que en bona lògica haurien de correspondre a altres conselleries. És un fet que ens preocupa, perquè, lògicament, dificulta la gestió correcta d'aquests serveis; per què?, perquè no és normal, per exemple, que el Comissionat d'Universitats depengui de Presidència i no depengui d'Ensenyament, és una divisió que no s'entén, que hi haurà raons polítiques, però objectivament aquí ens crea problemes, i ens crea problemes –com molt bé deia el senyor Carod-Rovira– de control i d'interpel·lació; és difícil saber de vegades a qui t'has d'adreçar per preguntar una qüestió, per resoldre un problema de qualsevol d'aquests serveis. I aquest problema de control també ens preocupa pel que fa estrictament a la Presidència, és a dir, el president de la Generalitat no ve al Parlament a contestar preguntes, malgrat que en el darrer debat de política general es va aprovar una resolució que deia que es farien els esforços pertinents per tal de fer possible –ja ho és de possible– que el president de la Generalitat vingués a contestar preguntes amb periodicitat al Parlament de Catalunya. D'aleshores ençà, no sabem que s'hagi fet cap esforç i si s'ha fet agrairem molt que se'ns expliqui, perquè en tot cas, si s'ha fet, s'ha d'intensificar molt més, perquè el que no voldríem és trobar-nos en el proper debat de política general havent de repetir aquesta proposta de resolució per haver-se incomplert; és una proposta fàcilment complible, no s'ha de modificar el Reglament, és un problema d'acord polític.

Doncs bé, senyores i senyors diputats, del Departament de Presidència ens preocupa això també, ens preocupa aquesta dificultat objectiva de participació en el control i en el control..., no parlo d'un control fiscalitzador en el mal

sentit de la paraula, sinó simplement de control parlamentari i democràtic, que és el que ens correspon a aquesta cambra.

Ens preocupa que des del Departament de Presidència no s'està impulsant i no figura en els pressupostos el que podríem dir ja la necessitat de modernitzar l'Administració de la Generalitat de Catalunya, una administració que és jove i de la qual ja nosaltres hem de dir que convé pensar en la seva modernització per fer-la més àgil, per fer-la més transparent, i sobretot també per fer-la més descentralitzada; ens trobem amb una administració que té un cap molt gran situat a la ciutat de Barcelona i unes cames molt petites situades en altres indrets, en altres comarques que no són la ciutat de Barcelona. No és bo aquest model, i en el decurs de l'any parlamentari tots els grups parlamentaris se'n fan ressò en un o altre moment amb motiu d'una o altra qüestió parlamentària.

S'ha dit també –i ho repeteixo–, ens preocupa la gran facilitat de moviment de partides que té el Departament de Presidència, és un departament que per la seva complexitat se'ns presenta com a opac, i això fa que l'exercici pressupostari parlamentari que estem fent en aquests moments tingui una significació probablement menys rellevant que la que hauria de tenir, precisament perquè no sabem exactament què estem aprovant, perquè l'endemà el que aquí hem aprovat pot esdevenir absolutament diferent.

Un últim tema, senyor president, el Comissionat d'Afers Exteriors –ho ha dit també el senyor Carod-Rovira–: és un comissionat sense titular des del mes d'abril; bé, això suposo que s'haurà de resoldre, però en qualsevol cas el que ens preocupa és constatar que la política exterior de la Generalitat, que existeix, que se'n fa, no es fa segons les convencions normals dels governs democràtics normals. És a dir, quines serien les notes, les connotacions específiques d'una política exterior? Bàsicament tres: consens de totes les forces polítiques, participació i informació, i control.

Sobre el consens, jo he de dir que estic absolutament convençut que totes les forces polítiques que estem al Parlament estem totalment d'acord que es faci aquesta política –que s'incentivi– de política exterior, de relacions amb l'exterior, aquí hi ha un consens; on no sabem que hi ha un consens és en la política que es fa, per què? perquè, que jo recordi, mai se n'ha parlat, ni des de la tribuna ni des d'enlloc. Tenim una comissió parlamentària que és de seguiment –se'n diu encara– de les Comunitats Europees, ara s'hauria de dir «d'Unió Europea», però és que la política de la Generalitat no és aquesta, fa una política arreu del planeta –i és correcta– de difusió de la nostra identitat, fa una política de relacions polítiques i fa una política comercial arreu del món. Nosaltres coneixem aquí el Copca, que és una institució de la Generalitat de Catalunya que està estesa a tots els països dels cinc continents, i que està molt bé, i que ens en felicitem, però jo pregunto: com és possible –diguem-ho en lletres minúscules, si ho volen vostès, perquè no hi hagi mals entesos– que es faci una política exterior sense que se'n parli?, sense que s'hi participi? Tornem a allò d'abans; qui la fa bàsicament, i és a qui li correspon, és el president de la Generalitat, però és que si el president fos només el president, nosaltres podríem dir: «Anem amb el president», però és que els viatges el president els fa sol, no ha anat mai amb el cap o amb els caps de l'oposició, com succeeix en altres indrets. Tampoc ens trobem amb la situació que, després d'uns viatges importants, se'n doni compte, per exemple, al Parlament de Catalunya de la gestió, dels resultats; no és aquest el cas. Per tant, aquest és un últim motiu de preocupació que creiem que és possible resoldre favorablement, que n'hem parlat, però que malauradament no ha trobat solució.

Senyor president, aquests són els motius centrals que ens porten a defensar aquesta esmena a la totalitat, i abans d'acabar li anuncio que l'esmena número 406, referida a l'Escola de Policia de Catalunya, la retirarem, i la retirarem fonamentalment –permeti'm que li ho expliqui– perquè entenem que d'ençà del nomenament del nou director general hi ha uns nous aires de diàleg, que ens permeten pensar que la participació del món local en el consell pedagògic d'aquesta Escola serà possible, com a mínim serà possible de parlar-ne; per tant, nosaltres volem donar aquest marge de confiança, malgrat les deficiències –que hi són– econòmiques i pressupostàries, volem donar aquest marge de confiança a aquesta nova política que s'intueix per a l'Escola de Policia de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Ha parlat en plural..., ai, en futur: «la retirarem»..., suposo que la retira?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: La retiro, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra.

El Sr. CODINA: Senyor president, si em permet, el que faríem seria acumular-ho, després d'escoltar els arguments de tots els grups, en una intervenció que a la vegada repartiríem entre jo mateix i dos companys més del Grup, pel que fa referència a joventut i esports. I, per tant, per, en fi, per al bon...

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs...

El Sr. CODINA: ...funcionament del debat, ho faríem d'aquesta manera.

El Sr. PRESIDENT: ...deixaríem per fer el torn en contra quan s'acabi tot el Departament.

El Sr. CODINA: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; doncs, farem ara una nova sèrie de votacions. En primer lloc, votaríem, en primer lloc, les esmenes transaccionals als articles..., 311, 313, 318, 322 i 341. Són esmenes transaccionals.

D'acord conjuntament? (Pausa.)

Vots a favor?

Aquestes esmenes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació conjuntament, llevat que es demani alguna votació separada, les esmenes que corresponen a noves disposicions addicionals, des de la 307 a 365, conjuntament. *(El Sr. Fuentes demana per parlar.)* Digui el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Precisament, la 365 separada, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, votarem en primer lloc la 365.

Vots a favor? *(El Sr. Escudé roman dempeus.)* El senyor Escudé suposo que no vota amb l'oposició, no?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 62 en contra i 32 abstencions.

A continuació es voten la resta d'esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 36 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació les disposicions finals segona i tercera, que no tenen cap esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes disposicions finals han quedat aprovades per 98 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació la disposició final primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta disposició final ha quedat aprovada per 63 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions, amb la qual cosa s'hauran acabat les votacions a l'articulat.

El Sr. CARNICER: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí...

El Sr. CARNICER: ...l'article primer es dóna per votat?

El Sr. PRESIDENT: El votaríem al final. Podria prosperar alguna esmena a la totalitat, i alteraria el global.

Bé, prossegueix el debat, entrant en l'Institut d'Educació Física de Catalunya: esmena 370, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Puigcercós. *(Remor de veus.)* No, el senyor Benach. Senyor Benach, té la paraula.

(Persisteix la remor de veus. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau! Pot començar.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. De fet, farem l'esmena..., acabarem de completar l'esmena al Departament de Presidència que abans ha començat el portaveu del nostre Grup, el senyor Carod-Rovira, amb el que faria referència a la Secretaria General de l'Esport, a la Secretaria General de Joventut, i, a més a més, agruparíem les esmenes números 370, 383, 385 i 387...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Vol repetir, si li plau?

El Sr. BENACH: 370, 383, 385 i...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: 385 i...

El Sr. BENACH: ...i 387.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies.

El Sr. BENACH: ...que corresponen a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, Turisme Juvenil de Catalunya, Centre d'Alt Rendiment i Institut nacional d'Educació Física.

Evidentment, amb aquesta única intervenció queden agrupades totes les esmenes que fan referència a Joventut i a Esports, i, tot i que la temàtica és ben diferent, queda clar, en tot cas, que la plantejarem en un doble bloc: primer parlarem del tema de joventut i després farem referència al tema d'esports.

L'esmena que el nostre Grup presentava al Departament de Presidència i, per tant, també, d'alguna manera, explícitament a la Secretaria General de la Joventut, així com la presentada a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, té un mateix fil conductor, que ja també comença a ser tradicional en aquesta esmena, i ve, en part, de la mateixa idiosincràsia de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, en la qual en el seu enunciat hi ha un mot que és, una mica, el fil conductor que esmentava abans: la qüestió dels serveis. És a dir, sembla ser que a partir d'aquest nom i a partir de les expressions fetes pel Govern hi ha la voluntat de donar serveis a la joventut de Catalunya. El nostre Grup Parlamentari sovint s'ha preguntat quins són aquests serveis, què entén el Govern per aquests serveis; realment, els joves del nostre país poden gaudir de tants serveis com es pretén? El Pressupost –diuen– és el fidel reflex –o almenys hauria de ser-ho– de la política que pretén dur a terme el Govern. Hi ha tot un seguit d'aspectes de la política en matèria de joventut que voldríem analitzar en funció de la repercussió que tenen en el Pressupost, sigui per activa o sigui per passiva; és a dir, sigui perquè des del nostre punt de vista hi són reflectides i, més concretament, mal reflectides, o bé perquè senzillament no hi són. Aquests diversos punts que analitzarem són: l'actuació interdepartamental en matèria de joventut, carnet jove, el suport a l'associacionisme juvenil, política d'habitatge i la xarxa d'albergs i turisme juvenil.

Actuació interdepartamental. Aquesta ha estat una reclamació històrica del moviment juvenil, especialment del moviment polític juvenil, a la qual el Govern darrerament ha començat a fer un cert cas. Si bé és cert que hi ha un pla interdepartamental, també és cert que l'eficàcia de l'esmentat Pla, des del nostre punt de vista, és més que dubtosa. En tot cas, és clar que temes cabdals per als joves, com l'atur, o temes fonamentals per al seu futur, com són l'ensenyament o les mateixes universitats, tenen actuacions governamentals que poc tenen a veure amb allò que la Secretaria General de la Joventut creu, predica o practica. Per tant, entenem que cal insistir que un bon pla interdepartamental seria aquell que permetria donar eines a la Secretaria General de la Joventut per tal que coordinés efectivament tot allò que fa referència al món dels joves i, doncs, que d'alguna manera pogués influir globalment i de manera concreta en la política juvenil que el Govern fa en tots i cada un dels aspectes que tenen a veure amb la vida quotidiana dels joves del nostre

país i que, sens cap mena de dubte, afecten més d'un, més de dos i més de tres dels actuals departaments del Govern de la Generalitat.

Pel que fa al carnet jove, aquesta, durant un temps, fou la gran estrella de la Secretaria General de la Joventut. Sembla que aquesta estrella ha començat a apagar-se; com a mínim, no se li dóna la mateixa importància que se li havia donat en d'altres èpoques. El cert és que un dels serveis que a nosaltres ens ha fet pensar, i molt. És, realment, el carnet jove d'utilitat per als joves del nostre país? Realment dóna tants avantatges i tan importants que faciliten la vida d'aquells que per poder adquisitiu acostumen a tenir dificultats per accedir a alguns dels elements que la societat d'avui ofereix, en una variada i complexa oferta? S'han plantejat si els diversos serveis que el carnet jove dóna són els més adequats, o potser és que en falten alguns d'importants? No cal insistir, doncs, que aquest és un dels serveis dels quals s'ha fet bandera des del Govern i que el nostre Grup Parlamentari hauria plantejat de manera molt i molt diferent. No diem pas que no ho haguéssim fet, però –això sí– l'hauríem fet molt diferent. En tot cas, queda clar que aquest és un dels temes que probablement, doncs, se'm respondrà amb més èmfasi que si tants carnets joves, que si tanta oferta..., però, hi insistim, a la pràctica quotidiana, a la realitat, la utilitat d'aquesta eina és un tema del qual encara tenim seriosos dubtes.

Pel que fa al suport de l'associacionisme, aquest és un dels temes també importants en el que hauria de ser la política de la Secretaria General de la Joventut. Fixem-nos que del total pressupostat per a l'any 95 a la Secretaria General, que són prop de 4.500 milions de pessetes, només es destinen al foment de l'associacionisme 285 milions de pessetes; poc més del 5%, que pràcticament és el mateix que altres partides que, englobades sota el concepte de «Despeses diverses», on, evidentment, hi ha les obligatòries despeses de «Publicitat i propaganda»..., doncs, fan que pràcticament sigui la mateixa quantitat econòmica. Tot això, tot plegat, suma 250 milions de pessetes, sobre els 285 que estàvem comentant de suport a l'associacionisme juvenil. Des del nostre punt de vista, aquesta desproporció resulta flagrant, i el volum de la despesa dedicada a les ajudes a les associacions juvenils per dur a terme les seves tasques ja es va retallar l'any 94, i entenem que l'any 95, en tot cas, hauria d'haver estat l'any de recuperació i, per tant, d'alguna manera, haver-se incrementat d'una manera substancial; hi insisteixo, a partir de la premissa que la promoció de l'associacionisme hauria de ser una de les tasques prioritàries de la Secretaria General de la Joventut, sobretot si tenim en compte la precària situació econòmica, les dificultats importants que travessen gran part de les entitats juvenils que hi ha en aquests moments al nostre país.

Sigui com sigui, a més a més, hi ha hagut una novetat important en el Pressupost i pel que fa a aquest capítol concret, que és que no es preveu cap partida ni cap subvenció específica per al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Aquesta, l'any 94, havia estat retallada de 6 milions l'assignació que havia tingut l'any 93 de 24 milions, i l'any 95 no apareix. Per tant, d'alguna manera, això, a més a més, implica que si ja hem dit abans que la partida de subvenció a les entitats no variava, no es modificava, que l'any 94 havia baixat, doncs, l'any 95 també baixa, perquè, de fet, se suposa que alguna subvenció s'haurà de donar al Consell Nacional de la Joventut i que, d'alguna manera, doncs, aquesta partida es traurà de la partida general i, per tant, això implica que de cara al 95 hi hauran menys recursos que el 94. Suposo que vostès em contestaran allò que ja es va contestar en les esmenes puntuals que es van veure en comissió, que el Consell Nacional de la Joventut ha entrat en un debat, un debat obert, un debat necessari, un debat que nosaltres no discutirem que no s'hagi de fer; al contrari, l'hem demanat, i pensem que és important que hi sigui. Però, és clar, fixi's en l'actitud que vostès van en aquest debat: vostès van enterrant el mort abans que es mori, i això és una mica el que a nosaltres ens preocupa. És a dir, el Consell Nacional de la Joventut, mentre no es demostri el contrari, és l'organisme representatiu de les entitats juvenils, tot i que aquesta seria, probablement, la primera qüestió a debatre. Però, en tot cas, mentre no es demostri el contrari, hi ha una llei aprovada per aquest Parlament que així ho diu. I, per tant, si hi ha una llei aprovada per aquest Parlament, vostès posin una partida al Pressupost i, com a mínim, prevegin les despeses mínimes que el Consell Nacional de la Joventut ha de tenir per sobreviure –per sobreviure; no cal que faci massa coses. Després, quan el debat s'hagi fet, quan les entitats hagin dit la seva, quan hagin acordat quina és la millor manera de tirar endavant, ja en parlarem; deixin la partida oberta i ja en parlarem. Però, d'entrada, nosaltres entenem que..., tenim la sensació que s'ha traslladat al pressupost del Parlament, que s'ha traslladat, d'alguna manera, al pressupost de la Secretaria General, la guerra oberta que hi ha entre el senyor Coll, el secretari general de la Joventut, i diversos sectors de l'associacionisme juvenil, i, concretament, gent del Consell Nacional de la Joventut. Des del nostre punt de vista, això constitueix una falta de respecte polític i entenem que, malgrat tot, malgrat tot, el Consell Nacional continua essent l'interlocutor vàlid de l'Administració en temes juvenils. Hi insisteixo: cal aquest debat; és a dir, no ens n'amaguem; cal fer-lo obertament i de manera valenta, segur, però mientre no es faci, mentre no estigui acabat, no matin el malalt abans que es mori.

Pel que fa a la política d'habitatge, ha disminuït la partida d'ajuts per a l'adquisició d'habitatges respecte a l'any passat; no entenem que aquest sigui un programa acabat, tenim dubtes que aquest sigui un programa acabat –i amb «acabat» vull dir que es pugui anar disminuint la partida–, però, en tot cas, sí que destacaríem el recent anunci, fet fa hores pràcticament, del secretari general de la Joventut sobre un pla de suport als habitatges de lloguer per a gent jove. Valorem-ho com un primer pas, un primer pas insuficient, però primer pas al capdavall, i, per tant, des d'aquest punt de vista, quan estem acostumats que aquest Govern més aviat faci passos de cranc, doncs, sempre és bo que es faci

algun passet, ni que sigui petit. En tot cas, la percepció que el nostre Grup té sobre aquest tema queda clar que és ben diferent de la que té el Grup de la majoria; probablement, l'èmfasi, nosaltres el posaríem aquí, quan vostès l'han estat posant històricament en l'adquisició d'habitatges, quan queda clar que això respon a una certa classe..., a uns joves d'un cert poder adquisitiu que probablement no responen al que seria la majoria de joves del nostre país.

En tot cas, queda clar que aquest és un tema important, que aquest és un tema important per a la joventut en general, que no està acabat, des del nostre punt de vista, el pla d'adquisició d'habitatges, i que el que s'obre ara és un pla important d'ajut al lloguer i que ha d'anar molt més enllà del que s'ha plantejat fins al moment.

Pel que fa a la xarxa d'albergs i turisme juvenil –i amb això acabaria el repàs als temes de joventut–, bàsicament expressar alguns dubtes que, en definitiva, són els que han motivat la presentació de l'esmena, especialment a l'Institut Català de Serveis a la Joventut i a Turisme Juvenil, i és que..., a veure, estem davant d'un tema important, estem davant d'un tema que indubtablement afecta una part important dels joves, associats i no associats, però que, d'altra banda, també es barreja amb altres aspectes propis del Govern i amb altres aspectes propis d'altres edats, no?, i aquí hi ha un debat també pendent, un debat que no es farà com el del Consell Nacional, però que algun dia s'hauria de plantejar, almenys des del punt de vista més polític, quina és la funció social que tenen els albergs avui dia. Hi ha una certa..., bé, hi ha una certa part de la població, que se'n diuen «alberguistes» i que agafa des d'avis fins a néts, la qual cosa, evidentment, a nosaltres ens sembla perfecta, però probablement això sigui una funció molt més social, una funció d'un turisme social, fins i tot, que no s'escau o no entraria dins del que hauria de ser la política pròpia de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Aquest és un tema complicat; és a dir, nosaltres reconeixem que és important que els albergs puguin complir aquesta funció, però també seria important que els albergs, d'alguna manera, tinguessin aquesta vessant específica i concreta per a la gent jove –que, en definitiva, estan pensants, en principi, per a això. Cada vegada es veu gent més gran als albergs, i això ens ha de fer pensar a tots plegats si és que potser aquest turisme que practica..., doncs, es fa aquí perquè no hi ha cap més remei, perquè l'oferta és competitiva a nivell de preu, i, per tant, amb això estem traient places a la gent jove, eh?, o bé perquè l'alternativa que hi ha en altres nivells no funciona prou bé i, per tant, la gent es desvia cap als albergs. En tot cas, sigui com sigui, aquest és un tema absolutament obert i que seria bo que tots plegats en féssim una reflexió molt més profunda. Tot i això, entenem que s'hauria d'incrementar la inversió en la xarxa d'albergs, clarificant molt més la vessant juvenil, com he dit abans, i sobretot el mapa dels albergs que hi ha a Catalunya. Aquest ha estat un dels programes importants que ha fet la Secretaria..., el Govern, en definitiva, durant aquests anys, però en aquests moments ja caldria concretar molt més.

Una mica ens trobem amb el mateix en el tema del turisme juvenil. En definitiva, Turisme Juvenil seria l'agència de viatges per a la gent jove, i nosaltres tenim dos dubtes, bàsicament: primer, les ofertes són per a la gent jove? És a dir, l'especificitat del turisme juvenil s'hi veu reflectida, en els programes de turisme juvenil, o no? Segon: no estem corrent el risc de convertir Tujuca en una competència directa d'algunes agències de viatge o de moltes agències de viatge? Aquests són els dubtes que nosaltres expressem avui aquí i són els dubtes que ens han fet plantejar aquesta esmena a la totalitat dels diferents organismes autònoms i, en concret, també de la Secretaria General de Joventut.

Pel que fa a la Secretaria General de l'Esport, després d'analitzar els pressupostos, tant de la Secretaria General de l'Esport com del Centre d'Alt Rendiment i de l'Institut Nacional d'Educació Física, nosaltres voldríem dir que retiraríem l'esmena al Centre d'Alt Rendiment –que és la 385, senyor president–, tot i que mantindríem la de l'Institut Nacional d'Educació Física, i no tant perquè no estem d'acord en aquest pressupost concret de l'Institut, que probablement, probablement, al final ens hi podríem posar d'acord, sinó perquè, d'alguna manera, és la nostra expressió del rebuig a una política esportiva que fa el Govern de la Generalitat a través de la Secretaria General de l'Esport, però, és clar, com que la Secretaria General de l'Esport no té categoria de departament, es fa molt difícil de concretar...

D'alguna manera, el nostre recurs ha estat presentar les esmenes als dos organismes autònoms que en depenen i fer el discurs més globalitzat en el Departament de Presidència i, per tant..., bé, fer una mica la lectura global. És a dir, nosaltres, el que volem qüestionar a partir d'aquí, com he dit abans partint de la base que el pressupost ha de ser el fidel reflex de la política que vol fer un govern, doncs, és plantejar efectivament els dubtes en aquesta política esportiva del Govern.

D'entrada, manifestar també que nosaltres estem una mica decebuts en aquest sentit; ho vaig dir una vegada –probablement, l'última vegada que vaig parlar d'esports, que devia ser l'última vegada que es va parlar d'esports en aquesta cambra..., en aquest Ple, vull dir–, se n'ha parlat en comissió, però en el Parlament se'n parla molt poc, d'esports, quan realment és una de les activitats més importants que hi ha a nivell de país: des del punt de vista associatiu, els clubs esportius són aquells que tenen normalment més associats; des del punt de vista que l'esport és una assignatura obligatòria a les escoles, és molta la canalla que fa esport, i aquest és un tema que..., allò típic de les «maries», que continua sense resoldre's. L'esport, per tant, té una influència importantíssima en mitjans de comunicació, una influència importantíssima en els temps d'oci de les persones –que cada vegada és més important–, i, per tant, una part molt important, una part molt important de la vida de la gent, o de molta gent, té a veure amb el tema de l'esport. I en aquesta cambra no se'n parla, no se'n parla, fins al punt que m'atreviria a dir, sense gaire risc d'equivocar-me –i, en tot cas, fent un judici que admeto que és absolutament per-

sonal i, per tant, criticable i rebutjable–, però m'atreviria a dir que pocs dels consellers que tenim al nostre Govern, quan hi ha alguna interpel·lació sobre el tema d'esports, doncs, estan entusiasmats amb allò..., vull dir, que són de les interpel·lacions que costen, que es contesten amb mala gana, que a més a més es contesten amb poca informació –la informació que passa la Secretaria General, suposo–, i que es contesten, bàsicament, sense coneixement, en absolut, sense coneixement de causa.

Bé, en definitiva, això seria el primer argument que volíem plantejar. És a dir, nosaltres entenem que la Secretaria General de l'Esport té un paper important en l'acció de govern de la Generalitat, que probablement hauria d'anar més enllà d'una Secretaria General –això és un altre tema, probablement–, però això ens permetria poder discutir molt més directament i molt més a bastament en aquesta cambra sobre temes d'esports.

Abans el senyor Guitart ha fet una referència a un dels aspectes puntuals que són significatius: jo no entraré en els números, en el ball de números i xifres, perquè no crec que sigui aquest el problema, però és absolutament significatiu, i parlava de 1.400 milions de suport a inversions en infraestructura esportiva per a les corporacions locals, i de 1.500 milions –en números rodons– de suport al Consorci Automobilístic per al tema del circuit. Bé, és una xifra, una dada absolutament significativa, i que una mica demostra quin és el criteri a què la Secretaria General de l'Esport ens té acostumats. Nosaltres tenim clar que l'esport és un tot, s'ha d'analitzar com un tot –ho hem dit en més d'una ocasió–, i no es pot extreure només una part de l'esport; l'esport, doncs, per nosaltres té un cicle global, que comença per l'esport de base, l'esport escolar, que continua per aquest esport federat, i que inclou una part molt important de l'esport, i moltes vegades ignorada i menyspreada, que és l'esport de lleure, i que acaba amb l'esport d'elit. I un país que es vulgui esportivament avançat –i entenem que Catalunya hauria de tenir..., reuneix les condicions per ser un país esportivament avançat– és el que contempla tota aquesta diversitat, i des del nostre punt de vista, indubtablement, la política d'un govern coherent amb aquesta pràctica ha de passar especialment per reforçar tot allò que són infraestructures i per reforçar tot allò que és el suport directe a aquella persona que practica l'esport, tingui tres anys o en tingui noranta, tant se val. En aquest sentit, doncs, queda clar que, pel que fa a temes d'infraestructura, els ajuntaments hi tenen un paper important, i aquest és un paper que no sabem ben bé..., nosaltres tenim els dubtes de si la Secretaria General de l'Esport se l'acaba de creure; en tot cas, nosaltres sí que ens el creiem i entenem que aquesta hauria de ser una dinàmica molt més..., molt més oberta, molt més forta, i, sobretot, també que no hi haguessin els temors que en aquests moments es troben en molts casos. És a dir, no es tracta tant de fer piscines en comarques –que també–, però no es tracta tant de fer piscines en comarques, que probablement l'ús que se'n faci sigui absolutament reduït –que també, hi insisteixo, i a més a més, probablement, sigui una qüestió més de lleure–, sinó d'analitzar a fons i profundament quines són les necessitats d'infraestructura esportiva que hi ha en el país.

El suport a entitats i a clubs és evident també que cal que sigui una de les prioritats del Govern, i, com he dit abans, també hi ha un altre aspecte que és important, que és el suport directe a l'esportista; en aquest sentit, penso..., entenem que hi ha una assignatura pendent, que és el tema de la medicina esportiva. Aquest és un tema que, bé, s'ha començat a regular, hi ha experiències molt interessants, hi ha un centre de medicina esportiva a Sant Cugat, que és fantàstic, però del que es tracta, bàsicament –i això ens estalviaria d'una manera molt important alguns disgustos, i sobretot entraríem molt més en aquest concepte d'esport integral–, que la medicina esportiva fos integrada com a ple concepte dintre del món de l'esport; és a dir, que la medicina esportiva entrés a l'escola, que la medicina esportiva entrés directament als clubs, i, evidentment, la medicina esportiva en l'esport d'elit, ja no cal dir-ho, perquè és l'única que està funcionant en aquests moments. Aquesta és, des del nostre punt de vista, una de les assignatures pendents i que d'alguna manera caldria, doncs, activar al màxim.

Pel que fa a l'esport federat, parlar del suport a les federacions, als esportistes, als clubs d'entitats, com hem dit abans... El nostre Grup Parlamentari ha fet diverses esmenes, des de fa uns quants anys, que fan referència al tema de les federacions, i especialment pel que faria referència al tema de la unió de federacions esportives a Catalunya i al tema del Comitè Olímpic de Catalunya. He dit abans que un país que es vol esportivament avançat ha de tenir tots els sectors complets, i l'esport d'elit també, i en el nostre país l'esport d'elit, pròpiament, no el tenim. Això ho hem discutit en comissió, ho hem discutit en alguna interpel·lació i ho continuarem discutint, tinc la sensació que ho continuarem discutint. L'últim dia els vaig dir, els vaig comentar que, bé, el discurs dels socialistes abans dels Jocs Olímpics era: «després dels Jocs Olímpics ja en parlarem», i després dels Jocs Olímpics s'han quedat muts: no en parlen. El discurs que vostès feien abans dels Jocs Olímpics era: «quan la societat civil ho reclami», bé, hi va haver tot un seguit d'acords que va aprovar aquest Parlament, a partir de mocions presentades pel nostre Grup, que es van tirar més o menys endavant, però tenim la sensació que hi ha por de parlar d'aquest tema, francament hi ha por: en aquests moments, una federació esportiva, la Federació Catalana de Rugby concretament, ha fet un pas endavant i d'altres federacions l'han seguit, i la societat civil s'ha començat a bellugar, però vostès continuen callats. Tenim la sensació que hi ha por, i una manera, des del nostre punt de vista, de perdre aquesta por, de deixar de callar i començar a parlar sobre aquest tema, que és important, hi insisteixo, perquè hi hagi aquest concepte global de l'esport, seria, doncs, haver-ho inclòs en els Pressupostos. I no s'hi val dir que ja es dóna suport a les federacions –que està molt bé–, però no es dóna suport a les federacions per a la seva presència internacional, que és el que estem dient. I aquest és un dels aspectes

en què, hi insisteixo, es tracta de treure's la por del damunt d'una vegada per totes i començar a treballar. Els Jocs Olímpics van ser el 92, estem a punt d'entrar al 95, i no podem tornar a perdre una altra oportunitat, que en aquest sentit ja se n'han perdut massa.

Bé, tot això justificava la presentació de les esmenes, com he dit abans, a tots aquests organismes, concretament les esmenes que ja hem esmentat, i acabo la meva intervenció recordant, senyor president, que hem retirat la que fa referència concretament al Centre d'Alt Rendiment.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. El senyor Codina?

El Sr. CODINA: Sí, senyor president. Atès que el diputat d'Esquerra Republicana, senyor Benach, ha fet la defensa, concretament, dels aspectes esportius que només hi havia esmenes concretes d'Esquerra Republicana, i atès, a més, que n'hi ha una que està retirada, li demanaríem que, en aquest cas, pogués intervenir la diputada Pallé per fer la rèplica, el torn en contra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Molt bé. La senyora diputada Pallé pot fer el torn en contra d'aquestes esmenes.

La Sra. PALLÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la intervenció del senyor Benach hi ha aspectes que, sobretot en la seva introducció, doncs, jo crec que la major part de diputats del Grup que represento ens en congratulem, de fet, de la presentació d'aquestes esmenes, i la part d'introducció que ell ha parlat, doncs, demostren una cosa en la qual nosaltres també estem molt d'acord, que és la importància de l'esport dins de la societat com una eina de formació en el camp dels nens, però sobretot, també, com un paràmetre més de desenvolupament del nostre país.

En el que no estaríem tan d'acord és en el sentiment, per dir-ho d'alguna forma, que el senyor Benach ha expressat en el sentit de manifestar el seu desencís o que està decebut per la política esportiva de la Secretaria General de l'Esport, perquè en aquest cas, doncs, el Grup que jo represento no n'estem en absolut, i la persona que els parla, que, a més a més, no pot obviar que ha tingut la sort d'estar..., doncs, una persona que ha practicat l'esport i al mateix temps en uns anys vaig tenir la responsabilitat de tenir una responsabilitat com a representant d'esports de la Generalitat de Catalunya a les terres de Lleida, doncs, encara ho comparteixo menys des d'un punt de vista personal. Intentaré respondre-li, doncs, globalment perquè vostè –i ha estat molt franc i molt sincer–, doncs, també la seva intervenció ha anat des d'aquesta perspectiva.

Miri jo crec que, amb sinceritat, vull dir, durant aquests catorze anys de Govern de la Generalitat hi ha una cosa que és innegable, no?, i és que jo crec que Catalunya ha fet un canvi, doncs, jo diria radical i important en el món de l'esport, no? I sens dubte, doncs, jo crec que la Generalitat i en aquest cas el Govern de la Generalitat, a través dels seus organismes, jo crec que ha fet una feina important.

Però jo crec que si es va fer una feina molt important, a diferència, i si vostè fa memòria –no em refereixo només al nostre país sinó a la resta de l'Estat–, doncs, es va fer important perquè jo crec que es entendre que Catalunya, com vostè i la resta de diputats sabrà, doncs, ha estat pionera en el món de l'esport en molts sentits. Ja al segle XIX trobem entitats esportives que no només eren esportives sinó que tenien, fins i tot, fonts culturals i nacionalistes i han estat positivíssimes per al nostre país, no només des d'un punt de vista esportiu.

I jo crec que es va fer una cosa molt bona, que és entendre que si els veritables protagonistes al llarg de molts anys, de molts anys, havia estat la societat civil a través –com vostè feia referència– d'entitats, d'associacions esportives, de clubs, de federacions, realment qui havia de seguir tenint aquest protagonisme eren aquestes entitats que dia a dia, malgrat moltes dificultats, havien fet el que avui tenim en l'esport català.

I a més a mi m'agrada dir una cosa, perquè em sembla molt important, que ho varen fer en moments molt difícils, en moments polítics difícils, i que, a més a més, ho varen fer amb moltes dificultats de recursos, d'infraestructures i d'ajuts i suports. La veritat és que si anem endarrere de l'any 80, i més endarrere, doncs, més dificultats anirem trobant; ens trobarem, realment, amb un país, el nostre, amb una manca d'instal·lacions realment seriosa i important; el que hi havia bàsicament a la major part d'indrets era un camp de futbol, alguns d'ells, doncs, en estat deplorable, però l'única instal·lació que en molts llocs d'arreu del nostre país es trobava. Ens trobàvem amb una societat realment molt poc predisposada a l'esport; jo parlo de no fa pas massa anys, de vint anys, quinze anys, que no era absolutament gens habitual senzillament un fet que els pot semblar anecdòtic però que té moltíssima transcendència, i que era anar en xandall pel carrer, realment, semblava que eres una persona, doncs, amb molt poca serietat; per tant, una societat molt minoritària que practicava l'esport.

I després una cosa que té un sentit molt positiu, però que quan les coses evolucionen en té un altre que és molt negatiu, no?, i és en unes persones que amb molta vocació, amb molta il·lusió, amb molta imaginació, amb molta creativitat, treballaven, i sobretot amb vocació, per intentar això, els nens, les nenes, la gent jove que desitjàvem fer esport ajudar-nos i tal, però de vegades, i certament quan parles amb molts d'ells, malgrat que hi hagi aquest agraïment, crec que hi ha una cosa avui dia que cal fins a cert punt valorar, i és que tenien molt poc nivell tècnic i molt pocs coneixements per impartir-lo.

Aquesta, a grans trets, podria ser una radiografia del que passava en el nostre país no fa pas massa més de quinze anys. Jo crec que a partir de l'any 80, primer a través de la Direcció General de l'Esport, després amb la constitució de la Secretaria General de l'Esport, ens vam plantejar..., i aquí, si vostè agafa diferents llibres i diferents documentacions trobarà una relació de diferents objectius, però jo, la veritat és que a l'hora de preparar-me la intervenció, crec

que els he volgut resumir en dos, que són essencials: un, que ho englobaria molt tot en la línia del que vostè plantejava, que és fer que el nostre país sigui una societat més esportiva, i un segon objectiu, que nosaltres, la coalició de Convergència i Unió, sempre ha defensat –no amb els Jocs Olímpics, abans i abans i abans–, que és l'esport d'elit; serien els dos objectius.

Començaré pel primer, una societat més esportiva. És clar, d'això vostè n'ha fet esment i hi ha una cosa que estic totalment d'acord amb la seva exposició: certament l'esport és un tot; l'esport no és una cosa que s'agafi i que es trenqui, i tal, l'esport és un tot. Doncs, bé, en aquesta perspectiva jo crec que s'han fet molts esforços, i tampoc es pot obviar una cosa que a moltes persones l'esport potser ens agradaria que canviés i que jo penso que dia a dia va canviant, però que és el tema de l'esport dins de l'escola, que, com vostè sap molt bé, no pertany a la Secretaria General de l'Esport, sinó que pertany a Ensenyament, però que també en aquest sentit jo crec que en aquests moments hi ha l'especialitat dintre la carrera, doncs, de Magisteri, d'educació física, i estic convençuda que significarà un pas endavant perquè, amb sinceritat, doncs, hi havia moments en què calia fer moltíssimes coses.

Amb els nens i nenes jo crec que la iniciació a l'esport al nostre país ha estat exemplar. S'ha intentat remoure molts indrets –i amb això voldria defugir del lloc on està ubicada aquesta cambra, que és Barcelona, i extrapolar-ho a tota la resta de Catalunya–, en poblets molts petits on els nens, pràcticament, no havien tingut ocasió de fer-ne, doncs, a través dels jocs esportius, a través d'estades esportives, a través d'un *sinfín* d'activitats s'ha permès que molts nens i nenes al nostre país practiquessin l'esport, i jo crec que això té dues coses molt positives. Una primera és que tinguin l'oportunitat de fer-ho si ho desitgen, i la segona, per molts de nosaltres –i estic convençuda que per vostè, senyor Benach, també, que és una persona, doncs, que expressa i que jo noto que li agrada aquest tema de l'esport i que hi ha estat vinculat i que sé que està molt vinculat a la seva ciutat de Reus amb entitats esportives–, doncs, un aspecte molt important per mi, no?, que és que molts de nosaltres, jo crec que sortosament cada cop més, pensem que l'esport no és només –dic «no només»– una activitat de lleure amb tots els avantatges que això comporta, sinó que, a més a més, és una eina de formació per als nens i per a les nenes i, per tant, en aquest sentit, doncs, una assignatura que l'hem de tenir tots nosaltres molt present.

Vostè parlava i feia referència, en la seva introducció, al suport i tal a entitats. Home, jo crec que això ha estat claríssim: la política de la Secretaria General d'Esports, si en alguna cosa s'ha caracteritzat, abans li ho deia, és a entendre que ells han estat els protagonistes i, per tant, moltíssimes ajudes a diferents programes han anat per a entitats, associacions esportives, entitats esportives, clubs i federacions.

Que la pràctica esportiva augmenti, home, aquest és el gran repte de tots els que estimem...; al voltant..., de les estadístiques que jo tinc en aquests moments està al voltant del 34% de la població; lluitem dia a dia perquè això sigui cada cop més i jo crec que el joc, entre moltes altres coses, si en alguna ens van ajudar, és que la societat veiés una predisposició més oberta que l'esport és molt més que això, que ser un espectador de l'esport, sinó que és una eina i un paràmetre de desenvolupament del nostre país.

I hi ha dos aspectes que vostè no ha tractat però que per mi tenen moltíssima importància, no?, que és el tema de l'esport de la gent més gran i de l'esport de la tercera edat. De la gent més gran, per què? Perquè així com els nens i nenes tenim l'oportunitat d'anar-los formant en allò que els diferents professionals i persones, doncs, que els envolten poden considerar que els pot ajudar en la seva formació integral, en el cas de la gent adulta, que no l'ha viscut de jove, doncs, és més difícil, i jo crec que amb sinceritat que s'estan fent avenços, que la gent està més mentalitzada, que el tema de la salut, que el tema de la medicina, que el tema de la psicologia, jo crec que estan ajudant moltíssim que la gent vulgui fer-ho i vulgui practicar-ho molt més.

I hi ha un aspecte que a mi m'agrada moltíssim i que hi he treballat i que a mi em fascina, que és l'esport a la tercera edat, i més que com una activitat també terapèutica és per mi un aspecte de relació social; en molts indrets al nostre país, en petits nuclis de població, molts d'ells, doncs, els veia abans reclosos a casa i ara, bé, doncs, amb activitats que s'han anat fent, jo crec que l'esport ha servit –i m'ho deien unes quantes persones, doncs, de la tercera edat– per relacionar-se. I a mi em sembla un aspecte molt important. De vegades, quan una persona es fa gran, perd les persones que tenia a la vora, es queda molt sola i li costa sortir de casa. Doncs l'esport no dic que és l'única, però sí que és una de les possibilitats on pot trobar relació amb persones i junts il·lusionar-se i compartir moltes altres coses.

I finalment, un tema que també s'està treballant, que és el tema de la marginació. Jo crec que l'esport pot ajudar moltíssim molta gent que està en barris determinats, i aquí no em vull estendre perquè aquest Ple dels Pressupostos va per molt llarg però, en tot cas, a les persones que hi tinguin interès o que els agradi, doncs, quan vulguin els explicaré moltes activitats i fets que s'estan fent de barris amb problemes i que estan ajudant a sortir a gent que potser no trobarien d'altres camins; fins i tot en tema de presons s'han fet bastants iniciatives.

Tot això, que és molt ampli, que amb el poc temps de què disposo és difícil de concretar-ho, jo crec que va acompanyat de dues coses que són essencials, si no, no tindria sentit, que és el tema que també el senyor Benach hi feia referència: el tema de les instal·lacions esportives i el segon tema és el tema del suport tècnic.

Instal·lacions esportives: home, miri, jo abans feia esment que al nostre país pràcticament el que es veia fa uns anys eren senzillament camps de futbol mig deteriorats en alguns llocs. Avui dia gairebé no hi ha cap municipi que ho desitgi que no tingui, que no gaudeixi d'una pista poliesportiva que, com vostè sap i els diputats i diputades també, doncs, és una instal·lació que permet practicar diferents esports i, si més

no, ja és una primera instal·lació. Hi ha tot un pla director d'obres esportives amb un mapa dissenyat perquè al nostre país hi hagi instal·lacions esportives arreu.

I després hi ha un altre aspecte, que és el suport tècnic, que abans li feia esment: al nostre país, gràcies a la vocació, il·lusió i imaginació de molta gent va tirar endavant, però, en canvi, faltaven fonaments tècnics, i aquí vostè també ha fet esment de dues coses. Jo voldria citar-ne una altra: una és l'Escola Catalana de l'Esport, amb tot el treball de formació de persones d'aquestes que abans feia esment, i l'altra és l'INEF. Jo crec que l'INEF de Catalunya, en deu anys d'existència, s'ha convertit en un dels instituts nacionals d'educació física de molt prestigi, no? Universitats tan prestigioses dintre el món de l'esport com la Universitat de Sant Petersburg en aquests moments està intentant que hi hagi la doble convalidació, i així podria fer esment de la credibilitat i tal, i jo crec que totes les persones que estimem l'esport ens n'hem de congratular.

I finalment, vostè ha parlat de l'elit com un tot. Jo no me n'amagaré, i abans feia referència que el nostre Grup ha estat un defensor de l'esport d'elit. Per què? Home perquè l'esport és un tot i el que passava massa sovint al nostre país és que l'elit sortia fruit de la conjuntura, de la sort, de la manca de planificació, senzillament perquè hi havia un talent que algú tenia sort d'agafar-lo, de conduir-lo i hi arribava. I això, doncs, indica que al nostre país, per dir-ho d'alguna forma, hi ha persones amb molta capacitat física i psicològica per arribar a ser persones destacades dintre el món de l'esport i, en canvi, potser no hi havia una planificació i una metodologia que assegurés que això fos possible.

Jo crec que aquí s'han fet dos esforços molt importants: un és el Pla de tecnificació esportiva, conjuntament amb les federacions, que intenta detectar aquests talents, cuidar-los i, si ells ho desitgen, ajudar-los, atansar-los a l'esport d'alt nivell. I després el que seria... –al qual vostè ha retirat l'esmena, però en tot cas jo en faré una pinzellada, perquè em sembla que segueix amb l'argumentació que li volia presentar– que és el Centre d'Alt Rendiment de l'Esport, un centre molt jove, per edat, d'origen, i en canvi jo crec que avui dia, si vostè –i ho deu fer– parla amb el món de l'esport, doncs, un dels millors centres reconeguts a nivell europeu, a nivell mundial: vint-i-tres seleccions han volgut venir, quantitat de persones que volen venir, instal·lacions, centre mèdic, formació, tècnics de gran nivell, i jo crec que Catalunya tindrà uns resultats importantíssims en aquest centre. Tot això sí que va lligat amb el que vostè deia, amb aquest tot.

Jo crec que s'estan ficant les bases molt importants per fer una cosa que no era habitual al nostre país, que no es fa en un dia, però que hi estem avançant, que és allò de la piràmide, no? Que la base sigui ampla i cada cop més ampla, però que la punta de la piràmide no sigui estreta sinó que realment, doncs, sigui llarga. Si fem tot això, estic convençuda que farem dues coses: que el nostre país, que a poc a poc ja ho és, es converteixi en un país de primer ordre a nivell esportiu, i la segona cosa, que em sembla que molts de nosaltres desitgem, és que l'esport sigui –i dic «sigui»– no només un element de lleure, sinó un element de formació, de cohesió de la nostra societat.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Passem ara a la defensa de l'esmena 371, del Grup Popular. Té la paraula la senyora Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Si vostè m'ho permet –esperi's que ho tinc aquí darrere–, defensaria l'esmena 371 i la 374, que pertany a l'Institut Català de la Dona.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

La Sra. MONTSERRAT: Molt breument per l'hora que és i agafant aquell principi que ahir l'il·lustre diputat senyor Toni Farrés ens deia de la brevetat, així ho faré.

Em dirigeixo al senyor Codina. El senyor Codina en una conversa agradable, com sempre tenim, em deia si mantindria l'esmena al Patronat de la Muntanya de Montserrat, i m'ho estava plantejant fa estona si retirar-la o no, però, evidentment, no la vull retirar, la vull defensar i en cap moment voldria que es posés en dubte el funcionament del que és el Patronat de la Muntanya de Montserrat,

que res hi tenim a dir, i menys en contra. Però sí que en el contingut, pel que fa a aquest any, a la partida pressupostària del Patronat de la Muntanya de Montserrat, és en el que no estem d'acord el Grup Popular. I jo, breument, li donaré unes dades per arribar al perquè nosaltres estem en desacord i voldríem que..., no que s'ho fessin mirar, sinó que s'ho miressin detingudament, el contingut del que jo li diré.

Miri, les transferències corrents de la Generalitat s'incrementen només d'un 1,3%, no arriba a un increment de 2 milions de pessetes: comptant amb un IPC del voltant del 4%, ens trobem que en pessetes reals s'han perdut dos punts.

Les transferències de capital es congelen, en termes nominals, en 12 milions de pessetes.

Les taxes, malgrat la implantació de peatges... I aquí voldria fer referència que crec que vostè recordarà que el Grup Popular vàrem presentar una proposició no de llei perquè no estàvem d'acord –de la mateixa manera com no hi estaven d'acord molts municipis del Bages que estan al voltant de la muntanya de Montserrat– en el tema de la implantació d'aquestes cabines de peatge. Tots sabrem i recordarem –perquè, evidentment, anem molt sovint a Montserrat– que el peatge, aquell paperet de color blanc que ens donaven i que ens donen fins ara per pujar a la muntanya de Montserrat, val 300 pessetes diàries, i t'hi pots aparcar tot el dia: des del moment que hi ha aquesta implantació del peatge per entrar a l'aparcament, valdrà més diners cada dia, principalment els caps de setmana, i evidentment diumenge, que és quan més ciutadans i ciutadanes anem a Montserrat. I veig que no queda reflectit què és el que pensen recollir de cara a l'any 1995, doncs, de les taxes d'aquest peatge. El Grup Popular vàrem presentar dues preguntes per tal que se'ns donés resposta de quant s'havia recollit l'any 1993 i el primer semestre del 94 –perquè quan la vam fer tot just havia passat el primer semestre–, quant s'havia recollit, al Patronat de la

Muntanya de Montserrat, amb caràcter de pàrquing, i no se'ns ha respost; el dia d'avui no tinc la resposta, encara. Per tant, per això jo li feia esment que les taxes, malgrat la implantació de peatges, es redueixen d'un 22,8%, en perdre, segons les estimacions del Govern, 27.700.000 pessetes.

Les despeses en béns i serveis baixen d'un 167%, caiguda que especialment per nosaltres és greu pel que fa a la contractació de serveis de seguretat, que es redueixen d'un 20%, quan a Montserrat hi va una quantitat de gent, doncs, molt important.

Les subvencions al monestir de Montserrat per la prestació de serveis públics i pel manteniment i la neteja del recinte pugen d'un 4,95% –o sigui que la dinàmica i la tònica és correcta–, la qual cosa representa un increment, per això, realment, aproximat, d'un 1% en el millor dels casos, perquè depèn de la partida.

Les inversions reals cauen d'un 44%. Això pot deure's a l'acabament, suposem, de l'execució d'obres ja programades en anys anteriors, i que s'han anat finançat al llarg de diversos anys, a mesura que s'han anat produint.

L'aportació de la Generalitat a les obres de restauració de la basílica es congela en termes nominals en 12 milions de pessetes: l'any 94 el pressupost era de 242 milions; l'any 1995 el pressupost serà de 212 milions. Crec que vostès van a reduir la despesa per tal de baixar, com molt bé diu el conseller, el dèficit públic. Ara bé, en el transcurs de la muntanya tots anem veient aquells rètols de color verd que ens van fent memòria pas a pas del Patronat de la Muntanya de Montserrat, i aquest any ha estat un any que hi ha hagut molts esllavissaments degut a les pluges. Ja no parlo dels incendis... Només vostès han d'agafar l'aeri de Montserrat i pujar cap dalt, des de baix a Monistrol, i veuran la quantitat d'arbres que hi han trencats, secs, i que fins i tot poden produir un altre incendi, i que no són caiguts degut als incendis, sinó que són arbres que varen caure degut a una nevada, i d'això han passat bastants anys, i allà s'estan. Vol dir que hi fa falta molta neteja considerable, que hem de tenir en compte aquests esllavissaments i que aquests esllavissaments han rebentat part de les xarxes importants, i que això valdrà uns diners considerables, i aquí en els pressupostos no s'hi contemplen.

I que hi ha un problema –i crec que vostès coincidiran amb mi–, i és que cada vegada més els ciutadans agafem el cotxe per anar a Montserrat, però és que per anar a Montserrat no hi ha cap més alternativa que anar-hi amb cotxe, perquè o has d'agafar el cotxe o pots agafar l'aeri de baix de Monistrol, i pujar cap dalt. Per tant, si aquests cotxes cada vegada n'hi han d'haver més i hi haurà més increment, com és que no pensem en un aparcament alternatiu? On? No ho sé, l'hauran de buscar vostès. Però hi cap, un bon aparcament alternatiu. I si a qualsevol pista d'esquí, com parlàvem ahir, que hi havia el senyor Escudé, que li parlava al senyor Elena de l'esquí, doncs, jo recordava que hi han moltes pistes que hi han quilòmetres i quilòmetres de gent que aparca a la vorera de la carretera –que és el mateix cas de la muntanya de Montserrat–, però hi han uns minibusos, o una *guagua*, o una jardinera, digui-li com vulgui, que recull les persones que deixen els cotxes molt apartats, posen els esquís i els apropen al màxim a la pista. Per tant, a Montserrat, en lloc de pensar, el Patronat, en una qüestió com ara per exemple aquesta, que de ben segur que podríem trobar altres alternatives més positives, no s'hi pensa. I llavors, què passa? Que s'han de deixar els cotxes allà on es pot i que, donat aquest aparcament amb cabina, què fa? Que en el moment que s'entrecreuen o que arriben les dues carreteres, la de Can Massana i la de baix a Monistrol, es produeixen unes retencions brutals. Com que vostès no fa pas gaire van celebrar una festa, i ben important, sabran, suposo, amb el que es devien trobar, i no fa pas gaire. Per tant, crec que han de resoldre aquesta qüestió, i sembla que no hi tinguin voluntat. Per dos motius: perquè el que destinen al Patronat és poc important, i perquè aquest any vostès els rebaixen 30 milions de pessetes. Tenint en compte el que ha sofert la muntanya degut a les pluges, i després pensant amb les taxes que vostès recolliran –que no les contemplen– de l'aparcament... I evidentment a pensar en un aparcament alternatiu, perquè vostès, si ho recorden, fa uns quants anys endarrere deien, deien, que potser tornarien a posar en funcionament el cremallera o un tren especialitzat per poder apropar al màxim possible els ciutadans i ciutadanes a dalt de Montserrat... Amb aquest esperit i aquest criteri, no pas amb una crítica al Patronat, sinó que entenguin que crec que cada vegada va passant el temps i no pensem en solucions veritables..., no és una solució, el tema que vostès han fet, de les barreres, al tema de l'aparcament.

Després d'haver dit tot això, dono per defensada, evidentment, aquesta esmena, i molt més breument –perquè em seguiran diputades, i voldria deixar-ho dit, molt més ben preparades, evidentment, segurament, que jo mateixa, o que el Grup Popular–, sobre el tema de l'Institut Català de la Dona, però, doncs, en pla telegràfic, sí que voldria demostrar la preocupació que sempre he anat demostrant, i que ha anat demostrant el Grup Popular, pel tema de l'Institut Català de la Dona.

Mirin, nosaltres hem fet aquesta esmena de retorn perquè, doncs, no hi estem d'acord. Els diré unes quantes dades: que aquest pressupost puja en conjunt d'un 0,6%, la qual cosa representa una reducció en termes reals de tres punts, o de tres punts i mig, segons es tanqui l'IPC el mes de desembre d'enguany. L'única aportació útil de l'Institut Català de la Dona és el foment de l'associacionisme de la dona a Catalunya; això representa un 18,4% del conjunt global del pressupost i té un increment del 4% nominal, la qual cosa representa una congelació en termes reals. I per a més inri, segons l'anàlisi que en vàrem fer, que he fet jo mateixa, d'aquestes subvencions, un 46,9% es dirigeix a finançar els consells comarcals, que és públic i notori que estan mancats en aquest tema de tota operativitat.

Al final, el que en rep la societat femenina..., només en rep 46 milions, és a dir un 9,6%. Coneixen alguna entitat que es gasti en burocràcia el 91,4% dels seus recursos, del seu pressupost, i només en transmeti a la societat un 9,6%?

Qui promouen? Les dones de Convergència i Unió? Unes quantes... Perquè, és clar, si poguéssim analitzar dos instituts catalans «de», un «de l'Home» i l'altre el «de la Dona», podríem comparar, però només en tenim un, d'institut català, i és «de la Dona». Però, és clar, les dones som el 52%, a Catalunya; si som 3 milions, doncs, passem dels 3 milions i escaig de persones femenines: el 15% de pobresa ens afecta en la part proporcional, l'atur ens afecta en la part proporcional, ens afecten moltíssimes coses, a les dones, moltes de les quals companyes meves com –segurament em seguiran– la senyora Imma Mayol o la senyora Vandellòs, en faran més esment..., però a vostès els sembla representatiu que 46 milions, amb els problemes que té la dona a casa nostra, a Catalunya, sigui la representativitat d'aquest Institut Català de la Dona? Jo crec que no.

I jo sempre he manifestat en nom del Grup Popular que no estic d'acord en el que vostès es gasten en propaganda. Vostès han mirat què és el que ha arribat ara, la felicitació de Nadal? Home, vull dir... Jo em sembla que es poden fer felicitacions i felicitacions, targetes i targetetes, i moltes vegades mirar quin paper utilitzem, i ben segur que ens podrem estalviar molts milions en benefici de la dona. Per això he dit que ho faria en pla telegràfic, perquè vegin el perquè nosaltres no estem d'acord amb el funcionament de l'Institut Català de la Dona.

La resta es gasta en burocràcia: increment d'un 28,2 de la despesa de publicitat i propaganda, i d'un 105% de les despeses de reunions i conferències, i tot això en un pressupost que en conjunt puja només d'un 0,6%. Per tant, si el 91,4% dels seus recursos ho destinen a burocràcia i el 9,6% a l'ajut a la dona, sempre, i mentre continuïn en aquesta línia, hi estarem en contra.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. El senyor Codina té la paraula per fer el torn en contra.

El Sr. CODINA: Molt breument, senyor president, perquè només faré referència al Patronat de la Muntanya de Montserrat, ja que a l'Institut Català de la Dona, òbviament, després hi haurà senyores diputades i algun senyor diputat que també intervindran en referència amb l'Institut Català de la Dona.

Hi ha una esmena d'Esquerra Republicana, que seria la següent... *(veus de fons)*, que està retirada, exactament. Per tant, gairebé també telegràficament, senyora Dolors Montserrat, al Patronat de la Muntanya de Montserrat, vostè deia que hi havia hagut un decrement... Miri, hi ha hagut un conjunt d'empreses i d'instituts de la Generalitat, en general, i especialment de Presidència, que aquest any no és que tinguin el mateix pressupost de l'any passat, sinó que han baixat bastant: el Patronat de la Muntanya de Montserrat s'ha mantingut amb 76.296.000 pessetes. I jo li haig de dir i li haig de confessar, i sap que..., amb aquest to que vostè abans anunciava, que sempre procurem tenir abans d'un debat parlamentari, que em vaig qüestionar molt què és el que podria sortir o què podria donar de si un debat sobre el Patronat de la Muntanya de Montserrat. No per la seva importància simbòlica –que la té tota–, sinó perquè els recursos que s'hi destinen..., segurament deu ser el més petit de qualsevol dels organismes de la Generalitat, i, per tant, em costava veure per on podien anar els trets. És a dir, quan et prepares una mica el debat, dius «a veure, això per on anirà?», em costava entendre-ho. I, per altra banda, doncs, Esquerra Republicana tenia una esmena que també l'ha retirat, i Iniciativa per Catalunya en va presentar una i després la va retirar també tot seguit: quedava viva la de vostès i per això m'he permès demanar-li si la volien retirar, perquè em semblava que la importància, des del punt de vista econòmic, que podia tenir..., doncs no..., segurament..., no és que no meresqués el debat, però que potser no mereixia, doncs, una esmena a la totalitat.

En qualsevol cas, jo, el que faré amb aquesta intervenció que vostè ha fet, després d'haver-la assumit –i crec que l'he assumit prou bé–, aquests aspectes que a vostè la preocupen més especialment –el tema del peatge, com es pot resoldre, el tema de l'aparcament, bàsicament–, doncs, miri, jo faré una mica de «recader», li traslladaré aquestes inquietuds –que és l'únic grup que les ha plantejat– al Govern, en aquest cas al Patronat, per veure què és el que es pot fer. Però sí que alguna cosa m'agradaria comentar, perquè..., no el dia que vam celebrar els vint anys de Convergència, sinó per altres raons familiars, el diumenge següent jo vaig tornar-hi a anar, a Montserrat, i vaig poder observar i veure i visitar les obres que s'han fet a la basílica, que estan pràcticament acabades, i després el que s'ha fet on els monjos tenen el seu estatge, amb la teulada canviada... És una obra important, està acabada, està acabada, i per tant, doncs, el fet que aquest any hi hagin 12 milions de pessetes per..., suposo que deu ser, gairebé –en el capítol de despeses de capital–, per rematar, doncs, alguna poca cosa més que deu quedar, perquè està molt acabat. I a més ha quedat molt bé, etcètera: això ha estat ben resolt.

Pel que fa a la seva preocupació, com li deia, si la barrera és la solució o no és la millor solució, si l'accés a la muntanya... És evident: o s'hi va amb auto, avui, o s'hi va amb l'aeri –quan érem nanos, jo, quan era nano, hi havia anat amb el cremallera: és un tema que també està plantejat... Home, no és fàcil, arreglar l'aparcament a Montserrat, això és evident. No vull dir que no es pugui fer, però tècnicament no és fàcil: és un lloc difícil.

Jo, amb aquests arguments i gairebé..., he volgut entendre que la seva **no** era tampoc una esmena a la totalitat, sinó gairebé una queixa o un plantejament d'uns problemes que vostè viu i que li sembla que s'haurien de resoldre; en aquesta mateixa línia i també amb el mateix esperit, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat per les raons que li he explicat, però sí que li dic que, aquestes inquietuds que vostè planteja, em convertiré en «recader» i les transmetré al Patronat de la Muntanya de Montserrat per intentar poder-les solucionar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Codina. L'esmena 377, del Grup Parlamentari d'Inicia-

tiva..., 373, sí, a l'Institut Català de la Dona. Per defensar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Amb la placidesa que dóna aquesta hora de la tarda i la concurrència, em disposo a defensar l'esmena a la totalitat de l'Institut Català de la Dona.

A l'hora de defensar aquesta esmena voldria fer dues consideracions prèvies: una que és molt òbvia, però la voldria explicar una mica, que és que, és clar, qualsevol pressupost és per fer una política i, per tant, jo avui em veig obligada a comentar la política que fa l'Institut Català de la Dona.

En aquest sentit, hi insisteixo, la primera consideració és que hem conegut fa pocs dies el II Pla d'igualtat d'oportunitats del Govern de la Generalitat amb el qual Iniciativa té alguns desacords profunds. La concepció del Pla –ho citaré breument, però necessito citar-ho per parlar de la política que fa l'Institut Català de la Dona– són 135 propostes més concretes, més extenses i més rigoroses que l'anterior Pla –per tant, això és una consideració que sí, que també vull fer–, però 135 propostes que parteixen d'una concepció, de la següent concepció: estem en una societat en què les dones estan discriminades, al nostre parer no analitza les raons de fons d'aquesta discriminació, que rauen, segons nosaltres, en la divisió sexual del treball i situa dues grans propostes per fer-hi front: actuacions adreçades a les dones per tal que tinguin més instruments per incorporar-se a la societat existent, tal com està, i un altre conjunt de propostes que van adreçades a la societat perquè toleri millor aquesta incorporació.

Aquesta concepció, al nostre parer, deixa intacte l'actual model social, no el qüestiona d'arrel, qüestionament totalment imprescindible si volem veritablement construir una societat d'homes i dones. Què vol dir, per nosaltres, aquest qüestionament? Vol dir dues grans coses: per un cantó, modificar l'actual divisió sexual del treball en dues direccions; la primera –el Pla de la Generalitat en aquesta primera hi incideix– és afavorir que les dones ens incorporem al treball productiu, i en aquesta direcció sí que l'Institut Català de la Dona hi posa accent, però la segona direcció, absolutament importantíssima per modificar l'actual divisió sexual del treball, és que els homes s'incorporin al treball reproductiu que en diem, al treball d'atenció a les persones, al treball de cura de la gent, al treball que es necessita per reproduir una societat.

No podem fer un pla només adreçat a les dones, és a dir, diem que les dones ens hem incorporat en moltes coses i no ens hem descarregat de res. Aquest hauria de ser un eix de la seva política: contribuir, a partir de les seves propostes, a la corresponsabilització d'homes i dones en les tasques reproductives. Això, aquesta idea de fons, la suggereix el Pla d'Europa, el Pla europeu fa un apartat que té a veure amb això i el Pla estatal fa un apartat que té a veure amb això. Jo crec que tots dos plans, tant l'europeu com l'espanyol, fan poca incidència en això, és a dir, continua essent un apartat reduït dintre de tota la dimensió dels plans, però com a mínim en fa esment. En el Pla de l'Institut Català de la Dona, al Pla de la Generalitat, no hi ha ni una referència a això. És clar, aquest és un punt al nostre parer molt..., amb el qual hi estem molt en desacord.

Per altra banda, la segona gran idea, que per nosaltres voldria dir canviar d'arrel l'actual sistema social, seria construir un país, una societat pensant més en la necessitat de les persones que en la producció. I posaré dos exemples: avui dia el planejament urbanístic que es fa des de totes les instàncies es fa molt més pensant en l'activitat econòmica, en l'activitat productiva, en el cotxe, que en la vida quotidiana de les persones; un altre exemple: els horaris laborals són molt poc flexibles i quan es flexibilitzen sempre és per necessitats de la producció, mai per necessitats de la vida de la gent, per exemple per compatibilitzar millor les tasques productives i les tasques reproductives, siguin homes o dones.

És clar, en el Pla del Govern no hi ha ni una mesura adreçada a modificar aquestes realitats; és a dir, no hi ha cap mesura que vaig adreçada a dir que els homes s'incorporin al treball reproductiu –és a dir: «anem a fer aquesta doble vessant, les dones d'incorporen a l'àmbit públic i els homes s'incorporen a l'àmbit privat»–, no hi ha cap mesura en aquesta direcció i no hi ha cap mesura que vagi adreçada a modificar a poc a poc, lentament, passa rere passa, les condicions socials d'una societat que està basada, hi insisteixo, en aquesta divisió avui dia no existent.

Per tant, és un pla que, per dir-ho d'una manera simple i ràpida, el que pretén és incorporar les dones a un actual model social per tal que puguin fer amb millors condicions que abans el que ara fan els homes, sense deixar de fer el que sempre han fet les dones, és a dir, no és un Pla que pretén modificar veritablement les funcions de tots dos sexes, no, només pretén modificar les funcions de les dones, perquè, entre cometes, «siguin igual que els homes».

La segona consideració que jo voldria fer és que els diners que costa aquest Pla, segons la directora de l'Institut Català de la Dona, són 2.000 milions aproximadament i avui dia, ara per ara el nostre Grup no el pot analitzar, les diputades i diputats d'aquesta cambra no podem exercir la nostra funció perquè no tenim un coneixement real de com es gasten vostès aquests 2.000 milions de pessetes. Jo recordo que en un anterior debat de Pressupostos el senyor Codina em deia: «Senyora Mayol, no digui que només destinem tan pocs diners com l'Institut Català de la Dona, perquè no és veritat», i té raó vostè, destinem més diners a aquesta qüestió. I ara el que jo plantejo, i ho dic any rere any, és que no podem analitzar aquests diners perquè estan posats d'una manera que no són visibles; per tant, jo ara per ara, quan li faig la pregunta a la directora de l'Institut Català de la Dona, de: «escolti'm, què costa aquest Pla?», em diu: «costa 2.000 milions per a l'any 95». Però, en què s'ho gasten? Com? Jo no puc analitzar això, ni puc jo ni pot cap de vostès perquè no consta, en aquest sentit.

Davant d'aquests dos fets importants, analitzar el pressupost de 483 milions de què disposa l'Institut Català de la Dona per fer política és viscut per nosaltres com una nimie-

tat; és a dir, és molt poca cosa poder analitzar aquest pressupost quan en realitat el que hauríem d'analitzar és l'altre.

Tot i així, l'anàlisi del pressupost de l'ICD mereix algunes consideracions: primer, persisteix la confusió entre les funcions de la Comissió Interdepartamental i de l'Institut Català de la Dona. Les nòmines –vostè m'ho deia l'altre dia, senyor Codina– de les persones responsables de la Comissió Interdepartamental han passat dintre de l'Institut Català de la Dona. Això, a la meva manera de veure, implica, expressa confusió de model organitzatiu; en què quedem? Opten per un model, per un organisme específic per fer gestió de tot el que té a veure amb aquestes polítiques o opten per fer gestió a través dels departaments? Quin paper hi juga la Comissió? Per què les persones que treballaven per a la Comissió ara estan en nòmina de l'ICD? Expliqui'ns-ho una mica, això.

Segona cosa. La comparació amb altres organismes semblants evidencia aquesta confusió i aquesta manca de prioritats. És clar, la Secretaria General de Joventut –que seria un organisme semblant– té un pressupost de 2.147 milions de pessetes i també té un pla interdepartamental que actua a través dels departaments, no és que tota la política de joventut es faci a través de la Secretaria General de Joventut, també actua Joventut a través de Política Territorial, a través de Benestar Social, a través d'altres recursos. L'Institut d'Estudis Mediterranis té un pressupost de 250 milions de pessetes; el Patronat de la Muntanya de Montserrat, de 215; l'Institut Català de la Dona, de 480. No resisteix comparança aquest pressupost, no resisteix comparança.

I entrant a analitzar el pressupost internament, el pressupost augmenta un 2,35% respecte a l'any passat, que és la meitat del que augmenta el conjunt del Pressupost, en xifres absolutes, 11 milions de pessetes. Aquest augment es reflecteix especialment en el capítol 1 i en el capítol 2; el capítol 1 augmenta el doble que el total de l'Institut, un 6,16%, que en xifres absolutes són 9.606.000 pessetes, i el capítol 2 augmenta un 5,82%. En què augmenta aquest capítol, el capítol 2?, en «Despesa diversa», augmenta un 48% en «Despesa diversa»; «Publicitat i propaganda» augmenta un 28%, és a dir augmenta 5.500.000 pessetes; «Reunions i conferències» augmenta un 100,5%, és a dir 18 milions. El senyor Codina em va dir en el debat en comissió que aquests diners estaven destinats, en bona part, aquests 18 milions de pessetes d'augment, a la Conferència de Pequín, al treball preparatori de la Conferència de Pequín, que com bé saben vostès tindrà lloc aquest estiu i és una conferència de les Nacions Unides sobre la situació de les dones en el món, una conferència que té una part governamental i una part no governamental.

Jo aquí voldria dir –ja que estem parlant de Pequín–, voldria expressar una preocupació del nostre Grup. Nosaltres sabem que amb el seu acord amb el PSOE en els Pressupostos de l'Estat han aconseguit que els vinguin de l'Instituto de la Mujer 25 milions de pessetes per organitzar unes jornades prèvies a l'anada a Pequín. És clar, si de l'Instituto de la Mujer vénen 25 milions de pessetes per organitzar unes jornades prèvies per anar a Pequín, si l'Institut Català de la Dona pressuposta 18 milions de pessetes per fer el treball previ a Pequín, és clar, vostès tenen una gran quantitat de diners destinats al treball previ a anar a Pequín i en canvi en el capítol 4, donada l'escassetat de recursos que hi ha i donat el descens que hi ha hagut en relació amb el passat, no em consta que hi hagi ni una partida d'aquest pressupost destinada a donar pressupost a les entitats de dones perquè puguin anar a Pequín. És a dir, ens gastarem 25 i 18 –que són molts milions de pessetes per muntar un treball previ– i, escolti'm, quin pressupost donaran vostès a la societat catalana perquè pugui anar a Pequín, que és una de les funcions de l'Institut Català de la Dona?

En aquest sentit, insistir també que les organitzacions no governamentals estem organitzant –en aquest cas com a associació de dones, i jo també hi pertanyo–, estem organitzant una plataforma per anar a Pequín com a associacions de dones i voldríem el suport de la Generalitat, el suport econòmic, el suport infraestructural; no voldríem que la Generalitat ens organitzés l'anada a nosaltres ni ens organitzés el treball previ; la Generalitat ha d'organitzar el treball governamental, per això és una institució governamental, nosaltres ens volem organitzar la nostra feina com a entitats no governamentals.

Per tant, insistir en aquesta idea: no pot ser que tots els diners siguin per al treball preparatori i no hi hagi ni una pesseta destinada a ajudar a anar a Pequín.

Acabo amb això, senyor president. El capítol 4, que és –com deia la senyora Montserrat– un capítol que ha baixat, ha baixat d'un 5% i aquí el que sembla ridícul és que dues quantitats com són l'ajuda a l'Administració local i l'ajuda a les entitats de dones baixin de 44 milions –que ja és una xifra ridícula– a 41 milions i el suport a les entitats de dones baixi de 48 a 46 milions, i ja era una quantitat molt baixa, que, a sobre, baixin 5 milions més, vaja, ens sembla inadmissible i ens sembla que el que reflecteix és una voluntat política clarissima que el govern de l'Institut reforça l'aparell administratiu en perjudici de l'acció cap a la societat. Per tant, en aquesta concepció no podem estar-hi d'acord. Insisteixo que crec que he argumentat a bastament aquesta esmena, ja sé que anem tard i que aquest és un institut, però nosaltres li demanem força política a aquest Institut pel que representa i, hi insisteixo, perquè d'alguna forma estem qüestionant una política que espero que tinguem ocasió de debatre més a fons en el debat de política general que teòricament farem en el proper període de sessions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per defensar l'esmena 375, en representació d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Si no té res a dir-hi, faríem l'esmena 375, a la totalitat de l'Institut Català de la Dona; l'esmena 392, a la totalitat de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; l'esmena 395, a la to-

talitat de Televisió de Catalunya, SA, i l'esmena 397, a la totalitat de Catalunya Ràdio, SRG, SA...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

El Sr. BARGALLÓ: ...amb la qual cosa completem totes les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana al Departament de Presidència i als ens, centres i empreses que hi tenen relació, tot recordant-li que l'esmena al Centre de Telecomunicacions ha estat també retirada pel nostre Grup.

Amb aquesta predisposició escenogràfica amb la qual gairebé els grups de l'oposició guanyem numèricament, una vegada i perquè no es vota, el Grup de la majoria, volia començar de diverses maneres i ésser ràpid.

Primer volia començar fent la reflexió de què fem en el debat de Pressupostos. Jo els he de confessar que estava a punt de llegir les meves intervencions de l'any passat i anunciar que l'any que ve serien les mateixes i que les donava per llegides, i no ho faig perquè hi ha una petita diferència de números, petita diferència de números i que no sigui dit, però en tot cas les dono per escoltades l'any passat pel senyor Codina, les coses no han canviat, lògicament a més, és a dir, no ha canviat la nostra perspectiva de com van les coses, no ha canviat la perspectiva del Govern de com van les coses, no ha canviat, per tant, la política del Govern en aquests temes i no ha canviat

la nostra crítica a aquesta política del Govern en aquests temes.

En tot cas, això serveix d'excusa per a una certa rapidesa, perquè són moltes les esmenes que he de defensar i no estaré tot el temps cronològic que em seria permès, com vostès ja esperaven i desitjaven.

Comencem per l'Institut Català de la Dona, del qual m'estalvio les referències numèriques als diversos capítols, que han fet les il·lustres diputades que m'han precedit i que, segurament, també farà o havia pensat fer la il·lustre diputada que parlarà a continuació.

El Govern reitera d'una manera o altra els pressupostos de l'Institut Català de la Dona, perquè fan el fidel reflex d'una filosofia política, en aquest aspecte, dels treballs d'igualació genèrica en la nostra societat que el Govern té i tenen les forces polítiques que la sustenten.

Nosaltres no compartim, senyor diputat d'un dels partits de la majoria i senyor diputat de l'altre partit de la majoria, nosaltres no compartim aquesta filosofia, per unes raons bàsiques de fons. Aquest Institut Català de la Dona, com tants altres instituts en altres temes, representa l'expressió d'una obligació i una servitud dels temps que corren. Però nosaltres creiem que la seva existència i les seves actuacions responen a una obligació i a una servitud als temps, no pas a una concepció social concreta, i això es veu mirant els pressupostos i això es veu mirant el que fa l'Institut i es veu, a més a més, mirant tot el que no fa l'Institut.

La societat camina en la forma i en el fons cap a camins per resoldre la discriminació pel que fa a les relacions genèriques dintre la societat, i camina segurament per camins molt distints, agafant viaranys molt diversos, a vegades alguna part de la societat anant enrere, a vegades alguna part anant més de pressa que l'altra, però el que és cert és que en el món occidental i també en el món oriental, i aquests dies hem tingut aquí l'expressió viva del que costa en el món oriental, més que en el món occidental, la societat camina cap aquí. Això és evident.

Més enllà de les paraules, més enllà del que puguem fer o no fer en els parlaments, hi ha models socials de persones i de grups que creen comportaments, i creen comportaments que susciten imitació. Nosaltres ens fèiem la reflexió: bé, tenim el II Pla interdepartamental amb una dotació, diuen –ens ho creiem–, d'uns 2.000 milions de pessetes. Aquest Pla, el treball que fa l'Institut, el treball que farà l'Institut influeix més en els canvis de model social de la nostra societat que els anuncis de la televisió? És a dir, plantegem-ho seriosament: és a dir, el model social que posen a cada casa del nostre país els anuncis televisius i alguns programes, els anuncis televisius, fan més o menys que el Pla? Nosaltres creiem seriosament, per exemple, que fulletons, conferències, viatges, premis, taules rodones..., sí que fan coses, però, llavors, plantegem-ho seriosament, l'Institut fa taules rodones molt interessants a la ciutat de Barcelona, amb una reiteració bastant exagerada de persones que hi van, una reiteració bastant exagerada, en alguns casos amb algunes persones que tenen un ampli i docte nivell de saviesa, perquè..., eh?, però, és clar, a veure, quanta gent va a aquestes taules rodones de Barcelona? Els que no som de Barcelona a vegades descobrim el món i no tornem al Born perquè no n'havíem sortit, però descobrim el món. Jo recordo que ja fa molts anys, per una d'aquelles coses, vaig haver de fer una sèrie de temps de xofer de la Maria Aurèlia Capmany, i el mateix dia hi havia dues conferències sobre el mateix tema, una en un poble de cinc mil habitants i una a Barcelona, les dues les feia la Maria Aurèlia Capmany; en el poble de cinc mil habitants hi havia unes cent persones i a Barcelona n'hi havia unes cinquanta. La conferència de Barcelona, l'endemà, doncs, va tenir mitja pàgina en un diari, en la del poble amb cent no, però, és clar, socialment, culturalment, a nivell de la realitat, què feia més? És a dir, què fan les taules rodones, per molt ben organitzades que siguin i fins i tot que hi parli la gent millor a, allò, la seu de l'Institut o... És clar, la finalitat de l'Institut, nosaltres creiem que hauria d'anar molt més enllà dels fulletons, de les conferències, dels viatges, de les taules rodones..., que hauria d'anar, per exemple, aquí, als anuncis de televisió, o sigui, és molt més interessant posar mà als anuncis de televisió que les conferències commemoratives a persones que s'ho mereixien i s'ho mereixen, sens dubte, eh?, però molt més enllà.

De fet, no hem d'oblidar que la finalitat de l'Institut és no existir; ens trobem que, així com la finalitat de l'Institut d'Estudis Mediterranis és existir, perquè si no existís..., és existir, i a més a més existir bé algunes de les persones que hi col·laboren; en canvi, la finalitat de l'Institut Català de la Dona és no existir. L'Institut triomfarà el dia que hagi de plegar perquè no tingui res a fer, o sigui en això hi estem tots d'acord.

Llavors, evidentment, aquests pressupostos què faran? Donar un pas per la desaparició de l'Institut o donar un pas per la consolidació burocràtica de l'Institut? I, a més a més, com a resum d'aquestes reflexions i com a resum de la nostra oposició a aquests pressupostos: pel que fa l'Institut, aquests pressupostos li donen massa diners; pel que hauria de fer, li'n donen massa pocs. Aleshores o per un motiu o per l'altre entendran que el nostre Grup doncs no pugui votar favorablement aquests pressupostos i que, a més, en demani, ni que sigui utòpicament, el retorn.

Pel que fa a les esmenes de la Corporació, de la Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio, aquest és un altre cas, faré unes quantes reflexions, i vull acabar. És a dir, nosaltres –ja li ho vaig dir l'any passat i segurament li ho diré l'any que ve i li ho resumeixo– estem, no d'acord, entusiastes amb l'existència de la Corporació. Creiem que les dues cadenes de televisió i les quatre cadenes de ràdio han fet un servei públic molt important per a alguns aspectes de la normalització lingüística. Li puc dir, a més a més, que a nivell de moltes coses Televisió de Catalunya, no tant potser a aquest nivell Catalunya Ràdio, és a l'avançada tècnica, estètica del món televisiu, en moltes coses Televisió de Catalunya és a l'avançada tècnica i estètica. Ara bé, això fins i tot ens podria fer que entenguéssim, doncs, la necessitat, amb la Televisió de Catalunya entesa com un servei públic, la necessitat de subvenció creixent –d'un 35%, el 92; 38, el 93; 48, el 94; 51, anunciat, el 95–, eh?, augment creixent, que va començar amb un terç i està superant la meitat. Ara bé, tot això per a quina finalitat? Doncs, si fem una anàlisi política –i això és un parlament–, no hi ha cosa que ens sàpiga més greu al Grup d'Esquerra Republicana que fer els millors telenotícies tècnicament, fer els telenotícies més avançats estèticament, fer potser els únics telenotícies que quan els mires saps que no estàs als anys vuitanta ni als setanta ni als seixanta, cosa que en altres telenotícies si no escoltessis hi hauria moments que et semblaria que els temps no han passat, tot això, com una arma d'utilització política partidista –partidista–, en moments ni coalitzadora, sinó partidista, en moments molt concrets, evident.

A casa meva es reben cinc canals de televisió pública, però, la realitat és que tres fan telenotícies: el de l'Estat, el de Catalunya i el del País Valencià. Jo m'he entretingut en un mes a veure el *Telenotícies nit* d'una, a gravar jo el d'una altra i a fer gravar per un amic el de la tercera. El rècord de participacions en directe de consellers del Govern de la Generalitat és..., bé, vagin a les olimpíades d'utilització de telenotícies i les guanyaran segur, segur; no apareixen tants ministres a la Televisió Espanyola, ni apareixen tants consellers al Canal 9. Hi ha el rècord d'aparició, no en directe sinó a través de les notícies més importants, i si algú va a analitzar la trajectòria d'alguns dels analistes que apareixen com a objectius, també déu n'hi do! Si analitzem, en el cas de la ràdio, les tertúlies, bé, amb carnet o sense carnet, tenint ara càrrec o havent-lo tingut, ni que hi hagi algú que sembli que no el va tenir i ara digui el contrari del que feia quan el tenia, però és igual, també déu n'hi do el rècord que treuen.

El senyor Ferrús i el senyor Granados em van dir en una comissió: «Escolti, els nostres telenotícies són els millors i no tenen res a fer, perquè tenen l'índex d'audiència més alt que ningú». I jo li vaig dir: «Senyor Granados, m'està donant la raó encara més; cert que tenen el màxim índex d'audiència, ja li ho he dit que són estèticament i tècnicament els més moderns; això és evident. Ara, hi torno a insistir, encara, doncs, és més greu d'utilitzar això, per entendre'ns, aquesta fórmula.»

Jo l'any passat, ja li vaig comentar aquella famosa aparició del senyor Roca en la mitja part d'un partit de futbol en un dia de reflexió electoral, que allò em va semblar que ja era absolut i total. Ara, hi ha certs moments, hi ha certs moments..., s'ha apaivagat en les últimes setmanes, però hi ha hagut certs moments que semblava que al senyor Roca l'havien contractat per presentar telenotícies; ho semblava.

No li comentaré el minutatge de Montserrat, segurament exagerat, segurament exagerat, ni entraré ara a parlar del famós pla aquell en què una sèrie de persones portaven una bandera a cada mà i perquè només tenien dues mans, que, si no, haurien portat més banderes, perquè em puc pensar que era un muntatge perfecte de l'aparell d'agitació i propaganda del seu partit i en el qual les càmeres de televisió van caure de quatre potes. Jo m'ho puc creure. Però siguin conscients que estan malbaratant –que estan malbaratant– el cabal d'aquesta televisió per a una utilització que fa un grup, que, ja dic, com el nostre, que, en principi, doncs, està a favor dels serveis públics, molt a favor dels serveis públics, que a més a més tot el que signifiqui normalització lingüística des d'una perspectiva moderna, i en la qual, diguem-ne, se superin els tòpics més carrinclons en què a vegades algú té l'error de caure i ha d'estar al darrere, però nosaltres ens frenem aquí, ens frenem quan topem amb aquesta descarada utilització política; ens frenem.

I dic que un 51% ens pot semblar..., però, fins i tot, fins i tot, si aquest fre no el tinguéssim, podríem nosaltres en el cas exagerat poder arribar a dir: «Bé, TV3 costa diners, però som-hi perquè això és de tots», i aquest discurs d'«entre tots ho farem tot», nosaltres ens l'hem cregut moltes vegades, i així ens va la majoria de vegades, també, perquè resulta que entre tots ho farem tot, ho farem però no ho recollirem, bàsicament, genèricament. Però bé, ja hi estem disposats, a fer-ho. Vostès saben, a més a més, que en moltes qüestions la nostra gent, doncs, no mira prim. Ara, jo hi insisteixo: no li podem votar aquests pressupostos, ja sense entrar a mirar números, ens neguem a mirar números. No volem mirar números; tant ens fa mirar els números. La seva utilització és descarada, i ara vindran eleccions, i no estic parlant del cronometratge concret dels vint-i-cinc segons d'un dia sumats amb trenta-sis segons de l'altre, que fan que al llarg de la setmana..., no, no, estic mirant allò: els programes d'entrevistes, les tertúlies radiofòniques, les tertúlies del Canal 33, les aparicions de consellers en els programes, aquell famós cas que el dia que el conseller Vilalta explica a Tarragona la meravella que ens cau, la incineradora a Constantí, i que no ho sabia ningú del món –diuen que ni l'alcalde de Constan-

tí–, al cap de trenta segons d'anunciar-ho a TV3 en exclusiva, ens passa TV3 un reportatge sobre les meravelles de la incineradora alemanya que acaba de dir el senyor Vilalta que en serà còpia la de Constantí. I quan nosaltres ho vam preguntar al senyor Granados..., o són els mestres de la xamba absoluta, o van tenir privilegi d'informació, o el senyor Vilalta els va trucar per dir: «passin la propaganda aquesta», però aquí alguna cosa va passar. Nosaltres, la xamba, no ens la creiem; el senyor Granados va voler convèncer-nos-en, i no ens en convencerem, perquè, d'una, ens en convencerien; d'unes quantes cada dia de l'any, no ens en convenceran mai. Em sap greu, i esperem que un dia o altre, quan la democràcia i el pluralisme informatiu arribin a TV3, puguem votar aquests Pressupostos. Fixi's, a més a més, que no he caigut en la temptació de llegir els exemples d'això que vostè, jo, i la resta de diputats sabem que són les denúncies del Sindicat de Periodistes de Catalunya, perquè, ni que no hi haguessin les denúncies del Sindicat de Periodistes de Catalunya, nosaltres hauríem fet el mateix, i, per tant, són vies diferents, en les quals coincidim, però no cal que tinguem suport en això.

Per aquest motiu, senyores i senyors diputats, nosaltres, quan arribi el seu moment, a les nou d'aquesta nit, votarem a favor del retorn i en contra dels pressupostos.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. L'esmena 376, del Grup Parlamentari Socialista, la defensarà la il·lustre diputada senyora Rosa Vandellòs.

La Sra. VANDELLÒS: Sí, senyor president; des d'aquí l'escó mateix, si m'ho permet.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sí, moltes gràcies.

La Sra. VANDELLÒS: Senyores i senyors diputats, malgrat que aquests darrers dies hem tingut l'oportunitat de parlar i discutir sobre l'existència i l'activitat de l'Institut Català de la Dona i de conèixer bé quina és la posició d'aquest Govern a les demandes del nostre Grup i dels altres grups de la majoria, no podem ni volem renunciar a presentar aquesta esmena a la totalitat, de retorn, justament perquè la resposta donada no ha estat satisfactòria, alhora que és una resposta que també es tradueix de forma clara en el contingut dels pressupostos d'aquest Institut per al proper any 95. Creiem que és un pressupost continuista, que respon com sempre al problema de fons que es crea, en no tenir una veritable política envers la dona a Catalunya. Però no només s'ajusta a aquest criteri, sinó que, veient, justament, la notícia que apareix avui al diari *El País*, que fa un estudi sobre la desviació dels capítols pressupostaris de la Generalitat fins a l'any 93, durant els anys 91, 92 i 93, veiem que es continua també en aquest sentit: hi ha una desviació, justament, dels capítols 1 i 2, bastant forta, que, tot i que no sabem encara l'estudi del 94, sí que podem ja entreveure el 95, d'acord no només amb el pressupost d'aquest Institut, sinó dels altres instituts i els altres departaments, quin serà aquest resultat.

Em sap greu que any rere any el contingut d'aquesta esmena hagi de ser el mateix, ja que això és senyal que quasi res canvia. L'augment d'11 milions de pessetes en relació amb l'any anterior no sabem ben bé si respon a una política adusta i d'estalvi, o si ho fa –cosa preocupant– sobre criteris merament formals, és a dir, cobrir un any més la papereta, i prou. Per això cal un comentari més detingut sobre cada una de les partides i els diners que contemplen, tot i que abans, ja, les dues diputades i el senyor diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula han fet un comentari al respecte.

D'aquesta manera, tenim que la partida d'operacions corrents segueix la seva carrera ascendent, imparable durant els tres darrers anys; augmenta l'apartat de funcionariat i alts càrrecs i, en canvi, minva l'apartat de personal laboral, justament un personal laboral que hauria de ser l'encarregat d'aplicació de programes, però que, en no haver-n'hi, perd la seva raó d'ésser-hi. El capítol 2 es troba força equilibrat des de l'any 93, en què va rebre una forta pujada. Però, tot i així, l'apartat corresponent a material i subministrament es segueix emportant el gros de la partida. Es mantenen les dotacions adreçades al capítol d'operacions financeres i baixen les inversions previstes en el capítol d'operacions de capital. Però el punt negre segueix essent el capítol 4, adreçat a subvencions i ajuts a ens locals i institucions sense finalitat de lucre, i que, malgrat que té un augment de quasi 15 milions de pessetes amb referència al de l'any passat, segueix estant molt lluny de les dotacions contemplades durant els anys 92 i 93. És a dir, resulta una contradicció, per una part, augmentar el nombre d'ajuts pel que fa a institucions i no augmentar la dotació econòmica adreçada a aquestes. Aquesta manera d'actuar no respon al seguit de bones voluntats que darrerament càrrecs d'aquest Institut han comentat al respecte. Es segueix ignorant de forma sistemàtica la coordinació i l'intercanvi d'experiències entre l'Institut Català de la Dona i la resta d'entitats i institucions que, arreu de Catalunya, es dediquen a treballar sobre el tema de la igualtat de les dones, en tots i cada un dels aspectes de la nostra societat. A més a més de saber –i així ho hem preguntat, però no hem tingut resposta–..., quins són els criteris emprats per al repartiment d'aquests ajuts; en base a quines propostes o actuacions es donen aquests ajuts; de quina manera es valora, si és que es coneix veritablement, el treball de les institucions o entitats sol·licitants. Creiem que les paraules segueixen essent això: paraules, però els fets pesen més que mai, i aquest pressupost segueix essent un fet aïllat de la realitat i amb una manca de voluntat d'apropar-se a aquesta; segueix estant prou clara la funció d'aquest Institut, d'acord amb l'esperit per al qual va ser fundat, i, sobretot, segueix sense existir un veritable i viable programa d'objectius a complir de forma explícita i implícita, malgrat –com abans ha apuntat ja la senyora Mayol– que s'hagin ampliat aquests dins la redacció del nou pla d'actuacions previst per als anys 94-96 i que, finalment, ens ha estat presentat fa pocs dies.

Aquesta mancança de criteris de treball crec que queda prou palesa, pel comentari que ha fet la senyora Mayol

abans, i que a mi em fa, em dóna a suposar, senyora Mayol, que no anirem a Pequín. I ho dic des de la perspectiva..., no perquè hi hagi d'anar jo personalment, sinó, senzillament, des de la perspectiva que pertanyo també a una associació de dones, i, per tant, no ens arribaran les peles per poder participar en aquest projecte. Suposo que, d'aquesta cambra, hi aniran les persones que hi van sempre, no? És a dir, com sempre, molta propaganda, però, en el fons, el treball es va fent en funció d'interessos que res tenen a veure amb la tasca que ha de dur a terme aquest Institut.

És per tot això que el nostre Grup presenta aquesta esmena, i la mantindrà mentre no hi hagi un veritable canvi de rumb en els continguts del pressupost de l'Institut Català de la Dona, un rumb adreçat a l'obertura social d'aquest organisme envers l'exterior, un rumb que esperem que l'any que ve es pugui traduir d'alguna manera més clara en el contingut d'aquests Pressupostos, i més tenint en compte que el dia 2, justament, d'aquest mes, va aprovar una mitja moció, presentada per aquesta diputada, tota la cambra, en el sentit d'aquesta obertura cap a l'exterior. Esperem que estigui, d'alguna manera, perfilat als Pressupostos de l'any que ve.

De totes maneres, voldria fer una última reflexió en aquest sentit: no es tracta –perquè s'està veient que la partida que sempre crea més problemes és el capítol 4– de donar més subvencions a les entitats, sinó, senzillament..., no només de donar subvencions, sinó d'engegar veritablement programes que puguin arribar a portar a terme la tasca que tenim encomanada des de l'Institut.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president es reincorpora a la direcció del debat.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellòs. Passem a l'esmena 379, a l'Institut d'Estudis Mediterranis, del Grup Mixt... No hi és, el senyor Reguant. Decau. Esmena 380...

El Sr. FERRAN: Sí, senyor president. Jo faria, si li sembla bé, la 380 i la 393, que fa referència a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FERRAN: Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Bargalló no ha volgut mirar els números de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; nosaltres sí que ho hem fet, però convindran amb mi que, realment, mirar els números de la Corporació Catalana és complicat, malgrat que el senyor Escudé, ahir al vespre, ens va dir..., ahir a la tarda, ens va dir que hi havia un annex. Però nosaltres considerem que és difícil discutir els números de la televisió; és difícil discutir els pressupostos de la Corporació, i no perquè estiguem agafats amb el temps de les esmenes, sinó que és complicat perquè aquests pressupostos són complexos i, si més no, no són gaire explícits. És a dir, quan els mirem, no acabem d'entendre, realment, moltes vegades, què és el que hi ha en el fons dels pressupostos, quin n'és l'engranatge. Jo els voldria dir que al nostre Grup li hauria agradat –i així ho va manifestar dins la Comissió de Control de Ràdio i Televisió– haver tingut unes sessions informatives específiques; li ho vam manifestar al senyor Granados, però, vaja, aquesta iniciativa no va ser recollida, i la intenció que tenia era poder parlar tranquil·lament de números. Això no ha estat així, com tampoc va ser així l'any passat i els anys anteriors, i la veritat és que mai hem tingut allò que en diem nosaltres la «transparència informativa», en el millor sentit de la paraula, sobre la gestió pressupostària. I, si més no, mai se'ns han explicitat amb dades concretes les qüestions econòmiques i financeres de la Corporació.

No sabem, com els deia fa uns moments, el volum global de l'endeutament de la Corporació Catalana, no el sabem; ni els comptes diferenciats, com també li deia ahir al senyor Escudé, de cada una de les emissores de la Corporació; ni sabem el cost individualitzat de cada un dels programes que s'emeten, tant per ràdio com per televisió. I, per tant, no hem observat cap canvi perceptible que ens indiqui que hi ha una voluntat clara de transparència, que hi hagi un canvi en exercicis anteriors respecte als diners que fa servir, que mou aquest ens públic.

Dit això, no obstant, nosaltres –com altres diputats que m'han precedit– hem fet un petit seguiment pressupostari, i hem pogut observar que els nivells de subvenció s'han anat incrementant de forma progressiva els darrers anys. Així, per exemple, l'any 92 se subvencionava el 35% per passar, l'any 94, a subvencionar el 48%, i arribar l'any 95 a subvencionar el 50%. I, si a més a més considerem les despeses de capital, el percentatge de subvenció augmenta fins al 60%. Sobre un pressupost d'uns 38.600 milions de pessetes, aquest percentatge és notable, i vostès convindran amb mi que també és preocupant l'augment progressiu que es va produint.

L'any passat, el senyor Codina, quan discutíem aquest mateix apartat –discutia amb el senyor Guitart, per cert–, ens va dir que celebrava que el debat es col·loqués més en el terreny de les idees que no en el terreny dels números, que li agradava que el debat de pressupostos no fos un debat merament aritmètic, sinó que també fos un debat ideològic, sobre models de televisió, sobre idees, sobre el que s'havia de fer en la televisió; però vet aquí que el debat se'ns anuncia sempre, el senyor Codina ens el va anunciar l'any passat, ha passat tot un any, tant en la Comissió de Control de Ràdio i Televisió com aquí, i no l'hem fet mai. Els números continuen ampliant-se *ad infinitum*, sense discutir-ho clarament, i, clar, nosaltres ens plantegem on vol anar el Govern en aquests moments, amb aquesta progressió, i evidentment, quin tipus, quin model de televisió s'impulsa. Aquest debat, el vam plantejar l'any passat, l'hem plantejat a la Comissió, i el plantegem ara. Les preguntes que ens fem és saber, realment, si vostès fan immediatisme a la televisió –qui dia passa, any empeny–, o si bé tenen un disseny estratègic de televisió. I, si el tenen..., nosaltres pensem que potser no el tenen, però, si el tenen, ens agradaria discutir-lo, ens agradaria parlar-lo, ens agradaria que es discutís en el Parlament de Catalunya. Ens agradaria que en el fons ens diguessin vostès per quin model de televisió fan l'aposta: si per una televisió pública, per una televisió privada, per una televisió mixta, perquè això té, evidentment, relacions amb tots els aspectes

pressupostaris. I ens ho preguntem per aquesta manca de definició que li estic dient i perquè creiem que, si vostès es defineixen per un tema de televisió pública, els temes que els plantejava el senyor Bargalló, de neutralitat i de qualitat i de totes aquestes qüestions, haurien d'estar contemplats d'una altra manera.

Nosaltres saben perfectament que creiem que la televisió pública ha d'arribar on no arriba la televisió privada, i és cert que avui les programacions, com també deia el senyor Bargalló, no reflecteixen realment la pluralitat, la diversitat i la riquesa cultural i artística que té el nostre país, i això els ho hem dit a la Comissió i li ho diem aquí tots els grups de la cambra, i fins i tot recordaria al senyor Codina que també li ho va dir el senyor Sesmilo, en aspectes molt concrets, i s'ha discutit molt en aquests últims temps. Per tant, nosaltres creiem que la televisió pública, com li deia, ha d'arribar on no arriba la privada, en la defensa del consens, en la defensa dels drets fonamentals, en la defensa dels drets humans, en la defensa dels drets constitucionals, i si una televisió pública fes tot això, si fa tot això, aleshores potser sí que mereix nivells de subvenció altíssims, potser sí que mereix que se li donin tants diners públics, perquè el criteri de funcionament d'aquesta televisió és un altre: és una televisió plural, és una televisió de tots; si aquesta televisió no és així, potser sí que discutim la quantitat de diners que vostès els donen.

Nosaltres som conscients del paper de TV3, eh?, com a paper normalitzador, dins d'un espai on és l'única televisió que fa televisió en català o que fa ràdio a fons en català, i això ens col·loca en una situació especial cada vegada que discutim aquest tema; però, és clar, pensem que amb aquest servei, amb aquesta televisió que fem, almenys hauríem de parlar d'aquestes qüestions que li he apuntat fa un moment i que són: com farem que cada cop sigui menys privada i sigui menys pública, perquè vostès fan un mixt, ara, que sigui menys privada i menys pública –això torna a posar sobre la taula el problema del model que li discutia–; com superarem, com ho farem per pagar, per subvencionar aquesta progressió tan alta que tenim, de diners; fins quan ho podrem pagar és l'altre tema; com superarem la competència, que és una qüestió que està venint, que està irrompent; com plantejarem tots els temes de les noves cadenes que vénen del bracet de les noves tecnologies, del cable, i de molts altres temes, i són –em penso– temes que hem anat ajornant i que caiem sempre en aquest immediatisme que li plantejava abans d'anar ampliant els diners, però no anar discutint quin tipus de televisió creiem que és l'idoni per al nostre país.

Bé, senyor Codina, tornant a l'inici del que li plantejava, creiem que les quantitats que paguem són prou importants per discutir tot això amb rigor, i avui dia ens és impossible interpretar el pressupost, eh?; s'interpreten macroxifres, no podem observar el detall; sovint hem demanat informació concreta i vostès no ens l'han donat, ni a nosaltres ni al Consell d'Administració, que s'exclama constantment i van votar en contra, precisament, per això, perquè deien –alguns senyors del Consell d'Administració evidentment– que no tenien prou informació, i ens agradaria saber amb exactitud, per exemple, quants diners serveixen per eixugar el dèficit; ens agradaria conèixer el contracte-programa, i saber si el faran servir per subvencionar el dèficit o per fer alguna intervenció en concret, etcètera.

Hi insisteixo, les preguntes són: on anem?, com ho paguem?, com es gestiona la televisió catalana?, perquè em penso que són aspectes que encara són un enigma, i ens costa, evidentment, molt –molt–, donar suport a uns pressupostos que no s'expliquen prou.

Respecte a l'altra esmena, l'esmena de l'Institut d'Estudis Mediterranis, breument, jo crec, senyor Codina –l'any passat vam tenir ocasió de discutir-ho–, que l'Institut fa feines molt interessants, eh?, tant en el terreny de les publicacions com en el terreny de l'anàlisi, com en el terreny dels estudis, i creiem que, sincerament, progressivament ha anat agafant un prestigi, però que sovint tenim la sensació –com deia el senyor Carod-Rovira en la seva intervenció anterior– que té més caràcter de fundació privada o de nucli privat que es paga amb diners públics, que no d'institut dependent de l'Administració. Però bé, dit això que sempre hem dit i més enllà d'aquelles coses que també s'han dit, que altres departaments de la Generalitat podrien fer aquestes feines, l'Institut hi és, existeix, i nosaltres creiem, senyor Codina, que seria desitjable una obertura en la gestió de l'Institut, una certa pluralització de l'Institut, una certa actitud participativa cap a altres sensibilitats, altres grups, altres forces polítiques.

Jo no m'estendré, com hem fet altres anys i com fa gairebé tothom quan toca aquest tema, a repassar els comptes, que ens portaria a repetir els arguments que hi ha més despesa de personal i de lloguers, en funció dels estudis i totes aquestes coses, de personal, maquinària, inversions i utillatge, i que queden pocs milions per a finalitats bàsiques de l'Institut, no hi entrarem, en això, però sí dir a favor de l'Institut que repassant el treball realitzat aquest darrer any, vostès crec que han tingut una mica en compte algunes crítiques que es van fer l'any passat, en el darrer debat pressupostari, respecte a l'adjudicació de treballs i a la participació de persones, que em sembla haver recordat que alguns membres de la cambra els van demanar a vostès major participació, i avui també ho ha fet el senyor Carod-Rovira, els ha demanat major participació de persones del nostre entorn geogràfic de l'arc mediterrani i tal, i jo crec que vostès aquest any, seguint el Pla d'activitats i el programa que han fet, vostès han rectificat una mica en això, i aquesta proposta ha fructificat.

Ens agradaria, no obstant, ara, que el Grup de la majoneria..., de la majoria tingués en compte també... *(veus de fons) –lapsus linguae–*, tingués en compte també el que hem plantejat al voltant, respecte que seria convenient una certa porositat de l'Institut, una major pluralitat en els seus òrgans de direcció, i partint d'aquest desig que li fem i d'aquests intents, d'aquesta petita nova situació que s'albira, ja que l'Institut està i que és on és, nosaltres retiraríem, en tot cas, aquesta esmena, amb el benentès que sembla ser que s'anuncia una etapa millor, per dir-ho d'una forma gràfica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran.

Esmena... *(El Sr. Codina demana per parlar.)* Sí, senyor Codina.

El Sr. CODINA: Senyor president, havíem anunciat que faria una intervenció final del Departament, però em sembla que per clarificar una miqueta les posicions, si em permet, intentaria fer una intervenció d'un bloc determinat, i després la faríem, doncs, en dos blocs més, perquè s'està acumulant una mica la feina, per entendre'ns.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Té la paraula... *(El Sr. Carnicer demana per parlar.)* Sí, el senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: En qualsevol cas, només ens queda l'esmena a l'Institut Català de la Joventut, a nosaltres.

El Sr. PRESIDENT: I una de turisme juvenil.

El Sr. CARNICER: Bé, sí, però van lligades. *(Pausa.)*

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Sí, no em mou altra voluntat que intentar respondre, diríem, una miqueta més ordenadament al que s'ha plantejat fins en aquest moment.

Jo intentaré..., mirin, i em sembla que estem en un ambient, doncs, gairebé de família, no? Aquest és un debat que cada any quan es produeix, doncs, segurament, segons l'hora que es produeix i en el temps que ja portem acumulat, fa que les intervencions puguin ser més abrandades o menys, però sobretot molt completes, i a mi m'agradaria –i vostès ho saben perquè no defujo mai el debat, i a més a més és un tema que m'agrada i que m'hi sento còmode–, però jo intentaré fer una intervenció, que en cap cas voldria que ningú interpretés com que deixo de contestar coses que s'han plantejat, però sacrificaré una miqueta, doncs, aquesta tendència personal que sigui una intervenció més global i més reduïda. Penso que m'ho agrairan tots, sobretot per dues coses: una, pel retard que portem, i l'altra perquè ahir el portaveu del meu Grup, el senyor Raimon Escudé, contestant a les esmenes a l'articulat, va donar arguments que en alguns casos podien ser perfectament vàlids ja per a torns en contra de departaments. Per exemple, a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, doncs, el senyor Escudé va fer uns torns en contra en relació amb les esmenes que hi havia plantejades a l'articulat, que gairebé els arguments es van dir tots. Per aquestes dues raons, doncs, em permetran que faci una intervenció al més concreta possible, i en cap cas, mai, per defugir el debat, que sempre el podríem tornar a repetir quan vostès volguessin.

Senyor president, doncs, si em permet, en aquest moment el que faria seria un torn en contra del que ha estat el Departament de Presidència, és a dir, les esmenes 366, 367, 368 i 369; l'Institut d'Educació Física, ja està fet; el Patronat de la Muntanya de Montserrat, també ja l'hem fet abans. Per tant, ara faria l'Institut Català de la Dona, la 373, 374, 375 i 376, i també l'Institut d'Estudis Mediterranis. Per tant, quedaria tot el que fa referència a Joventut i Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, perquè em sembla que mereix..., bé, no és que mereixi res, sinó que per aquesta claredat que jo mateix reclamava, doncs, pot estar més ben orientat, i em sembla que així ho podem fer més bé.

Cada any ens trobem, gairebé, amb els mateixos arguments a l'hora de discutir el Departament de Presidència. Deia el senyor Roc Fuentes que aquest és un macrodepartament i que, per tant, té una sèrie de pegues i de dificultats, no només per al control, que ha estat anunciat per part de tots els grups, sinó per la mateixa gestió. És a dir que moltes de les empreses o de les direccions generals, fins i tot, que estan acumulades a Presidència, des d'altres opcions polítiques podrien estar, doncs, en altres àrees. I li dono tota la raó del món. És a dir, aquesta és una opció que podíem haver adoptat o que el Govern de la Generalitat podia haver adoptat, a base, doncs, d'anar repartint, doncs, no ho sé, l'Institut Català de la Dona a un departament determinat; l'Institut d'Estudis Mediterranis, com es reclama i després en parlarem, a Cultura, etcètera. Això podia haver estat així. Però un dia i un moment determinat es fa una opció pensant que és la millor manera que es pot governar i que es pot exercir, doncs, la responsabilitat que ha atorgat el poble de Catalunya. I, per tant, com que és opcional, respecte màxim des del meu punt de vista cap a les altres possibilitats de ferho de l'altra manera, però, també, entenguin, doncs, que es defensa aquesta que s'ha triat, perquè em sembla que és la bona.

El Departament de Presidència, a més, sempre ha estat caracteritzat, en el seu to, en la crítica que es fa per part dels grups de l'oposició, doncs si és un departament que, segons els anys, si puja molt, si puja poc, sense tenir en compte, sovint, què és el que hi ha darrere o què és el que hi ha a dintre –no darrere, sinó a dintre– del Departament de Presidència.

Jo voldria fer una lectura rapidíssima, i m'estalviaré de fer-los tot el reguitzell de departaments en el rànquing, on toca o no toca, però sí que m'agradaria que s'adonessin –i algun diputat ja hi ha fet referència– que aquest any la variació ha estat del 0,5%, en el cas concret del Departament de Presidència. És a dir, si hi ha hagut una voluntat per part del Govern de contenció de la despesa, si hi ha hagut un departament que s'hi hagi tingut especial cura perquè els increments haguessin estat els menys possibles, doncs, els convido a poder –si volguessin– fer una llambregada al que ha estat l'increment o decrements, que també s'han produït en algun cas, concretament en el Departament d'Economia i Finances, què és el que ha passat en el Departament de Presidència, però ja els dic que ha estat a l'entorn..., a l'entorn, no, del 0,5%. Per tant, és molt poca cosa. Ja ho saben. *(Remor de veus.)*

Què hi ha en el Departament de Presidència? També ho saben, però no podem deixar de fer-ne un breu comentari perquè, és clar, dit així, dit com a departament, pot sonar que el seu import, els 116.000 milions de pessetes, doncs, és una xifra important i què és el que s'hi fa... Secretaria General se n'enduu una molt bona part, són 23.000, pràcticament, 24.000 milions; Secretaria General de la Joventut, ja en parlarem en el seu moment; a l'Esport, ja s'ha fet, no hi vull entrar-hi, i la Direcció General d'Informàtica i Telecomunicacions, doncs, 1.590, etcètera.

On està el paquet gros, que és en el que m'entretindré una mica més, perquè em sembla que val la pena comentar-ho, és a la Secretaria General, que s'apleguen en aquests 23.990 milions de pessetes, especialment, pel que fa al capítol quart, aquí sol, per al capítol 4 hi ha 17.000 milions. I què hi ha dintre del capítol quart? Doncs, és tot el que són transferències als instituts. Jo ja sé que vostès coneixen el pressupost suficientment com perquè aquestes dades no els faci falta que els les recordi, però sí que m'interessa que –ja que vostès no ho fan, perquè és el seu paper– jo avui aquí en aquest moment, i perquè, si més no, quan debatem l'any que ve i se'ns retreguin algunes de les manifestacions que fem, en el *Diari de Sessions* que he recollit, d'on són aquests diners i on van, i què és el que ha passat. Saben que és un tema que debatrem en el moment de parlar de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que en tinc força ganes, perquè crec que hi ha punts de vista prou comuns per part de tots els grups per tenir una posició conjunta en el comú de les coses, en una bona part general de les coses, i en canvi hi ha discrepàncies, en altres ja val la pena que les discutim.

En definitiva, doncs, pel que fa referència al Departament com a tal departament, pot semblar que és un departament macrodepartament, perquè aplega moltíssimes de les seves activitats. Ho repeteixo: doncs, molt bé, és una opció política que es va prendre en un moment determinat i nosaltres ens sembla que és bona i continuarem fent-ho així. En cap cas es pot dir que hi ha dificultat de control de la despesa del Departament de Presidència, com de cap dels altres, ni tampoc a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que ja en parlarem quan arribi el moment, perquè els elements, per les possibilitats que tenen vostès com a diputades i diputats de l'oposició, poden saber en cada moment què és el que passa, a través de preguntes, de l'examen del pressupost, del que vulguin.

Per tant, jo puc estar d'acord que vostès diguin: «no ens agrada la forma que vostès ho tenen plantejat i no ens agrada els diners que vostès hi dediquen». Doncs, molt bé, acceptada aquesta diferència d'opinió, però –ho repetim– nosaltres, des de la nostra perspectiva, doncs, és un bon funcionament, és una bona manera d'haver plantejat el Govern de la Generalitat la seva gestió a través de tenir un departament d'aquestes característiques.

El senyor Fuentes m'ha parlat molt del tema de les universitats. A mi em permetrà, senyor Fuentes, que, del tema d'universitats, no li'n parli per una raó molt senzilla: jo entenc que el seu discurs és aquest, que el dia de la Comissió, del Comissionat d'universitats, no se'n va parlar gens; vostè ha guardat el discurs per al Ple –cosa absolutament lícita i políticament el felicito–, però el porta al debat en un moment en què el Comissionat d'Universitats, com vostè sap perfectament, doncs, no entra, en tant que comissionats, en el debat de pressupostos, sinó com a òrgan en el seu pas a la Comissió i vostè, en canvi, ha fet la seva, jo diria, el nucli més important de la seva intervenció ha estat referit al món de les universitats. Bé, doncs, permeti'm que jo no li doni satisfacció quant a la resposta que vostè podia esperar, sencillament perquè és un debat que vostè ha propiciat, però dintre d'un àmbit, diríem, que en aquest moment no vull dir que no toqui, però sí que s'escapa o teníem un altre canal per haver-lo pogut debatre concretament, que era anar a la Comissió. Malgrat tot, l'objectiu de vostè està recollit, és el discurs que ha fet amb referència a la crítica al Comissionat d'Universitats, ja queda recollit i, per tant, vostè entendrà –com li dic– que després d'haver obtingut el seu objectiu, jo ara no cal que m'hi entretingui massa, perquè, en tot cas, el que podíem haver parlat –i ho vam fer, en part, petita, però vam fer-ho– va ser en el debat en Comissió.

Del tema de l'Institut Català de la Dona: a Presidència, realment, hi ha uns quants d'aquests instituts o empreses, com és l'Institut Català de la Dona o l'Institut d'Estudis Mediterranis o després, quan parlem de la televisió, la Corporació Catalana, que sí que són una miqueta estrella, que ja és típic que any rere any, doncs, en el debat de pressupostos surti, alguns jo penso que per contraposició de model polític i ideològic, alguns d'aquests casos; altres per una certa tradició, i alguns altres, concretament, perquè sembla que la ubicació que s'hi vol dedicar, on està, doncs, no és la que vostès o un altre grup estimarien que és el més adequat, però no he sabut veure en alguns casos, doncs, un debat intens de per què, doncs, les coses estan en un lloc o estan en un altre.

M'ha fet referència la senyora Mayol, i també totes les diputades que han intervingut en relació amb l'Institut Català de la Dona, de dir: «Home, vostè, senyor Codina, quan surt aquí cada any ens explica que hi ha més diners dels que surten a l'Institut.» I és veritat, i hi va haver un any, em sembla que va ser l'any passat, que la senyora Mayol em va dir: «Escolti, concreti'm en quines partides», i no vaig poder-ho fer en aquell moment, però ho vaig fer al cap d'uns dies. Jo avui li explicaré on estan aquests altres diners; les partides concretes tampoc les tinc, però les hi faré arribar, però sí els departaments concrets i les quantitats concretes que hi ha destinades a cadascuna de les accions del Pla interdepartamental.

Mirin –no cal que en prengui nota, si li sembla, perquè després li'n puc lliurar una còpia–, pel que fa referència a l'any 95, d'esports, hi han aplicats 144.815.000 pessetes; d'Agricultura, 11; Treball, és molt important, i li podré desglossar, aquest li podré desglossar molt: 1.000 milions de pessetes més a treball; Sanitat, 423; Benestar Social, 90; aquí inclouríem el tema de les cases d'acolliment de les dones maltractades, que coneix perfectament que vam arribar a un compromís el Govern..., no el Govern, en aquest cas, el Grup de la majoria juntament amb el Grup Socialista, però amb un interès especial també per part d'Iniciativa que a la casa d'acollida de Santa Coloma se li donés una sortida definitiva al seu funcionament; en aquest paquet dels 90 milions entraria també tota la política que Benestar Social fa a l'entorn de l'Institut..., no de l'Institut, sinó d'accions per a la dona; 2.400 a Justícia, i 2.625 a Cultura. Total: 1.700 milions de pessetes.

Jo crec, de debò, que no és tant un debat de dir: «Hi ha prou o no hi ha prou diners» –que segur que hi és aquest

també, que segur que també hi és–, sinó que tenim conceptes diferents pel que ha de fer l'Institut Català de la Dona. Per nosaltres, un institut –en aquest cas, l'Institut Català de la Dona– és això, és un institut, és un institut vol dir que és un organisme, des de la nostra perspectiva, que sobretot ha de pensar, elaborar –pensar documents, vull dir, eh?–, elaborar projectes..., té una orientació de suport molt més que no pas d'ajut, que podria ser pel capítol 4, reclamació que ha fet especialment la diputada Dolors Montserrat –però també ho han fet vostès, el diputat Bargalló també hi ha fet referència–, de dir: «Home, destineu molt pocs diners a la societat civil, a les organitzacions no governamentals, per fer política de la dona.» Mirin, precisament per ser un institut, tot el que és l'ajut pel capítol 4 l'hauríem pogut fer, es podria fer tranquil·lament, doncs, per transferències d'altres seccions del mateix Departament de Presidència. Quina és la voluntat de l'Institut? De seguir o de plegar? Algun dels anteriors intervinents ho ha dit –el senyor Bargalló. Hauria de ser l'objectiu, al final, de fer desaparèixer l'Institut, o que desaparegués perquè resultés que la societat ja tingués prou elements i prou estructura perquè no calgués la utilització o l'existència de l'Institut Català de la Dona.

Doncs, miri, si des del punt de vista polític els pot servir d'alguna cosa, els dic, en nom del meu Grup, que també estem en aquesta línia, és a dir, volem que un dia l'Institut Català de la Dona no hagi d'existir, com volem que un dia no calgui haver de lluitar per la igualtat de la dona i de l'home. Això és al que volem arribar. Els mecanismes per fer-ho i per arribar-hi poden ser comuns o poden ser diversos, podem tenir opcions i plantejaments diferents, però l'objectiu final és aquest: tant de bo que un dia no necessitem l'Institut ni res, perquè vostès, les senyores diputades, les dones, puguin tenir reconeguts els seus drets i les seves obligacions i puguin no haver de pensar en comissions interdepartamentals a favor de la dona, perquè això hagi desaparegut.

En la meva condició de senador, pertanyo a la Comissió de la Dona que hi ha en el Senat, Senat-Congrés, i he pogut assistir a la compareixença de pràcticament tots els governs autonòmics que han anat a presentar les seves actuacions, i hi va haver un moment que em vaig sentir molt preocupat, perquè vaig veure que hi havia instituts catalans de *la Mujer* de diverses comunitats autònomes que destinaven molts més diners que no pas els que hi destina el Govern de la Generalitat, i el primer impromptu era aquell de dir que tothom reconeixia que feies una bona feina, o que es feia una bona feina. He de dir que, en general, en aquestes comissions hi ha un reconeixement, en general, per tot el que és la feina feta jo diria que més enllà de la mateixa Generalitat, sinó el conjunt de les coses que passen a Catalunya. Hi ha un reconeixement, i quan hi ha compareixences, doncs, en el cas de la dona, o hi han sigut, per exemple, a la Comissió que estudia l'ètica en el món de la televisió, doncs, notes que hi ha un cert apreci per veure què és el que passa i què és el que es fa a Catalunya. I llavors hi ha coses positives i coses negatives, però en general el balanç és bo.

Quan va arribar el moment dels diners –i va ser una pregunta meva, precisament, de voler saber en cada cas què és el que passava–, vaig pensar: «Quedem coixos en relació amb el que disposen altres comunitats autònomes.» Quedem coixos, per què? Perquè el que es destina des de l'Institut, evidentment, són els 400 milions de pessetes i escaig, si no coneixem, doncs, tot aquest altre suport que se li dóna des d'altres departaments. I aquí és on vaig voler arribar: a conèixer si en els altres instituts, els altres organismes de la dona de les altres comunitats autònomes, hi ha aquest suport al darrere o si s'acaba tota l'acció política dintre dels instituts corresponents. I era així. Vaig veure al final que, en general, podíem situar la despesa que la Generalitat té a l'entorn del programa de la igualtat de la dona en..., estem no només a la meitat, sinó pel damunt de la mitjana en el conjunt, en el seu conjunt.

Per tant, definició política: si un dia puc aspirar que desaparegui l'Institut Català de la Dona, si volem igual com vostès que algun dia arribem a aquesta igualtat, encara que els camins que hàgim emprat uns i altres siguin diferents. El resultat el veurem no ara, que fa uns anys que estem amb aquesta política, sinó que jo suposo que dintre d'uns quants anys. No es pot dir, jo crec que no s'ha de dir..., vaja!, es pot dir tot gairebé, i segur que des de la llibertat que dóna aquesta mateixa cambra es pot fer i s'ha de fer, però dir que l'Institut Català de la Dona és un organisme on es reparteixen les prebendes... –ha vingut a dir això, la diputada Dolors Montserrat, que ara em sap greu que no hi sigui perquè m'hauria agradat més dir-li-ho directament–, això que és «un joc de dones de Convergència», fins i tot ha dit..., no ha dit «de dones de Convergència i Unió», sinó «una joguina de les dones de Convergència». No, jo crec..., vaja, no ho crec, estic convençut perquè el conec, és un tema que conec, que mai hi ha hagut una voluntat partidista en la feina que s'està fent des de l'Institut. Hi ha gent molt sensibilitzada que hi està col·laborant i que no tenen res a veure ni amb Convergència ni amb Unió; segurament, doncs, des de posicions absolutament independents, estan prestant la seva col·laboració a l'Institut Català de la Dona, perquè estic segur que l'objectiu de les dones i dels homes d'aquest país, com els deia abans, va molt més enllà del que pugui ser en un moment determinat una opció política concreta o una acció determinada; més enllà de tot això va la voluntat de tothom de poder aconseguir aquest objectiu que un dia l'Institut i el que representa l'Institut pugui desaparèixer en benefici que no hàgim de preocupar-nos per la igualtat dels drets de la dona, perquè estiguin absolutament no reconeguts, sinó absolutament assumits.

Pel que fa a l'Institut d'Estudis Mediterranis, que és un altre d'aquests..., bé, un institut que cada any surt, que si especialment algun diputat amb més ganes que altres, el diputat Carod-Rovira, doncs, hi té una especial vocació en la presentació d'esmenes a la totalitat pel que fa a l'Institut d'Estudis Mediterranis, voldria..., jo no sé si això, sobretot quan li esmenti el primer dels personatges de l'Estat que reconeix la feina ben feta de l'Institut, li pot..., no només sen-

tir-se identificat, sinó fer-li excessiva il·lusió, però en tot cas el rei és un gran entusiasta de l'Institut d'Estudis Mediterranis. El rei, el rei. El rei n'és un gran entusiasta... Ho dic així, si m'ho permet, amb un to un pèl distès per l'hora que és i els que som.

L'Institut d'Estudis Mediterranis té un reconeixement no a nivell de l'Estat només, sinó absolutament internacional. No en va, a part de la brometa –que no és brometa, que és veritat– del reconeixement reial a l'Institut, hi ha institucions importantíssimes que a això li estan donant un suport total. La UNESCO. Com li dóna suport la UNESCO? No amb manifestacions, sinó encarregant treballs. La UNESCO ha estat encarregant treballs a l'Institut d'Estudis Mediterranis.

Jo, durant aquests anys passats, he anat explicant que l'Institut d'Estudis Mediterranis era el gran desconegut. El senyor Ferran avui no, però m'ho va retreure l'any passat; jo continuo pensant que és veritat: és a dir, anem avançant; i hi ha hagut reconeixements: per exemple, el Grup Socialista avui ha retirat l'esmena presentada –després d'haver-ne fet la defensa–, ha retirat l'esmena presentada de retorn de l'Institut d'Estudis Mediterranis. També el senyor Carod-Rovira ha dit: «Home, com a mínim s'ha de reconèixer que hi ha hagut una obra important, un llibre important, aquest any, que és *Els marroquins a Catalunya*, i és una altra cosa ben feta...» No, hi ha més coses. És a dir –i ho saben–, precisament, la informació que ens arriba de l'Institut no només pel que fa al darrer llibre de *Els marroquins a Catalunya*, sinó amb les exposicions, conferències... És una eina, és una eina molt important, no de difusió, jo diria que no és una eina de difusió: al revés, és una eina d'estudi important de què el Govern s'ha dotat.

I vostès em poden dir –i m'ho han dit–: «Home, això ho hauria pogut fer el Departament de Cultura.» I tenen raó: ho hauria pogut fer el Departament de Cultura. Jo penso que l'agilitat que es pot tenir des d'una institució molt més àgil que no, de vegades, mantenir-se dintre de la rigidesa administrativa que suposa estar a la Secretaria General d'un departament, doncs, ho agraeix. Escoltin, ni l'import que s'està emprant per al seu funcionament, que no és excessiu –i ho saben–, 200 milions de pessetes i escaig, ni, al costat d'això, la feina que s'està fent, pot ser discutible. Algú de vostès ha dit: «Home, hi ha un desequilibri entre el que es paga de personal, de lloguer» –s'ha dit– «de personal, de lloguer, i el producte que en surt.» Jo diria que el producte que en surt..., «jo diria» no: jo dic –i vostès ho reconeixen, n'estic absolutament convençut– que la feina que surt, surt ben feta, és una feina important d'investigació, necessària per al futur esdevenidor, per al futur immediat, gairebé, del que ha de ser tot l'arc mediterrani, tot el que seran els moviments migratoris entre –sobretot i especialment– els països del nord d'Àfrica cap a la península i, d'una forma concreta, doncs, cap a Catalunya; tot el que suposa d'estudis o de prospecció, el treball de prospecció que vostès coneixen, que es va titular *Catalunya al 2010*. És a dir, la feina, jo crec que està bé.

Que hi ha un cert desequilibri? Doncs, miri, potser té raó. I li explicaré la raó, li vull explicar per què: l'Institut d'Estudis Mediterranis, quan avui..., jo no diré que el defensin, però avui he vist una certa inflexió, en general –parlo d'Esquerra Republicana, en aquest cas, del Grup Socialista o d'algun altre grup que ha intervingut–, més a favor o menys en contra de la voluntat de mantenir l'Institut d'Estudis Mediterranis, home, hi ha aquest desequilibri entre el producte final que surt i el que hi ha de despesa fixa. Però, mirin, l'Institut, quan fa cinc anys enrere no tenia el vist-i-plau que està tenint per part de la societat en general i sobretot de la gent que treballa en aquests temes, es va dotar d'unes infraestructures, concretament en el despatx –un xic luxós, ho reconec–, on va trobar en aquell moment la seva ubicació, que van fer un contracte, precisament, a cinc anys; i en aquests cinc anys és inamovible. Conec la voluntat de l'Institut. Vostès també, perquè ha estat públicament..., és una dada coneguda que l'Ajuntament de Barcelona, concretament, en el Convent dels Àngels, s'està en negociació amb l'Institut d'Estudis Mediterranis, perquè l'any que ve, que acaba aquest procés, s'hi pugui establir. Per cert, això estaria en la línia, si volen, de col·laboració, i amb aquest canvi de dinàmica que s'ha produït en l'actitud del Grup Socialista respecte a l'Institut, i a més perquè hi ha hagut reconeixements explícits de líders del seu partit polític, doncs, que l'han fet explícitament, aquest reconeixement de l'Institut, no? Per tant, això s'acaba: assistirem l'any que ve a un canvi de tendència pel que fa a la relació d'inversió en la despesa fixa al costat d'un reafirmament de la seva situació, des del punt de vista d'espai físic.

Jo espero que l'any que ve, quan tornem a parlar de l'Institut d'Estudis Mediterranis –que segur que hi tornarà a haver esmenes a la totalitat per part d'alguns grups– vagi avançant aquesta idea que cada vegada s'ha anat notant més aquest any, que les coses no estan tan malament i que, en definitiva, l'Institut, les crítiques que rebia fa uns quants anys, segurament per desconeixement, no ja dels mateixos diputats, sinó de la manca d'experiència de què és el que faran, què és el que passarà a hores d'ara, que sí que es nota, es coneix i se sap quin és el producte que treu, aquest reconeixement farà que cada vegada menys hi hagi esmenes a la totalitat pel que fa a l'Institut.

I per acabar aquest paquet, voldria fer una última referència una mica al que ha estat el tema..., jo no diré el tema estrella, però un dels temes importants en el debat de pressupostos d'aquest any, i que està dintre de Presidència –que per això ho faig–, que és en relació amb el 0,7%, també només amb un sentiment d'aclarir-ho una mica més; s'ha dit: «no s'ha arribat al 0,7%», si és el 0,5% dels ingressos propis, si és el 0,6%...

Nosaltres hem fet els números –el meu company Ferran Pont els ha fet explícitament– i comptant els ingressos propis, directes i indirectes, sense comptar taxes, perquè pensem que la taxa vol dir un servei i, per tant, té un component que seria diferent –no tracto de justificar per què no s'ha arribat al 0,7, explico un matís que al costat del que s'ha

anat explicant aquests dies em sembla que val la pena fer-ho–, exactament, comptant el que són els ingressos directes i indirectes, els propis de la Generalitat sense tenir en compte les taxes, s'ha arribat al 0,68 no sé què, és a dir hem arribat bastant a prop del que es volia.

Segurament que no és tot el que hauríem volgut, segurament que no és el que del tot esperava la gent que va fer les convocatòries del 0,7, però segur també que aquesta bona voluntat i el desig de tots els grups parlamentaris en signar l'esmena a la totalitat el dia que vam fer-ho, perdó, l'esmena transaccional el dia que vam fer-ho hem fet una passa endavant i segur que l'any que ve podrem no haver de discutir tant com hem fet aquest any sobre el tema del 0,7.

He volgut fer aquest matís concret del 0,7 perquè encara cueja i encara hi havia algunes de les interpretacions que no quedaven, des del meu punt de vista, prou clares.

Després d'aquest bloc que dono per defensat i per rebutjades les esmenes que han presentat els grups de l'oposició, veurem, per part nostra, Joventut, i finalment, en l'últim torn, faríem la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, gràcies, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Codina. Esmena 381, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo defensaria les 381, 386, 391, 394 i 396.

L'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari d'Iniciativa al pressupost de la Secretaria General i de l'Institut Català de Serveis a la Joventut és, òbviament –però vull remarcar-ho–, una esmena a la totalitat a la política de joventut que fa el Govern de la Generalitat. En primer lloc, i de manera molt destacada aquest any per la retallada de 800 milions de pessetes que ha sofert la partida destinada al suport als joves en l'adquisició d'habitatge. Quan fèiem el debat a l'esmena a la totalitat del Pressupost, una argumentació que vam utilitzar molt era que aquests Pressupostos eren socialment injustos; el primer exemple que vàrem posar, que el nostre portaveu en aquell moment va citar va ser el decrement de la partida d'habitatges per a joves.

El senyor Alavedra s'enorgullia que havien reduït de 1.600 milions de pessetes les despeses del Departament de Presidència, és clar, quan aquesta retallada, més de la meitat d'aquesta retallada es fa amb diners que havien d'anar per a adquisició d'habitatges per a joves ens sembla que no és una cosa com per enorgullir-se'n, diguem-ne. I, en qualsevol cas, veiem on situa el Govern les seves prioritats. La resposta que és un crèdit inviable no ens serveix, perquè òbviament –i vostès ho saben perfectament– això indica una voluntat política. Jo en aquest sentit vull fer esment a un tema que té a veure amb l'habitatge que ara comento, i és que en el debat en comissió aquesta diputada va defensar unes esmenes del nostre Grup que feien referència a la necessitat de posar una partida per a l'adquisició..., no per a l'adquisició d'habitatges sinó per l'ajut a l'habitatge de lloguer. En aquell moment el senyor Campuzano em va contestar que aquesta era una mesura interessant, altres vegades havíem mantingut debat en aquesta cambra sobre aquesta qüestió, però que estava molt en estudi, que s'havia de veure, que no era fàcil... És clar, jo davant d'això... Jo tinc la impressió que em va contestar això, senyor Campuzano. Quan jo he mirat, ahir, en algun diari que surt que la Generalitat donarà ajuda econòmica als joves per llogar habitatge, és clar, m'ha vingut al cap una de les converses que a vegades tenim a la Junta de Portaveus; el senyor Carod-Rovira és una de les persones que més ho diu –i jo m'apunto a les seves paraules–, que ens assabentem de les coses abans pel que diuen els mitjans de comunicació que al mateix Parlament. És clar, jo, la primera reacció va ser com d'indignació, de dir: «Escolta'm, jo volia saber això i això ho hauríem pogut debatre a la Comissió»; en qualsevol cas, fins i tot hauria pogut retirar les meves esmenes si veritablement el Govern de la Generalitat contemplava una partida d'ajuda econòmica als joves per a lloguer d'habitatge.

Aquesta partida, segons aquí es contempla, serà al Departament de Política Territorial, per tant no he pogut analitzar-ho dintre el Departament de Joventut... Em sembla bé, ja em sembla bé que estigui a Política Territorial, però el que voldríem és, primer, haver conegut abans aquesta iniciativa i, en segon lloc, que ens expliqui com es gestionarà aquesta iniciativa. En qualsevol cas, la valorem positivament; el que no ens sembla bé és el procediment.

La segona raó és que vostès destinen aquest any globalment, Secretaria General de Joventut i Institut Català de Serveis a la Joventut, deixant de banda la partida d'habitatge, 303 milions menys que l'any 94. És clar, vostès destinen, per tant, un 16% menys dels diners que l'any passat destinaven a política juvenil, és a dir, de cada cent pessetes que hi destinaven l'any 94 en destinen 85 l'any 95, deixant de banda també els diners que han anat a parar a l'empresa Turisme Juvenil, que ja ho hem descomptat. Per tant, no estem d'acord en aquest decrement de les partides destinades a joventut i tampoc estem d'acord en l'obscurantisme o la despesa sumptuària –ho he de jutjar d'una manera o altra perquè no tinc elements per poder analitzar-ho a fons– de la partida que vostès destinen a la Secretaria General de Joventut de 249 milions de pessetes per a despeses diverses, de les quals hi ha dues partides –els les citaré–, «Altres despeses diverses», 60 milions de pessetes, i «Participació en activitats de caràcter divers relacionades amb l'actuació del Departament», 53 milions, que sumades en fan 113, que és impossible saber a què es destinen, és absolutament..., amb aquests epígrafs no podem saber de cap manera a què es destinen aquests diners: 113 milions de pessetes –no estic parlant de qualsevol cosa– a la Secretaria General de Joventut. M'agradaria que ens ho expliquessin, perquè, és clar, o bé és obscurantisme..., el que està clar és que és obscurantisme, no sé si és despesa sumptuària perquè no ho podem analitzar amb aquestes dades.

Penso que ja podria acabar aquí la meva esmena a la totalitat i ja estaria justificada, però hi vull afegir tres raons més. En primer lloc, és imprescindible –hi hem insistit any rere

any i hi torno a insistir– que vostès facin un pressupost per programes; hem de poder saber, volem saber què costa aquest any aplicar el Pla interdepartamental de joventut, volem saber què costa; això no ho sabem·nosaltres, no ho saben les entitats juvenils, no ho sap el poble de Catalunya i tothom té dret a saber-ho: quants diners destinen vostès aquest any a l'aplicació del Pla interdepartamental de joventut? En què i en quin lloc?

L'altra raó que volia afegir –la quarta–: destinen menys diners que l'any passat al moviment juvenil, a l'associacionisme juvenil; hi destinen els mateixos diners però hi inclouen una partida que abans estava a part, que són els 18 milions menys de l'any passat al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. És clar, aquesta és una decisió que nosaltres **no** compartim –després entraré més en el Consell Nacional–, però en qualsevol cas el que és evident és que no podem compartir que hi hagi una retallada de 18 milions de pessetes, com a mínim, pel que fa al suport de l'associacionisme juvenil.

Tampoc estem d'acord en una línia que s'insinua a través d'aquesta opció, que és promoure fonamentalment les entitats grans i el finançament de les grans associacions. Vostès diuen, em sembla, que les entitats petites han de ser finançades pels consells comarcals; la pregunta seria: amb quins diners? I, per altra banda, la realitat associativa és diversa i plural a Catalunya, és veritat que a vegades és molt segregada, però aquesta és la que hi ha; una cosa és que es fomenti la Federació, l'Agrupació i l'altra cosa és que es tiri pel broc gros i es decideixi fonamentalment finançar només les entitats grans i, per tant, que les petites no tinguin suport.

En qualsevol cas, els voldria fer una petita referència al greuge comparatiu que significa que els convenis que signen les entitats amb les comunitats autònomes de València, Madrid i Andalusia –per dir-ne unes quantes– són més alts, en general, que els que se signen aquí; els diners que destinen aquestes comunitats autònomes a donar suport al moviment associatiu són molt més altes –estic parlant de València, Madrid i Andalusia, que tenen una altra majoria política, òbviament. En qualsevol cas, aquí ens omplim la boca del moviment associatiu, penso que aquestes dades no reafirmen la voluntat de donar-hi tot el suport que es requeriria.

I, per últim, vostès continuen amb la seva política d'oposició i de menyspreu al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, jo crec que no respectant un procés de debat intern que està havent-hi interessant, un procés, a més a més, que està portant en aquests moments a un consens entre les principals entitats del país que es farà evident cap al mes de febrer, un consens a l'entorn de com continuar gestionant aquest Consell Nacional. Respectin aquest procés!, respectin aquest procés!, no situïn cada any contra les cordes el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya amb un únic objectiu, i és convertir-lo en un instrument de la seva política. Jo tinc la impressió que vostès no pararan fins aconseguir això; òbviament, en aquest terreny no ens hi trobaran, nosaltres continuarem treballant per un Consell Nacional que evolucioni paral·lelament a les necessitats de les associacions juvenils, per tant que evolucioni, però mai que tingui com a finalitat estar al servei de la política que es fa des de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Esmena número 384, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Elena.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Defensaria les esmenes 384 i 388; una fa referència a l'Institut Català de Serveis a la Joventut i l'altra a...

El Sr. PRESIDENT: A turisme.

El Sr. ELENA: ...a turisme, exacte. Bé, jo no defensaré, perquè ja ho vam fer en comissió, la nostra valoració sobre la política general de joventut del Govern de la Generalitat, ja ho vam fer en la Comissió. Nosaltres vàrem presentar un conjunt d'esmenes que des del nostre punt de vista suposaven i suposarien un canvi radical, un canvi absolut d'orientació de la política de joventut del Govern de la Generalitat que, des del nostre punt de vista –com no podia ser d'una altra manera–, no és encertada, i no podia ser d'una altra manera perquè fa molts anys que ho anem dient i no han canviat cap dels eixos fonamentals de la seva acció.

Sí que voldria recordar quatre o cinc aspectes de la nostra crítica a la política de joventut del Govern de la Generalitat, fonamentalment en dos aspectes: un, amb la voluntat, per part nostra, que hi hagi un canvi d'orientació política en aquests aspectes que citaré i, per altra banda, que hi hagi un canvi d'estil, de forma de fer, de forma de funcionar per part dels actuals responsables de la Secretaria General de Joventut del Govern de la Generalitat.

Començaré pel tema de l'orientació política, del canvi d'orientació política. En aquests darrers pressupostos –i ja ho ha dit la senyora Imma Mayol i, per tant, no m'hi estendré– hi ha hagut una davallada substancial, molt important dels ajuts per a adquisició d'habitatges per a joves. S'ha explicat –i el senyor Escudé ho va explicar, crec, en la Comissió i també el senyor Campuzano–, s'ha explicat a tort i a dret, però sens dubte des del nostre punt de vista no té cap explicació; si l'any passat es van cobrir les expectatives pressupostant 1.700 milions de pessetes no entenem per què aquest any que no hi ha cap dada objectiva, cap situació que pugui fer pensar que hi haurà menys sol·licituds, s'ha hagut de disminuir com s'ha disminuït el suport als joves per a la seva adquisició d'habitatges.

En segon lloc, en la seva relació amb els ajuntaments, no hi ha hagut un increment de suport als ajuntaments de Catalunya, hi ha hagut un augment al suport als consells comarcals, però fruit d'una descentralització, una desconcentració de competències per part de la Secretaria General cap als consells comarcals, per tant tampoc significa un increment al suport al món local en general.

En tercer lloc, en relació amb l'associacionisme –i també s'ha dit i, per tant, no m'hi estendré– hi ha una davallada en el suport al moviment associatiu per la incorporació que abans rebia el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya en el pressupost global dels diners que reben les entitats ju-

venils i, per tant, això necessàriament implicarà una reducció dels diners que podran rebre les entitats juvenils per fer els seus treballs i les seves tasques.

Però, fonamentalment, perquè les orientacions polítiques cadascú les pot defensar i són legítimes, i un partit polític pot defensar que és una prioritat l'adquisició d'habitatges per a joves i un altre pot pensar que no és una prioritat, i és tan legítima una cosa com una altra, fonamentalment el que nosaltres reclamem és un canvi d'estil, és un canvi de funcionament, de manera de fer política i de manera d'administrar. I ho centraré també, bàsicament, en els mateixos eixos que he explicat, el necessari canvi d'orientació política.

En primer lloc, en el terreny de l'habitatge, s'ha reduït, com he dit, la quantitat de diners que rebran els joves, s'ha explicat que hi hauria un inici d'estudi per veure com aniria subvencionar o ajudar per part del Govern de la Generalitat els joves per establir lloguers i ens trobem als mitjans de comunicació –de forma un xic espectacular i sense massa concrecions– un programa ja elaborat, ja fet, ja definit, sense participació de ningú més que el Govern de la Generalitat, d'un programa d'ajut per a joves per a l'adquisició d'habitatges, com sempre sense consultar-ho amb ningú, ni amb l'oposició, ni amb els municipis, ni tan sols amb el moviment associatiu, sense consultar-ho absolutament amb ningú.

En segon lloc, en la seva relació amb el municipalisme, amb els ajuntaments de Catalunya. Els posaré dos exemples: ara fa poc els ajuntaments de Catalunya s'han assabentat pels diaris, pel *Diari Oficial de la Generalitat*, d'un tema que estaven parlant amb el secretari general de Joventut de la Generalitat, que estaven discutint i que estaven negociant, i que en la seva última conversa el secretari general de Joventut va dir-los que ja ho veurien, que ja en parlarien, que de moment tancaven el tema, i feia referència als punts d'informació juvenil. De cop, la següent notícia que van tenir va ser trobar-se al *Diari Oficial de la Generalitat* una resolució concreta ja de la Secretaria General de Joventut en relació amb el tema que s'estava negociant.

Però la perla potser més interessant de l'estil del Govern de la Generalitat en el terreny de la joventut ha estat la convocatòria d'un congrés de joves per al mes de març, el mes de març se celebrarà a Catalunya un congrés de joves organitzat per la Secretaria General de Joventut. En aquest congrés, en principi, hi ha un comitè organitzador, un comitè de programa, un comitè de no se sap ben bé què, que seran els que dirigiran com anirà aquest congrés. Entre els ponents, entre els que hi participen hi ha un regidor de l'oposició a l'Ajuntament de Barcelona i el regidor de Joventut de l'Ajuntament de Barcelona se n'assabenta com les altres sis-centes persones que han rebut la convocatòria, sis-centes persones que han rebut la convocatòria, per carta i a sobre amb la descaradura de plantejar aquella persona no com a regidor de l'Ajuntament de Barcelona, sinó com a advocat i expert en temes de joventut. És clar, això, vulguis que no, fa que es faci molt difícil per als ajuntaments, per a la Federació de Municipis i per als grups de l'oposició participar en un congrés que, d'entrada, ja va tan dirigit, ja va tan calculat, ja va tan programat, i sense la col·laboració de gairebé ningú. De tota manera, hi participarem; de tota manera, hi serem, i tinc la convicció també que els ajuntaments de Catalunya hi participaran, perquè hi ha aquesta voluntat, i esperem que gràcies a aquesta actitud també hi hagi un canvi d'estil per part del Govern de la Generalitat. I no voldria acabar aquest repàs del que ha estat des del nostre punt de vista la política de joventut i que ja vàrem criticar, com he dit, en la Comissió, sense parlar del moviment associatiu i de les relacions amb el Consell Nacional de la Joventut, que no m'hi estendré, i només diré, sincerament, que espero que canviï. I la nostra voluntat és d'ajudar i de col·laborar amb vostès, amb el Grup de la majoria, amb les forces que donen suport al Grup de la majoria i amb el secretari general de Joventut, a intentar canviar aquesta actitud, intentar canviar la situació en què es troba el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. No voldria, fent asseveracions, perjudicar aquest clima que s'està intentant crear, d'un canvi en l'actitud i en la situació del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Per últim, només dir, en relació amb tot això, que mentre està baixant el pressupost de Joventut, mentre estan baixant els ajuts als ajuntaments i mentre estan baixant els ajuts als municipis, la Secretaria General de Joventut ha adquirit una seu, que no hem aconseguit encara saber quant val, no hem aconseguit encara saber si és de lloguer, si és de propietat, ni el cost que ha tingut, i que és més semblant a un Bulevard Rosa que no pas a una seu d'un organisme de joventut d'un govern, que, en principi, sigui normal i que faci les coses amb sensatesa.

En relació amb l'Institut Català de Serveis a la Joventut, seré molt ràpid. La nostra oposició es basa, fonamentalment, en l'orientació que té aquest Institut. Nosaltres som contraris..., és a dir, l'Institut Català de Serveis a la Joventut gestiona moltes instal·lacions juvenils, gestiona albergs, casals, llars, etcètera, arreu de Catalunya. Nosaltres som contraris que ho faci directament la Generalitat, que sigui el Govern de la Generalitat el que directament gestioni la gestió i el funcionament d'aquests centres, d'aquestes instal·lacions que té en aquests moments el país. L'altre dia, el senyor Escudé, quan ho vaig defensar, amb un to excessivament paternalista, des del meu punt de vista, va dir que això ho feien per fer un favor a les entitats juvenils, perquè els cauria un mort massa gran, que no el podrien assumir. Miri, les entitats juvenils ni busquen pare ni busquen mare, i són suficientment adultes per saber el que han de fer i per poder treballar seriosament en favor dels joves, i ho estan fent en molts llocs. Per exemple, a l'Ajuntament de Barcelona, els casals de joves, els gestionen des de fa dotze anys, o catorze anys, les entitats juvenils; el funcionament és correcte, va bé, no hi ha hagut cap problema, perquè, malgrat que siguin entitats juvenils o infantils, no vol dir que siguin inconscients o infants, i saben treballar seriosament i amb responsabilitat. I sobretot ho defensem perquè creiem que funcionaria millor, aniria millor, seria més eficaç, seria més

barat, i, a més a més –i del nostre punt de vista aquí està la clau–, establiria una relació entre la Generalitat i les entitats diferent a l'actual. No només hi hauria una subvenció, com està havent-hi ara, del Govern a les entitats, sinó que hi hauria també una responsabilitat, un compromís per part de les entitats que les faria molt més riques i molt més responsables, des del nostre punt de vista. Per tant, advoquem clarament per aquesta direcció, que es canviï aquesta posició que no hem aconseguit canviar mai, del Govern de la Generalitat, de voler controlar absolutament tot el que es fa en les instal·lacions juvenils del país, fent reglaments que es fan incomplibles, sinó que obri, que faci que les entitats les gestionin, que les entitats són madures i saben el que es fan i el que han de fer.

I amb això acabaria la primera esmena, i en la segona seré molt més breu. Per dir, senzillament, que es va crear una societat anònima que gestionaria els temes de turisme juvenil en el nostre país. I nosaltres advoquem perquè no existeixi; ja ho vàrem dir al seu dia, en una interpel·lació de l'il·lustre diputat senyor Xavier Soto, en la qual es demanava que es creés un consorci, que no es creés una societat anònima. I ho demanem perquè no hi està d'acord, ni s'ha consultat, el moviment associatiu, perquè no deixa marge de participació absolutament a ningú; perquè s'ha fet, com he dit, sense consultar; perquè fins i tot el sector del turisme del país, privat, hi està en contra; perquè la Generalitat ha hagut d'anar als tribunals per aquest muntatge; perquè no hi ha hagut ni hi ha voluntat que hi participi absolutament ningú, perquè es fuig del control del Parlament i fins i tot de l'Administració; perquè s'ha fet amb nocturnitat, i perquè no hi ha hagut cap voluntat de col·laboració per part de ningú. És per tot això que demanem la seva desaparició, perquè no entenem per què existeix, a no ser que ens diguin que existirà algun mecenes que posarà diners en això de fora de l'Administració, i que ens ho resoldrà. Si no és així –que no és així–, els diners surten del mateix lloc; els diners surten del mateix lloc, i surten de l'Administració, evidentment. És l'Administració la que posa tots els diners; per tant, l'únic que s'aconsegueix amb això és fugir del control, fins i tot, de l'Administració i, per descomptat, del Parlament, i del moviment associatiu al qual va adreçat. Perquè no hi està d'acord ningú, perquè només hi està d'acord qui l'ha muntat, que és la Secretaria General de Joventut, nosaltres demanem la seva desaparició. I ens fa la sensació que cada vegada es munten més «xiringuitos», es munten més «barcos», es munten més operacions, es munten més instruments, més locals, més secretaries generals, més delegats territorials, més instituts, i ara fins i tot una societat anònima; cada vegada hi ha més instruments per fer menys coses, es fan menys coses, i del nostre punt de vista tot això s'ha de racionalitzar. I ens agradaria que el senyor Campuzano ens expliqués, ara, quan intervingui, per què serveix, ara, actualment, l'Institut Català de Serveis a la Joventut, perquè si els temes de turisme se li treuen, si només gestiona les instal·lacions juvenils, quin sentit té que hi hagi tota una burocràcia, que hi hagi tots uns personatges que estan a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, per no tenir cap altra més competència que, suposo, la de reunir un patronat, que, per cert, cada vegada és menys participatiu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Campuzano té la paraula.

El Sr. CAMPUZANO: Gràcies, senyor president. Intentarem contestar el conjunt d'esmenes que al llarg d'aquest migdia i primeres hores de la tarda els diversos grups han anat presentant. Les esmenes de la senyora Mayol, del senyor Joan Ignasi Elena, i del senyor Benach, i el senyor Pujol crec que també. Intentarem fer-ho d'una certa manera coherent, agraint bàsicament els tons que han tingut aquestes intervencions, però evidentment discrepant molt profundament de moltíssimes de les afirmacions que s'han fet des d'aquesta tribuna, i tenim molt la sensació –potser justificada per l'hora i per l'estona que portem aquí dintre tancats– que molts dels temes els hem tractat de manera molt superficial, o en tot cas que els diversos portaveus que han intervingut no han volgut, allò, informar-se'n potser, prèviament, d'algunes de les coses que s'han anat afirmant, no? Crec que això d'aquí..., vaja, i si m'ho permeten els senyors portaveus, intentaré anar responent-los d'una manera més o menys ordenada aquest conjunt d'afirmacions que, al nostre entendre, no són precisament exactes.

En primer lloc, jo crec que el pressupost del conjunt d'instruments del Govern de la Generalitat que afecten el món jove en els pressupostos del 95 fa un important esforç d'austeritat, i ho fa especialment en allò que podríem definir com les despeses corrents, les despeses aquelles que vostès de vegades critiquen, en el sentit que o bé són despeses sumptuàries, o bé que són despeses que no permeten, d'alguna manera, incidir de veritat en els problemes que tenen els col·lectius als quals s'adrecen aquestes polítiques. En concret, les despeses corrents de la Secretaria General disminueixen d'un 12% i la despesa corrent de Secretaria General de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, del 8,60. Això lliga amb dues idees més: primera, el fet de la concentració de tots els organismes dependents de la Secretaria General en un sol edifici ha aconseguit –a banda de racionalitzar l'actuació del Govern de la Generalitat– disminuir el nombre de persones que treballen en certs serveis, perquè la concentració en un sol espai ha permès organitzar-ho de millor manera, i disminuir moltíssima despesa a nivell intern; a més a més, constituir un espai central de referència per a la gent jove que requereix certs serveis. I aquest lloc, que el senyor Elena ha volgut comparar amb el Bulevard Rosa, ha aconseguit que molts més joves puguin beneficiar-se dels serveis que, des de la Secretaria General, s'estan oferint, i, en aquest sentit, a les xifres d'assistència de persones, el remeto. Hem col·locat un espai central en un lloc important de Barcelona, ben organitzat, i això permet que més joves se'n beneficiïn. I li puc assegurar que en el conjunt de la despesa, descomptant aquest personal que en aquests moments no cal que hi treballi i comptant les despeses de mecanismes interiors de coordinació, que havien d'existir en

tres o quatre edificis diferents, evidentment, s'ha millorat. Per tant, jo crec que els pressupostos en l'àmbit de joventut, en la línia del conjunt de pressupostos del Govern, han fet un esforç de contenció de la despesa.

Segona qüestió que aquí s'ha criticat: acció interdepartamental. Mirin, jo crec, senyora Mayol, quan parlem d'acció interdepartamental, podem pensar..., mirin, un exemple pot ser l'Injuve, no?, el Plan integral de la juventud, del Ministeri d'Afers Socials del Govern de l'Estat, que el que fa és quantificar els programes que componen aquest conjunt d'actuacions, i ens podem quedar molt satisfets, perquè sumem i podem dir: «Ostres!, molts diners es donen des de l'Administració de l'Estat al sector juvenil». El que passa és que, quan després entrem en el fons de cadascun d'aquests programes, ens adonem que s'hi barregen moltes coses, i, és clar, el Ministeri d'Afers Socials pot comptar com un servei als joves tot el que està relacionat amb el servei militar, i ho compten, i és clar, evidentment, les xifres pugen. I alguns ajuntaments, quan també efectuen aquestes actuacions integrals de joventut, hi ha aquesta certa tendència que la suma de les xifres pugui ser molt important, però que de veritables serveis que afecten la gent jove, potser no siguin tants. I, per tant, jo no li dic pas que no haguem d'anar, en la propera actuació del Pla, a quantificar el conjunt de diners que el conjunt de la Generalitat destina a la gent jove, però en tot cas que no ens pensem que això d'aquí ens permetrà qualificar de millor o pitjor l'actuació del Govern, perquè, en tot cas, l'actuació del Govern és molt més àmplia en el món de la gent jove; hauríem de quantificar tot allò que fem des del Departament d'Ensenyament; tot allò que fem des del Comissionat de Recerques i Universitats; tot allò que fem des de les diverses direccions generals del Departament de Benestar Social que afecten la gent jove –Atenció a la Infància, Acció Cívica, per exemple–; per tant, aquesta quantificació que vostè ens demanava, estudiem-la, potser, però que tampoc no crec que ens aporti massa més dades al voltant del que ja tenim. Existeix una acció interdepartamental que ens sembla que és prou eficaç, i que a més a més implica diversos departaments de la Generalitat, i que va més enllà, de vegades, del mateix Pla. I vostès, en les administracions on tenen experiències de gestió, seran molt conscients que l'acció política més difícil és la interdepartamental. Implicar diversos departaments costa moltíssim. Hem fet un primer pla que jo crec que ha donat una visió diferent de la política de joventut del Govern; entrarem a discutir el proper any un segon pla, i jo crec que ampliarà l'abast del primer, i que evidentment segurament ens podem sentir insatisfets, i aquells que no tenim responsabilitats de Govern, com el qui els parla, se sent, en molts sentits, de vegades, insatisfet, però en tot cas reconeguem que hi ha hagut un pas endavant en l'elaboració d'aquestes polítiques.

Tercer element de crítica que al llarg de totes les intervencions s'ha anat realitzant, que és el que fa referència al món associatiu, al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, al moviment juvenil... Mirin, nosaltres..., i si vostès són sincers amb vostès mateixos i analitzen els pressupostos i valoren l'acció del Govern, veuran que el suport al teixit associatiu no pot venir només quantificat per les partides que en els capítols corresponents de subvencions per a activitats i per a immobles donem al moviment juvenil; vostès sabran que, en aquests moments, més del 50% dels camps de treball que fins ara ha organitzat la Generalitat són gestionats pel moviment juvenil, i això reforça el moviment juvenil; això reforça el moviment juvenil. Vostès sabran que en aquests moments el conjunt d'assessories, que des de la Secretaria General s'han posat en marxa, als joves en el terreny de l'objecció de consciència, en el terreny de la salut, en el terreny de l'ocupació es fan de comú acord amb l'Associació d'Objectors de Consciència, amb el Centre d'Anticoncepció Jove de Barcelona, amb el Centre de Promoció per a l'Autoocupació Juvenil, i són diners que reverteixen en el teixit associatiu juvenil, o vostès sabran que, per exemple, tot el material editat, des de la *Guia de Vacances Joves* fins a les guies específiques, en qüestions també d'objecció de consciència, en l'àmbit del consum –per citar-ne tres que ara em vénen al cap–, s'han fet atorgant la gestió d'aquesta actuació a una entitat, i això ajuda a reforçar el moviment associatiu juvenil. Mirin, en aquests moments el Govern el que està fent és quantificar aquest conjunt d'elements, gestionats fins ara pel Govern, i que són gestionats per les entitats. I jo diria que un canvi important en l'acció política de joventut ha estat aquest d'aquí; avui hi ha més coses que abans feia el Govern, i que avui fan les entitats i, per tant, amb el principi filosòfic que el senyor Elena ens anunciava respecte a l'Institut, podríem estar-hi d'acord: tot allò que puguin fer les associacions, que ho facin, i li he apuntat aquestes línies que fins ara han anat fent... O la creació de l'Associació de Gestió dels Terrenys d'Acampada, iniciativa política del Govern que implica el moviment associatiu i que el reforça políticament. Que les entitats hagin de gestionar els albergs de joventut?

Jo no dic que no n'haguem de parlar, però, mirin, una gestió eficaç de vint-i-quatre albergs de joventut, tal com funcionen a Catalunya, i que li puc assegurar que en aquests moments –i si vostès viatgen per Europa veuran que són dels albergs bons que funcionen a Europa–..., jo diria que en aquests moments no crec que sigui prioritat del moviment juvenil català, en les seves actuals circumstàncies, gestionar aquest volum de despesa. És més, en aquests moments, les grans associacions que estan gestionant edificis d'aquesta mena, doncs, estan intentant gestionar al màxim possible un volum a vegades deficitari, a vegades amb un cost de manteniment molt gran i amb un ús de la rendibilitat relatiu. I apuntin una dada que a mi em preocupa: tant la Generalitat com l'Ajuntament de Barcelona, en la campanya d'estiu del 94, varen veure com hi havia un menor interès d'adolescents i nens de participar en activitats d'estiu de les clàssiques –campaments, colònies, activitats diverses de vacances–, entre altres coses perquè la competència que en aquests moments..., l'oferta que té un nen de catorze anys és anar-se'n als Estats Units, potser, a estudiar anglès, que eren també potser els nens que fins ara estaven accedint a aquest tipus

d'ofertes, eh? Per tant, jo crec que és un element de reflexió important a l'hora d'enfocar cap on hem de reforçar les polítiques de joventut adreçades als sectors que segurament els fan més falta i, per tant, com reforcem aquest tipus d'equipaments.

Nosaltres entenem que des de la Secretaria General s'ha estat fent tota una línia de suport a aquest moviment associatiu, que ha passat molt, també, per la participació en el Pla interdepartamental de joventut. Moltíssimes de les qüestions que aquí s'ha dit que no s'han consultat a la societat civil han passat per una discussió en els diversos blocs que conformen el Pla, i, per tant, ha existit aquesta participació, i això d'aquí no ens ho poden negar. I, és més, fa qüestió d'una setmana s'ha produït un fet excepcional jo diria que en el conjunt de l'Administració, o en el conjunt de les administracions grans, que és que el secretari general de la Joventut ha convocat totes les entitats que tenen en conveni amb la Secretaria General, i diu: «Escolti, aquests són els diners, els distribueixo d'aquesta manera; facin vostès una proposta de com els podem distribuir.» I això mateix s'ha fet fa escassos dies en l'àmbit de la política internacional: totes les associacions que tenen conveni internacional en matèria de joventut s'han trobat per tal de definir quina és la política de subvenció del Govern en aquesta qüestió.

Jo crec que són elements participatius. Mirin, en la qüestió del Consell Nacional, dimarts que ve, 27 de desembre, hi ha una segona reunió de les cinc principals associacions de lleure d'aquest país i les cinc principals organitzacions juvenils polítiques d'aquest país. Hi ha un procés que ha canviat, però, és clar, personalment, en la mesura que m'hi sento molt partícip, de tot aquest procés, jo sóc molt conscient de qui políticament ha optat per afrontar una renovació profunda del Consell Nacional; jo sóc molt conscient de qui hi ha optat, i sóc molt conscient de qui, en aquest procés, hi ha posat traves políticament. I, en tot cas, quan estiguem parlant de la crisi del Consell Nacional, assumim la nostra responsabilitat; perquè, evidentment, el canvi que hi ha hagut en el Consell Nacional en aquests darrers mesos és molt important, però políticament té uns responsables molt clars, i socialment també. I això d'aquí avui és reconegut per tot el moviment juvenil. I, per tant, jo crec que el Govern de la Generalitat, i des d'una perspectiva política tant la Unió de Joves com la Joventut Nacionalista de Catalunya, se'n poden sentir molt satisfets perquè en aquests moments hem pogut connectar de manera molt més eficaç amb el que és la majoria del moviment juvenil de Catalunya, que per desgràcia –per desgràcia– no considera el Consell Nacional l'interlocutor vàlid del món juvenil; per desgràcia, no l'hi considera gent de molta responsabilitat del mateix Consell Nacional. Jo estic convençut que en les properes setmanes i en els propers mesos en aquest mateix Parlament en podrem parlar, d'aquesta qüestió, i el que avui existeix –i això és un mèrit de tots; això sí, és un mèrit de tots– és aquesta voluntat de consens.

S'ha parlat també de la política de serveis; el senyor Benach ha parlat anteriorment de la qüestió del carnet jove. Jo crec que els cent mil nois i noies del nostre país que tenen el carnet jove són la demostració que és un servei que està funcionant i que, per tant, nosaltres ens en podem sentir molt –molt– orgullosos.

S'ha parlat també del món local. Jo diria que el Govern de la Generalitat ha fet un esforç de primar el que és l'actuació a través dels consells comarcals; s'ha posat en marxa una delegació de competències en matèria de joventut; crec que demà se signa ja la darrera tanda de convenis, que segurament són uns convenis modestos, però que suposen una inflació en aquestes polítiques de joventut; que en el conjunt del pressupost de Joventut destinàvem el 94 91 milions de pessetes al món local, que enguany n'hi destinem 178, que segurament ens quedem lluny d'allò que seria l'òptim, però que hi ha una voluntat de continuar creixent; que s'han vingut fent un seguit d'ofertes formatives per a tècnics i regidors de joventut, que era una demanda molt evident en aquelles comarques que fins ara no es podien beneficiar de l'oferta que feia la Diputació de Barcelona i que, per tant, aquí també hi ha una atenció al món local. Que segurament és insuficient, des de la perspectiva del Grup Parlamentari de Convergència i Unió és cert, però, en tot cas, són tendències que es van marcant.

Respecte a la creació de Tujuca, que el senyor Elena ha estat molt contundent, miri, jo diria que, si volem, en el terreny turisme juvenil, situar-nos en el nivell d'allò que es mou a nivell internacional, calia crear una empresa pública de la manera com s'ha creat Tujuca, empresa pública amb forma de societat anònima. Fa qüestió d'un temps Tujuca va ser admesa a FYITO, que és la federació internacional que agrupa ens públics i privats que gestionen el turisme juvenil; que per poder incidir en aquest terreny la fórmula de societat anònima és la més eficaç; que això d'aquí redundarà en benefici del conjunt dels joves de Catalunya i del conjunt de les administracions a Catalunya, evidentíssim que hi redundarà –hi ha previst pel mesos d'octubre, novembre de l'any 95 la celebració a Sitges del congrés mundial d'aquesta organització internacional, hi insisteixo, amb participació privada i pública d'arreu del món–, i que això d'aquí obre unes perspectives importantíssimes en l'oferta del turisme juvenil de Catalunya. Jo, en tot cas, convidaria els diversos portaveus a participar exhaustivament en el seguiment d'aquest proper congrés, perquè els permetrà veure que el món del turisme juvenil és molt més ambiciós del que a vegades ens pensem tots aquells que personalment no el coneixem a fons, i que, si el Govern és capaç d'actuar intel·ligentment, pot revertir molt en benefici de les possibilitats de viatjar de la gent jove d'aquest país, però, al mateix temps, de rebre gent jove d'altres països a Catalunya. Per tant, ens sembla que Tujuca és un instrument idoni per tal d'incidir en aquesta qüestió. I, evidentment, el Govern de la Generalitat, amb la creació de la Secretaria General, en aquests moments tendeix a potenciar el que és l'actuació en el marc de la Secretaria General com a òrgan de gestió política, tendeix a potenciar Tujuca com un element amb clau de definició de la política d'albergs de la joventut, que a través de la dispo-

sició tretzena que aquest Parlament aquest matí ha aprovat permetrà gestionar-los des de Tujuca, i, evidentment, va reduint el pes del que podríem anomenar l'Institut Català de Serveis de la Joventut, que en aquests moments està jugant-hi un paper segurament no tan central com el que podia jugar fa un anys. Bé, aquí, en tot cas, s'apunta una nova tendència que haurem de veure com acaba definida: l'existència d'una secretaria general com a òrgan de gestió política; de Tujuca com un instrument eficaç en la gestió de certes instal·lacions i de l'oferta turística, i l'Institut Català de Serveis a la Joventut gestionant la resta de serveis no inclosos en aquest àmbit. Aquests d'aquí serien els eixos de la nostra actuació en aquesta qüestió. Per tant, ens sembla eficaç.

Hi ha una qüestió que tots vostès hi han posat molt èmfasi al llarg de tota..., tant en les sessions que vàrem tindre en comissió com en les que avui hem tingut en aquest plenari, en relació amb l'habitatge. Senyora Mayol, jo em deuria explicar molt malament, i, si va ser així, li prego que em disculpi, no?, però jo li vaig dir que precisament en els pressupostos d'aquest any existia una partida de 20 milions de pessetes –i quan puguem llegir el *Diari de Sessions* de la Comissió... *(Veus de fons.)* Sí, esperi que li ho diré, li ho diré. No, és que les rodes de premsa..., nosaltres som eficaços fent rodes de premsa, no ho nego, el Govern és molt eficaç, però, la dimensió de les notícies, no la defineix el Govern, sinó els periodistes, i en aquesta reunió, senyora Mayol, en aquesta roda de premsa d'ahir es varen presentar dues coses: una, la que jo li vaig anunciar a la Comissió, pressupostada a la Secretaria General de Joventut, que era un projecte de desenvolupament d'una borsa de pisos de lloguer per a joves, un projecte, inspirat en una acció de la Comunitat de Madrid, que permetés quasi un pacte entre el propietari i una empresa que gestiona aquesta possibilitat per tal que els joves puguin accedir a habitatges de lloguer en unes millors condicions; això era el que jo li vaig anunciar com un element innovador de la política de joventut. Però, és clar, el que vostè –i això em preocupa més ja–, el que vostè..., potser no se'n recordava –pensem-ho així–, igual que el senyor Joan Ignasi Elena, que el 19 d'abril va ser publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* un decret –19 d'abril de l'any 94, eh?–..., diu: «per al foment de la promoció d'habitatges per a joves en règim de lloguer». O sigui, publicat l'abril d'aquest any en el *Diari Oficial*; per tant, transparència, la màxima. I, a més a més, una iniciativa, conjuntament amb l'altra, discutida en el marc del Pla interdepartamental, en el bloc que fa referència a la política d'habitatge; per tant, també participat. I, evidentment –com molt bé vostè ha recordat–, la partida corresponent no està incorporada a la Secretaria General de Joventut, sinó que està incorporada al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Però això d'aquí és públic, públic des de l'abril del 94, i, a més a més, a mi, quan vostès ho deien, em venia al cap una entrevista que se li efectuava mesos abans al conseller Cullell, a l'ex-conseller Cullell, que en un diari anunciava, precisament, la posta en marxa d'aquesta iniciativa, condicionant-la, precisament, a la qüestió pressupostària.

Jo diria que..., evidentment, vostès poden dir que han baixat el to de..., la quantitat de diners que el Govern destina a tota la qüestió de l'habitatge. M'hauria agradat –perquè crec que hauria estat molt just– que n'haguessin fet una valoració positiva, d'aquest Pla d'habitatge, amb els resultats que havia tingut; que, a més, és un pla d'habitatge resultat de la discussió en el marc del Pla d'habitatge que a nivell de tot l'Estat s'ha vingut fent, un pla d'habitatge que acaba, precisament, aquest any que ve, que això d'aquí ens ha fet, amb la distribució corresponent dels fons per al Pressupost del 95, ser menys ambiciosos del que segurament les necessitats del país pertoquen, però que, en tot cas, des de l'any 93-94 la quantitat de diners que s'han repartit entre gent jove per poder accedir a aquests habitatges és molt important, i que, per tant, d'alguna manera, el que hem constatat és una línia política desenvolupada durant quatre anys. Que en aquests moments, quan es torni a negociar amb l'Estat el proper Pla quadriennal d'habitatge, haurem de veure com hi tornem a encabir una proposta de política d'habitatge d'adquisició; en tot cas, en aquests moments estem introduint dues línies pròpies en qüestions de lloguer.

El senyor Benach diu una cosa, diu: «Home, és que en l'adquisició d'habitatge vostès estan fent una política que beneficia un cert tipus de joves.» Jo diria que el problema que tenim en la qüestió d'habitatges de lloguer és que tots plegats tenim una mentalitat encara que preferim anar a comprar un pis que no pas llogar-lo; aquesta també és una qüestió que segurament hem de procurar que canviï la legislació-marc –i en aquest sentit tot el que suposi la LAU és interessant–, però, al mateix temps, el que hem de procurar és anar introduint aquest discurs que, amb iniciatives concretes com aquestes, promogui la possibilitat que els joves adquireixin habitatge.

I acabo, però em deixava de parlar d'una qüestió que sé que el senyor Elena el preocupa de manera molt especial, que és el Congrés de la Joventut del mes de març. És clar, un congrés que hi participen al voltant de sis-centes persones de tots els colors polítics; un congrés que ha tingut en la seva definició tècnica persones destacades –com vostè reconeixia en una pregunta que efectuava al conseller Comas– del moviment juvenil i els experts principals d'aquest país en matèria de joventut; un congrés –entre parèntesis– molt més participat que les Jornades sobre Europa i els Joves que va organitzar l'Ajuntament de Barcelona fa qüestió d'una setmana, que..., jo espero... No, cito l'Ajuntament de Barcelona, senyor Elena, perquè, com que vostè ha citat també una iniciativa de l'Ajuntament, m'he permès el luxe de ferho, no? Però, vaja, jo diria que és una iniciativa molt més participada, i que, a més a més, es fa en base a cinc preguntes, que suposo que, si vostè les coneix –perquè crec que ha rebut la corresponent petició de poder participar-hi–, veurà que no tenen absolutament res a veure amb el que vostè insinua; que són cinc preguntes que afecten cinc àmbits diferents, que per experts són interessants de conèixer, no

només ja per la Generalitat, sinó pel conjunt d'administracions del nostre país, i que jo crec que seran molt útils a l'hora no només ja d'enfocar la política del Govern de la Generalitat, sinó el conjunt de polítiques. I que, evidentment, com molt bé va dir el senyor conseller Comas, el senyor Siurana participa en aquest projecte en qualitat d'una persona que en aquests moments té prou prestigi en el món juvenil com per poder participar-hi, sense entendre que en cap cas les seves aportacions podran ser sectàries. Per tant, nosaltres esperem que des d'aquesta voluntat de participació puguin participar d'aquest Congrés i que tots plegats ens en puguem beneficiar.

De tot plegat, president, se'n pot deduir que Convergència i Unió votarà en contra d'aquest conjunt d'esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano. Passem al Departament de Governació, esmena... *(Remor de veus.)* Falta algun torn en contra? *(Pausa.)* Doncs, té l'oportunitat de fer-ho, senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Efectivament, falta el torn en contra de la 389, que el senyor Roc Fuentes no m'ho perdonaria –és al Centre de Telecomunicacions–, i tot el que fa referència a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, senyor president, i no per ganes, perquè entenc que tots estem molt cansats, però em semblaria que, en un tema tan important i amb l'estona que hi han esmerçat els altres grups, que no hi donéssim cap mena de resposta em semblaria del tot incorrecte. Senyor Roc Fuentes... Primer em referiré, per tant, senyor president, a la 389, 391, 392, 393, 394, 395 i 396. I amb això sí que acabaríem...

El Sr. PRESIDENT: I 397.

El Sr. CODINA: ...i 397, senyor president. I amb això acabaríem el Departament de Presidència.

Abans, però, de la 389, senyor Roc Fuentes, l'any passat, aquest dia, més o menys, estàvem discutint la Llei que creava el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya. Va ser un debat molt enriquidor. Sobretot la valoració que podíem fer-ne després, del debat, perquè primer hi havia una sèrie de pors, eh?, per part de tots els grups: el Grup Socialista d'una forma clara, ho manifestava, i jo diria que els dos grups que hi havia més proximitat amb el projecte, d'entendre'ns, va ser Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, llevat que el senyor Ignasi Riera en un moment determinat va tenir una mala interpretació d'una part del Projecte, i ho va confondre amb temes més relacionats amb televisió, concretament, i no tant amb el món de la telecomunicació. Però en el seu conjunt va ser un projecte força consensuat, força consensuat. Quan he vist que es presentava l'esmena a la totalitat a aquest servei, m'ha estranyat una mica, perquè, què és el que passa, i quines són les seves pors, aquest any? Aquest any, vostè deia: «Home, el que heu fet és que, una cosa que té un funcionament de fa un any, esteu proposant un endeutament que és molt important». Jo crec que, si li recordo un moment què és el servei i què és el que agrupa, li justificarà plenament aquestes pors que vostè té pel que fa referència a la inversió.

Una xarxa que abans era de vuit unitats diferenciades... La pròpia xarxa de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, incendis –a través de Governació–, bombers –bombers, concretament, però també acció civil–, Agricultura... Hi havia vuit xarxes diferents, cadascuna en un dels departaments de la Generalitat, amb una manca d'unitat d'acció extraordinària: el Govern de la Generalitat pensa que arriba el moment, ara fa un any, justament, que s'ha de crear un servei que ho agrupi i que, per una qüestió pràcticament i només de bon funcionament, des d'aquesta unidirecció, això pot tenir una resposta superior a la que hi havia fins llavors, que hi havia, com li dic, vuit direccions diferents, vuit xarxes diferents..., en fi, estava tot multiplicat. Jo crec que amb aquest any d'experiència que té el servei... I, és clar, n'hi havia una, a més a més, que era la més important, que era la xarxa de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que era una mica el pal de paller que donava suport, doncs, a totes les altres.

Jo crec que l'any d'experiència que es porta –perquè va començar a funcionar immediatament el dia 1 de gener: recordi's de la urgència de la forma com ho vam haver d'aprovar i com va anar tot plegat–, jo crec que l'experiència d'aquest any és absolutament positiva. Si vostè té en compte la necessitat que hi ha de renovació des d'un punt de vista tècnic d'aquest tipus de xarxa, i especialment pel que fa a televisió, doncs no és estrany que un organisme que fa un any que comença a funcionar, que el que fa és això, doncs, aglutinar una sèrie de serveis, que engega una dinàmica determinada, és lògic que al cap d'això, d'aquest any, per al pressupost de l'any que ve se li requereixi, requereixi i tingui la necessitat, de fer una ampliació de capital pel que fa concretament a instal·lacions. Jo crec que, quan vostès han presentat l'esmena a la totalitat –i si aquest no és l'esperit li demano excuses des d'aquest moment i, per tant, no se'n parli més–, crec que mantenien una mica les pors d'aquella..., d'aquella por de l'aprovació de la Llei: què és el que hi havia darrere? S'ha demostrat que al darrere no hi havia res més que la voluntat..., que ho faci bé o malament és una altra valoració, però una voluntat d'unificar uns serveis, de donar un millor servei i que, per poder-ho fer, necessitem..., necessita, el servei, dotar-se d'una capacitat econòmica que, si no ho fa així, doncs, no la té. Senzillament és aquest, l'aclariment que li volia fer.

M'estendré un pèl més en el tema de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, tant pel que fa a la televisió pròpiament com a la xarxa d'emissores..., en fi, tot el seu conjunt. Hi han algunes dades que a mi em sembla que, tot i essent interessants, les hauríem de reconduir a aquell debat que jo reclamava l'any passat i que vostè em deia: «Home, no l'hem tingut», i és veritat, no l'hem tingut, i em deia: «No l'hem tingut aquí i no l'hem tingut a la Comissió». Jo crec que no s'ha de tenir a la Comissió, per les característiques de la Comissió; jo crec que s'ha de propiciar aquí –quan dic «aquí» vull dir aquí–, i per propiciar-ho aquí tenim dos camins: un, que ho demanin vostès, i un altre, que ho demanem nosaltres. Sembla natural que un debat

d'aquestes característiques siguin vostès qui el propiciïn: tenen la possibilitat de fer-ho, fem-ho. En tenim ganes. Jo vull felicitar en aquest moment l'oportunitat que va tenir el Grup Socialista, a través del seu, en aquest cas, portaveu, senyor Xavier Guitart, de presentar una sèrie d'iniciatives de debat que, en forma de proposicions no de llei, doncs, sí que d'alguna manera propiciaran, doncs, ja, també, aquest debat, no? Perquè estem immergits en un moment històric que tenim prou anys d'experiència, no pel que fa a TV3, sinó pel que fa al conjunt de la televisió a tot l'Estat –i també pel que fa a TV3–, per anar veient cada vegada més, o anar-nos preguntant cada vegada més què és el que hem de fer, quin model de televisió és el que volem.

Vostè ha fet una manifestació que m'ha sorprès moltíssim. Molt. Vostè ha dit: «La televisió pública ha d'arribar on no arribi la televisió privada», i ho ha repetit una altra vegada. A mi, des de la meva perspectiva política, m'ha sorprès que vostè fes aquesta manifestació. M'agradaria que el dia que es produeixi el debat –perquè ara no en tindrem oportunitat–, doncs, que m'ho aclareixi una mica, perquè, és clar, dit per un socialista i..., bé, ni que ho hagués dit jo, tampoc, eh?, vull dir que no..., doncs, que «la televisió pública ha d'arribar on no arriba la televisió privada» enfocaria un model de televisió..., estaria dibuixant un model de televisió –que no dic que no sigui bo, que jo no ho sé–, però que dibuixaria un model de televisió veritablement trencador de motlles, trencador de dinàmiques, trencador de tot, aquí. Trencador de tot, aquí. *(Remor de veus.)* Senyor Ferran, no li ho dic amb to crític, per dir: «Escolti, això no funcionarà». No, no ho sé, però sí que m'ha de permetre, doncs, que li comenti que m'ha sorprès que una definició d'aquestes característiques..., m'ha sobtat, si més no. Potser sí, doncs, potser sí. Deixem-ho com a element de debat, deixem-ho com a element de dubte, doncs: potser sí que la televisió pública ha d'arribar on no arriba la televisió privada.

Bé, en qualsevol cas, el que sí que és cert és que hi ha una preocupació per part dels grups, de vostès..., també de nosaltres, però jo crec que està absolutament matisat, en la línia de dir: «Home, fins on arribarem? Fins on la televisió..., en aquest cas el Govern de la Generalitat haurà d'anar insuflant diners públics perquè la televisió pugui funcionar?» Jo li ho diré: miri, fins on calgui, segons el model que triem; fins on calgui, segons el model que triem. Hi han televisions públiques, doncs, que tenen una dotació pública absoluta i total, i altres que tenen un cert autofinançament: jo li puc dir que la Televisió de Catalunya és de les televisions públiques de l'Estat espanyol que té més autofinançament. És a dir, és aquella que rep menys diners del seu Govern corresponent: és el 38% pel que fa a l'explotació –si comptem el que fa al conjunt del pressupost, doncs, és una mica més, perquè hi ha tot el tema de la inversió, però de la resta de televisions és la que té una participació més baixa.

Quant a qualitat, em sembla que tots estem d'acord..., ja s'ha dit, i s'ha dit a bastament... –després entraré en el tema del senyor Bargalló, de dir «home, és..., en fan un mal ús, és parcial, és tal...», bé, ja en parlarem–, però com a qualitat de televisió em sembla que tothom reconeixem, doncs, que és un bon servei, no només pel que fa referència als informatius, sinó al conjunt del que és la televisió. Una televisió que, lògicament, cada vegada ha anat necessitant més mitjans econòmics, cada vegada n'ha anat necessitant més, perquè la forma de funcionar una televisió, i una televisió pública encara més, havent optat per aquest servei mixt, doncs, entre diner públic i diner privat, què és el que factura, què és el que rep com a subvenció, d'on pot facturar? Doncs, de la publicitat: això és clar, no? De la publicitat. Una publicitat que fa uns anys, uns anys enrere, doncs, amb un mateix pastís, només hi havia un canal per poder arribar a fer aquesta publicitat, que era Televisió Espanyola; d'uns anys ençà apareixen les televisions públiques autonòmiques –Televisió de Catalunya, Andalusia, Galícia, València, etcètera, etcètera– i, a més, les privades, i aquest mateix pastís de publicitat, en uns moments que la crisi castiga, en un moment que és difícil que les empreses puguin utilitzar diners pel que fa a la publicitat, amb aquest mateix pastís, apareix molta més gent a tallar del mateix pastís; per tant, les possibilitats d'ingrés es redueixen. Davant d'això, quina possibilitat hi ha? Doncs, fer una televisió molt més senzilleta, una televisió que no costi tants diners, una televisió que sense cap mena de dubte tindria una altra qualitat, i, per tant, hi hauria la possibilitat que fos més barateta, però que no tingués el nivell que té. L'opció que hem de prendre tots en un moment determinat serà dir: «Què volem, una bona televisió i que ens costi diners, o volem una televisioneta menys arregladeta i que ens en costi menys?» És una opció. La nostra, avui per avui, és arribar a gastar tot allò que sigui possible... I ara diré el que és possible, perquè això pot sonar molt estrany: i què ens costa, i què és el que representa? Jo els ho diré. Els diré què és el que pot costar, què és el que ens costa en aquest moment, als catalans, tenir Televisió de Catalunya, l'aportació que es fa en diner públic, i què és el que costaria en el supòsit –suposo que en aquest moment encara impensable– que s'hagués de mantenir exclusivament dels pressupostos de la Generalitat.

Mirin, la subvenció que rep televisió valenciana, en aquests moments, per habitant, és de 1.481 pessetes; la Televisió de Catalunya és 1.677 pessetes –per tant, una mica més cara la Televisió de Catalunya que no pas la televisió valenciana. Televisions que estan al revés, en aquest cas molt més cares: la televisió Euskal Telebista, la televisió del País Basc, 3.990, i Televisió de Galícia –i cito la basca, la gallega i la nostra perquè, doncs, tenen una connotació de cultura i de llengua que segurament això ho fa més car–, de 2.301 pessetes.

I si fos al cent per cent pública, és a dir, que es mantingués només de diners públics, Televisió de Catalunya –amb els seus dos canals– ens costaria 3.893 pessetes/any, 3.893 pessetes/any. Llavors ens hauríem de preguntar: 3.893 pessetes/any –en el supòsit, hi insisteixo, que un dia fos al cent per cent, la subvenció, eh?, que no és el cas d'avui, perquè avui són 1.600– és un preu car o és barat, que els catalans gastem 1.600 pessetes l'any per tenir la televisió que

tenim? Segurament seria barat. No és l'impacte que rebem quan diem «costa tants diners», sinó que el que en realitat costa als catalans mantenir Televisió de Catalunya són 1.677 pessetes. I si un dia arribés a ser pública del tot, és a dir mantinguda només amb diners públics, com els deia, 3.893. Escolti, és un element més per al debat, és un element més per al debat. En qualsevol cas, em sembla que és bastant assumible, diríem, pel poble de Catalunya el fet de les 1.677 pessetes que s'estan pagant per mantenir la televisió que tenim, i en les condicions i amb la qualitat de televisió que tenim.

Per tant, jo li ho deia l'any passat i també li ho dic ara: el debat de televisió no és un debat només des del punt de vista numèric –hi ha hagut algun grup parlamentari que ja ha obviat la qüestió econòmica–; ho és, però també és polític, en el sentit en aquest cas més obert de la paraula, polític de política televisiva, de què és el que hem de fer. Ara hi ha una iniciativa parlamentària del Grup Socialista que permetrà poder estar en aquest debat: som-hi, hi hauríem d'anar, no és un debat que hauria d'acabar-se a Catalunya, és un debat molt més ampli. Nosaltres pensem que tot és millorable, segur que també estem per aquest debat, però ara per ara pensem, amb els números que li acabo de donar, que els acabo de donar, que el que està costant en aquests moments, encara, el que està costant en aquests moments Televisió de Catalunya, és prou raonat, prou raonat per veure la televisió que tenim, que em sembla que això sí que recolliria, jo crec, el pensar de la majoria, de la gran majoria de diputades i diputats d'aquesta cambra, que és una bona televisió.

En la línia del senyor Bargalló, que diu: «Sí, però..., és una bona televisió, ja ho reconec, ja ho dic, molt bé, però és una bona televisió que ha estat», ha vingut a dir, «excessivament al servei del Govern, molta aparició del president de la Generalitat, molta aparició dels seus consellers...; és, per tant, una televisió, des d'aquest punt de vista, doncs, tendenciosa cap a una línia determinada.» Miri, això és molt difícil de poder-ho valorar: vostè ho veu d'una manera i jo ho veig d'una altra, i cadascun dels membres d'aquesta cambra ho veuria de formes diferents, però segurament que el poble de Catalunya, si sentís la necessitat, o veiés, comprovés la realitat que aquesta és una televisió que està manipulada, que aquesta és una televisió que no és objectiva, que és una televisió que és tendenciosa, etcètera, des del punt de vista polític, segur que allò que vostè ha volgut molt intel·ligentment deslligar, de dir «no em parli d'audiència»... És clar, que li haig de parlar d'audiència! Li haig de parlar de l'audicència, perquè si es fa una bona televisió és en el seu sentit més ampli de la paraula: no permetria el poble de Catalunya, la majoria del poble de Catalunya no permetria veure una bona televisió si dintre d'aquesta televisió haguessin observat unes tendències determinades. Per tant, jo crec que és lícit que des de la seva perspectiva el preocupi l'activitat que ha de fer el Govern, i que fa el Govern, doncs, des del seu president als seus consellers, i que això els porti a sortir molt a la televisió. Ho entenc. Ho entenc tant perquè vostè, senyor Bargalló, està a l'oposició aquí, i jo ho estic en un altre àmbit de l'Administració, i sé el que és, patir l'oposició, i per tant aquesta tendència la tenim tots, quan estem a l'oposició *(remor de veus)*, però, de veritat, qui ens pot servir d'àrbitre, que són els telespectadors, que és la gent que veu cada dia TV3, poden constatar si aquesta és una televisió que té una tendència o no la té. Perquè, si fos així, no tindria l'audiència que té i no tindria l'acceptació que té per part del poble de Catalunya.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Passem al Departament de Governació. Esmena 398, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Si li sembla, defensaria l'esmena 562 al Departament, la 588, la 400..., perdó: 403, 407, 562 i 588.

El Sr. PRESIDENT: 403...

El Sr. FARRÉS: 407, 562 i 588, que és a la totalitat i al conjunt d'escoles i instituts que formen part del que és el Departament de Governació, 04, i que d'alguna manera s'interrelacionen uns amb els altres.

Les meves primeres paraules voldrien ser, senyor president, honorable consellera i senyors diputats i senyores diputades, de reconeixement i d'agraïment per la presència de l'honorable consellera en aquest moment. I ho dic perquè sé que, d'alguna manera, és una obligació, però com que moltes vegades no acostuma a ser així, i encara que hom té un cert escepticisme sobre les possibilitats de convèncer el Govern, vull dir, que ha de modificar aquest Pressupost, que s'ha de retornar i que s'ha de refer, jo espero que algunes de les reflexions, no totes però si més no algunes, puguin ser tingudes presents en algun altre moment i, per tant, poder modificar la línia que portem.

Mirin, fa un moment el senyor Codina ens deia: «Vostès diuen això; nosaltres pensem una altra cosa; és un problema de prioritats.» Evidentment, políticament o en política qualsevol opció política vol dir determinar un sistema de prioritats. No té gràcia! Així s'acabarien aviat els debats. El problema és un altre. És si el sistema de prioritats que estableix cadascú produeix uns efectes sobre el territori, sobre la població, sobre el funcionament d'aquella societat que fa més eficaç la resolució dels problemes que pretén a un cost raonable i, per tant, vull dir, es garanteix, per una banda, l'aspecte de representativitat i l'altre d'eficàcia.

I la meva primera –o la nostra primera– reflexió, senyora consellera i senyores i senyors diputats, és que costa de comentar aquests pressupostos; costen molt. Per què? Home, perquè si un agafa part de la documentació que vostès ens han enviat, com és la liquidació de l'any 93, un té ganes d'agafar la resta dels papers tancar-los i posar-los a la prestatgeria. No hi ha dret! Això, no s'hi val! No s'hi val. I això serveix per al seu Departament i per a quasi tots o per a tots els departaments. Mirin, vostès gestionen –sincerament– malament, tantes vegades que es parla de l'eficàcia de l'empresa privada, fem el favor de veure si en aquests aspectes ens hi podem acostar.

Vostès van tenir per a l'any 93 un pressupost de 33.450 milions de pessetes. El pressupost final, deduïts els romanents, és a dir que no hi han problemes de romanents, és de 36.205. És a dir, hi ha un increment de 2.755 milions de pessetes al llarg d'un pressupost. Quan vàrem debatre el pressupost de l'any 93, aquí o en comissió –en comissió, lògicament–, es van desestimar esmenes que a la millor significava incrementar 10 milions de pessetes, 20, 30, 50 de qualsevol partida que, a més a més, segurament, si haguéssim pogut enraonar amb calma, estàvem carregadíssims de raons, que no dic de raó, però, com a mínim, de raons. I resulta que ens «barallem» –entre cometes, cordialment, en el sentit democràtic de la paraula– per 10 milions de pessetes i quan veiem la liquidació del pressupost hi ha un increment de 2.700 més. A això no s'hi val.

I no s'hi val perquè aquell any va significar un increment, l'oficial, del pressupost un 9,32 en relació amb l'any anterior, i resulta que al llarg de l'any 93 es produeix un increment suplementari d'un 8,23%. Doncs, mirin, possiblement, si ens haguessin portat un pressupost en què s'hagués augmentat el 17,5% en relació a l'any anterior, possiblement hauria aconseguit una cosa que em sembla que és bastant inèdita en aquest Parlament, que s'aprovessin per unanimitat, almenys en les quanties, en el volum, i en tot cas hauríem discutit únicament i exclusivament la distribució. Això no és rigor; això no fa un país competitiu; això no és presentable.

Segona reflexió. Un podria dir: «No, miri, escolti, al llarg de l'any nosaltres som tan eficaços que aconseguim recursos externs que destinem, d'alguna manera, a incrementar l'acció de Govern; a millorar la inversió, a millorar les transferències corrents i de capital en els ens públics territorials diferents de la Generalitat; intentem donar una cobertura superior a entitats sense afany de lucre i famílies, per tant, aquest escreix que nosaltres aconseguim gràcies a la nostra bona gestió, el destinem a una major eficàcia, a un efecte multiplicador sobre el que és el nostre pressupost inicial.» Però no és així, no és així. Sap en què el van incrementar? Suposo que sí, que s'hi han fixat; jo he tingut la paciència de mirar article per article i resulta que s'augmenta sobre el seu pressupost inicial un 18,42 al capítol primer, un 11,55 al capítol segon i disminueixen en un 1,5 les transferències corrents, en un 2,78 les de capital i disminueixen un 3,18 les inversions. Estic parlant de la liquidació –hi insisteixo– del 93.

Per tant, què vol dir? Que el que fan vostès és augmentar amb un 17% més les despeses d'estructura i disminuir tots aquells elements de descentralització i desconcentració i d'inversió en un 2,5%. I sap en què incrementen en el capítol primer? Doncs, vaig anar a buscar quin era l'article i resulta que varen augmentar, dels 2.755 globals d'increment del pressupost al llarg del 93, 2.396 milions va a la partida de Seguretat Social, partida perfectament –perfectament– previsible i calculable, i 637 milions a serveis nous que molt em temo que eren perfectament evitables.

Per tant, discutir ara un pressupost quan un veu aquesta sèrie, és a dir que si per al 93 se'n pressuposen 33.400, se'n liquiden 3.600; anem al 94, se'n pressuposen 33.950, és a dir menys dels que vostè ha gastat realment en el pressupost anterior, he d'esperar lògicament que la liquidació del pressupost d'enguany, del 94, segur –i si vol, no es tracta aquí de fer juguesques, però si vol quedem tots plegats emplaçats a comprovar aquesta xifra–, segur que en la liquidació de l'any 94 serà sensiblement superior la xifra que inicialment vostès ens proposen que discutim, que reflexionem i que, en definitiva, suposo que vostès pretenen, a sobre, que els aprovem i que, òbviament, no els aprovarem.

És clar, aquesta tècnica de discussió pressupostària fa que, a més a més del desolador que és el debat, perquè realment el mecanisme, doncs, no permet una participació més intensa de tots plegats, fa que un es desanimi en haver de reflexionar sobre números concrets.

Per tant, vostès, i entrant en el pressupost ja concret d'aquest any, de l'any que ve, però amb aquests precedents, què ens proposen? Doncs vostès, en definitiva, ens proposen continuar avançant per la mateixa línia, pel mateix camí d'anar incrementant la despesa corrent, és a dir, tant allò que fa referència, doncs, al capítol primer, a personal, com a la compra de béns i serveis, i anar disminuint percentualment tot allò que significa descentralització de la despesa i inversió. És a dir, vostès ens fan una proposta, que almenys nosaltres la qualifiquem així –suposo que vostès en discreparan, lògicament–, d'anar concentrant tot el poder de Catalunya en unes soles mans; en definitiva, en les seves.

Perquè aquest any, fixin-se vostès, aquest increment de 3.244 milions de pessetes, on es distribueix? Doncs, 2.474 –és igual, els carregaré moltes xifres, però és igual–, el 76% de tot l'increment del Departament de Governació va a increment de personal –després veurem per què i com i discutirem d'opcions–, va un 8% a increment de compres corrents, i llavors hi han uns modestíssims increments de transferències corrents i de capital i d'inversions.

És a dir, quasi el 85% –quasi el 85%– del conjunt de l'increment va al que és despesa d'estructura i, per tant –i, per tant, eh?–, vostès no fan cap proposta de racionalització, no fan cap proposta d'austeritat en la concepció i en la configuració del Departament i, per tant, demanda nova que apareix o que vostès fan, estableixen aquesta prioritat, va únicament i exclusivament en la línia de seguir una línia de despesa expansiva. I després, quan estan aquí en el debat de les esmenes a la totalitat, ens defensen uns principis teòrics que no tenen absolutament res a veure amb el que després vostès concreten quan presenten els pressupostos del Departament. I això per nosaltres no és seriós; és a dir, si aquí es ve i es diu que cal contenir la despesa pública a Catalunya i que es tracta d'enfortir el conjunt de l'Administració a Catalunya, no és vàlid presentar aquest tipus de pressupostos.

Segona consideració. En l'actual configuració, el conjunt d'aquests recursos teòrics perquè ens entretinguem, que significa el pressupost inicial, com es distribueixen? Els grans paquets, és a dir, com es distribueixen? Quasi un 30%, un 29,6, quasi un 30% al voltant de les qüestions de seguretat pública; un 25% a les qüestions d'Administració local; un

21%, un 21,5, al voltant del tema dels incendis, i pràcticament un 20%, un 19,55, al Gabinet de la Conselleria i a la Secretaria General. Almenys aquestes són les dades que consten en les xifres que vostès ens han donat.

Home, que en aquests moments hi hagi quasi quatre punts de diferència sobre el total del pressupost del Departament, més en seguretat pública, és a dir, en Mossos i Escola, més que el conjunt de recursos que es destinen a totes les administracions locals de Catalunya, a nosaltres ens sembla fort. Que en aquests moments, i després d'aquest any horrible de desastres naturals, que en la proposta i que ha aconseguit, si més no, un cert maquillatge del pressupost de Bombers, que hi hagi un diferencial de 8,23 punts sobre el conjunt del pressupost del Departament de seguretat ciutadana per sobre de Bombers, a nosaltres això ens costa d'entendre. A nosaltres això ens costa d'entendre.

En aquests moments, els increments que vostès ens proposen van: 1.500 milions de pessetes a incrementar els temes de seguretat ciutadana; 883 milions de pessetes a incrementar el Gabinet de la consellera, i 823 milions a incrementar el tema dels Bombers. L'altre és simbòlic o disminueix. És a dir que de la lectura literal d'això s'estableix que les prioritats d'aquest any són: els Mossos, el Gabinet de la Conselleria i Bombers; 1.500, 800 i 800 d'increment, menys, si no ja m'ho aclariran després, és la lectura que faig de les xifres i de les sumes i restes corresponents. I, per tant, que no és més prioritari que n'era l'any passat ni els temes d'Administració local, eh? Perquè després em referiré i separo aquesta cosa fantàstica dels 4.000 milions, eh?, aquesta cosa fantàstica perquè no els podem sumar aquí fins que no sapiguem d'on s'han de restar. És a dir, quan sapiguem d'on es resten, llavors ja els sumarem. Per tant, no són més prioritaris que l'any passat els temes d'Administració local ni els temes de control ni de joc ni d'espectacles, ni la funció pública ni els delegats territorials –en això coincidim–, etcètera. Ja està bé tal com està.

Aquestes, senyora consellera, no són les nostres prioritats ni creiem, des del nostre punt de vista –i és obvi que vostès opinen de manera diferent–, les del país. I, per tant, d'aquí justifiquem la nostra esmena a la totalitat. Nosaltres creiem que aquests pressupostos no donen resposta ni pretenen donar-la –ni pretenen donar-la– a la necessitat d'enfortir l'Administració local a Catalunya a fi que hi hagi uns ajuntaments potents que ajudin a reequilibrar el país i a democratitzar el seu funcionament i, sobretot, a democratitzar la despesa en la línia de col·locar els serveis al més a prop dels ciutadans en la línia del que apunta la Carta europea d'autonomia local; són uns pressupostos que no incentiven la inversió per poder donar resposta, encara, als dèficits d'infraestructures bàsiques que hi ha en el nostre país i que, fonamentalment, a través de les corporacions locals s'hi ha de donar resposta; no saben fer un plantejament de racionalitzar les múltiples estructures administratives que encotillen el nostre país; no volen controlar millor el joc, ni fer plantejaments innovadors per regular el tema d'espectacles, i –ja sé que és un tema molt difícil– no hi ha en aquests moments, no ho sé, podríem entrar-hi amb més detall, però no hi ha cap plantejament imaginatiu per intentar veure com podríem disminuir el nombre continuat i sagnant d'accidents els caps de setmana a les nostres carreteres. Nosaltres entenem –hi insistim– que no hi ha plantejaments nous que puguin fer esperar que hi hagi salts qualitatius en totes aquestes qüestions.

Jo quasi no voldria referir-me en aquesta intervenció al tema municipal, perquè en ocasió del debat del text articulat, doncs, ja hi vaig fer referència. De tota manera, si m'ho permeten les senyores i els senyors diputats, i per cortesia, ja que vaig dir coses que, possiblement –puc entendre-ho–, per part de la consellera o de la Conselleria poguessin entendre com a dures, permetin breument repetir-les aprofitant la seva presència.

Jo vaig dir –m'hi afirmo i ho ratifico– que en les seves línies de prioritats polítiques no hi són les administracions locals; que en aquests moments la situació és greu, vostè suposo que la coneix; que, com a conseqüència de les repercussions de la Llei d'hisendes locals, aquí s'han produït uns fenòmens amb base –i em baso en les dades oficials donades pel MAP–..., d'una caiguda de la capacitat d'estalvi de les administracions locals; que, per tant, hi ha un increment dels percentatges d'endeutament d'aquestes corporacions; que aquestes fan unes línies geomètriques convergents - divergents perfectes i que la tensió entre les unes i les altres fa que cada vegada sigui més grossa i, per tant, té les seves repercussions en la tresoreria de les corporacions, en els endeutaments, en els endarreriments de pagaments, i per tant, en definitiva, en l'increment de la despesa financera, i que això, a més a més, fa que aquesta situació sigui molt delicada, molt delicada, que de cap manera ho arreglen els 4.000 milions –perquè surten ja de transferències corrents i de capital de partides destinades a corporacions locals–, i que això no significa cap increment dels recursos més per als ajuntaments, més enllà del que pot significar l'increment del que hi havia en el pressupost de l'any anterior o el que hi ha ara, però no la introducció d'aquesta esmena en relació amb el que es deia en l'avantprojecte.

Jo penso que vostè no ha tingut capacitat o habilitat política, no ho sé, o possibilitat de desbloquejar la situació a Madrid, en el tema d'intentar buscar una solució a la qüestió del refinançament del deute; vull recordar que en el pressupost d'enguany ja hi ha unes partides obertes, simbòlicament, amb 1.000 pessetes, per fer possible aquesta possibilitat; no s'ha pogut avançar, i, sincerament, davant d'aquesta situació, almenys al nostre Grup no ens val que se'ns digui: «oh, és que aquest és un tema que hem de fer a tres bandes i Madrid no ho vol». Si Madrid no ho vol, es tracta de veure com, entre tots plegats, podem fer per intentar que Madrid vulgui, i com, en el sistema de prioritats, recordem, fer política és establir determinats sistemes de prioritats, el tema de l'Administració local es col·loca en una de les prioritats del Govern de Catalunya, en el marc global de negociacions que es té amb el Govern de Madrid. I aquesta no ha estat una de les prioritats, perquè els resultats estan aquí.

Però és que, a més a més, encara és més greu, entre altres coses, entre altres coses –i amb això suposo que no unànimement hi podem estar d'acord la resta de partits de l'oposició d'aquesta cambra–, el fet que no s'hagin renegociat seriosament allò que preveu, al cap del primer quinquenni, la Llei d'hisendes locals, que s'havien de renegociar els temes, la participació dels tributs de l'Estat, i que s'hagin produït unes pròrrogues més o menys maquillades, però que s'hagin produït unes pròrrogues, ha fet que es produeixin situacions com la de la continuïtat dels diners extres que reben els municipis que havien format part de l'antiga Corporació Metropolitana, per compensar les deseconomies d'aglomeració que significa estar en la regió metropolitana, quan aquests darrers anys hi ha hagut fenòmens importants en la regió metropolitana com perquè vostès mateixos, a través d'altres instruments com és el Pla territorial general de Catalunya, reconeguin que hi ha un pilot, molts pobles i ciutats que també estan en una situació de congestió, en un procés de congestió metropolità i, per tant, lògic seria que hi hagués o bé un increment d'aquests recursos o bé una redistribució d'aquests mateixos. Per tant, la mera continuïtat, la mera pròrroga està causant greuges comparatius que, sobre les dificultats ja inherents que tenen tots els ajuntaments, a sobre, a més a més, i en aquest cas, el diputat que els parla veu amb una certa situació d'impotència com no tots els ajuntaments rebem els mateixos diners, ni que sigui a través de les escales proporcionals que hi ha establertes. Acabo amb això. En tot cas, els demanaria una mica més de cura en les publicacions perquè..., i vull referir-me a la darrera que he rebut com a diputat, *El Món Comarcal*, no em sembla estèticament correcte que hi hagi alts càrrecs del Departament que signin articles d'opinió elogiosos respecte a l'actuació de la Conselleria, signant, no amb el càrrec que tenen, sinó signant amb la professió que tenen, i això es dóna, i en tot cas no tinc cap inconvenient a aclarir-li-ho, i això no dóna aquella sensació que realment aquí s'està informant i s'estan valorant les coses que estan passant en el món local i en el món comarcal, amb l'objectivitat que seria necessari.

Vull referir-me al tema dels Mossos. Mirin, i amb tota la franquesa del món, tal com tenim el panorama, deixi-me expressar un dubte seriós que jo tinc. Jo sé que, dels Mossos, en aquests moments, hi va haver una discussió d'una llei, cadascú de nosaltres es va posicionar, hi ha un desplegament previst, però en aquests moments hom té el dubte de si en comptes d'una operació de substitució, estem fent una operació de duplicació. I en aquests moments els Mossos ens estan costant, segons el pressupost, 11.000 milions de pessetes, xifres rodones. Home, 11.000 milions de pessetes, jo no dubto que, políticament parlant, pugui ser una prioritat, però tal com està la situació d'altres aspectes fonamentals del seu Departament, jo en aquests moments tinc certs dubtes, i li ho plantejo no com a afirmació tancada, sinó certs dubtes, de si continuar en aquest camí d'aquesta despesa i amb aquest volum i amb les previsions possibles, i amb els possibles creixements de pressupost, serem capaços d'aguantar les repercussions que això tindrà sobre el conjunt del pressupost de la Generalitat i, per tant, la repercussió que això tingui en altres partides. I ho deixo, en tot cas, com una reflexió oberta, i els ho dic amb tota la franquesa del món, i que, d'alguna manera, a mi em sembla absolutament prioritari assegurar en tot cas altres temes, com podria ser garantir la dependència funcional dels cossos de seguretat de l'Estat, intentar assegurar que es produeix aquest relleu, etcètera.

Creix el Departament del Gabinet de la Conselleria amb 883 milions en relació amb l'exercici anterior. I, cordialment, deixin-m'ho dir –cordialment–, a més a més ens «amenaça», cordialment, de llogar un edifici per a seu central amb un cost de 336 milions de pessetes/any. La documentació del pressupost diu que el contracte encara no està signat; no el signi, no el signi, hi ha altres coses prioritàries. *(Remor de veus.)* No compliquem més la qüestió; un 20% de pes del Gabinet i Secretaria General de la Conselleria dintre del conjunt del seu pressupost, això ja són molts diners i més quan creix, el Gabinet, 883 milions de pessetes, al mateix temps que la Direcció General d'Administració Local creix 13.719.275 pessetonetes –això és el que diu–, per tant, 883 milions, Gabinet de Conselleria, 13.700, allò, Direcció General d'Administració Local, i quan m'ha semblat entendre que l'aportació al Pla únic d'obres i serveis disminueix respecte a l'any passat de 264 milions, si no he restat malament. Això, sincerament, crec que és molt fort, i és molt fort quan, per una altra banda, el pes del Fons de cooperació local, de les diferents comunitats autònomes o de diferents comunitats autònomes, fa que comparant, per exemple, Andalusia, Aragó, Canàries, Castella-Lleó, Castella-la Manxa, Extremadura, Galícia, Múrcia i Catalunya, pessetes per habitant procedents del Fons de cooperació locals autonòmics, Catalunya tenim, d'aquest conjunt, 492 pessetes per habitant, mentre que Canàries en té 5.088, seguit, per exemple, d'Aragó, 2.524, o Castella-la Manxa, 2.767, etcètera. I si mirem el percentatge de transferències corrents a ajuntaments, ens trobem que Canàries té un 53,7% i, en canvi, Catalunya un 9,39%. I per què? Doncs, miri, entre altres coses, honorable consellera, perquè a Canàries la comunitat autònoma i la federació municipal corresponents i els partits parlamentaris varen arribar a acords per fer una operació que jo haig de saludar i aplaudir, i que, en aquests moments, pel mateix camí està la Comunitat de l'Aragó i no sé si n'hi ha alguna altra, de fer un pla de sanejament dels ajuntaments de Canàries i dels ajuntaments aragonesos, intentant no fer una repartidora, sinó establint unes *ratios* objectives, que obliguessin els ajuntaments a complir determinats requisits o determinades proporcions per evitar males gestions o disbauxes incontrolades, i que en la mesura que això es complís i que les corporacions locals estiguessin dintre d'aquest marc financer que el Parlament de cada una d'aquestes comunitats havia dibuixat previ pacte polític –perquè això, si no estic mal informat, va ser aprovat pel conjunt de les forces polítiques–, entrar en la via, sense esperar que els ho solucionin de Madrid, entrar en la via d'un procés de racionalització de la despesa en l'Admi-

nistració local i un procés de seriositat en aquest conjunt de despesa, però sobretot de seriositat en les relacions comunitats autònomes i ajuntaments. I això, lògicament, ha donat dues conseqüències: un major pes de recursos que es transfereixen a les corporacions locals per part dels pressupostos d'aquestes comunitats, i una major racionalitat i un major rigor pressupostari per part dels ajuntaments afectats. Nosaltres creiem que aquesta és la línia d'actuació; nosaltres creiem que aquesta és una línia que, més enllà d'opcions polítiques, és la que d'alguna manera és sòlida i que en tot cas, els matisos de les diferents opcions polítiques, els posaríem, i estic segur que arribaríem a acords, en el procés que hi hagués.

La tercera opció o prioritat són els bombers. Mirin, vostès fan un esforç, fan un esforç que es xifra en uns 500 milions de pessetes i escaig, però vostès, a través de declaracions de premsa, van crear unes expectatives que avui no estan complint. Per una banda, van parlar de la possibilitat d'un increment d'un 30% dels recursos, de tres-centes noves places, etcètera. La conclusió és que en aquests moments s'han frustrat aquestes expectatives, que en aquests moments es creix, però es creix un 11,5%, no el 30; que s'ha convocat una convocatòria de dues-centes vint places, però en tot cas, per a coneixement de les senyores i els senyors diputats, sàpiguen que, d'aquestes dues-centes vint places, entre jubilacions, accidents, morts, s'han produït quaranta baixes al llarg del 92; que el 95 n'hi ha quinze que estan previstos de jubilar; que hi ha les places abandonades pels que estan d'excedència; que en aquests moments hi ha setanta membres dels bombers que estan fora dels serveis operatius per dificultats, com a conseqüència de lesions, d'accidents, edat, etcètera; que hi ha una vintena d'aquestes places que ja estan ocupades per interins..., és a dir que vostès fan un esforç, però que l'esforç real, des del punt de vista d'operatius, és molt menor del que realment pot aparèixer de la simple lectura que hi ha.

Vostès fan algunes opcions que nosaltres no acabem de compartir; efectivament, fan un increment en relació amb l'adquisició de material, ja pràcticament una part molt important ve per a l'adquisició d'un helicòpter, que no sé si és per a reposar el que es va estavellar ara fa més o menys un any, o en tot cas, aquesta és una prioritat, però desapareixen moltes altres coses, coses que a nosaltres ens costen d'entendre, com són els manteniments en la xarxa de comunicacions –un element bàsic–, etcètera.

Nosaltres pensem que amb aquest pressupost vostès no poden donar compliment a les resolucions que va aprovar aquest Parlament de Catalunya, no pas precisament amb tots els vots de tots els grups, però que vostès es comprometien a una sèrie de coses que vostès amb aquest pressupost no poden complir. Un dels elements fonamentals que va sortir en el debat d'incendis eren tots els temes relacionats amb la formació dels bombers, la necessitat de donar-los una formació. Ignoro la casuística concreta, però almenys a nivell de xifres els temes de formació passen de 19 a 25 milions de pessetes, de 19 a 25; ho veig difícil.

Una altra de les opcions era la millora de la xarxa de comunicacions, fou objecte d'una altra resolució d'aquest Parlament; per tant d'alguna manera a nosaltres ens agradaria veure com funciona i com es pagaran els voluntaris, entre altres coses perquè almenys aquest diputat no ha sabut veure cap partida que anés dirigida en aquest sentit.

Voldria acabar fent, en aquesta primera part i després les conclusions –i ràpidament acabo, senyor president–, una referència a l'Escola d'Administració Local. Ja deia a l'esmena a la totalitat que hi ha informes recents sobre administració que estan plantejant la necessitat d'anar a una major racionalització de l'Administració, una major simplificació. Nosaltres, en reiterades ocasions, hem defensat que l'Escola d'Administració Pública de Catalunya hauria de tenir un altre plantejament, hauria de ser un altre plantejament, s'hauria d'incorporar als dispositius universitaris d'aquest país. Nosaltres pensem que això s'ha de normalitzar, aquesta no és una escola pensant en el mercat interior dels que ja estan més o menys o esperen entrar a l'Administració –ja sigui de la Generalitat, dels ajuntaments...–, sinó que hauria de ser una carrera més de la universitat i deixi'm dir-li, sincerament, que hi ha alguns cursos importants i significats que nosaltres no acabem de veure clar, com per exemple un curs que en aquests moments em sembla que està en la segona edició per a la formació de nous funcionaris directius de l'Administració de la Generalitat. I per què no hi estem d'acord? Home, doncs mirin, això són uns cursos superreduïts –per a les senyores i els senyors diputats que no ho coneixen–, s'estan fent, van destinats per al voltant d'unes quinze, vint persones i que d'alguna manera la selecció de totes les persones que participen en aquests cursos és a través d'un concurs de mèrits, per tant de tots els sol·licitats hi ha, lògicament, i pot ser, potser, encertadíssima, però hi ha una elecció subjectiva, de triar, en tot cas; que en la primera edició aquest curs que es va destinar a quinze persones va costar 49 milions de pessetes i que, per tant –dura setze mesos, eh?, no és poca cosa–, per tant, en aquest sentit jo no discuteixo que el cost no sigui correcte, en tot cas és que ens està sortint a 3,3 milions de pessetes per persona, més el sou –més el sou– d'aquestes persones, perquè són funcionaris de la Generalitat.

Formació d'alts..., de nous funcionaris directius. He intentat mirar quin lloc ocupaven, quin lloc ocupen els de la primera promoció i, en general, he vist que efectivament hi havia hagut una promoció i que de cap de secció n'hi havia uns quants que havien passat a cap de servei. Jo no dubto que sigui una inversió de futur; el que estem plantejant és que això és d'un cost molt alt, això en tot cas s'ha de veure i, en tot cas, potser el plantejament correcte és que això s'incorpori en els dispositius normals d'ensenyament de la universitat i a partir d'aquí que l'Administració sigui una cosa més de les que hi ha, que tenim com a instrument per assegurar la formació dels nostres ciutadans i ciutadanes.

I acabo dient que si aquests pressupostos no responen al que nosaltres creiem que són prioritats, a què responen? Responen, jo crec, a elements jo diria fins i tot d'inseguretat

per part de vostès, jo penso que moltes vegades tenen una certa inseguretat i, per tant, la necessitat vital de demostrar que Catalunya és govern, que els consellers són els que manen, òbviament, el president, i que, per tant, aquí, allò... s'ha de veure clar.

Jo voldria, breument, explicar una anècdota. Una vegada a l'Ajuntament que estic, en una altra condició, van haver-hi uns actes en què participaven membres del Govern de Madrid, membres del Govern de Catalunya. Quan va venir el membre, un altíssim membre del Govern de Madrid anàvem a començar l'acte i em va dir: «No, no, escolti, a Madrid mano molt, aquí presideix l'alcalde.» L'endemà havia d'intervenir un alt membre del Govern de la Generalitat; al matí va venir un senyor de protocol per assegurar que el membre del Govern de la Generalitat presidiria l'acte. Un manava; l'altre necessitava, a més a més, que quedés clar que mana.

I aquest, per nosaltres, és el *quid* d'aquest pressupost. Nosaltres pensem que aquests pressupostos van a reforçar, són el reforç, el *show,* la posada en escena del poder; és a dir conselleries en edificis més aparatosos, gabinets amb recursos desproporcionats, protocols, molts –molts– mossos d'esquadra que en quadrar-se diguin: «a les seves ordres», és a dir que, en definitiva, es pugui dir: «ara sí que es veu qui mana». I mentrestant a Catalunya hi ha més administracions que enlloc, la llei de la província única continua sense complir-se, tenim més ingressos per jocs però hem d'obrir dispensaris per a ludòpates, cada setmana continua la sagnia dels accidents de circulació, si el proper estiu torna a ser com aquest posem..., allò, fem vots perquè tinguem més sort i no se'ns cremin tantes hectàrees, fem rogatives perquè la pluja sàpiga ploure, i perquè, en definitiva, continuarem manant i manarem molt, i si no és així com a mínim ho semblarà.

Senyora consellera, com pot comprovar, aquests, òbviament, no són els nostres pressupostos, no creiem que siguin els que serveixen per donar resposta a les necessitats del nostre país i, com cada any, els hem tornat a discutir, els tornarem a votar en contra i els tornarem a perdre, i, un cop guanyada la votació, cordialment li desitgem que tingui sort si aspira amb aquest pressupost i amb aquest marc pressupostari a donar resposta real a algun dels problemes que creiem que té el nostre país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Esmena 399, del Grup Popular: té la paraula el senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades, en primer lloc, agrair evidentment la presència de la consellera de Governació, avui, aquí entre nosaltres. És evident que aquest és el ple més important de l'any i que la presència de la consellera en un pressupost del seu Departament crec que és fonamental i importantíssima, i així desitjaríem que passés a tots els departaments, a tots i cadascun dels departaments.

Dit això, per part del Grup Parlamentari Popular pràcticament assumim la totalitat de la intervenció del portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya, Toni Farrés –dic «pràcticament» perquè en el tema de la província única ja sap vostè que hi ha certes diferències–, i l'assumim pràcticament per una raó fonamental: evidentment, entre Iniciativa per Catalunya i el Partit Popular hi han certes i importants divergències ideològiques, però hi ha un denominador comú important, un denominador comú que no és la pinça –com algun diputat està en aquests moments assenyalant–, sinó que és el profund sentiment municipalista que tant un grup com l'altre han demostrat no solament amb paraules, sinó amb fets concrets, i quan em refereixo a fets concrets em refereixo a esmenes presentades, concretes i puntuals al Congrés de Diputats a Madrid referents al Fondo de cooperación local i he d'afegir que sempre amb el suport d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Quan un diputat, que a més reuneix la condició d'alcalde, examina el Projecte de llei de pressupostos per a l'any 95 pel que fa referència al Departament de Governació es troba –i li ho dic amb tota sinceritat– decebut. La decepció es produeix principalment en veure com el Govern de la Generalitat de Catalunya preveu, si es pot parlar de previsió, la distribució de les seves despeses durant un exercici econòmic.

És evident que en el marc de l'estat democràtic i de dret que dissenya la Constitució del 78 dels tres nivells d'administració existents: l'estatal, l'autonòmic i el local, és aquesta la que actualment es troba en una situació financera més delicada. A tots els congressos, pràcticament a tots els congressos de tots els partits polítics es parla del 50, 25 i 25 –dic «pràcticament a tots», perquè en el d'Esquerra Republicana és parla del 33, 33, 33– i actualment ens trobem que a nivell autonòmic tenim quelcom més que el 25, poc més que el 25; a nivell d'ajuntaments arribem aproximadament al 14 i, és clar, fins al dia d'avui o fins fa poc, més ben dit, la responsabilitat era del Govern socialista perquè no complia allò que al Congrés del mateix Partit Socialista donava com a prioritat, que era aquest 50, 25, 25. Actualment és indiscutible que aquesta responsabilitat és compartida amb el Grup de la majoria, avui, aquí, i d'una minoria en el Congrés dels Diputats a Madrid que li dóna majoria al Grup Socialista en aquesta governabilitat que evidentment fa que els municipis de Catalunya no arribin a aquest 25% que en tots els congressos, repeteixo, dels diferents partits polítics es demana. I no es fa podent-se fer, perquè hi han hagut esmenes tant del Grup Parlamentari Popular com del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Izquierda Unida en aquest sentit, i que el Grup de Convergència i Unió al Congrés de Diputats a Madrid ha votat en contra.

Any rere any, el Grup Parlamentari Popular manté la il·lusió que des de diversos departaments de la Generalitat s'és mínimament conscient d'aquesta situació i que es prendran les mesures adients a nivell competencial i a nivell de finançament, però un any més el Govern de la Generalitat ens demostra, a la vista del que considera com a prioritari en els pressupostos, que la seva principal preocupació és la de consolidar-se com un poder fort, envaint les competències i les esferes competencials dels ajuntaments, desviant el fi-

nançament dels ajuntaments cap als consells comarcals i, a més, imposant, amb una legislació desencertada, feixugues càrregues als ajuntaments, com per exemple en matèria de policies locals.

D'entrada, l'estructura actual del Departament de Governació, cal considerar-la... més que desencertada jo m'atreviria a dir irracional; irracional perquè amb les delegacions territorials del Govern s'amplia de forma considerable la maquinària burocràtica de l'Administració de la Generalitat, s'incrementa la despesa corrent, es produeixen duplicitats i solapaments d'actuacions, i es genera un cert desconcert als ciutadans.

Hom no pot comprendre com a la descripció d'objectius del Departament es pot dir que «les delegacions territorials del Govern tenen la finalitat de dur a terme l'acció del Govern específica dintre del seu àmbit territorial»; aquesta finalitat sona més a terminologia policial de control, vigilància i tutela sobre els ens locals que no pas a una missió genèrica del Departament de Governació en el sentit de coordinació amb les altres administracions públiques que intervenen en el mateix territori.

Com a exemples de la poca importància que es dóna als ajuntaments des del Departament de Governació, només cal examinar el programa 911.01, anomenat «Transferències a corporacions locals per participació en ingressos de la Generalitat», en el qual, després de citar textualment l'obligació que fixa la Llei municipal i de règim local de Catalunya de dotar el Fons català de cooperació local, pretén justificar la seva dotació íntegra de 7.088 milions, aquest any, per als consells comarcals en més de 3.088 milions de pessetes per un increment de competències d'aquests en matèria de serveis socials i de joventut i per les despeses d'aprovació dels programes d'actuació comarcal.

Això ja dóna a entendre que actualment la distància entre els punts de vista de l'Administració de la Generalitat i els ajuntaments és molt gran, perquè que el Departament de Governació doti el Fons de cooperació local per als ajuntaments només amb 4.000 milions de pessetes fa pensar que s'ignora la situació del món local, volem pensar que no pas per desconeixement de la realitat dels nostres ajuntaments. I el Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió, que és el grup que té més alcaldes de tot el nostre país, indiscutiblement, no vol dir això que sigui el grup que se sent més profundament municipalista, no vol dir-ho, indiscutiblement, perquè vostès donen 4.000 milions en aquests pressupostos. Bé, 4.000 milions en aquests pressupostos, dels quals no parlen ni de la forma de distribució ni res, ni d'on els trauran –com ha dit el senyor Farrés. En els pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona ja estan previstos del Fons de cooperació local de la Generalitat, 1.000 milions de pessetes; queden 3.000 milions de pessetes. Tenim més de 900 municipis a... *(Veus de fons.)* Potser m'he equivocat, el senyor Juli Sanclimens em diu que no, bé, jo li diré: més o menys, més o menys, pot sortir pràcticament a quelcom més d'un milió de pessetes per ajuntament restant, amb alguna exclusió d'algun ajuntament que li poden tocar cinc o sis milions de pessetes –cinc o sis milions de pessetes. *(Remor de veus.)*

De veritat que nosaltres no estem contents; de veritat que no estem contents, i crec, sincerament, que aquests 4.000 milions de pessetes del Fons de cooperació local als municipis ha sigut, no m'atreviria a qualificar-ho en aquests moments, però que fa riure: que ha sigut una decepció per als ajuntaments, una decepció total i absoluta per al món municipal, i que qualsevol alcalde, sigui del color polític que sigui, se sent decebut; que la Federació de Municipis de Catalunya va calibrar, més o menys, l'ajuda que necessitaven els ajuntaments del Fons de cooperació local en 32.500 milions de pessetes. I estic plenament convençut que l'Associació Catalana de Municipis, que presideix l'il·lustre diputat senyor Juli Sanclimens, fent números freds al respecte, més o menys, no sortiríem d'aquesta quantitat o arribaríem a aquesta quantitat. El món municipal es troba en una greu situació de crisi econòmica, i si realment un grup polític se sent municipalista, ha de ser conscient d'aquesta situació i ha de participar en solucions en aquesta situació. No val dir «som els que més ajuntaments tenim», per dir a continuació «som els més municipalistes»; no hi té absolutament res a veure.

La impressió del nostre Grup Parlamentari és que el pressupost no es fa bé, i no es fa bé perquè existeix una manca de planificació, de previsió de futur del que ha de ser una administració moderna i, sobretot, una forta mancança en les inversions. Del conjunt del Departament de Governació i les seves direccions generals, que en depenen, sembla que existeixi una gran preocupació per les publicacions i la imatge que es dóna a l'exterior, de l'opinió pública, però no s'ataquen els problemes de la realitat catalana, de la realitat del nostre país, de la realitat dels nostres municipis, que són punt fonamental de l'estructura del nostre país. Sembla que la principal inquietud del Departament és consolidar-se, créixer i augmentar la seva presència en tots els àmbits competencials que els sigui possible, amb mecanismes de control i tuteles sobre els ajuntaments, quan aquests també intervenen en una determinada matèria. *(Remor de veus.)*

Senyora consellera, no puc entendre com es pot ser tan insensible davant el greu problema de l'endeutament municipal, per exemple, per al qual el seu Departament només es dota amb un crèdit ampliable de 1.000 pessetes. També m'agradaria conèixer què entén el Departament per l'expressió «foment de la fusió de municipis», al qual destina més de 37 milions de pessetes. Si durant el transcurs de l'any el mateix Departament autoritza diversos expedients de segregació de termes municipals...

El Grup Parlamentari Popular els demana, com a demostració que això no és així i com a instrument per tal d'apropar posicions amb l'Administració local de Catalunya, la dotació, per part del Departament de Governació, d'una partida de 50 milions de pessetes per col·laborar amb el finançament del Segon Congrés de Municipis de Catalunya. Ho fem perquè ho ha demanat la Federació de Municipis i ho

fem també, si ho hagués demanat, l'Associació Catalana de Municipis, perquè aquest diputat que els parla, que, a més, té la condició d'alcalde, creu i li dic amb tota sinceritat que és una vergonya que a Catalunya, que al nostre país hagin d'haver-hi dues entitats municipals, com és l'Associació i com és la Federació, que s'haurien de fer els màxims esforços possibles per fusionar-les en una de sola. Jo ho intento des de la meva posició; jo estic associat a les dues –a les dues–, a l'Associació i a la Federació, per tal de demostrar que crec amb tota sinceritat en la fusió i que no em decanto per cap de les dues, perquè crec que les dues són profundament municipalistes i defensen els interessos del municipalisme al nostre país, però crec que donem un mal exemple, quan s'utilitzen entitats representatives del món municipalista d'una forma partidista, i, per tant, hauríem de fer tots esforços, els màxims esforços possibles per aconseguir la unió i la fusió de les dues. I això significa fer un esforç important de totes les forces polítiques, que estic convençut plenament que asseient-nos i dialogant entre tots ho podríem aconseguir.

L'Escola d'Administració Pública de Catalunya, com a organisme autònom de caràcter administratiu, s'inclou dins de la Direcció General de la Funció Pública, amb una dotació de 640 milions, que creiem que és totalment insuficient...

El Sr. PRESIDENT: Li faig notar, senyor Ros, que no ha presentat esmena contra l'Escola d'Administració Pública, eh? *(Remor de veus.)*

El Sr. ROS: Totalment d'acord, senyor president. El que passa és que, al mateix temps, em serveix per entrar en la qüestió...

El Sr. PRESIDENT: És que si ja anem curts de temps, a més si ens excedim en coses que no hem recorregut... *(Remor de veus.)*

El Sr. ROS: Molt bé. En un altre ordre de coses, cal parlar d'una qüestió dramàtica que ha patit el nostre país durant el darrer estiu: els incendis forestals. Realment, i li ho dic amb tota sinceritat, senyora consellera, sense ànim de crítica destructiva, al contrari, constructiva totalment, que la destinació de la partida pressupostària a incendis forestals per part del Departament de Governació –i sé que altres departaments hi han destinat diners–, des del nostre entendre, per part del Grup Parlamentari Popular, és molt minsa. Crec que hauria de ser molt més elevada. Li asseguro que tots els municipis de Catalunya han fet inversions importantíssimes en el tema de prevenció d'incendis, molts, molts esforços, suplements de crèdit per altres vies, però tots n'han gastat milers, si comptabilitzéssim la globalitat de les inversions del món municipal en el tema de prevenció d'incendis; molts ajuntaments. No aquells, solament, que han tingut la desgràcia de patir algun incendi, sinó aquells ajuntaments que, vista la situació d'aquest estiu, doncs, han fet tota una previsió d'inversions importantíssimes i que mereixeria, per part del Departament corresponent, al mateix temps, la possibilitat que aquests mateixos municipis tinguessin el recolzament del Departament de Governació.

I, en aquest sentit, entenem que la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis ha de comptar amb un pressupost suficient, amb els mitjans personals i materials que siguin necessaris, però és evident que dotar-los només amb 25 milions de pessetes per a formació i promoció dóna a entendre, un cop més, la manca de planificació dels recursos, fins i tot per pal·liar situacions d'emergència com ha estat la d'aquest estiu, amb el tema d'incendis. No es pot dir que es millora un servei quan es treballa per acumulació de recursos de forma desordenada; és necessari, a més, preparar bons professionals per resoldre amb eficàcia les situacions límit que es presenten.

Hi ha un greu problema, també, en el món municipal, que és la formació dels policies locals, perquè vostè sap que, a més a més, dintre d'aquesta formació de les policies locals, havent d'anar, per llei, a l'Escola de Policia Local de Catalunya, a l'Escola de Mollet, doncs, a molts municipis els costa moltes despeses i que, en canvi, no tenen, en contrapartida un suport suficient, parlant econòmicament, per part de l'Administració de la Generalitat i, molt concretament, del seu Departament, amb la qual cosa creiem que aquesta partida també s'hauria d'incrementar. *(Remor de veus.)*

Els ajuntaments es veuen obligats, i per imperatiu legal, a envair..., perdó, a enviar a l'Escola de Policia els seus agents que han superat un procés selectiu, a un curs amb una durada aproximadament de nou mesos, amb els trastorns que això suposa en el mateix servei; això significa que els ajuntaments han de pagar una quantitat d'hores extres impressionants, i això representa, en definitiva, un elevat cost econòmic. Cal dir que les subvencions als ajuntaments per a aquest concepte són totalment insuficients i que el Departament de Governació hauria d'ampliar la seva dotació. Però potser el problema és més conceptual, i caldria cercar un altre model per a la formació dels agents de policia local més gradual...

El Sr. PRESIDENT: Em sap greu tornar-lo a interrompre, senyor Ros, però ha retirat vostè l'esmena que tenia a l'Escola de Policia de Catalunya. *(Remor de veus.)*

El Sr. ROS: Sí, senyor president, però és que tot va lligat, encara que he retirat l'esmena a l'Escola de Policia *(veus de fons)*, no em refereixo fonamentalment a l'Escola de Policia en el meu text, sinó que em refereixo a les mancances econòmiques dels ajuntaments de Catalunya, qüestió que, certament, pot donar una interpretació referent a l'Escola de Policia, però la realitat és que va encaminada al finançament dels municipis, que té quelcom a veure amb el que no he retirat, senyor president. *(Remor de veus i rialles.)*

...amb diversos períodes de formació de durada més curta i distribuïts en el temps, de forma que no es minvés la capacitat operativa dels cossos de policia local.

Es fa difícil entendre les funcions de les delegacions territorials del Govern a les quatre províncies catalanes; sembla que l'Administració de la Generalitat copiï de forma mimètica l'estructura de l'Administració de l'Estat, amb uns serveis centrals i uns serveis perifèrics. Creiem que fóra bo destinar bona part d'aquests recursos a quelcom més pro-

ductiu i beneficiós per als ciutadans que no pas incrementar la presència física de l'Administració de la Generalitat en tots els camps i, com a conseqüència inevitable, augmentar la maquinària burocràtica de l'Administració, generant duplicitats i encavalcaments.

La conseqüència lògica i inevitable que es produeix i que, a més a més, afecta en general tot el Departament de Governació és l'increment desmesurat i sense contenció dels capítols primer i segon del Departament, en especial a les partides com lloguers, dietes i trasllats. Abans el senyor Farrés, en nom d'Iniciativa per Catalunya, ha fet un esment al tema de lloguers. És cert, més de 300 milions de pessetes, més d'1 milió de pessetes diàries en lloguer d'un edifici; crec que hi ha altres prioritats, comparteixo totalment el criteri de l'il·lustre diputat d'Iniciativa per Catalunya, i nosaltres considerem que governar vol dir marcar prioritats i que aquesta no és una prioritat.

És evident que actualment es viuen uns moments difícils degut a la conjuntura econòmica desfavorable i que davant d'una crítica constructiva, com pretén ser aquesta intervenció, es pot posar l'excusa fàcil de la manca de recursos econòmics, però el Grup Parlamentari Popular entén que el Govern de la Generalitat, a més de governar, ha de saber administrar i optimitzar els recursos amb què compti en benefici de tots els ciutadans que habiten tot el territori de Catalunya, i, a la vegada n'és responsable davant de la població en general.

El nostre Grup Parlamentari creu, a la vista del pressupost i els objectius i finalitats del Departament, que no es pot fer front a això sense una profunda reforma de l'Administració de la Generalitat; una contenció dels capítols primer i segon del pressupost i un increment notable dels diners per a inversions. El pressupost del Departament de Governació continua en la línia dels darrers anys: increment de la despesa corrent de forma desordenada per l'elevat cost que suposa el manteniment de l'estructura administrativa creada, congelació o minva en alguns casos de la inversió real, com a conseqüència de l'anterior fet, i, el que és més greu, es fan previsions pressupostàries amb un desconeixement important de la situació competencial i financera dels òrgans de Govern, dels ens territorials bàsics de Catalunya, que són per nosaltres els ajuntaments.

Creiem, honorable consellera, que aquest pressupost no pot donar compliment, com ja ha manifestat el senyor Farrés, a les propostes de resolució aprovades en aquest ple –vull dir en aquest mateix hemicicle, en un altre ple–, però, amb tota sinceritat, el nostre Grup Parlamentari ha presentat aquesta esmena a la totalitat, de retorn, no amb un ànim crític, destructiu, ni molt menys, no perquè sí, sinó perquè creiem, amb tota sinceritat, que pot ser molt millor, que podem millorar, que es poden millorar aquests pressupostos. I, per tant, desitgem..., perquè estem convençuts que evidentment aquesta votació la perdrem, però sí demanar-li que els propers pressupostos, quan es presentin..., quan s'estudiïn, més ben dit, es tinguin en compte tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, es dialogui amb tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, perquè estic convençut que en un tema tan important i fonamental com és la qüestió del món municipal, per damunt d'ideologies polítiques, a tots ens uneix, ens hauria d'unir, un denominador comú, que és el nostre profund sentiment municipalista, i amb tota seguretat que podríem arribar a una entesa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ros, em costa donar-li les gràcies, perquè ha consumit exactament vint-i-cinc minuts per una esmena. A aquesta velocitat, si tots els senyors diputats i senyores diputades que intervenen..., això suposa exactament setanta hores a partir d'ara. *(El Sr. Ros demana per parlar.)* No, no s'excusi, està en el seu dret...

El Sr. ROS: Li demano perdó, senyor president. La grandesa de les persones comença per la seva generositat... *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Bé, bé... El que tinc jo és una curiositat, eh?: a veure si la seva generositat li permetrà «permanèixer» aquí durant tot el debat de pressupostos, eh? Perquè, està clar... Bé, no vull dir res més. *(Remor de veus i rialles.)* Bé, el Grup Popular té una altra esmena a aquest Departament, que és a l'Institut Català de Seguretat Viària, que farà la senyora Montserrat: invoco la seva prudència.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Sí que m'ho fa difícil... Bé, en pla telegràfic... Ai, tinc ganes de riure..., pràcticament l'hauria de donar per defensada... Però permeti'm..., permeti'm que digui una qüestió, senyor president. És un tema que a mi personalment, i al Grup Popular, doncs, em feia molta il·lusió defensar aquesta esmena, per una qüestió fonamental, perquè hi ha una preocupació... O sigui, d'una banda, l'Institut Català viari fa una noble gestió, que tots sabem que mitjançant el que destina a campanyes de sensibilització ajuda i col·labora que baixi la mortalitat a casa nostra, en les nostres carreteres, però evidentment no n'hi ha suficient, i em preocupa una qüestió fonamental: i és que comparant les xifres del 94 amb el 95, veiem –ja no entraré en les del 94, parlem del 95–, veiem com l'any 1995 es destinen 75 milions, doncs, i 13.450.000 per a les corporacions locals, en el tema que es vetlli per la seguretat viària. I jo em faig una pregunta: vol dir que no hi podríem destinar molts més milions? Perquè, en definitiva, el Departament, o en aquest cas l'Institut Català de Seguretat Viària, per gestionar aquests 75 milions en necessita 96, de milions. No sé si a qualsevol empresa que necessités una campanya de publicitat li permetrien que per gastar-se 75 milions en tingués, de despesa de personal i d'altres, 96 milions, si això funcionaria. Jo crec que no, i a més a més que crec que no, que podríem donar molt més al tema de la seguretat viària, que és un tema fonamental, i és que cada dia se'ns maten i moren més joves per aquestes carreteres, i que cada dia hi ha, dins el món dels accidents, una sensibilitat que abans no hi era, i que és agressiva, fins i tot, amb aquests mateixos accidents, i que cal vetllar-ho profundament. A mi em sembla que aquesta partida pressupostària, que el 94 era de pràcticament 50 milions, aquest any ha sofert un increment important, i

que fins i tot jo aplaudeixo personalment –no és suficient, tenint en compte el que li deia, que les despeses, si l'any passat eren de 100 milions, aquest any han baixat a 96: 4 milions de diferència–, però no n'hi ha suficient, tenint en compte que la mortalitat de la gent jove els caps de setmana –i el senyor Toni Farrés, un moment, en el Departament de Governació, hi ha fet referència– no baixa, augmenta. Per tant, què és el que vol dir? Hem de treballar molt més des del Departament de Governació, de la senyora consellera, i en aquest tema de l'Institut Català de Seguretat Viària. Per tant, hem de destinar molts més milions que aquests 75 per a campanyes de sensibilitat: si hem fet una bona tasca, n'hem de fer molta més. Si no tenim prou diners, jo em pregunto per què en gastem tants, per què gastem 96 milions per fer una campanya de 75: vol dir que amb 45 no podríem fer una campanya de 123 milions?

I amb aquests criteris, i per ser molt ràpida, hem presentat aquesta esmena a la totalitat, senyor president. Evidentment, m'he deixat alguna qüestió, però jo..., ja sap que m'agrada respectar la presidència.

El Sr. PRESIDENT: No, no, jo no la pressiono gens, de manera que, si vol continuar, continuï, eh? *(Pausa.)* Moltes gràcies, senyora Montserrat. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té diverses esmenes a aquest Departament; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Seran, si m'ha semblat entendre bé el missatge subliminar de la presidència, quaranta-cinc minuts aquells dels quals disposaré per a les tres esmenes a la totalitat...

El Sr. PRESIDENT: Els hi concedeixo si vostè es compromet a «permanèixer» en el Saló de Sessions fins que s'esgoti la tramitació del pressupost.

El Sr. CAROD-ROVIRA: De cap manera m'hi puc comprometre, a «permanèixer» enlloc; en tot cas, a romandre-hi tant de temps com calgui, senyor president. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Així no hi ha tracte. *(Rialles.)*

El Sr. CAROD-ROVIRA: Doncs, si no hi ha tracte, amb molt de gust reduiré el temps de la meva intervenció. *(Remor de veus.)* El Grup Parlamentari d'Esquerra té l'esmena 400, al Departament de Governació; la 402, a l'Escola d'Administració Pública; la 405, a l'Escola de Policia de Catalunya.

El nostre Grup Parlamentari va presentar en el debat de pressupostos de l'any passat un seguit d'esmenes, algunes de les quals, d'aquestes esmenes, han estat reiterades parcialment en el debat de pressupostos d'enguany, a l'àmbit d'extinció d'incendis. Òbviament, si alguna d'aquelles esmenes hagués estat rebuda de manera positiva, ni que fos parcialment, potser ens hauríem pogut estalviar –això mai no es pot saber–, ens hauríem pogut estalviar algunes de les deficiències que es van produir en l'acció governamental per a l'extinció d'incendis aquests darrers mesos. Alguns dels inconvenients que nosaltres hem pogut veure, hem pogut trobar, tant de la lectura dels pressupostos com de la realitat sobre la qual ha d'actuar el Departament de Governació a partir d'aquests pressupostos, és, per una banda, l'existència d'un material per a l'extinció d'incendis, un material dels parcs, realment vell, no sempre reposat i generalment insuficient; l'existència d'un mapa de parcs que no sempre s'ajusta com caldria a la racionalitat de la prevenció d'incendis a Catalunya, sinó que en algunes ocasions respon més, ha respost més –no pas com una decisió presa d'ara, sinó acumulada en el transcurs dels anys–, a una certa voluntat de clientelisme polític que no pas a una planificació global, tot i que hem de reconèixer que enguany hi ha un increment obvi per tot el que fa referència a aquest àmbit –i no podria ser d'altra manera; malgrat tot, aquest increment segueix sent, al nostre entendre, encara insuficient, no només des del punt de vista del material, sinó també del nombre de personal dedicat a aquestes tasques–, i també la garantia pressupostària d'una preparació amb més dosis de qualitat reflectida en aquests pressupostos. Per altra banda, no podem obviar l'existència d'alguns parcs de bombers, com per exemple el de ciutats destacades com puguin ser Reus, Tarragona i Lleida, en les quals sembla que el Govern no assumeix amb la intensitat i la claredat amb què ho fa en relació amb altres ajuntaments una part del cost de l'existència d'aquests parcs.

En l'àmbit de tot el que és la política d'administració local, hi ha, òbviament, un increment insuficient del Fons de cooperació local de Catalunya, en allò que es refereix als consells comarcals, i, si bé s'ha de reconèixer que la creació del Fons de cooperació local en relació amb els municipis és un pas important, no deixa de ser, atès el nombre de municipis existents a Catalunya i la novetat del fet que sigui el primer cop que es presenta en realitat, no deixa de ser un pas més simbòlic que efectiu. Nosaltres creiem que no pot sostenir-se per més temps el refinançament del deute municipal, en el sentit que encara no es doti de manera convenient en els pressupostos –1.000 pessetes, partida oberta l'any 94, com enguany. Hi ha també una dotació escassa per al foment de la fusió de municipis –37 milions, exactament–, i tampoc no s'entén exactament quin pot ser el detall d'aquesta dotació d'ajuts extraordinaris a ens locals –537 milions el 94, 162 el 95–, ja que no sabem exactament a què poden respondre aquests ajuts extraordinaris, si és per a alguna actuació concreta que es detalli, però tal com apareix inventariat, sembla una arma més aviat a mans d'una certa dosi d'arbitrarietat per part del Govern. No ens podem estar, d'altra banda, de dir que trobem a faltar una previsió específica per a la celebració del II Congrés de Municipis de Catalunya, detall aquest a què ha fet referència el Grup Popular, amb el qual ens uneixen enormes vincles de caràcter ideològic, si més no amb aquella afirmació que ha fet el diputat senyor Víctor Ros, abans, quan s'ha referit a Catalunya com a «el nostre país»: en això estem absolutament d'acord amb el Grup Popular; ja seria més difícil d'entrar en altres àrees de coincidència, però en aquesta afirmació sempre ens trobaran al seu costat.

De la lectura dels pressupostos no es desprèn, certament, que hi hagi una voluntat real de descentralització de la vida

administrativa de Catalunya, com ens ho recorda encara la funció real dels consells comarcals en aquests moments. Es mantenen figures singulars amb vocació frustrada de governadors civils, com són els delegats del Govern. I la província única espera amb resignació d'anys el dia gloriós, oh!, de la resurrecció final.

Entrant en l'apartat de la seguretat pública, entrant en l'apartat més específic de la seguretat ciutadana, dediquen aquests pressupostos una partida de 7.843 milions de pessetes, que constitueixen les remuneracions de personal, sobre un total d'11.000 milions: ens estem referint, en realitat, al 71% de les remuneracions dels funcionaris. Aquest aspecte, el de la remuneració del personal, el 71%, sorprèn en un organisme que se suposa que exerceix unes tasques policials les quals fan imprescindible l'ús d'una infraestructura notable: equipaments de transport, informàtica, immobles, material de dissuasió, que potser diria el senyor Jaume Camps... Aquesta dada permet intuir el veritable grau d'activitat del cos pel que fa a les funcions policials estrictes. *(Pausa.)* No sé si..., senyor president, si amb la meva intervenció potser destorbo altres converses de l'hemicicle, o si creu que puc continuar, ho faig, amb el seu permís...

El Sr. PRESIDENT: Continuï, continuï.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies. Les inversions en maquinària, inversions i utillatge tenen una partida de 127 milions i mig, quan se suposa que aquestes inversions –maquinària, inversions i utillatge– haurien de ser abundants i constants en qualsevol cos de policia que vulgui estar al dia en equipaments tecnològics. Les inversions en material de transport, 180 milions, és una quantitat amb la qual difícilment es poden comprar més enllà d'unes escasses desenes de cotxes-patrulla, i això ara, quan la promoció d'aspirants a mossos a l'Escola de Policia és la més nombrosa dels darrers anys: és clar que potser s'ha optat, en realitat, per un model de policia de barri, i aleshores s'ha decidit que aquests han d'anar a peu i no necessiten, doncs, la urgència de vehicles. Les inversions en mobiliari –40 milions, 19 menys que l'any passat– són encara més reduïdes, i del tot inapropiades i insuficients, tant pel que fa a les instal·lacions actuals –algunes, molt concretament– com a les que se suposa que es tindran al llarg de l'any vinent.

Els pressupostos són l'expressió de la voluntat de no treure el Cos de Mossos d'Esquadra d'un cos policial poc operatiu per a les funcions que ha vingut duent a terme fins ara, excessivament burocratitzat, i poc dotat dels mitjans necessaris per a una tasca real de policia integral.

Pel que fa referència a l'Escola de Policia de Catalunya, té, aquesta Escola, tenia l'any passat un pressupost de 1.162 milions de pessetes, i el 1995, com és lògic, amb una promoció de 443 aspirants a agents, i la tardor vinent, segons sembla, fins i tot de més de 700 aspirants a policia, doncs, 450 milions menys. És aquesta una resposta pressupostària sorprenent, original i incomprensible, ja que del conjunt d'organismes administratius autònoms de l'Administració justament el que més ha baixat és aquest, el 38% menys en el pressupost.

L'Escola de Policia comença una nova etapa, no només per les funcions que hauran de dur a terme els futurs agents, sinó també perquè ha estrenat nou director. Ignorem si ara s'aprofitarà el moment –el moment nou– per al nomenament d'un vice-director de l'Escola en representació dels municipis, tal com sembla que fa un temps s'havia pactat amb les associacions municipalistes. Resten, això no obstant, alguns temes pendents per resoldre de manera adequada. Per una banda, l'alt cost del procés de formació –matrícula, manutenció, trasllat– per als ajuntaments que hi envien els seus futurs agents, tant pel que fa a la formació bàsica com per a l'ascens o promoció interna, com per a l'especialització. Els costos d'estada a l'Escola per als policies locals es veurien reduïts amb un augment de les ajudes als municipis, òbviament, però també amb una descentralització real de les seves activitats pel territori de Catalunya.

Se'ns va anunciar a bombo i plateret l'obertura d'un centre de l'Escola de Policia de Catalunya a la ciutat de Reus i se'ns deia: «el centre servirà per a l'especialització i la formació permanent»; se'ns continuava dient que tindria una capacitat prevista per a 173 alumnes –173, curiosament; ni 175 ni 180, ni 200, exactament *173* alumnes–, amb un àmbit –també se'ns deia– territorial que abastarà tot Catalunya, però amb un èmfasi especial a les àrees *sud-oest* de Catalunya *(rialles)* –determinació toponímica aquesta que fins ara era poc habitual en la tradició administrativa catalana. Bé, fa vint mesos que se'ns deia tot això, com se'ns deia que l'Escola de Policia de Catalunya i l'Ajuntament de Reus estaven ja en una fase avançada de negociació; ja ens fem càrrec que el pas del temps i de les hores deu ser diferent des de l'Administració pública de la Generalitat, governada per Convergència i Unió, i ara, pel que veiem també, des de l'Ajuntament de Reus, governat pel Grup Socialista. Ens agradaria, per tant, saber, en la resposta que ens fes el representant d'un dels grups que dóna suport al Govern, què passarà amb aquesta descentralització de l'Escola, si és que realment s'arribarà a produir.

La descentralització és essencial no només per motius econòmics, sinó també per motius pràctics, perquè els municipis no poden prescindir dels seus agents per llargs períodes, sobretot si es té en compte que els recursos humans hi acostumen a ser reduïts. I parlant d'això, precisament la relació amb la coordinació de les policies locals hauria d'anar més enllà de l'homogeneïtzació de la uniformitat i del parc mòbil.

Com recordava el teòric italià expert en temes de seguretat Giacomo Spinelli al conegut report *Parole sulla violenza*: «La majoria de policies comencen o bé acaben assemblant-se, però sempre és preferible tractar amb policies que s'hagin llegit, ni que sigui un sol cop, la Declaració universal dels drets humans.» Doncs, bé, a l'Escola de Policia de Catalunya es parla de drets humans, es dóna una formació cultural i humanística adequada, es parla de dret constitucional, i tot això està molt bé, però ben sovint els mateixos professionals al costat d'això, tant mossos d'esquadra com policies locals, els agradaria també adonar-se

amb precisió que reben la formació adequada, aquella formació estrictament professional que realment necessiten, d'acord amb les funcions que després hauran de dur a terme en la vida quotidiana, al carrer, en la prevenció del delicte, en la persecució del delicte. Els cal a aquests policies formació de policia científica, que vol dir també el material corresponent; treball de laboratori amb els mitjans adequats; policia en el medi rural; especialització en matèria de patrimoni. L'Escola –ho hem dit en més d'una ocasió– ha de donar a les policies locals la formació adequada a allò que necessiten en la seva activitat diària, sobretot en els municipis més petits, i això vol dir que ha de donar cursos adequats de policia de circulació, de policia administrativa, de policia assistencial; cursos, doncs, útils a la feina de cada dia.

És evident que cal tenir en compte, en aquesta etapa de descentralització que nosaltres demanem, cal tenir en compte altres modalitats d'ensenyament no previstes fins ara, com pot ser –i també ho hem indicat en més d'una ocasió– la formació no presencial, la formació intensiva concentrada en determinats períodes concrets de temps per a certs aprenentatges bàsics i comuns.

Ens agradaria saber, perquè no ho hem trobat, òbviament, en el detall dels pressupostos, si es preveu o no alguna dotació pressupostària per a aspectes com els següents: tot allò que es refereix a l'existència d'una diplomatura o llicenciatura universitària en matèria de seguretat pública, de la qual se'ns ha parlat també en distintes ocasions; com estan en aquest sentit, doncs, els acords amb la Universitat Autònoma de Barcelona? Com tenim, per exemple, l'elaboració d'un pla de carrera, que ve emmarcat per la Llei de policia? Com la revista teòrica de formació *Debat i Informació* per als professionals de la Policia de Catalunya, de la qual han parlat repetidament en més d'una ocasió alts responsables d'aquest Departament; com les possibilitats pressupostàries reals d'enviar la gent necessària i adequada a formar-se als millors centres de fora del país per tenir una policia moderna, democràtica i preventiva... Ens agradaria veure, de veritat, prioritzat aquest aspecte bàsic de l'autogovern, com és la seguretat pública.

Però hi ha encara massa dubtes sobre el futur immediat del model policial a Catalunya, exactament d'un model policial que contempla..., com ahir mateix un diari de llarga tirada a Barcelona ens parlava de l'imminent desplegament de la policia nacional a la ciutat de Barcelona. Quan començarem a parlar de veritat de replegament de Policia Nacional i de Guàrdia Civil a Catalunya?

Són aquests dubtes els que fan que mantinguem aquestes esmenes a la totalitat, deixant –això sí– la total fidelitat a aquella frase de Pompeu Fabra, que assegurava que: «no s'ha d'abandonar mai ni la tasca ni l'esperança»; no sempre, però, tenim present que el Govern de la Generalitat estigui per la tasca que ha d'estar i sí que cada vegada nosaltres més anem perdent l'esperança de veure algun dia un model de seguretat tal com l'havíem demanant, dependent de l'autoritat de Catalunya i estrictament diferent de tot allò que hem heretat al llarg dels anys.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Com que aquesta serà, senyor president, la meva intervenció darrera en aquest àmbit d'esmenes a la totalitat, i tinc també l'esmena 427 i la 432, en l'àmbit cultural, quan estava redactant ahir el text final d'aquesta esmena a la totalitat em vaig adonar que em sortia exactament el mateix que deia en la intervenció de l'any passat. Com que així ho he fet saber al diputat, a sa senyoria el diputat senyor Joan Descals, que aquest era exactament el criteri del nostre Grup sobre aquest tema, les donaríem per defensades i remetríem la seva atenta, assenyada i ordenada lectura –com és propi de totes les lectures que fa el senyor Descals– a la seva intervenció de rèplica sobre aquest afer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Torn en contra: el senyor Campuzano té la paraula.

El Sr. CAMPUZANO: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, intentaré contestar a moltes de les afirmacions que al llarg d'aquests darrers minuts s'han vingut fent, sent molt conscient que algunes de les intervencions dels senyors portaveus segurament han anat més enllà del debat del pressupost del Departament de Governació, i les seves escoles i els seus organismes autònoms, que han fet referència a qüestions podríem dir del capteniment general d'aquest pressupost, que en el seu moment ja van ser respostes pel conseller Alavedra, o fins i tot pel portaveu del nostre Grup en el debat a l'articulat, i fins i tot algunes de les intervencions que s'han produït, alguna de les darreres, segurament també són qüestions que hi ha altres mecanismes parlamentaris per tal de poder discutir-les. Tot i així, intentarem de donar el màxim d'informació possible.

Entenem també, en primer lloc, que hi ha almenys quatre idees molt centrals, jo crec, que poden servir com una resposta global a les afirmacions que s'han fet. En primer lloc, hi ha hagut una voluntat expressa per part del Govern de la Generalitat de concentrar a la Secretaria General i al Gabinet de la Conselleria un seguit de despeses que afecten el conjunt dels departaments. I, evidentment, quan el senyor Farrés ha fet referència successives vegades al Gabinet de la Consellera, jo suposo que ho feia inconscientment, perquè tots sabem el paper que té el Gabinet i tots sabem també el paper que tenen les secretaries generals, i precisament aquest pes important de la Secretaria General del Departament de Governació té com a funció principal i bàsica fer que un seguit de despeses que poden permetre al conjunt del Departament ser realment eficaces, en tot allò que fa referència al condicionament del Centre Coordinador d'Emergències i en allò que fa referència a la xarxa de comunicacions, estigui concentrat des d'on es pot actuar de manera més eficaç.

I, a més a més, que aquesta voluntat que expressava el senyor Farrés al voltant d'una futura seu comuna del Departament de Governació, també va en aquesta línia. Ens sembla que en el terreny de la seguretat, que ha estat una

prioritat en el pressupost d'enguany, aquesta concentració a la Secretaria General és un element bàsic. I, a més a més, això d'aquí és perfectament compatible amb un altre element, i aquí s'han fet afirmacions que no són absolutament..., bé, que són falses. A mi m'agradaria informar els senyors diputats i les senyores diputades que del conjunt del Departament de Governació les partides que fan referència a «Premsa, revistes i altres publicacions» baixen un 19%; «Atencions protocol·làries i representació», un 9%; «Publicitat i propaganda», un 24%, i, en tot cas, l'única partida que té un augment important és la d'«Estudis i treballs tècnics», situada a la Secretaria General, però precisament per tal d'articular el que és la futura política forestal del Govern de la Generalitat.

Per tant, jo diria que hi ha un esforç de concentració d'elements que afecten el conjunt del Departament a Secretaria General, i això justifica el seu pes, i al mateix temps hi ha una clara voluntat de reduir allò que és la despesa corrent i en aquella despesa que pot ser més susceptible de crítica política per part dels diversos portaveus.

Tercer element, hi ha hagut una clara voluntat de potenciar tot l'àmbit de la seguretat, i de la seguretat, no entesa només com aquella referència al que podria ser el desplegament dels Mossos d'Esquadra o la Policia de Catalunya, amb base en els acords assolits fa uns mesos amb el Govern de l'Estat, sinó la seguretat entesa com la prevenció i l'extinció d'incendis, salvaments, la qüestió de la gerència de la protecció civil, la mateixa Escola de Policia, l'Institut Català de Seguretat Viària i aquests elements del Centre Coordinador d'Emergències, la construcció de casernes, la xarxa de comunicacions. Tot aquest conjunt d'elements conformen el paquet de seguretat, i, evidentment, aquesta és una prioritat del Govern, motivada per dues raons: pels acords als quals fèiem referència i perquè la situació que hem passat en aquests darrers mesos obligava el Departament a prioritzar aquesta qüestió. I, efectivament, senyor Farrés, aquesta és la voluntat política del Grup de Convergència i Unió; no és que estiguem destinant més diners a la policia en lloc de més diners als ajuntaments, sinó que estem destinant molts diners a la seguretat dels ciutadans del nostre país. I que, a més a més, i el que és important, els dos grups majoritaris àmpliament d'aquesta cambra van arribar a un acord en l'àmbit de la prevenció i extinció d'incendis, de consensuar que en funció del resultat de la Comissió d'Estudi que s'ha creat, si se'n poden derivar noves necessitats pressupostàries, així ho farem; queda molt clar: si cal destinar més recursos a aquestes qüestions, aquesta comissió d'aquest Parlament ho acordarà, i per tant la voluntat del Govern, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i entenem també del Grup Parlamentari Socialista, és esperar que de la Comissió derivin aquests possibles acords.

Quart element també d'aquest pressupost, la qüestió de l'Administració local. El senyor Ros ha fet una afirmació que crec que moltíssims diputats i diputades del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi coincideixen, que és el caràcter municipalista de la nostra coalició i especialment del nostre Grup Parlamentari. Jo intueixo que devem ser el grup parlamentari amb més alcaldes, presidents de consells comarcals i regidors, i, per tant, el nostre municipalisme mai es pot posar en dubte. I a vegades d'algunes intervencions d'alguns portaveu se'n podria deduir una absoluta insensibilitat del Govern, del Grup Parlamentari, dels partits polítics i de les persones que som en aquesta cambra. Jo crec que la trajectòria municipalista de la gent de Convergència i Unió, tant al Parlament de Catalunya com a l'Administració de la Generalitat, és la que és i em sembla que reconeixerem que cada vegada més l'acció del nostre Govern, en funció de les possibilitats pressupostàries, va en la línia de reforçar aquest paper que tenen els ajuntaments.

Però, a més a més, en aquest pressupost s'ha arribat a un acord també entre el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Socialista, que creiem que és important, que és la dotació amb aquests 4.000 milions de pessetes del Fons de cooperació local, amb totes les limitacions que vostès vulguin, però que, en tot cas, suposa un canvi molt important en la política del Govern en aquesta qüestió, resultat també d'unes noves possibilitats econòmiques i d'unes noves possibilitats polítiques que ho poden facilitar.

En tot cas, en la qüestió del finançament municipal el Grup de Convergència i Unió i el Govern continuen fent seus els continguts de la Resolució 101 del Parlament de Catalunya, aprovada el 6 de maig de l'any 93, la qual marcava per on havíem de resoldre la qüestió que afectava el finançament; que érem molt conscients que existia un marc legal que no ens permetia excessives possibilitats, un marc legal d'àmbit estatal, i que en tot cas tots plegats, els nostres grups parlamentaris, però també la mateixa Federació de Municipis, l'Associació de Municipis, la Federación, tots plegats hem de ser capaços de resoldre, perquè en el que em sembla que tots coincidirem és que, malgrat que també en el marc estatal s'ha pogut produir algun avenç, tothom coincideix a dir que és clarament insuficient i, evidentment, aquesta és de les qüestions políticament importants que caldrà enfocar en el seu corresponent moment. Per tant, uns pressupostos que el que han pretès és racionalitzar la despesa dotant la Secretaria General d'aquest pes en aquesta divisió horitzontal, una reducció en la despesa sumptuària, la despesa que no pot ser eficaç, un reforç dels aspectes de seguretat, un reforç dels aspectes del món local.

Creiem que són, almenys per ara, uns pressupostos que compleixen absolutament els objectius polítics però, tot i així almenys en algunes de les qüestions molt puntuals m'agradaria efectuar les següents matisacions. A veure, escoltin, en el tema dels accidents de carretera, tots plegats coincidirem a dir que aquest és un element molt seriós, molt preocupant i que tots els grups polítics segurament en podem fer poca demagògia, perquè, és clar, les dades que almenys tenim nosaltres de la Direcció General de Trànsit indiquen en el nostre país, a Catalunya, des de l'any 83 a l'any 93 una baixa en el nombre d'accidents; l'any 83 varen ser 5.815; l'any 93, 4.440, havent-hi el punt d'alça l'any 88

amb 9.477. Això d'aquí és resultat de moltíssimes qüestions, de moltíssimes qüestions però, en tot cas, ens sembla que la tasca que està fent l'Institut Català de Seguretat Viària és extremadament positiva i és una tasca que en aquests moments està sent reconeguda pel conjunt d'administracions implicades en aquestes qüestions.

I, a més a més, senyora Montserrat, jo diria que vostè fa una certa trampa, perquè quan parla dels 96 milions de pessetes del capítol 2 s'oblida de dir-nos que crec que són 76, que es destinen a campanyes; 76 que es destinen a campanyes i que, per tant, és el conjunt de l'acció que adreça aquest Institut. O sigui, el que fa l'Institut és fer campanyes i és la manera a través de la qual fins ara, de manera prou eficaç segons aquestes xifres apunten, estem incidint en una qüestió que és absolutament seriosa i jo pregaria que ningú volgués fer-ne demagògia.

I en aquest mateix sentit, nosaltres recollim aquesta voluntat que expressa el senyor Víctor Ros de diàleg en les qüestions que afecten els pressupostos del Departament de Governació, com en el conjunt de qüestions que afectin els altres departaments, però això entendríem que seria un canvi d'orientació, perquè ens consta que hi ha hagut voluntat per part de la Conselleria de plantejar, de poder explicar el que han estat els acords en matèria de seguretat i en algunes lleis que en aquest Parlament s'han tramitat i, en tot cas, l'actitud –pel que ens consta a nosaltres– del Partit Popular no ha estat aquella que vostè en aquests moments expressava. Per tant, d'això d'aquí n'agafem consciència.

Finalment, a nosaltres ens sembla, senyor Carod-Rovira, que l'Escola de la Policia ha acabat una etapa en la qual s'havia fet aquest esforç de condicionament, que per tant això implica una voluntat de reducció en les despeses d'inversió però que, en tot cas, l'Escola el que ha de ser capaç és d'atendre aquests set-cents nous mossos d'esquadra, i que hem fet un pressupost orientat a aquest objectiu; que la voluntat d'estendre's arreu de Catalunya hi és, en aquests moments hi ha en marxa, de manera, si vol vostè, tímida, però esperem que en el pressupost, que aquest proper any això es consolida el que és el centre que existeix a Girona, en relació amb la formació de policies, potser més especialitzat, però això d'aquí hi és, i, en tot cas, el diputat que li parla no té constància del moment en què es va produir la discussió al voltant de Reus. Si després vostè m'ho dóna, jo intentaré aclarir-ho al màxim.

Però en tot cas, també, aquest desplegament dels Mossos, si vostè observa detingudament els pressupostos de la Direcció General de Seguretat, veurà que, evidentment, és una direcció general que fa un creixement important; que, a més a més, en moltes de les partides a què vostè feia referència es produeix aquest creixement però que, en tot cas, aquest desplegament dels Mossos, en la mesura que serà un desplegament progressiu, el cent per cent de la seva presència en el territori, en funció que siguin els set-cents o els que toquin, de mossos, ja s'anirà veient i que, per tant, no podem pretendre que això s'expressi directament en aquests pressupostos.

Ens sembla que els pressupostos consignats a la Direcció General de Seguretat més els pressupostos consignats de la Secretaria General, en allò que fa referència a les casernes, ens permeten respondre a aquesta voluntat política del Govern i dels grups parlamentaris que li donen suport de prioritzar molt clarament aquest objectiu que vostè ha expressat i que nosaltres hi coincidim que és que el model d'una policia nacional catalana es vagi definint no només en els discursos sinó en les fórmules concretes i l'inici del desplegament dels Mossos d'Esquadra a la comarca d'Osona és la demostració més evident que això avui ja és una realitat absoluta.

Jo no m'hi allargo més i, en tot cas, anunciar, evidentment, que votarem negativament el conjunt d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano. Passem al Departament d'Economia i Finances; esmena 410, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. El senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president; senyores diputades i senyors diputats. Bé, cada vegada, quan he de defensar l'esmena a la totalitat del Grup que agafa l'àmbit d'Economia i Finances, concretament en aquest cas les esmenes 410, senyor president, 412, 414 i 416, que inclouen també l'Institut d'Estadística de Catalunya, l'Institut Català del Crèdit Agrari i l'Institut Català de Finances, tinc sempre el problema de decidir si el que es tracta de fer davant d'aquest Departament és repetir un debat a la totalitat, tota vegada que tractem en primer terme de l'economia, o si centrar-me exclusivament i pel que fa referència a les finances, a les funcions de control que té i ha de tenir el Departament i el conseller en concret sobre l'aplicació dels Pressupostos, sobre les finances públiques de la Generalitat i de les entitats que d'una o altra manera en depenen.

Jo crec que en relació amb el primer aspecte, és a dir, a la Conselleria, al Departament pròpiament dit d'Economia, és cert que a casa nostra, avui, ens trobem amb limitacions molt importants a l'hora de marcar, a l'hora d'establir polítiques econòmiques pròpies. Sens dubte això deriva del fet que no tenim un sostre competencial adient, deriva també del fet que moltes d'aquestes qüestions no únicament ja es resolen pel Govern central sinó que, fins i tot, s'han delegat a instàncies superiors i avui en dia la macroeconomia en molts dels seus paràmetres i cada vegada més dependrà de les instàncies comunitàries, sobretot a partir de l'obligació de complir determinats paràmetres de convergència.

Això és perfectament cert però això no nega –i aquestes són paraules que es fa seves moltes vegades el mateix president de la Generalitat– que, certament, el Govern de Catalunya té responsabilitats i mèrits, quan s'escau, en la situació del nostre país, en la situació de l'economia i, per tant, si el Govern de la Generalitat s'apunta els mèrits d'aquelles situacions que es poden considerar favorables –perquè alguna cosa hi tindrà a veure, diu el president, l'acció del Govern–, també, també, és lògic i adequat que considerem que quan

no es compleixen aquests objectius o quan es compleixen de manera que no són, des del nostre punt de vista, almenys satisfactoris per a les necessitats de Catalunya, efectivament assenyalem la responsabilitat del Govern i en concret de la Conselleria d'Economia sobre aquestes matèries.

És cert que a casa nostra s'està produint una millora de la situació econòmica però és cert també –i ho va dir el president del nostre Grup en el debat de política general i per tant jo no m'hi estendré– que aquest creixement es produeix sense una creació correlativa d'ocupació. I dic «correlativa» perquè és cert que pot haver-hi petites incidències sobre l'ocupació però és un creixement que en podem dir sense creació simultània d'ocupació. I aquest és un problema fonamental per a Catalunya.

Però aquest creixement alhora no ens serveix per anar a superar les desigualtats econòmiques, socials i territorials que existeixen a casa nostra entre els diferents indrets. Per tant, és un creixement que tampoc va a superar els desequilibris, a casa nostra, territorials, hi insisteixo, i tampoc des del punt de vista social, des del punt de vista de l'increment, de l'augment d'aquells sectors de la societat, del famós terç o de la quantitat que sigui que queda al marge, que queda en uns nivells que es poden considerar inacceptables avui a Catalunya.

Per tant, el possible creixement de la nostra economia es produeix en aquests paràmetres, es produeix amb aquestes conseqüències i no diguem ja si aquest creixement econòmic no afronta un problema d'avui i sobretot de demà, que és el desenvolupament sostenible, que és la capacitat del creixement sense malmetre més el medi natural i possibilitant que el creixement el tinguem el dia d'avui i també el dia de demà.

Per tant, des d'aquest primer aspecte és evident que no ens pot satisfer ni ens satisfà l'actuació de la Conselleria d'Economia. Naturalment, l'activitat de la Conselleria d'Economia va lligada i hauria d'anar coordinada amb totes les altres conselleries, tots els altres departaments que tenen incidència en l'activitat econòmica.

Però hi ha una altra funció evident, molt important en la Conselleria, que és la pròpia de finances. És a dir, el control en l'aplicació dels Pressupostos i de la Llei de finances públiques de Catalunya i de la Llei de la funció pública de Catalunya sota els paràmetres, sota l'exigència –i em sap greu de repetir la paraula, perquè entre el dia d'ahir i el d'abans d'ahir el senyor Escudé me la va després reiterar més d'un centenar de vegades–, sota els principis de l'austeritat, sota els principis de la legalitat i de la transparència.

I tot això, tot això no passa a casa nostra. S'ha parlat ja al llarg d'aquest debat i jo intentaré, a més a més, complir les instruccions de la presidència, les recomanacions en el sentit d'abreujar al màxim la meva intervenció, però em sembla que és absolutament imprescindible posar alguns exemples de la manca de rigor en l'aplicació dels Pressupostos. En els diferents departaments es pressuposten determinades quantitats per a determinades despeses, per exemple, una que és molt paradigmàtica, és «Incentius al rendiment i treballs extraordinaris», hores extraordinàries, aquestes quantitats s'incompleixen sistemàticament amb variacions que arriben fins al 119%, per exemple, en el Departament de Governació l'any 1993, però amb variacions del 50, del 60, del 40% en altres departaments.

I això es produeix amb la particularitat que en els propers pressupostos es torna a pressupostar d'acord amb unes quantitats que res tenen a veure amb la realitat, perquè jo podria admetre que en un moment determinat hi hagi un error de previsió; es fa un pressupost de 1.000 milions de pessetes i se'n gasten 2.000, però resulta que a l'any següent el pressupost es fa de 1.050 milions de pessetes i se'n gasten 2.100, i l'any següent es tornen a pressupostar 1.100 milions de pessetes i se'n gasten 2.200.

Per tant, no es pot justificar que s'ha produït una variació circumstancial, excepcional, extraordinària. No, no, és que és una tònica que es produeix constantment –que es produeix constantment– en aquestes partides i en altres moltes partides. Per exemple, les que fan referència a dietes però també les que fan referència a transferències, a entitats, a les anomenades, perquè així consta en els pressupostos, «A famílies o entitats sense ànim de lucre», a altre tipus de transferències que veiem que es pressuposten 9.700 milions, se'n gasten 22.000 i l'any següent es pressuposten 11.000 milions.

És a dir que hem de posar un suspens a l'actuació, al mecanisme de control del qual ens hem dotat, que és la Conselleria d'Economia i Finances per a aquestes tasques, per a aquestes activitats. I, és clar, si parlem, que n'hem de parlar, de la tasca de l'Institut Català de Crèdit Agrari o de l'Institut Català de Finances veurem que els objectius que han de complir aquests instituts, que és ajudar a la millora del desenvolupament del camp català, de les empreses agràries de la competitivitat en aquesta àrea tan important per a la nostra economia, malgrat que l'ocupació només arriba, si no estic equivocat, a 65.000 o 68.000 persones a Catalunya, però que és un sector important per si mateix i, a més a més, per a la conservació del territori i del medi natural de Catalunya, malauradament l'Institut no compleix adequadament les seves funcions en aquest cas.

I pel que fa a l'Institut Català de Finances, no únicament no compleix aquesta funció d'ajudar al desenvolupament de Catalunya, d'ajudar al desenvolupament econòmic, d'ajudar degudament les empreses perquè puguin superar situacions que poden tenir, perquè es pugui millorar, perquè es pugui modernitzar, perquè puguin ser més competitives, sinó que, malauradament, la gestió d'aquest Institut, tal com ha aparegut moltes vegades en aquest Parlament, pateix greus irregularitats.

Dit això, aleshores, quin sentit té que nosaltres ara discutim les 1.000 pessetes més o les 1.000 pessetes menys o el milió més o el milió menys del pressupost del Departament? Perquè el pressupost del Departament s'ha reduït, aquest any: s'ha reduït a 5.462 milions de pessetes, a 5.462 milions de pessetes, aquest any, dels 5.491 que tenia l'any passat. Això és positiu o és negatiu? Bé. Si el Departament complís

adequadament les seves funcions, possiblement –possiblement– necessitaria, fins i tot, unes quantitats superiors, i possiblement els podríem donar suport. Com que realment aquestes quantitats no serveixen per a aquestes finalitats, tal com nosaltres les veiem, tal com nosaltres les entenem..., home, i les entenem així a partir de les dades, dels números, de les variacions que s'han produït i que ens ha facilitat el mateix Departament, sincerament, no ens serveix el fet que s'hagi reduït aquesta petita quantia en el pressupost. Sí que val la pena, de tota manera, assenyalar –per confirmar el que deia– que es continua, per exemple, pressupostant la mateixa quantitat, idèntica, de treballs i hores extraordinàries, amb 52 milions de pessetes; la mateixa l'any passat, la mateixa aquest any, i no tindrà res a veure, això, amb el que es produirà a la realitat, com tampoc hi tindran res a veure altres apartats del pressupost que, en aquesta mateixa Conselleria, la conselleria que s'ha de dedicar al control, la conselleria que ha d'exercir el control, ja pateix aquestes desviacions.

Continua havent-hi partides curioses, en aquest Departament. Per exemple, Universitat Catalana d'Estiu, semblava que això es tractava d'un error, que era una quantitat inimaginable; és a dir, que es destinin 120.000 pessetes a la Universitat Catalana d'Estiu..., home, sembla possible perquè la Universitat se celebra a l'estiu, perquè si fos a l'hivern, no en tindrien ni per a la calefacció, vull dir. Doncs, continuen sent les 120.000 pessetes, exactament igual. Però, a més a més, «Normalització lingüística», que és una de les prioritats per a nosaltres del conjunt dels pressupostos i que hauria de ser una prioritat del Govern, s'hi destinen, a normalització, en aquests pressupostos, els mateixos 8 milions de pessetes de l'any passat. Per tant, en funció de l'incompliment, en virtut d'aquests pressupostos, però sobretot en virtut de la manera d'actuar políticament, de la manera d'exercir les seves funcions de control sobre el conjunt dels departaments de la Generalitat, per l'incompliment d'aquests objectius que són exigibles en un departament d'Economia i Finances, nosaltres hem presentat aquestes esmenes, nosaltres les mantenim i nosaltres demanem la seva votació favorable.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats, gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya manté dues esmenes a aquest Departament. Per a la seva defensa té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Acumularíem les esmenes 411 i 417. Com ha dit ja el Grup que ens ha precedit, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i ha estat els darrers anys el debat de l'esmena a la totalitat del Departament d'Economia i Finances amb els diferents grups que hi havien presentat al seu moment esmenes –l'any passat érem més grups–, va haver-hi la polèmica connatural de repetir, de repetir el debat de l'esmena a la totalitat de devolució dels pressupostos en un balanç global dels pressupostos.

Des d'ERC entenem que, si el Departament d'Economia i Finances té alguna funció important avui, és la d'entendre, prospectar i, per tant, intervenir i planificar el bon funcionament de l'economia catalana. Una economia catalana cada cop més interdependent i cada cop, també, per desgràcia, més dependent. I en el cas de l'empresa més important del principat de Catalunya, un pes d'1,6 bilions de pessetes en el producte brut, que és la Generalitat, una empresa tant en l'aportació de producte brut com, també, una empresa, l'empresa més important de col·locació del país, té un instrument rector que plasma aquesta economia en la societat catalana: és el Pressupost.

Dèiem, doncs, que el Departament d'Economia té l'obligació, el deure, l'imperatiu categòric d'executar el pressupost sobre la base de les normes fixades en el Projecte de llei, i concretament en l'articulat, i les partides consignades en els departaments, entitats autònomes i empreses. En teoria hauria de ser així. Ho fa? És el Departament d'Economia i Finances el que vetlla per minimitzar la desviació pressupostària que obliga a tots els departaments, entitats, empreses públiques perquè s'atenguin a allò consignat? És així? La resposta és clara i concisa: no. Ja s'ha dit en la intervenció que ens ha precedit que ni el mateix Departament, el que hauria de ser el rector, el que hauria de vigilar i impedir la desviació, fiscalitzar constantment durant tota l'execució pressupostària que no es desviïn els pressupostos, ell mateix és incapaç de complir-ho.

Tots sabem les prioritats i les despeses que en la liquidació i l'execució pressupostària hi han en determinats vicis continuats; tots sabem que, any rere any, aquest Departament ha estat incapaç d'aturar-ho, ni tampoc ha estat capaç de preveure una política real d'ingressos i els problemes que això pot generar. Si repassem els ingressos, malgrat que les diferències entre els drets liquidats i les previsions pressupostàries són relativament petites, però, cal veure la composició d'aquests ingressos.

A l'article 20, impostos indirectes sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, presenta una baixa de 20.000 milions menys. L'article 29, impostos extingits, presenta una diferència negativa; s'han hagut de retornar 5 milions; fóra més assenyat, a diferència d'altres, deixar-ho enguany per 1.000 pessetes, com a partida oberta, en lloc d'un milió, com s'ha fet per al 95. S'han liquidat molts drets que en previsió pressupostària eren partides obertes de 1.000 pessetes; més de quaranta partides que, a l'hora de la veritat, han generat 16.000 milions de pessetes. Això és positiu, ho podem entendre així, però veurem que això amaga una martingala a la qual ens té acostumats el Govern, el partit de la majoria: això implica que hi han hagut previsions d'ingressos que han quedat per sota de la xifra pressupostada, però a més hi ha liquidacions del 93, 13.000 milions de pessetes, superiors als previstos. Vol dir que els ingressos previstos en el pressupost del 93, els membres de la majoria –aquesta vegada sols, a diferència d'aquest any, que estan acompanyats– tenen poc a veure amb la liquidació real. Vol dir 30.000 milions que no es van ingressar pels conductes

fixats en el pressupost del 1993; 30.000 milions per sota de la previsió del pressupost del 1993 en els ingressos. Vostès fan aquesta anomenada martingala d'ingressar per altres bandes aquelles partides obertes que han estat incapaços d'ingressar pel que determinava al seu moment el pressupost. Per tant, una desvirtuació del pressupost i, per tant, un suspens a la tasca de fiscalització, que és la que està encomanada al Departament d'Economia i Finances.

En la recaptació per taxes, per la prestació de serveis, article 31, es van consignar 27 milions de pessetes, i finalment –alegria per a tots–, 1.002 milions de pessetes. Això, ho repetim, també és positiu, però positiu a mitges, perquè enguany hem tornat a consignar unes xifres semblants; aquesta és la martingala, repetim, a què al·ludíem abans: preveure ingressos baixos amb l'excusa que són difícils de preveure, per tapar altres forats que al seu moment no s'acaben ingressant.

Les taxes fiscals únicament sobre el joc presenten una baixa del 20%, pendent de cobrament. Aquí sí que, enguany, si més no, han corregit. Les taxes i les exempcions parafiscals presenten una baixa de 10.000 milions de pessetes per a enguany. En l'execució de l'any 93, a l'article 39, «Altres ingressos», observem que el recàrrec de pròrroga i apressament i els interessos de retard tenen, exactament, la mateixa previsió: 237 i 130 milions de pessetes, respectivament, un 30% del previst i la segona, en canvi, va pujar un 1.500%. Potser caldria ajustar aquestes previsions de cara a aquest pressupost d'aquest any.

Però l'article 40 demostra que hi ha matrimonis que no s'acaben d'entendre. Miri, la confiança que té el partit que dóna majoria al Govern en el Govern espanyol és excessivament generosa. Les transferències de diferents seccions pressupostàries generals dels ministeris han estat menys de la meitat de les previstes; una meitat, és a dir, 27.000 milions de pessetes; o els serveis estatutaris, que han passat de 5.500 milions de pessetes previstos a 865 liquidats. I als pagaments encara hi havia 100.000 milions de pessetes per acabar de liquidar. O a l'article 72, transferències de capital de la Seguretat Social, és el provinent de l'Insalud: s'han liquidat més de la meitat, una diferència de 9.000 milions de pessetes. Tot plegat, una desconfiança a l'hora de creure les previsions d'ingressos.

Però si anem a despeses –que ja s'hi feia referència abans, en aspectes com les hores extres–, de la liquidació del pressupost de l'any 93, no ens hi estendrem tant per raó de temps i perquè altres grups també ja ho han dit –el Grup d'Iniciativa, concretament–, però sí que hi ha algunes xifres que caldria comentar: Agricultura, Ramaderia i Pesca, 13.000 milions de pessetes més, és a dir, un 65% de desviació. Comerç, 2.000 milions menys; és a dir, en aquest cas no hi ha hagut ni la despesa prevista; això ens pot donar, fins a cert punt, que no hi ha hagut eficàcia del Departament de Comerç; potser hauria de quedar en entredit. En aquest cas també, en el deute, 10.000 milions de pessetes que, més aviat, pels tipus de canvi –perquè ja sabem que al seu moment ningú va fer cap previsió d'assegurança, tant demanar el president Pujol la depreciació de la pesseta, i aquí no hi havia cap tipus d'assegurança de canvi.

Però, possiblement, on la desviació del pressupost en la seva execució és més espectacular és en el capítol de personal. En tancar el pressupost de l'any 93, veiem que la seva liquidació creix de 15.000 milions de pessetes, dels quals som conscients que 8.000 són d'Ensenyament amb els acords que van arribar al seu moment amb els sindicats; però aquests 7.000 milions de pessetes responen bàsicament, potser paradoxalment, a aquella consigna que es llançava des del Grup de la majoria: «contenció, contenció i contenció». I exactament entenem que, en el cas del 93 i la seva liquidació, no va estar precisament contenció, quan en el capítol de personal hi ha una desviació de 7.000 milions de pessetes, si descomptem els 8.000 que eren del Departament d'Ensenyament. No és això. A més a més, tots sabem que enguany, previstos per a l'any 95 en l'article 27, oferta pública d'ocupació, és el mateix que l'any 92, l'any 93, l'any 94 i l'any 95, i la dispersió, en canvi, de la liquidació del 93 en aquest capítol es dispara, per què? Perquè, si en un principi d'aquesta intervenció aquest diputat, representant del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, els deia que el Govern de Catalunya és la major empresa del país quant a participació en l'activitat econòmica i també quant a la col·locació, és una empresa importantíssima de col·locació, una col·locació que moltes vegades vostès no respecten aquells criteris, aquells criteris que entenem sagrats des del punt de vista de la funció pública: equitat i publicitat. Interinatges entre personal laboral que moltes vegades són contractats a dit i de forma contrària a aquests criteris abans esmentats; interinatges sospitosos que, moltes vegades, algú, fins a cert punt, acusant de mala intenció, possiblement, de mala intenció i deixem-ho així, han acusat de ser utilitzats en actes electoralistes o actes partidistes.

I acabem: capítol segon, de béns corrents i serveis; és a dir, manteniment de la casa. Hi ha una dispersió de 2.000 milions de pessetes; 500 són d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i 1.300 són de Benestar Social. És a dir, dispersió que no és precisament allò que podríem qualificar d'inversió real o en benefici dels sectors productius o en benefici, en definitiva, de la societat catalana.

Romanents anul·lats, és a dir, que no s'han pogut o no s'han volgut gastar; aquí, el marge de maniobra política és gran: 8.279 milions de pessetes. És a dir, el 8,53% del pressupost, i caldria subratllar que –en aquest cas de Presidència, podria ser una lectura positiva– 1.555 milions de pessetes han estat en aquest cas de romanents anul·lats. És a dir, un 27%, però, de les inversions previstes del Departament de Presidència. En el cas de Sanitat –i aquí potser ja són més preocupants– són 103 milions, que són el 17% de les inversions. En Política Territorial, 3.558 milions, i aquests són gairebé més greus que en el cas de Presidència; Treball, 322 milions de pessetes, un 24%, i Indústria i Energia, 308 milions de pessetes. És a dir, algú ens podria dir que sí, que aquesta és la contenció, en el cas de Presidència podríem parlar possiblement en una part de contenció, però

en Política Territorial o en Sanitat tothom és conscient de les necessitats que té el país, les necessitats de la societat i, en aquest cas, em sembla que no respon pas al criteri de contenció.

En el cas de Presidència podríem dir, doncs, que aquesta ha estat possiblement una part de contenció, però que hem vist com els capítols 1, 2 i 3 a l'estat de despeses no s'han, precisament, aturat. Entenem, doncs, que aquesta és la nul·la política, o potser negativa política que porta el Departament d'Economia i Finances; és una esmena de retorn que en aquest moment demana el retorn d'aquest pressupost d'aquest Departament al Govern. I evidentment, votarem a favor, tant de la nostra com de l'altre Grup que l'ha presentada, i votarem en contra, al seu moment, de l'aprovació del pressupost pel que fa referència a aquest Departament.

El Grup d'Esquerra Republicana entenem que, contra aquesta política d'usurpar la sobirania del Parlament mitjançant transferències de crèdit, mitjançant una execució que dista molt de la consignada en els Pressupostos, diu molt poc a favor del Grup de la majoria i també negativa, en definitiva, per a aquesta sobirania a què al·ludíem abans, d'aquesta cambra.

A més a més, hem dit que parlaríem de l'Institut Català de Finances. Per no allargar-nos més, l'Institut Català de Finances, només fixar dos punts: un, hi ha hagut un creixement important per a enguany, hi ha hagut un creixement; gairebé es consigna un pressupost de 24.542 milions, creix de 7.000 milions vers l'any passat, es duplica gairebé vers el 93, però tot i així –tot i així– és un increment important, però insignificant. Insignificant perquè, si les necessitats dels sectors productius del país passen per aquest germen de banca pública que podria ser l'Institut Català de Finances, i passen per 24.542 milions, realment, els sectors productius del país ho tenen difícil; ho tenen difícil perquè, sigui per al reequilibrament territorial, sigui per a la competitivitat o sigui per al foment de l'ocupació, amb aquesta xifra, realment, poca cosa podem ajudar.

Però és més –segona apreciació sobre l'Institut Català de Finances–, caldria dir i caldria especificar que cal una millora de criteris objectius a l'hora de la concessió d'avals i préstecs, és a dir més cas als analistes, que se'ls faci més cas als analistes des de la direcció de l'Institut Català de Finances. I ho diem per una raó concreta –ja ho vàrem dir en el seu moment–, molts i molts petits i mitjans empresaris, molts i molts treballadors autònoms i molts i molts treballadors en general han vist com el tren de l'Institut Català de Finances passava de llarg; en canvi parava a estacions de determinades persones ben relacionades o amb informes favorables des d'altes institucions del Govern de la Generalitat.

Són dues raons que ens porten també a demanar el retorn al Govern del pressupost de l'Institut Català de Finances. Fins que això no es guareixi, la nostra total oposició a aquest tipus de política que ha portat l'Institut Català de Finances i, en definitiva, que ha portat el Departament d'Economia i Finances. Com va dir l'Abdó Terradas i Pulí, de Figueres, de l'Alt Empordà, de la meva regió: «Contra Déu, contra el rei, contra la tuberculosi, allà ens trobaran.»

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. El Grup Popular manté una esmena a l'Institut Català del Crèdit Agrari, la 415. Per a la seva defensa té la paraula la senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats..., senyor president, si vostè m'ho permet, acumularia les esmenes 415, 480, 485 i 491. D'acord, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. ARNALOT: Gràcies, procuraré anar de pressa, senyor president.

Pel que fa al pressupost de l'Institut Català del Crèdit Agrari i referint-me a l'apartat d'ingressos, els agrairia que m'expliquessin com es pot rescabalar de les pèrdues produïdes amb una cobertura dels departaments de la Generalitat per un import de 1.200 milions de pessetes. Qui paga aquestes pèrdues? Amb quin criteri es dóna cobertura a operacions que produeixen pèrdues per 1.200 milions? També m'interessaria saber els motius pels quals passem d'ingressar 1.000 pessetes pressupostades l'any 94 als 10 milions pressupostats per a l'any 95 pel concepte d'interessos de demora. Què es? Que l'any 94 no es cobraven interessos als morosos?

Pel que fa al pressupost de despeses, no entenc com amb un augment del 28%, que pressuposa una major activitat, es poden reduir en un 29% les despeses per dietes, locomoció i trasllats i comissions de serveis, i en canvi en altres indemnitzacions s'augmenta un 20%. Quines activitats s'indemnitzen sota aquest concepte? Del capítol 6, «Inversions reals», res a objectar a l'augment en equips de procés de dades sempre que representi una millor gestió, naturalment.

La rebaixa en el ròssec de morosos de 624 milions als 271 em sembla naturalment lloable, però igual que els vaig assenyalar en el debat dels pressupostos del 94 els torno a remarcar la necessitat d'aplicar criteris objectius en la concessió de crèdits per evitar, naturalment, la morositat, que percentualment encara és massa alta precisament per uns sectors que tradicionalment tenen fama de pagar els seus deutes.

Quant a l'esmena 480, Regs de Catalunya, SA, pel que fa als pressupostos precisament de Regs de Catalunya, SA, que compleix precisament la finalitat per la qual va ser creada de saltar-se els controls administratius tant pressupostaris com de contractació del personal, en especial dels alts càrrecs, si bé en els pressupostos del 95 les despeses de personal es redueixen, aquestes es compensen sobrerament amb l'augment de la contractació de serveis professionals independents, que passen de 26 milions a 83.

Quant a la partida de 210 milions de treballs realitzats per altres empreses, m'interessaria saber de quins treballs es tracta, donat que el seu import que augmenta en 166 milions, que això representa un 377%. No em sembla de rebut

que s'augmenti en un 50% la partida per publicitat, propaganda i relacions públiques, així com tampoc el desmesurat augment d'un 370%, en passar d'1.700.000 pessetes a 8 milions. I quant a l'assignació de 13 milions per a altres despeses diverses, que representa un augment d'un 50%, també m'interessaria saber a què es destinen.

Passant ja a l'esmena 485, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, aquest any s'augmenta en un percentatge tan ridícul, com és un 0,9%, la qual cosa, amb una inflació prevista del 3,5%, ni tan sols s'equipara en pessetes constants amb el d'aquest any 94. Però és que a més a més s'augmenten les despeses corrents en un 4% i es baixen les inversions en un 5%. Difícilment amb aquests pressupostos es podran afrontar els reptes de competitivitat, augment de les rendes, manteniment de la població agrària, reequilibrament territorial, conservació i millora del medi ambient, etcètera, que precisament ens vénen imposats pels acords comunitaris i extracomunitaris i que, naturalment, impediran que ens puguem equiparar als nostres principals competidors.

Senyor president, senyores i senyors diputats, amb un pressupost pràcticament igual a l'exercici del 1994, que precisament no ha servit per orientar la precària situació del sector agrari a Catalunya i que porta arrossegant des de fa alguns anys una situació molt precària, propera al dramatisme en alguns casos, de veritat no farem res pel nostre món rural. Si a més a més es persisteix en una línia d'augmentar les despeses corrents per un costat i, per un altre, rebaixar –com ja hem esmentat anteriorment– les inversions, convindran amb mi que no són uns pressupostos adequats per dur a terme els objectius que es va marcar aquesta Conselleria en presentar-nos el famós Pla –a bombo i plateret– director de política agrària i pesquera i, últimament, el Pla forestal.

Dels 22.670 milions de pessetes pressupostats es destinen a operacions corrents 11.829 milions, que això representa el 52% del total, però és que si observem els capítols 1 i 2, personal, béns i serveis, s'hi destinen 10.315 milions, que suposa el 45,5% del total. És a dir, ens trobem que prop d'un 50% d'aquest pressupost es destina a despeses de funcionament del Gabinet del Conseller i Secretaria General i de les direccions generals de Producció i Indústria Agroalimentària, de Promoció i Desenvolupament del Medi Natural i de Pesca Marítima. És inadmissible que per administrar menys recursos amb pessetes constants s'hagi d'augmentar el capítol de remuneracions de personal en 463 milions, que equival a un 6%, i que d'aquests es destinen 100 milions a incrementar l'apartat de personal laboral, que he de dir-los que esperem que això respongui als treballs derivats de situacions excepcionals, com per exemple incendis, riuades, etcètera, i no a la col·locació a dit de persones afins a Convergència i Unió.

Entrant en el detall dels pressupostos, vull fer especial esment a alguns apartats concrets. En el pressupost del Gabinet del Conseller i Secretaria General ens trobem un augment tan exagerat com inexplicable d'un 57% per a la partida de material d'oficina; a comunicacions s'hi destinen 72 milions, que representa un augment d'un 63%, un pèl exagerat, em sembla, a pesar del cop de telèfon del senyor Borrell. Per a publicitat i propaganda augmenta un 40%; tindrà quelcom a veure amb la preparació de la publicitat per a les properes eleccions municipals? Pel que fa a l'assignació per als sindicats dels pagesos, cal destacar que en congelar la partida d'aquest any ni tan sols es té en consideració la seva actualització en pessetes constants.

Capítol 6, «Inversions reals». La partida d'adquisició d'immobles, aquesta augmenta més d'un 300%, que són 180 milions de pessetes. La nostra pregunta és: fins quan s'anirà incrementant innecessàriament el patrimoni públic immobiliari existint locals en propietat que es podrien condicionar? Serà per afavorir algun *broker*?

Inversions, digueu-me les inversions reals. Aquestes es redueixen en 160 milions, un 5% menys. Això en un moment de crisi econòmica que afecta i afectarà i seguirà afectant de manera especial les capes més desfavorides del món rural. Això sí, es dota amb 525 milions de pessetes per continuar el condicionament de la nova Conselleria, que sumats als 1.071 milions de l'any passat i 615 milions dels pressupostos anteriors es dóna una xifra que quasi equival a la totalitat del pressupost anual de la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, que són 2.211 milions. Vostès, de veritat, consideren com a inversions reals les moquetes de la Conselleria?

Pel que fa a les inversions a regadius, deixant de banda l'assignació destinada a l'empresa de Regs, SA –que en el seu moment ja valorarem–, és lamentable que les dotacions per a les comunitats de regants i grans zones de regadius es redueixin en un 58%, 550 milions menys. Una altra xifra que mostra la seva gran sensibilitat pel món rural és la reducció d'un 99%, 82 milions de pessetes menys, naturalment, per a obres de concentració parcel·lària.

Capítol 7, «Transferències de capital». Globalment es redueixen en 222 milions; dins d'aquest capítol, voldria destacar la reducció d'un 40% de la partida d'ajuts per millorar les condicions econòmiques de les línies de foment, així com també la disminució d'un 27% de l'assignació per millora del medi rural i desenvolupament comunitari de les zones d'actuació directa; un 55% de rebaixa en la partida d'obres de millora de reg en col·laboració amb altres entitats, i un 33% menys en la partida d'instal·lacions agràries d'ús comú en ZOE.

Del capítol 8, referint a l'aportació de l'IRTA de 180 milions més els 734 milions del capítol 4, esperem que I+D obtingui els seus fruits. Estem a favor de la investigació i el desenvolupament i no impugnem, precisament, el seu pressupost, però estem i estarem atents als seus resultats; no volem presses, però tampoc naturalment no volem pauses.

No és aquest l'any, precisament, de la producció de la indústria agroalimentària en els pressupostos de la Generalitat. En primer lloc, volem destacar i lamentar la disminució en 136 milions del pressupost de l'any 95 respecte al del 94, i naturalment, conseqüentment, la disminució d'assignacions

pressupostàries de les partides següents: un 52% menys per al foment de productes de qualitat; un 29% menys per a assistència a fires; un 25% menys per a foment d'agrupacions de defensa vegetal; un 14% menys per a campanyes de promoció de productes agraris; un 12% menys per als concerts reguladors de marques de qualitat de l'artesania alimentària i campanyes de promoció; la supressió en la seva totalitat de les dotacions per a promoció de fires ramaderes i corporacions locals; la supressió en la seva totalitat de les dotacions per a promoció de fires ramaderes i altres entitats sense finalitat de lucre. Ja m'explicaran vostès com podran complir-se els objectius d'aquesta Direcció General per millorar les produccions si es rebaixen o eliminen les partides dedicades a la seva promoció.

Finalment, pel que fa al capítol 6, inversions reals d'aquesta Direcció General, la seva reducció de 133 milions no creiem que sigui perquè els nostres centres tècnics, laboratoris, etcètera, hagin arribat a un grau d'equipament que permeti al Govern reduir aquesta partida en un 27%. A què respon, doncs?

La Direcció General de Promoció i Desenvolupament he de dir-los que en surt millor parada: augmenta un 13% en el seu pressupost, però aquest increment no només no es distribueix com s'hauria de distribuir, sinó que es redueixen partides cabdals en percentatges molt importants. Capítol 4, 38% menys en convenis amb escoles de formació professional; 14% menys en ajuts als alumnes de capacitació agrària per homogeneïtzar costos dels serveis. Com pensen millorar la formació reduint aquest pressupost? Pel que fa a les partides per inversions, hem de remarcar la disminució d'un 38% en la partida «Construcció, condicionament i conservació de les escoles i centres de capacitació agrària». Amb què construiran noves escoles després d'aquesta reducció?

Del capítol 7, transferències de capital, volem destacar aquelles partides en què s'ha produït una disminució molt significativa en l'assignació pressupostària d'aquest pressupost. Un 90% menys per al desenvolupament rural en zones d'actució; un 30% menys per a ajuts específics de millora de l'eficàcia de les estructures agràries; un 27% menys per a complement de les rendes de les explotacions de zones desfavorides.

Per una altra banda és altament preocupant, senyores diputades i senyors diputats, un any més –i ja es tracta del tercer– la congelació pressupostària del Pla de reconversió i adaptació de les cooperatives agràries, quan tots esperàvem –sindicats, cooperatives, tots– que s'assignés una partida que respongués a les seves vertaderes necessitats reals; necessitats que s'evidencien en el fet que la mateixa dotació pressupostària els primers quatre mesos de l'any 94 ja s'havia gastat més del 80% d'aquesta partida, la qual cosa ens demostra, naturalment, que és insuficient.

Entenem que als «Ajuts a la pre-jubilació», 50 milions, és a dir la mateixa assignació que l'any 94, com a molt, com a molt, podrem contribuir a jubilar poc més d'un pagès per comarca amb el que això representa de fre per a la incorporació dels joves a les feines del camp.

Del pressupost de la Direcció General del Medi Natural, que augmenta un 1,8%, el més destacable és que en el capítol de despeses hi ha un augment del 259% per a comunicacions, però encara resulta molt més escandalós l'augment d'un 625% per a atencions protocol·làries quan al capítol d'inversions hem de lamentar la rebaixa, precisament, d'un 33%, en la partida de «Xarxa viària forestal», 25 milions, ja que no és coherent amb el programa de repoblació forestal i tractament cultural de boscos que precisament puja 425 milions.

Els hem de parlar de la famosa lluita contra l'erosió. Malgrat augmentar fins a 200 milions la partida de la lluita contra l'erosió, si tenim en compte totes les hectàrees cremades a Catalunya, tocaria a 3.000 pessetes per hectàrea. Aquesta quantitat resulta ridícula si volem afrontar seriosament aquest problema cabdal per al nostre medi ambient.

Capítol «Transferències de capital». Un 29% menys per a comunitats rurals per a àrees naturals protegides; la supressió en la seva totalitat de l'anterior assignació de 45 milions per a comunitats rurals de protecció de la fauna, res per a aquest concepte. Un 47% menys per a la conservació d'hàbitats i espècies. Lamentable, de veritat; lamentable. Però és que el més lamentable és que, després de la trista experiència dels incendis d'aquest estiu, es preveuen les següents mesures pressupostàries per a ajuts a boscos, de prevenció d'incendis. Precisament l'any 94, 370 milions; any 95, entre els 100 milions per a corporacions locals, els 130 milions per a empreses privades i els 100-150 milions per a famílies, ens dóna un total de 380 milions, la qual cosa suposa un augment del 2,7%. Senzillament, ridícul i irresponsable.

Aquest any tampoc no és l'any de la Direcció General de la Pesca Marítima. Del seu pressupost, en primer lloc, volem destacar i lamentar que, amb una reducció de 135 milions equivalents a un 25%, criden poderosament l'atenció els augments escandalosos en el capítol de despeses que en el seu conjunt augmenta un 68% i són especialment destacables les següents partides: augment d'un 6% en «Despeses de manteniment»; augment d'un 55% en «Material, subministrament i altres»; augment d'un 25% per a «Atencions protocol·làries». Això contrasta amb el fet que les transferències de capital han estat rebaixades d'un 44% en desaparèixer l'assignació d'ajuts per a la paralització temporal de la flota pesquera.

I si preocupants són les xifres que els he esmentat, més preocupant és encara que, de cara al futur, no prestin atenció a l'aqüicultura marítima tan important que és. Si no elaborem un pla d'investigació i apliquem les dotacions suficients a aquest tipus de producció, almenys que no rebaixin de 7 a 2 milions l'assignació d'aquesta partida. Estic convençuda que aquesta Direcció General tindrà dades actualitzades sobre les produccions de llobarro, daurada i rèmol criats en granges marines que ens arriben en quantitats molts importants dels altres països de la Unió Europea.

Per acabar amb aquesta Direcció General, vull fer esment que les inversions reals després de reduir-se d'un 15%, natu-

ralment seguint la línia d'aquests pressupostos, es destina més del 50% a condicionar edificis i altres. Suposem que això serà per a l'Escola Pesquera del litoral de Tarragona, això és el que nos pensem. Ja nos ho diran.

Entrant a l'esmena 491, per finalitzar, senyor president, amb Forestal Catalana, haig de manifestar-los, senyors de la majoria, que no es pot admetre que per realitzar treballs a tercers per un import de 1.650 milions, que són subcontractats a altres empreses per 1.325 milions, es necessitin 320 milions per atendre...; remuneracions de personal, 275 milions; compres de mercaderies, 45 milions; servei exterior, 66 milions; despeses financeres, 27 milions, i que això suposa un total d'un 24% del cost en la gestió de treballs contractats. No s'entén ben bé com per fer d'intermediari a Forestal Catalana en el seu capítol 2 incrementi la partida de serveis professionals independents d'un 50%; no és suficient l'augment en les despeses de personal que quasi augmenta un 8%, que encara necessiten contractar serveis a professionals externs?

Un altre increment de la despesa desproporcional està en la de subministraments que arriba a augmentar el 60% i també en la partida d'altres despeses diverses que l'augment és d'un 43%. Resumint, en l'esmentat capítol 2 i amb referència a aquests pressupostos, si excloem la partida de treballs realitzats per altres empreses, es passa de 71 milions i mig a 114 milions per a «Despeses de funcionament», un augment que representa un 50% –no ho troben vostès un augment molt desmesurat?–, que precisament vostès es gasten per fer d'intermediari en operacions amb tercers que podria perfectament efectuar el Departament amb un estalvi, amb l'estalvi que això ens representaria. Ja em diran vostès com amb les prioritats que contemplen els pressupostos que ens presenten per al proper exercici, es poden solucionar, precisament, les necessitats del món rural, perquè on hi ha augments significatius, aquests són precisament per a despeses o per a inversions improductives, la més injustificable i rebutjable, la del condicionament de la nova Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. L'honorable conseller senyor Marimon va manifestar en la clausura de la Fira Sant Miquel de Lleida –i aquesta diputada va prendre'n bona nota, perquè hi era present– que estava convençut que la Generalitat faria aquest any un gran esforç, un esforç important per augmentar les inversions.

Jo haig de dir o que bé el conseller Marimon no ha pogut o no ha sabut fer-se escoltar o, sincerament, és que el Grup de la majoria, el Govern, no li han fet cas, a la vista, naturalment, dels pressupostos que ens presenta el Consell Executiu per a l'any 1995.

Per tant, per tot l'esmentat, el Grup Parlamentari Popular sol·licita la devolució dels pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de l'Institut Català del Crèdit Agrari; de Regs de Catalunya, SA; de Forestal Catalana, SA; perquè considerem que en aquests pressupostos predominen les despeses constrictives i, en canvi, les inversions estan molt per sota de les necessitats dels sectors tant agrari, ramader com pesquer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Arnalot. **Torn en contra?**

El Sr. CODINA: El senyor Moliner, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Moliner, té la paraula.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor president. Bé, jo, senyor president, jo faria el torn en contra de l'Institut Català de Crèdit Agrari i del Departament d'Economia i Finances. El meu company senyor Castellnou es cuidaria de l'estadística i finances.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. En Agricultura no hi entri encara, eh?

El Sr. MOLINER: No, senyor president. Bé, respecte al Departament d'Economia i Finances, és clar, jo –i suposo que ho agrairan els membres de la cambra– em veig obligat a ser molt breu, hauré de ser molt breu, senzillament perquè m'han donat molt poca oportunitat de fer un aprofundiment en si del que és el pressupost del Departament. Tant el senyor Fuentes com el senyor Puigcercós han fet una anàlisi molt global del que representaria la política del Departament d'Economia i Finances, opinions, evidentment, molt legítimes i algunes d'elles, en fi, molt entenedores, però sí que no han entrat en especificitat amb el que és el pressupost del Departament, en els capítols del Departament que en aquest cas, doncs, naturalment, jo haguera donat una raó clara de la bondat d'aquest pressupost del Departament, i en aquest sentit, doncs, és clar, em veig obligat a no fer un torn en contra en si però sí que, naturalment, votarem en contra del seu retorn, o sigui en contra de l'esmena a la totalitat del seu retorn, precisament perquè el Departament d'Economia i Finances té un pressupost que, pel decreixement que té, compleix absolutament el que el senyor Roc Fuentes fins i tot apuntava, que era el fet d'aquest principi d'austeritat, que hem de tenir en compte per a aquests pressupostos; és el pressupost que s'ha fet d'acord amb l'experiència que hi ha hagut de les despeses de l'any passat i de les previsions que hi ha per al proper any, sempre també tenint en compte el que és la conjuntura econòmica actual i un sentit molt clar de la contenció de la despesa i, per tant, el nostre vot en contra en aquest cas està molt justificat, si bé, com dic, lamento no poder entrar en detall demostratiu del que és cada un dels capítols perquè en aquest cas no m'han donat oportunitat de fer-ho.

Respecte a l'Institut Català del Crèdit Agrari, jo voldria dir només al senyor Roc Fuentes que m'ha semblat entendre –no sé si estic equivocat– que ha dit que és un institut que no compleix les seves funcions i la veritat... Bé, jo, és clar, com a Institut Català del Crèdit Agrari, una de les seves funcions, evidentment, és la de funció bancària, no deixa de ser un banc en si i em semblaria a mi que amb un breu repàs de quatre dades en el sentit estrictament bancari, bé, dóna senzillament demostració que és un institut que compleix els seus objectius plenament. Anem a una dada important, que és el resultat de l'exercici, per exemple; aquest any, el 31 d'octubre tenfem un benefici de 89 milions quan l'any 93

era de 62; el *cash-flow* en aquest moment és de 342 milions quan l'any passat era de 272; la provisió d'insolvència s'ha pogut augmentar de 237..., a 237 de 195 que en tenia, bé podria entrar en un altre detall més aprofundit d'altres punts.

La senyora Arnalot sí que ha mencionat molt específicament l'índex de morositat, un índex de morositat d'un 8,16% en aquest moment en què es troba; tampoc és un índex de morositat alarmant, diguem-ho així, quan bancàriament tots sabem que en aquest moment es parla d'índexs de morositat del 10 i 15% en qualsevol dels bancs del país. I la senyora Arnalot, que lamento que no hi sigui, també havia fet menció especialment dels ingressos, la sorpresa seva sobre una assignació de 10 milions que es preveuen als ingressos per interessos de demora, quan l'any passat estava en mil pessetes.

Bé, això té una explicació, crec, molt simple; en aquest present exercici no es veien venciments de crèdits que poguessin aportar o que poguessin produir aquests interessos de demora i amb la conjuntura econòmica actual sí que es preveu que el proper any podrien tenir-se en compte uns ingressos sobre aquests 10 milions.

Bé, en resum, també ens oposarem a aquest retorn d'esmena a la totalitat de l'Institut Català del Crèdit Agrari, no entrant en més detall perquè tampoc ho han fet els meus oponents en aquest sentit i, per tant, em semblaria que queda molt clar que l'Institut Català del Crèdit Agrari està complint les funcions, que ho demostren clarament, a més, les sol·licituds de crèdits que es tenen en aquest moment; estem sobre 230 aproximadament que hi ha hagut de sol·licituds aquest any, si bé en algun d'aquests hi ha hagut unes 17 denegacions aproximadament i algunes renúncies també, però el procés, diguem econòmic, el balanç general del procés de l'Institut Català del Crèdit Agrari és molt positiu i per aquest motiu també ens oposarem al seu retorn del pressupost, com demanen els grups de l'oposició.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. Per fer la resta de torn en contra té la paraula el senyor Castellnou.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument, com ha fet el senyor Moliner, en relació amb les esmenes 412 i 413, que fan referència a l'Institut d'Estadística de Catalunya, per manifestar que aquest Institut, el seu pressupost, sobretot, es basa o respon, d'una banda, molt clarament a les previsions de la Llei que es va aprovar l'any 91 en aquesta cambra, que era la Llei 30, del 13 de desembre, que indica, de forma explícita, cadascun dels objectius que són operatius a realitzar per l'Institut en cada un dels quatre anys en què aquesta Llei va marcar el treball d'aquest Institut, és a dir de l'any 92 al 95. I, per tant, el pressupost –com dic– respon a aquesta Llei i, en concret, per a l'any 95 són 55 les activitats previstes i a més a més s'han de tenir en compte també les publicacions o els suports magnètics en què es difonen les estadístiques que elabora el Departament o aquest Institut.

I, per altra banda, aquest any hi ha una –jo diria– novetat en relació amb anys anteriors i és que el pressupost de l'Institut ha canviat en bona part la seva estructura perquè moltes de les despeses dels treballs de camp, o sigui despeses que són fonamentalment o majoritàriament despeses de personal, s'han incorporat, com seria lògic en anys anteriors i és natural aquest any, s'han incorporat, dic, al capítol primer que queda per aquest motiu molt més engruixit que en exercicis anteriors.

Jo diria que, en resum i per anar de pressa, per aquests motius que acabo de citar, i també perquè el creixement pressupostari d'aquest Institut és prudent, és raonable i respon a les necessitats de les seves activitats, el Grup de Convergència i Unió votarà en contra de les esmenes presentades pels grups en contra d'aquest pressupost, que són les esmenes 412 i 413.

I, en segon lloc, en relació amb les esmenes 416 i 417, que s'han plantejat en relació amb l'Institut Català de Finances, voldria remarcar que, al meu entendre, s'han plantejat dos tipus d'argumentacions, unes de caire més polític i unes altres de caire més tècnic, o més pressupostari. Pel que fa als arguments de caire polític, em remeto, en primer lloc, per no allargar tampoc el debat, a la fiscalització que s'ha fet de l'Institut per part de la Sindicatura de Comptes; és a dir, voldria remarcar –això em sembla que és important de dir-ho– que hi ha un control extern o uns controls externs sobre les activitats de l'Institut: el del Parlament en primer lloc, el de la Sindicatura de Comptes, el de la Intervenció General de la Generalitat. Per tant, aquests treballs que fa l'Institut, la seva activitat, en definitiva, es troben sempre fiscalitzats, controlats, i, en bona part, les preguntes, les qüestions plantejades pels grups de l'oposició estan contestades també en aquests informes o estudis de la Sindicatura i de la Intervenció General de la Generalitat.

Però, en qualsevol cas, voldria remarcar alguns punts que em semblen de gran interès. En primer lloc, voldria que quedés molt clar, perquè això es desprèn clarament dels seus treballs, que l'índex de morositat de l'Institut és del 6,7%; o sigui, un índex molt inferior al del conjunt del sistema bancari espanyol, que és del 8%.

A més a més, en la seva actuació, que podríem definir en part com de ciència financera, és a dir, com a instrument del Govern de la Generalitat en l'específic terreny financer o en suport de les polítiques sectorials del Govern o en situacions excepcionals, l'Institut realitza una activitat econòmica i financera molt important, que té noms molt concrets; per exemple, la Seda de Barcelona; per exemple, Erkimia; Hospital General de Catalunya; l'Aliança; Colomer Munmany, de Vic; Valentine; etcètera. Són ajudes a empreses grans, però, a la vegada, també a empreses petites i mitjanes, que són o constitueixen el teixit industrial de Catalunya i que, d'alguna manera, responen a allò que des d'algun dels diputats que han parlat abans..., atacaven l'Institut; és a dir, l'Institut procura ajudar aquest tipus d'empreses. Voldria remarcar que amb l'acció de l'Institut en relació amb aquestes empreses citades s'han pogut salvar o salvaguardar prop de

cinc mil llocs de treball, xifra que és, realment, molt important.

S'ha parlat abans que hi ha un tren que s'ha perdut; jo diria que és un tren que va en una bona via i que potser no va a la velocitat que hauria d'anar, però que, en qualsevol cas, va en bona via i cada cop amb la velocitat més europea, més accelerada.

I hi ha un altre aspecte de l'Institut, que és la seva activitat com a banc de foment de la inversió productiva. En aquest sentit, el finançament facilitat per l'Institut els últims quatre anys és superior als 35.000 milions de pessetes. És evident que en aquesta activitat l'Institut actua sense ànim de lucre, però, com és evident també, respecta el principi d'equilibri financer, actua amb criteris d'eficiència financera i salvaguarda patrimonial. En aquest sentit, crec que és convenient de remarcar l'efecte multiplicador en l'ús de les dotacions de capital de l'Institut, que és d'1 al 7; és a dir, de la documentació en l'exercici tancat del 31 de desembre del 93 –últim exercici tancat– es desprèn que, si la dotació a l'Institut ha estat de 7.200 milions de pessetes, la xifra atorgada, entre préstecs i avals, ha estat de 49.000 milions de pessetes.

Sembla que podríem indicar altres aspectes, com el nombre de crèdits, la seva característica de llarg termini, l'alt risc, sempre superior a la banca privada, que té l'Institut, però em sembla que, quant a l'argumentació política, és suficient remarcar el que acabo de dir: d'una banda, el baix índex de morositat, el 6,7; l'efecte multiplicador, d'1 a 7, i la defensa de prop de cinc mil llocs de treball.

Pensant ja, o actuant, o parlant pel que fa al Pressupost de l'any que ve, dels elements pròpiament pressupostaris del Projecte per a l'exercici del 95, crec d'interès ressaltar, diguem-ne, quatre punts. En primer lloc, hi ha un increment de 2.200 milions de pessetes de la dotació de capital, que, per ell mateix i en relació amb les xifres anteriorment citades, indica una política d'austeritat i de contenció. Per tant, el creixement no és insignificant, com s'ha dit, perquè, malgrat aquesta contenció, es donarà un augment fort de l'activitat creditícia, fins a un 68%, si les xifres meves no estan equivocades, i aquest índex de creixement és degut molt fonamentalment a l'operació SEAT. Aquesta és una operació a la qual el meu portaveu, el portaveu del meu Grup Parlamentari va referir-se ahir d'una manera molt clara, però jo voldria recordar avui que l'aportació de la Generalitat –l'altra és l'aportació de l'ICO, de l'Instituto del Crédito Oficial– serà de 8.000 milions de pessetes: 6.000 milions del Departament d'Indústria, per a I+D; 2.000 milions del Departament de Treball, per a cursos de formació ocupacional. I, d'aquests 6.000 milions citats, corresponen a l'exercici del 95 2.000 milions. Per tant, tenim d'una banda un increment fort de la dotació de capital; un altre increment en l'activitat creditícia; després, en tercer lloc, hi ha les operacions d'endeutament a llarg termini, previstes, que portaran l'endeutament viu de l'Institut Català de Finances a 33.900 milions de pessetes. Aquest és un endeutament que no incrementa el de la Generalitat. Per què? Perquè interessos més principal resulten de la mateixa activitat de l'Institut i, per tant, no carreguen l'erari públic.

Quant a avals, la línia general podrà augmentar-se fins a 25.000 milions de pessetes, i en les línies hospitàlaries –Hospital General de Catalunya, Benestar Social– es mantindrà al límit màxim ja autoritzat per a l'exercici de 1994.

Jo diria que, com a pressupostos o com a anàlisi del Pressupost de l'any que ve, del 95, aquests elements són significatius; aquests paràmetres ens semblen indicats i adients, com també ens sembla indicada la dotació de 762 milions de pessetes per al fons de possibles insolvències. En conseqüència del que acabo de dir, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres votarem en contra de les esmenes 416 i 417, i també de les que he dit abans, 412 i 413, i votarem, doncs, a favor del pressupost corresponent a l'Institut d'Estadística i a l'Institut Català de Finances.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Entrem ara a les esmenes corresponents al Departament d'Ensenyament; l'esmena 418, a la totalitat, del Grup d'Iniciativa. Per a defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. Si em permet, acumularé la 418 amb la 422, a l'Institut Català de Noves Professions; ambdues són les que tenim nosaltres en aquest Departament.

A la memòria explicativa del pressupost d'Ensenyament, en el capítol de descripció general dels objectius del Departament, es situa la voluntat que el model català d'ensenyament sigui nacionalment ambiciós, eficaç en la gestió, equilibrat territorialment, amb objectius d'aprenentatge clars, plural en la titularitat i amb dimensió europea. Amb independència d'alguna matisació, que sens dubte faríem nosaltres, pel que fa referència a la pluralitat en la titularitat, el que és cert és que, la major part d'aquests elements, els podríem subscriure, els podem subscriure, els subscrivim, però hi ha, d'entrada, una mancança important, des del nostre punt de vista, perquè, malgrat que està parlant del model d'ensenyament –no tant d'instruments–, aquí no hi ha ja una referència específica a la reforma, a l'instrument, a l'aplicació de la LOGSE a Catalunya. I això no és estrany perquè després, en analitzar els pressupostos, veiem –aquest és el nostre punt de vista– que els pressupostos són restrictius i mantenen la tònica de retalls que hem anat denunciant en el curs passat, nosaltres i la comunitat educativa, en no-cobertura de les substitucions, no-cobertura de la demanda d'escolarització pública en l'etapa dels zero als tres anys i en molts altres aspectes en què es demostra aquest caràcter. No clarifiquen les dotacions del procés d'aplicació de la LOGSE, com he dit, en especial de les noves definicions de plantilles dels centres docents, i ens allunyen dels objectius d'assoliment del 6% del producte interior brut per a educa-

ció, tal com figura en el mateix programa de la coalició que dóna suport al Govern.

Els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya preveuen un augment general del 5,9% per a l'any 95, i, en canvi, pel que fa al conjunt de l'educació –amb inclusió de les universitats–, és, l'augment, del 4,5%, i pel que fa referència específicament a l'ensenyament, al que discutim ara, és el 5,49%, però que ja queda per sota de la mitjana de l'increment dels Pressupostos. I això en un moment en què l'esforç pressupostari és absolutament imprescindible per avançar en la reforma, per produir aquest canvi qualitatiu en l'ensenyament a casa nostra.

L'augment del pressupost, en termes reals, és d'uns 15.000 milions; en nombres absoluts, una quantitat similar a l'any passat. I uns 11.000 milions corresponen al capítol 1 i es reparteixen entre el compliment dels compromisos retributius –l'acord del 15 de setembre del 3,5%, els acords del juny del 92–, dotacions de fons social i creixement vegetatiu –triennis, jubilacions anticipades, augments d'alumnat... 1.500 milions es destinen al capítol d'inversions; 1.000 milions es destinen a l'augment de les transferències de béns corrents; 100 a les transferències de capital, i la resta –uns 400 milions de pessetes– a despeses de béns corrents.

Les partides adreçades directament a la millora de la qualitat educativa disminueixen, bé per la seva congelació, pel retall de la dotació, o bé, purament i simplement, per la seva desaparició. És simptomàtic en el cas de programes de suport a la docència, com el Programa de salut escolar, el Programa experimental de la nova formació professional o les despeses de funcionament dels serveis educatius. S'accentua la tendència a transferir recursos públics fora del Departament i, fins i tot, al marge dels concerts educatius, utilitzant la via de les subvencions per a nivells no obligatoris o subvencions per a accions diferents a la necessària garantia de gratuïtat dels nivells obligatoris que ha de mantenir el Departament.

Contrasta això amb l'escassa o nul·la voluntat del Departament per augmentar la seva participació en la gestió directa de centres de nivell no obligatori, d'alta demanda social i escassa oferta, tant pública com privada, com és el cas de les llars d'infants. És evident que això encaixa, lliga perfectament amb el que se'ns ha assenyalat reiteradament per part del Departament, que no hi ha havia voluntat de tirar endavant inversions en aquest àmbit concret, de creació de places de zero a tres anys, fins a l'any 2000.

No s'observa cap esforç important des del punt de vista pressupostari en el capítol de personal, que, al temps que ajudés a crear ocupació, permetés millorar la qualitat del servei. És especialment preocupant la congelació en la pràctica disminució del personal administratiu, que impedeix la seva dotació als centres de primària i ja està generant dificultats als centres de secundària. I encara més la referència a les plantilles docents, que, en no preveure's cap increment substancial per sobre del creixement vegetatiu abans explicitat, deixa encara amb més grans dificultats el procés de l'aplicació de la LOGSE, amb la dotació dels recursos corresponents.

Pel que fa al personal funcionari, tant el docent com el no docent, els augments són del 6,7% sobre el pressupostat l'any passat, quelcom inferior a l'augment que tingueren als Pressupostos del 94, que fou del 7% en termes monetaris. I aquesta partida de retribucions de personal funcionari ens indica també, pel que fa a l'ensenyament no universitari, la pervivència durant el proper any de la política de retalls de les substitucions i restriccions de plantilles docents i de no-dotació de personal d'administració i serveis als centres, atès que l'augment del 6,7% ve a cobrir l'augment pactat amb els sindicats del 3,5% sobre els conceptes retributius, així com les desviacions de la massa salarial per qüestions vegetatives –pels triennis, per jubilacions, etcètera.

Pel que fa al capítol d'indemnitzacions per raons del servei –dietes, gratificacions extraordinàries–, Ensenyament té un augment del voltant del 3%. En aquest sentit, seguim observant un enorme volum de despesa en concepte de dietes, locomoció i trasllats i altres indemnitzacions en les partides assignades a la Secretaria General i al Gabinet del Conseller, que arriben, en valors absoluts, a 508 milions de pessetes i que, tot i representar un increment del 3% –l'any passat varen tenir un augment del 22%–, mantenen el caràcter opac i arbitrari en la destinació, en ser ubicada en una unitat de despesa com la Secretaria General, que està al marge del funcionament normal del sistema educatiu i obeeix a elements de control polític sobre els càrrecs de confiança del Departament i sobre alguns dels òrgans que haurien d'assumir funcions tècniques i no polítiques.

Contrasten, aquests 508 milions gestionats per la Secretaria General, amb els 244 gestionats per la Direcció General de Recursos Humans, de la qual depèn el conjunt del personal administratiu i docent dels centres docents i dels serveis educatius. Hi ha algunes partides que augmenten significativament: els «Subministraments de béns i serveis» de la Secretaria General; «Reunions i conferències» de la Secretaria General; «Despeses de manteniment de l'immobilitzat material»; «Comunicacions», Secretaria General; «Transports, seguretat», també a Secretaria General, i aquests augments de partides a la Secretaria General no tenen una incidència directa en el funcionament del servei educatiu i mostren algunes de les disfuncions generades per la reorganització del Departament d'Ensenyament que es va dur a terme l'any 93, que des del nostre punt de vista no ha fet més que engreixar l'estructura administrativa i de control polític i ideològic sobre el sistema educatiu, sense que això hagi repercutit en una millora del funcionament, ni en una millor atenció a l'usuari, ni en una millor percepció del professorat sobre el funcionament de l'aparell burocràtic.

Hi ha algunes partides que fins i tot en aquests pressupostos desapareixen: desapareixen programes experimentals en la nova formació professional i en l'ensenyament dual; desapareixen també actuacions amb entitats del món del treball, que tenia una petita dotació però que, fins i tot, surt d'aquests Pressupostos. Per nosaltres, això ens demostra la poca sensibilitat que es té des del Departament envers el present i el futur de la formació professional.

Nosaltres hem reiterat ja moltes vegades que el conjunt de la formació, de l'educació, de les tasques del Departament d'Ensenyament, de l'aplicació de la reforma a Catalunya, de la millora, del canvi en la qualitat de l'ensenyament té una importància fonamental per a la preparació, per a la formació, per a l'exercici del dret a l'educació a casa nostra, que és un dret fonamental, però, alhora, té també una importància bàsica per al desenvolupament del nostre país, per a la inserció en l'activitat productiva, per a l'adequació d'aquests instruments, el que necessita el món del treball, i, per tant, la formació professional, dins de la nostra exigència en el conjunt del Departament, té una importància fonamental. I no ens enganyem –no ens enganyem–: la traducció pràctica, la traducció efectiva, la traducció real, evident i palesa de les voluntats polítiques s'expressa a l'hora de dotar dels recursos suficients aquests instruments que han de tirar endavant aquesta voluntat política, que han de fer possible que això es materialitzi, que han de portar a la pràctica, realment, que l'educació a casa nostra tingui aquest canvi tan important en la seva qualitat, també en la seva quantitat, que tots teòricament assumim, que tots teòricament propugnem, però que després –hi insisteixo–, a l'hora d'analitzar els instruments de què ens dotem, veiem que això no es produeix.

Per nosaltres, aquests són uns dels pressupostos, malauradament, més restrictius en l'àmbit d'Ensenyament dels últims anys, i introdueixen encara més dosis d'opacitat, de tancament, de foscor dins dels Pressupostos i que, per tant, encara generaran més dificultats per a l'aplicació de la LOGSE a Catalunya; mantenen un grau elevadíssim de discrecionalitat per part del Departament, sobretot pel que fa a les subvencions externes; prioritzen un cop més l'ensenyament privat en relació amb el compliment de les obligacions de l'ensenyament públic, i no serviran –hi insisteixo–, malauradament, per tirar endavant la reforma a Catalunya. Si no hi ha més mitjans i si aquests mitjans no s'apliquen adequadament, evidentment, la LOGSE serà una frustració a casa nostra, perquè no complirà aquells objectius que els que la vàrem votar –i nosaltres també la vàrem votar– favorablement pensàvem que eren imprescindibles, encara que hem de dir que ja en el moment de la seva discussió i de la seva aprovació, en la qual jo mateix vaig participar en el Senat, un dels aspectes més problemàtics que trobàvem i que trobem en l'aplicació de la LOGSE és el problema del finançament. Si no hi ha un finançament adequat, això no es podrà assolir, això no es podrà tirar endavant, això no es podrà aconseguir. Per això nosaltres pensem que aquest pressupost s'ha de retornar a la Generalitat; per això demanem la votació favorable a les nostres esmenes i el rebuig d'aquest Departament, dels Pressupostos de la Generalitat.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara l'esmena 419, del Grup Parlamentari Popular. Per defensar-la, té la paraula el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el projecte de pressupost del Departament d'Ensenyament per al 1995 parteix d'una ambiciosa premissa: obrir en el proper exercici pressupostari una nova etapa de desenvolupament del sistema educatiu català; una nova etapa que suposa haver assolit l'etapa anterior, centrada –i citem textualment– «a completar els greus dèficits d'infraestructura existents», mentre aquesta segona etapa que s'iniciarà el 1995 incideix més en la millora de la qualitat de l'ensenyament, en la consecució d'un nivell suficient de competitivitat per part dels agents que intervenen en el procés educatiu, que sigui equiparable als nostres homòlegs de la resta d'Europa, i també en el reforçament de la identitat nacional. Aquest és el projecte del Govern.

L'esmena de retorn d'aquest projecte de pressupost per a 1995 es fonamenta que ni s'han assolit els objectius teòrics de la suposada primera fase, ni s'ha fet una programació pressupostària coherent amb els objectius formulats, ni s'han definit uns objectius que millorin la nostra competitivitat en el conjunt de l'Estat i en el context internacional. Parlar de superació dels dèficits estructurals del sistema educatiu català és, si mirem els centres públics, amb greus problemes d'infraestructura, amb aules prefabricades, sense biblioteques, sense laboratoris, sense un manteniment digne, un exercici de cinisme polític. Ara bé, si el conseller entén per resoldre els dèficits estructurals oferir als professionals de l'ensenyament una seu central del Departament en una de les zones més luxoses i cares de Barcelona, a la Via Augusta, 202-226, aleshores potser sí que ho tenim tot arreglat.

Un segon exemple de com la Conselleria aplica el rigor pressupostari és la seva voluntat d'obrir oficines territorials pròpies a les comarques catalanes, amb l'objecte de prosseguir la política d'aproximació a l'administrat dels serveis administratius i educatius del Departament. Que no s'aconseguiria, aquesta aproximació, fent servir l'Administració local, municipal i comarcal, sense haver d'incrementar la burocràcia del Departament d'Ensenyament? El problema, una vegada més, no és l'objectiu explícit, sinó l'objectiu implícit. No es tracta d'aproximar-se al ciutadà, sinó d'aprofitar això per contractar laboralment aquelles persones que ens són més afins, que organitzen en el món educatiu la mateixa xarxa d'influència partidista que la Conselleria de Benestar Social ha creat amb les seves famoses oficines.

I tot això es desenvolupa amb un projecte d'instrumentalització ideològica del sistema escolar català, que de forma explícita afirma la seva voluntat de reforçar la identitat nacional. El senyor conseller vol aprofitar l'escola no per formar futurs professionals, ciutadans lliures i crítics, sinó per adoctrinar les noves generacions.

Deixant això de banda, el problema de fons és que aquest pressupost no dóna resposta a les necessitats educatives de la nostra societat i del nostre sistema econòmic. Exemples: a tot Europa es reconeix la necessitat de fomentar la formació permanent del professorat; el Departament d'Ensenyament assumeix aquest objectiu en una declaració teòrica en el seu programa 123.1; ara bé, si mirem les dades pressupostàries,

ens trobem 975 milions per al 94 i els mateixos 975 milions per a l'exercici del 1995 –capítol quart de la Direcció General d'Ordenació Educativa. Si tenim en compte l'IPC, tenim una reducció al voltant de quatre punts. Declaracions, totes; diners, menys. Però on s'ha posat més de manifest el sentit social del Departament és en el programa 313.5, de suport a les entitats pro-deficients: 45 milions l'any 1994, i els mateixos 45 milions l'any 1995. Això sí, la restricció, en aquesta partida, es compensa amb un increment del 44% del pressupost en «Reunions i conferències» del Gabinet del Conseller i la Secretaria General. De 15 milions l'any 94, a 21 milions l'any 95. Potser l'honorable conseller ja preveu que haurà de fer moltes reunions i moltes conferències per aconseguir que els professionals i les associacions i entitats de nens amb disminució acceptin aquests pressupostos. Això sí, el senyor conseller consolida 60 milions per subvencionar directament projectes educatius sense una definició prèvia dels objectius: una fórmula per premiar fidelitats i complicitats polítiques de forma discrecional i discreta, tot i que les competències en aquesta matèria són de la Direcció General d'Ordenació Educativa. I tot això al mateix temps que les inversions reals –capítol sisè– en favor de la innovació educativa es redueixen d'un 8,2% –de 218 milions l'any 1994 fins a 200 milions l'any 1995– i que les subvencions pel mateix concepte es congelen en 80 milions.

Un exemple de quines són les prioritats de la Conselleria, s'evidencia en el fet que, en un moment de sensibilització davant el creixement imparable de la sida, la Conselleria congeli la partida destinada al programa «La salut a l'escola». El conseller podria respondre que difícilment pot fer-se quelcom en matèria d'educació per a la salut quan els centres es troben en un estat penós, un estat que al llarg del 1995 seguirà essent penós, donat que les partides de manteniment dels centres baixen en termes reals. Per camuflar aquesta reducció, la Conselleria no desglossa les xifres i les engloba en partides genèriques al capítol segon i al capítol sisè, on tot es barreja sota el concepte d'«Inversions, edificis i altres construccions», sense determinar si parlem d'ampliacions, d'adaptacions d'obres de reforma, obres de millora... En qualsevol cas, l'evolució del capítol segon suposa una reducció en termes reals, en pujar només un 3,4%: dels 166 milions el 1994 fins a 170 milions el 1995. En definitiva, una reducció real d'entre un 0,5 i un 1%. Els municipis seguiran pagant les despeses supletòries i assumint competències sense cap suport financer; les partides s'incrementen un 1,4%: de 5.628 milions el 94 a 5.712 milions el 1995, una reducció, en termes reals, de quasi tres punts.

On es manifesta la gravetat del plantejament polític del Departament és en l'àmbit de l'educació d'iniciativa social. Convergència i Unió ha fet creure als centres concertats que feia una política favorable al pluralisme escolar, una política liberal, una política de foment de la iniciativa educativa de la societat civil. Aquest projecte de pressupost mostra que això és fals: dels 60.270 milions el 1994, passem a 60.388 milions el 1995, amb un increment nominal del 0,19%, la qual cosa equival a una reducció de quatre punts. Una reducció major encara es produeix en la part de concerts d'educació obligatòria, amb la congelació; és absoluta en aquests mateixos pressupostos, en 56.324 milions de l'any 94. Les transferències de capital per subvencionar reformes de centres d'iniciativa social concertats es congelen en 150 milions. Els ajuts a serveis complementaris de centres d'educació especial s'incrementen només un 3%: de 530 a 546. Com a mostra de compliment dels objectius del Pla integral de suport a les famílies, les subvencions a les institucions, a aquestes institucions sense ànim de lucre es redueixen d'un 3,2%: de 2.755 milions a 2.666 milions; això afecta partides com els ajuts a menjadors escolars, ajuts a desplaçament d'alumnes a centres públics i concertats, colònies d'educació especial, convivències escolars, ajuts per a activitats complementàries, etcètera. Una qüestió de la importància de l'Escola de Treball es deixa amb l'assignació congelada de 1.500 milions, i això l'any de l'aplicació de la reforma laboral i de la posta en funcionament del Servei Català de Col·locació. La partida de normalització lingüística té la sort de créixer un 17%: de 477 milions a 561; tenint en compte que el conjunt del pressupost creix al voltant d'un 5%, un 17% implica que per al senyor conseller la normalització és més important que l'atenció als disminuïts, que la formació del professorat, que el foment de la iniciativa social en matèria educativa, que el manteniment dels centres, que el suport a les llars d'infants per a fills de les mares que treballen o que el desenvolupament de la formació professional ocupacional.

Senyor conseller, el que passa en aquest pressupost és el que passa quan posem un especialista en Governació al capdavant d'Ensenyament i un especialista d'Ensenyament al capdavant de Governació: es fan experiments que no donen resposta ni als usuaris, ni als professionals, ni a les famílies, ni a les entitats, ni a les empreses del món educatiu. Un país pot entrar en decadència sense adonar-se'n, en la ignorància dels seus propis errors, però no per això deixarà de fer-se més petit, i, per tant, de fer-se més tancat; per desgràcia, amb aquests pressupostos, un any més, el nostre país no reaccionarà davant del que significa l'obertura de la nostra societat a Europa, del que significa la integració de la Unió Europea i la caiguda de les barreres territorials als mercats laborals, per la qual cosa demanem el retorn del pressupost d'Ensenyament al Consell Executiu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya? Esmenes 420 i 423. El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Certament, farem aquestes dues esmenes en una sola intervenció. Aquest migdia, en aquella soledat que teníem els que intervenïem a les tres i escaig, jo recordava un parell de reflexions que, en tot cas, vist que ha augmentat l'assistència notablement, tindré a bé de reinsistir-hi: per un cantó, el fet que, segurament, com el meu company i portaveu, el diputat Carod-Rovira, ha dit que faria i farà en el tema de cultura, segurament llegint o convidant a llegir la nostra intervenció

de l'any passat en aquestes dates, estaríem igual, i, per altra banda, el mateix fet del plantejament que en aquests debats de pressupostos, almenys el nostre Grup i almenys en aquests temes, té més interès a parlar de política educativa que a parlar de la concreció d'alguns números, en la qual cosa ens entretindrem, però que, en principi, creiem que sempre són la demostració d'aquesta política i la seva conseqüència, i que, en tot cas, no creiem que, per part de cap govern, els números siguin l'obligació de la política.

Nosaltres entenem que el Grup Socialista enguany no hagi presentat una esmena a la totalitat d'aquest Departament, o, si volen dir-ne d'una altra manera, de fet, si aquest pressupost fos per a l'any 1982, per exemple, amb els canvis de valor del diner corresponents, possiblement ens hauríem avingut a retirar-la i a abstenir-nos-hi; el que passa és que aquests pressupostos són per a un curs que no és un curs normal i corrent, almenys des de la nostra perspectiva, que és una perspectiva, a nivell educatiu, molt diferent. Aquest curs no és un curs normal, aquest curs ja aplana gairebé definitivament la implementació de la reforma en els seus trams més conflictius i on es veurà més clarament si aquesta reforma rutlla o no, que és la secundària; reformar l'educació general bàsica per a primària era estructuralment força fàcil i en molts casos –ja m'ho han sentit dir més d'una vegada– era canviar el **nom** en alguns cursos. També la secundària és la clau, el rovell de l'ou d'aquesta reforma, i el curs 96-97 s'iniciarà plenament això que se'n diu en castellà l'ESO, i que en correcta fonètica catalana –ara que el senyor Escudé ens escolta i l'altre dia va comentar la fonètica de la LOGSE–, doncs, hauríem de dir «ESU», que queda molt malament, ja els ho dic, i, en tot cas, mantindrem 'ESO'.

Bé, aquí hi ha un altre cop allò que hem dit diverses vegades i que ara ja només direm molt per sobre. Aquí s'està duent a terme una reforma molt important, que partia d'un *handicap* molt greu, que és que no reformàvem una cosa que era normal, és a dir, no reformem uns ensenyaments que estructuralment ja eren bons i els canviem perquè hi ha una política diferent o perquè hi ha unes necessitats diferents: reformem uns ensenyaments que en la base provenen de mancances, unes mancances històriques, explicables, però existents, i unes mancances històriques explicables i existents de les quals no se n'ha de fer responsables els alumnes i les alumnes actuals de l'ensenyament. Suposo que vostès, si més no els que fem de portaveus d'Ensenyament, deuen haver rebut un manifest per les biblioteques escolars, manifest important pel nombre de signants i la seva importància: Associació de Mestres de Rosa Sensat, Associació Servei de Biblioteques Escolars l'Amic de Paper, Comissions Obreres d'Ensenyament, Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament, Unió de Sindicats de Treballadors de l'Ensenyament de Catalunya, Col·legi Oficial de Bibliotecaris-Documentalistes de Catalunya, Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències, Escola Universitària de Biblioteconomia i Documentació, Facultat d'Educació de la Universitat Autònoma, Federació d'Associacions de Pares de Catalunya i Federació d'Associacions de Pares d'Ensenyament Secundari, i Federació de Moviments de Renovació Pedagògica. I els que l'hagin llegit es deuen haver adonat que tenen tota la raó del món; és a dir, les biblioteques escolars no existeixen com a tals a nivell estructural; n'hi ha on n'hi ha pogut haver, perquè hi havia un espai, hi havia una dotació, sobraven hores per a algun professor, hi havia algun professor jubilat que continuava anant al centre i feia de bibliotecari o bibliotecària, es camuflaven hores de guàrdia com a hores de biblioteca..., però no existeixen les biblioteques escolars. És clar, per exemple, fem la reforma damunt d'uns centres que no tenen un servei tan important com el de biblioteca escolar, i no el tenen –hi insisteixo– per unes raons segurament històricament explicables, però no el tenen. I, és clar, què passa? Quan totes aquestes entitats demanen biblioteques escolars, tenen raó. I què els hem de dir? Allò que vostès diuen també amb fonament, que el pressupost és el que és i ja està, i no dóna per a més, però, és clar, no podem fer les biblioteques. Però és que podem fer tots i cadascun dels centres que són necessaris en el moment que són necessaris? Nosaltres creiem que tampoc.

Aquest pressupost d'enguany, en el seu total, per exemple, ha pujat gairebé la mateixa xifra que l'any passat; de fet, ha pujat 800 milions menys que l'any passat. Aquests 800 milions menys que ha pujat en el seu total, si suméssim això de l'IPC, doncs, pujaria segurament encara menys de menys... Però, bé, és igual. La discussió és: aquest pressupost pot fer aplicar la reforma en tots els seus àmbits, canviant l'estructura de l'ensenyament al nostre país i superant aquells errors, aquelles mancances conjunturals, endarrerides, de temps anteriors? Nosaltres creiem que no. Què cal per implementar mínimament la reforma? Una adequació de les plantilles, una adequació dels centres, la construcció de nous centres, l'ampliació del transport escolar a l'ensenyament secundari, l'ampliació dels menjadors escolars a l'ensenyament secundari... Jo, aquest dia, llegia una de les diverses revistes que el Departament d'Ensenyament publica, i en aquesta revista hi havia un anunci d'una empresa de *catering* per a menjadors escolars, i jo em preguntava: com poden publicar-se en una revista del Departament d'Ensenyament anuncis de *catering* de menjador escolars quan, a casa nostra, no hi ha normativa de menjadors escolars? Quan vaig tenir el plaer d'entrar en aquesta cambra i encarregar-me dels temes d'ensenyament, amb gran satisfacció del doctor Miquel Pueyo que fins aleshores se n'havia encarregat, el doctor Pueyo em va explicar: «Hi ha una cosa, que són els menjadors escolars, i que jo un dia vaig fer una intervenció i em van dir: "Això que esteu dient, ens ho heu copiat"» –entre parèntesi, resulta que el Govern i nosaltres havíem copiat del mateix lloc–, «"ens ho heu copiat, i, això, ja ho farem".» Això és, recordo jo, quan vaig entrar a aquesta cambra, i el doctor Pueyo parlava en passat, i no sol cometre errors gramaticals. I aquí estem.

Aleshores, nosaltres tornem a dir allò que hem dit sempre, que han dit alguns –no tots– sindicats, que han dit alguns grups parlamentaris –o, més ben dit, algun grup parlamentari més que nosaltres–: la reforma, tal com era pla-

nificada en un començament –entre parèntesi, ara no entro a discutir si estava ben o mal planificada en aquell començament–, però acceptant això, la reforma tal com era planificada en aquell començament no es pot dur a terme sense un finançament específic. Jo ara ja sé que vostès em poden dir, des de la majoria d'aquesta cambra, que vostès ni van escriure la LOGSE ni són culpables que no hi hagi finançament, i podríem discutir si a Catalunya tenim o no la potestat de crear una llei de finançament pròpia o no; en tot cas, vostès són els responsables de dur a terme la LOGSE a Catalunya. I aleshores tornem a estar en el mateix lloc de sempre: o tenim els recursos necessaris o no farem la reforma necessària. I pel camí queden dues coses: si no fem la reforma necessària, durant anys no la podrem fer –i això és potser el més dramàtic–, i, a més a més, si no fem la reforma necessària, la gent del món de l'ensenyament –pares, professors, mares, professores, alumnes d'un gènere i de l'altre– augmentarà aquesta sensació de cansament, aquesta malaurada sensació laboral genèrica que no hauria de tenir el món de l'ensenyament.

Nosaltres som responsables pel que fa a l'ensenyament, i que som responsables ho hem demostrat a bastament, per exemple, signant una proposició no de llei d'avanç de la reforma en alguns centres d'ensenyament secundari que no ens plaïen al cent per cent, que sabíem, que sabíem que ens portaria problemes, i ens en va dur, dintre de la gent del partit que és professor o professora, que sabíem que ens duria problemes, i ens en va dur respecte a aquella gent del partit que forma part de sindicats, però bé, per aquest sentit de responsabilitat de dir: «Bé, intentem-ho.» Per tant, hem demostrat, quan ho hem cregut necessari, aquesta responsabilitat. Per aquest sentit de responsabilitat, no ens volem corresponsabilitzar d'aquests pressupostos, no ens volem corresponsabilitzar de tal com s'està duent a terme la LOGSE, aquí i a *neighbours* –que diria un programa radiofònic nocturn, que sembla ser que escoltarem aquesta nit quan sortim d'aquí i tornem cap a casa. Doncs, no ens en volem corresponsabilitzar: ni d'aquí ni d'allí. Per això no votarem, hi insisteixo... Sí que els he de dir que el capítol sisè enguany ha augmentat, i amb certa consideració, però també els he de dir que no suficientment. I vostès em diran allò de: «no podem més». Jo els ho accepto, jo m'ho puc creure, però aleshores canviïn de política educativa, si no poden posar-hi més diners; i si no canvien de política educativa, posin-hi més diners. La cosa va així.

A l'Institut Català de Noves Professions –i amb això acabo–, jo li aplicaria aquell refrany que he aplicat a l'Institut Català de la Dona: pel que fan, tenen massa diners, i, pel que haurien de fer, en tenen massa pocs, i per un motiu o per l'altre nosaltres no els podem votar. I, a més a més, l'Incanop, l'Institut Català de Noves Professions, noves professions, un concepte engrescador, un concepte al qual jo podria aplicar una paraula que detesto profundament, com allò de la «competitivitat», que fent un paral·lelisme d'una cosa absolutament antagònica, a mi, quan la sento, no em poso la mà a la pistola, perquè no en duc ni en duré, però sí que me la poso al cervell, per poder continuar pensant..., doncs bé, l'Institut Català de Noves Professions, la nova formació professional, els reptes europeus: l'any 93, 232 milions; l'any 94, 200 milions; l'any 95, 190. És clar, les noves professions, o les tenim molt clares, molt endegades, molt entrades en el sistema educatiu, molt dutes a la pràctica, o algú que les buscava les va perdent any rere any i en té menys. I, a més a més, ai las! –és una paraula que sé que agrada a algun senyor diputat–, l'únic apartat pressupostari que augmenta dintre d'aquest Institut que perd diners és el de remuneracions de personal; per tant, el personal sí que és més remunerat o hi ha més personal, i, per tant, allò que hauria de fer l'Institut, menys diners. Els motius de l'any passat per votar en contra de l'Institut Català de Noves Professions són els mateixos, amb deu milions de menys, i, per tant, tenim deu milions més de raons per votar-hi en contra. Amb tantes raons, com vostès comprendran, hi votarem en contra; l'any que ve vindrem a dir, suposo, el mateix, si no canvien les coses, i l'any que ve, però, els aviso –i sé que no caldria, per la categoria personal, humana i d'experiència en la matèria del diputat portaveu de la majoria en aquest debat en temes d'ensenyament–, l'any que ve ja fregarem aquest 96, que és la veritable fita de la reforma educativa, la seva implementació en el sistema de l'educació secundària, sigui obligatòria o sigui no obligatòria.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Esmena 421, del Grup Mixt: el senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, dins la descripció general d'objectius del Departament d'Ensenyament per a l'any 1995 es manifesta que estem ja en un segon període, considerada la política global d'ensenyament, en el qual s'haurà d'incidir més en la millora de la qualitat de l'ensenyament i en la consecució d'un nivell suficient de competitivitat, equiparable al dels nostres homòlegs de la resta d'Europa, ja que en una primera instància els reforçaments s'havien encaminat a cobrir les greus deficiències d'infraestructura, a l'extensió de l'escolarització i a la preparació de l'adequada concepció i aplicació de la reforma educativa. Amb això, el Departament d'Ensenyament pretén aconseguir un sistema educatiu al servei de la realitat sòcio-econòmica catalana –després en parlarem una mica–, que pugui afrontar amb èxit la total integració a Europa. Permetin-me, d'acord amb aquesta declaració de principis de la Conselleria –qualitat, competitivitat, integració a Europa, reforçant al mateix temps la identitat nacional–, manifestar que el pressupost per a l'any 95, des del nostre punt de vista, és absolutament aliè a aquestes expectatives manifestades pel Govern. D'una banda, l'increment del pressupost del 95 se situa al 5,5%, és a dir, a la mitjana del total global dels departaments, i és menor que l'any 94, que fou d'un 6,1%, tot i que la situació econòmica global d'ambdós pressupostos és notablement diferent. Tenint en compte que la inflació a Catalunya es troba tradicionalment per sobre de la mitjana de l'Estat, per bé que en els darrers

mesos, doncs, s'ha invertit aquesta tendència, tindrem que en la pràctica el pressupost esdevé restrictiu, i la reforma no necessita precisament restriccions, sinó fortes inversions per donar compliment als plans preestablerts.

D'altra banda, i com a conseqüència d'aquesta mateixa previsió pressupostària, ens trobem encara a més de tres punts per sota de la mitjana europea pel que fa als diners destinats a educació. D'això es desprèn que el Govern de la Generalitat tindrà greus dificultats per assolir els objectius previstos en la LOGSE: aquí ha estat reiteradament manifestat que la insuficiència de recursos paralitza aquesta llei, pel que fa al desenvolupament d'aquesta llei, pel que fa referència a la qualitat i a l'equiparació dels homòlegs europeus, dos elements bàsics, entre d'altres també molt importants en els objectius que exposa la Conselleria com a fita per al 1995.

Aquestes consideracions, i, a més, una altra que a mi encara em sembla més remarcable, fan que em motivi retornar aquest pressupost al Govern, i és que l'orientació central del Departament en matèria d'ensenyament està reflectint la hipervaloració de la realitat sòcio-econòmica, és a dir, la formació orientada, en aquest nivell ja, a la sòcio-economia, i entenc, d'alguna manera, que fa una abstracció del que és la nostra realitat cultural en aquest terreny. El Govern de la Generalitat governa preferentment –ho ha demostrat a bastament– amb eslògans: atendre la realitat sòcio-econòmica, ser més competitius, millorar la formació professional i la cultura... L'ensenyament també és cultura i culturalitza, i s'aprèn amb la finalitat solament d'aprendre, perquè orientar tot el coneixement a servir la realitat conjuntural sòcio-econòmica ja deixa d'entrada, degut al marc de relacions laborals que estem patint, molta gent que mai tindrà oportunitat de practicar aquests immensos coneixements de què naturalment es nodrirà, d'acord amb els plans d'ensenyament.

És per aquests objectius també, encara que fos cert que caldria reforçar la realitat de l'ensenyament orientat a la sòcio-economia, la realitat és que, per exemple, en inversions reals, si es volgués servir aquest objectiu, ens trobem que la davallada és sensacional: és un 75% menys que l'any passat: passa de 8.000 milions a 2.000 milions de pessetes. Realment, la cosa és molt escassa... En canvi, s'incrementa un 5% la despesa protocol·lària, de representacions i d'altres conceptes, cosa que representa un total de 794 milions. Cal remarcar que aquests 794 milions, gairebé el 50% –394– es destinen a dietes, locomoció i trasllats, i per contra només 270 milions van a parar a la formació de personal per a la reforma. Els 794 milions per a despeses publicitàries del Gabinet del Conseller i Secretaria General superen en gairebé 100 milions els destinats a transports escolars col·lectius, i es poden equiparar als 880 que es destinen als ajuts individuals a menjadors escolars, un servei que s'ha ofert en més del 50% dels centres de Catalunya sostinguts amb fons públics. Nosaltres no pensem que això sigui precisament ni qualitat ni racionalització de la despesa.

Certament, ens qüestionem l'assoliment dels objectius prioritaris del Departament d'Ensenyament, com poden ser, entre altres, l'esforç per assegurar la igualtat d'oportunitats de tots els ciutadans en l'accés a l'educació i el disseny d'una política clara de col·laboració institucional, especialment amb les corporacions locals, que la mateixa Conselleria reconeix com a agents de primera magnitud pel que fa al desenvolupament del fet educatiu. Concretament, els concerts educatius amb aules de parvulari i ajuts a les llars d'infants privades superen per a 1995 els 3.500 milions de pessetes, xifra que contrasta escandalosament, entenem, amb els 535 milions destinats a llars d'infants municipals, i amb els 377 milions per a funcionament de les de titularitat del Departament.

Si la política educativa de la Conselleria consisteix a no crear aules per al primer cicle de l'educació infantil fins a l'any 2000, tot i conèixer el greu dèficit que hi ha, per exemple, a Barcelona, això no es pot dir que sigui precisament col·laborar amb les corporacions locals. Se'm pot contestar que l'educació infantil és un tram no obligatori, i això és veritat, però és cert que els pares ja han pres la determinació i els agradaria que ho fos, i, per tant, caldria atendre-ho, però, realment, amb els recursos de què es disposa hi ha el que hi ha i no n'hi ha més. Aquest fet posa de manifest una clara política de descohesió social i de foment de la desigualtat, assegurant al sector privat concertat la continuïtat de l'alumnat en les etapes posteriors obligatòries, fet que significarà en un termini de temps no gaire llunyà una variació important de l'oferta educativa a Catalunya, empobrint progressivament el concepte d'escola pública, i això ens preocupa profundament.

En un altre ordre de coses, voldria posar de manifest que les contradiccions són molt freqüents, gairebé constants, en el Govern de la Generalitat, contradiccions que són argumentades pel mateix president com a un element de fer política. Així, en la descripció general d'objectius del Departament per a l'any 1995 s'explicita que en els propers anys la Conselleria treballarà una sèrie d'objectius prioritaris, dels quals ja he tractat alguns, i ara voldria destacar el que en diu la «continuació de les accions destinades a l'aplicació de la reforma educativa», és a dir, elaboració del mapa escolar –això és fonamental–, elaboració d'un nou pla d'equipaments, establiment d'un nou model de gestió dels centres docents.

La resolució aprovada el 4 de maig de 1994, signada per tots els grups parlamentaris –i també van tenir l'amabilitat de fer-m'ho signar–, respecte al seguit de mesures que han de permetre l'adequada atenció a la problemàtica que genera la transformació general del sistema educatiu, estableix en el punt primer que el mapa escolar de Catalunya es presentarà abans d'acabar l'any 1994. No cal dir que aquesta finalitat és absolutament impossible d'assolir. Espero que compartiran amb mi la idea que el mapa escolar no ha de ser un pretext per a estar constantment en procés d'elaboració i d'ajornament; entenem que la fixació d'aquesta prioritat és el que pot donar una sortida de racionalització i d'entesa dels diferents grups de la cambra per al desenvolupament, en la mesura del possible, de la LOGSE. *(Pausa.)* És a dir

que és urgent que el Govern doni compliment als terminis que estableix el punt cinquè de l'acord del 4 de maig.

Crec que aprovar el pressupost per a 1995 del Departament d'Ensenyament sense tenir coneixement de la concreció del mapa escolar de Catalunya em sembla un procés inadequat, tot i reconèixer que ha estat així en anys anteriors ja, sobretot perquè és impossible contrastar les previsions de la futura oferta educativa amb les partides que s'hi destinen cada any, per anar assolint aquesta. Són suficients els 16.000 milions d'inversió real en centres docents per a 1995? Aquests 16.000 milions es distribueixen entre quaranta centres de primària, 2,22 IES, tres IB i cinc centres de FP. És un altre objectiu prioritari per al Departament d'Ensenyament la reforma amb profunditat de la formació professional? Són suficients els 400 milions destinats a inversions reals en cinc centres de formació professional per a tot Catalunya? Entenem que realment estem en una via de molt lent progrés, que realment eternitzarà la solució d'aquestes qüestions.

La reforma es congela amb pressupostos ordinàriament i habitualment restrictius, amb revisions que posen de manifest el baix índex de prioritat del Govern en educació, segurament induïda per la manca de recursos, i la societat, però, reclama un esforç més important. Aquest és un símptoma que les coses no van bé, i el progrés social es recolza fonamentalment quan l'ensenyament és majoritàriament públic i és una oferta igualitària, quan la sanitat és d'accés de tota la població amb igualtat de qualitat en l'oferta, quan l'equilibri territorial és manifest, quan la cultura abasta tothom. Ens sembla que estem en aquest trajecte, però que queda encara molt per recórrer. Per tant, el retorn és..., entenem que hi ha el diner que hi ha, i altra cosa és difícil de fer, que les previsions es poden afinar, però tampoc tant, i no massa, i que, en realitat, el que cal és intentar negociar amb el Govern de l'Estat, ara que és un bon moment, recursos més importants per tirar endavant, o posar en marxa o intentar assolir aquells objectius que tots anhelem, que és el desenvolupament de la LOGSE a Catalunya, que en realitat és una assignatura pendent que ja porta massa convocatòries de no reeixir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Esmena 424, del Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, aquesta esmena a la totalitat de l'Institut Català de Noves Professions creiem que està ben justificada; el cert és que, un cop més, aquest any ens hem emportat una sorpresa en estudiar els pressupostos de l'Incanop. La sorpresa, la teníem cada any, perquè la partida que es destinava a aquest Institut –abans s'ha dit– era molt minsa, però aquest any la partida per a l'any 1995, com deia, ens ha sorprès perquè ens hem adonat que ha disminuït. Per tant, no s'ha seguit la política general que s'ha seguit en el conjunt de departaments del Govern de la Generalitat, i àdhuc en el Departament d'Ensenyament, sinó que, pel que fa referència a l'Incanop, la partida ha disminuït. Nosaltres voldríem saber el perquè d'aquesta disminució de 10 milions respecte al pressupost de l'any passat. Quina explicació pot donar el Govern per justificar el fet que l'Institut Català de Noves Professions disminueixi en els seus pressupostos? Podríem pensar, nosaltres pensem que és possible que el fet que l'Institut Català de Noves Professions no hagi complert l'objectiu per al qual va ser creat faci que, a poc a poc, ara una disminució, l'any passat cap tipus d'augment, l'any vinent no sabem què..., però és molt possible que vagi en la línia que el Govern pretengui la desaparició d'aquest Departament. Si no, no s'entén en quina direcció va.

Ara, nosaltres creiem que l'Institut Català de Noves Professions té una funció a realitzar, i per tant nosaltres estem pel retorn d'aquesta..., d'aquesta esmena al Govern de la Generalitat, perquè faci una altra estructuració dels pressupostos i n'incrementi la partida. Perquè creiem que té sentit que es doti de diners l'Institut Català de Noves Professions, malgrat que, com dèiem abans, s'ha disminuït, potser amb la intenció que desaparegui. Perquè, al fet que no hi hagi un increment de les partides, s'hi suma un altre fet, també, que hem denunciat en altres ocasions, que és que ha estat durant molt de temps, l'Institut Català de Noves Professions, ha estat sense cap tipus de direcció; per tant, sembla que d'una manera volguda o no volguda s'hagi deixat vegetar un institut que té una important funció social a complir.

Ahir, en una intervenció que feia en l'articulat, amb referència a la formació professional, els deia que la formació professional havia de tenir una bona targeta de presentació i que havia de ser competitiva: en el bon sentit de la paraula, no en el sentit aquell de veure qui arriba primer per veure si puc marginar o ser més que un altre, en el sentit més pejoratiu, sinó en el sentit ple de la paraula «competitiu», en el sentit que aquella persona que faci l'opció de la formació professional tingui el convenciment que podrà trobar un lloc de treball digne i que ha fet aquesta opció perquè ha volgut, no perquè no ha pogut fer-ne una altra.

Nosaltres creiem que en aquest camp de la formació professional és on l'Institut Català de Noves Professions més té a dir. Hi té a dir en el sentit que ha d'estudiar la realitat social, els mecanismes pels quals una societat és competitiva, i ho és, competitiva, en el sentit que les persones poden estudiar i que els seus estudis poden tenir una sortida en el mercat de treball. Nosaltres creiem que la funció principal de l'Institut Català de Noves Professions ha de ser en la línia de la prospectiva social. Què vol dir, això? Vol dir que d'alguna manera ha d'estudiar l'evolució de la població; vol dir que ha d'estudiar l'evolució del mercat de treball; vol dir que ha d'estudiar l'impacte de les noves tecnologies en el mercat de treball; vol dir que ha d'anar en la línia d'estar preparat per capacitar l'administració dels suficients elements i criteris perquè, a l'hora que es programen les noves professions, estigui ben documentada i sàpiga quines són les necessitats de la societat.

Ahir els deia que calia una avaluació de la formació professional; també els deia que calia una coordinació de tots aquells elements que incideixen en la formació professional:

avui, amb aquesta esmena, els volem dir que cal també una prospectiva social, acarada, encaminada, al fet que se sàpiga per on s'orientaran les demandes del mercat laboral. Jo sé que és un tema difícil, que no és fàcil d'estudiar, d'avaluar, però ben segur que hi han experiències en altres països que han començat en la línia que nosaltres reclamem i, per tant, això ens pot servir de referent per avançar, aprofundir, dotar-se d'un equip que sàpiga què és el que vol, per què està creat l'Institut Català de Noves Professions. I si, a l'avaluació de la formació professional i a la coordinació de tots els aspectes a què està vinculada, de tots els elements que hi participen, hi afegim l'estudi de la prospectiva del mercat laboral, i en funció d'aquest estudi programar aquelles professions que puguin donar sortida als estudiants que fan una opció d'estudiar en funció del futur, de manera que ni els estudiants se sentin frustrats, ni la societat... Perquè si nosaltres fem una opció determinada d'estudis, que no va acompanyada d'unes necessitats laborals, haurem fracassat: hi haurà fracassat l'Administració, hi hauran fracassat els estudiants, hi haurà fracassat la societat.

Per totes aquestes raons que els he dit, demanem el retorn dels pressupostos de l'Institut Català de Noves Professions.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Jané té la paraula.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. I, quan correspongui, li pregaria que donés la paraula, per al posicionament del nostre Grup respecte a les esmenes de l'Institut Català de Noves Professions, a la senyora Bruguera.

Honorable president, senyores diputades, senyors diputats, ja fa força anys que tinc l'honor de defensar el pressupost del Departament d'Ensenyament en aquest debat, i en aquesta ocasió pujo a la tribuna preocupat, però sense complexos. Això sí, intentaré no caure en la temptació, que és per part meva força gran en aquest moment, d'entrar en polèmiques de conceptes, de plantejaments educatius, tant amb el diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, com el del Partit Popular, com el representant del Grup Mixt, ja que jo, tendenciosament, doncs, m'apuntaria més a aquesta línia, que és el que durant molts anys un va fent i el que pretén continuar fent, que no pas entrar en la dinàmica del pressupost, però per respecte a tots vostès, i a més a més per disciplina personal, preferiria no entrar en aquesta polèmica.

El que sí que, permetin-me, senyor president, avisar una errada que podria entrar per aquí, d'una qüestió que ens ha plantejat fa un moment el representant del Grup Mixt: el dijous de la setmana passada es va entrar en aquest Ple la petició per part del conseller d'Ensenyament de la seva compareixença per explicar en aquesta cambra el mapa escolar: això, el calendari i l'organització interna del Parlament ens dirà i ens convocarà a la Comissió de Política Cultural quan convingui, però el tema del mapa escolar tècnicament està acabat, i el seu tràmit de presentació a la cambra, doncs, està «peticionada» per part del conseller d'Ensenyament.

Deia fa un moment «preocupat». Per què? Doncs per la mateixa preocupació que tots vostès han expressat, i expressarien fins i tot els que no són portaveus de temes d'ensenyament: tot esforç en ensenyament, en educació, sempre serà poc. Val la pena destacar que el Departament d'Ensenyament, si s'aprova aquest Projecte de llei que tenim en debat, podrà quedar dotat d'una previsió de 288.881 milions i escaig de pessetes, de les quals hi ha un 88,75% condicionat i un 11,25% de lliure disposició, que significa un augment del 0,61% respecte al del 94. Això significa poder disposar per prioritzar, és a dir, per a polítiques que triï el nostre Govern, d'uns 32.506 milions, aproximadament, dels quals 16.770 milions s'han d'invertir en obres i equipaments –és a dir, una mica més de la meitat del no-condicionat va destinat a obres i equipaments. És bo assenyalar, tot recordant el tràmit d'aquest Projecte en comissió, l'aprovació d'una esmena conjunta del Grup Socialista i del nostre Grup, de Convergència i Unió, d'una nova disposició addicional, la que constitueix en aquest moment la vint-i-dosena de l'articulat, per la qual el Govern de la Generalitat de Catalunya ve obligat a elaborar durant el primer trimestre de l'any 95 un pla plurianual d'inversions en centres docents, per al període del 95 al 2000, i d'aquest pla en donarà compte al Parlament.

Hi ha hagut una preocupació expressada per diferents portaveus, en què se'ns deia que quedaven partides que en pressupostos anteriors quedaven ben explícitament respecte a inversions de centres, i que en aquest no està de manera explícita. En el pressupost que s'està posant a la nostra consideració hi ha una partida, la 611.01, dotada amb 14.495.750.000 pessetes, destinades a inversió en centres no universitaris. Si d'aquesta partida s'extreuen els 4.051 milions destinats a RAM, que en l'anterior pressupost així es comptava, i els 180 milions destinats al pla de seguretat, podem observar que encara se segueix tenint un increment global nominal de 6.154.650.000 pessetes per a inversió en obres, i en la totalitat de la partida hi ha incloses, segons en la memòria del mateix Departament consta, les destinades a RAM i al pla de seguretat. A aquest augment per a construccions es pot afegir un altre increment, de 40.600.000 pessetes, per a obres en centres destinats a corporacions locals, amb un total d'una partida de 2.303.400.000 pessetes. Aquestes partides, a més a més, compten amb el suport del compromís fet en l'addicional anteriorment citada, del pla plurianual a elaborar. I, per tant, es creu, des de la nostra perspectiva, que es podran complir els objectius marcats per a l'any 95.

Es manté la dotació per a equipaments escolars i per a equipaments d'informàtica... El capítol 1 és el capítol que afecta, de fet, la Direcció General de Recursos Humans, d'una manera... Preferentment la gent que ens dediquem, tant en política com en la professió, al món de l'educació, sabem que els recursos humans, és a dir, les persones que han de desenvolupar aquesta tasca, són el factor més important i més determinant de totes les polítiques d'educació i d'ensenyament. Hi ha un creixement en aquesta partida –al-

gun il·lustre diputat que ha fet ús de la paraula anteriorment així ja ho ha fet notar–, hi ha un creixement del 6,61%, malgrat l'obligada contenció de plantilles. Això es deu –ja s'ha explicitat així, i el senyor Roc Fuentes ens ho recordava–, es deu a les atencions salarials, als sexennis i a altres conceptes d'aquests, així com a mantenir –és veritat, també– el 3,5% de tot funcionari, i també la seva aplicació en els concerts educatius, més els triennis, en aquest cas. El capítol 1 creix més que la mitjana del Departament.

S'ha indicat –es va també ja indicar així mateix la preocupació en comissió, i en comissió va ser explicitat, però en aquest ple s'ha tornat a repetir, tant pel representant d'Iniciativa per Catalunya com del Grup Popular– el tema d'aquella partida de reunions i conferències, i s'assenyalava que hi ha un augment de 6 milions: 6 milions referits als 15 milions que figuraven en la partida de l'any passat pel mateix concepte, i que en comissió la diputada senyora Bruguera, responent a una esmena, va explicar que exactament aquest increment de 6 milions correspon a la partida destinada al cost destinat a un màster que els inspectors d'ensenyament, del Departament, realitzen a l'Escola d'Administració.

En la Direcció General d'Ordenació Educativa, responent a les inquietuds que el diputat senyor Roc Fuentes i el senyor Bargalló, ens manifestaven..., el senyor Bargalló ens recordava que és un any molt important per a la implantació, perquè s'està acabant el calendari de la mateixa implantació. Bé, és per això que Ordenació Educativa, quan ens ha semblat que mantenia el seu pressupost, és a dir, que no hi havia cap increment, hem de pensar que hi ha molta feina feta d'aquest tipus d'implantació: hi han els dissenys curriculars fets, hi han les publicacions dels seus programes, hi han molts programes experimentals que també s'han citat en anteriors intervencions, hi han molts programes experimentals que han acabat i que fins i tot estan avaluats, i que fins i tot han format part d'aquest disseny curricular... Per tant, és obvi pensar que no cal revertir-hi les despeses que en altres exercicis així comptaven. No obstant, val la pena afirmar que es farà un igual esforç de formació del professorat.

En la comptabilitat funcional, poden trobar-s'hi sis partides agrupades com a formació i perfeccionament del personal docent, amb una totalitat de 1.407 milions i escaig de pessetes, i així mateix, en la mateixa comptabilitat funcional, com a recolzament a d'altres activitats escolars, repartides entre la Secretaria General, l'Ordenació Educativa i la Direcció General de Promoció Educativa, i en aquesta Direcció General d'Ordenació Educativa, podem trobar-hi tres partides que sumen 756 milions, dedicats precisament a activitats i programes d'innovació i accions de suport. Cal prosseguir, ens sembla, les polítiques de formació, ja que especialment en ensenyament, en educació, sempre donen aquestes, les polítiques de formació, possibilitats d'innovar i d'experimentar i d'avaluar.

La Direcció General de Promoció Educativa –el senyor Simó Pujol ens expressava la seva preocupació en algun d'aquests punts, precisament, referit a quines competències corresponen en l'organigrama a la Direcció General de Promoció Educativa– hi ha precisament un increment que sobrepassa el del Departament, d'un 6,90, creix sobre la mitjana del Departament. I els seus grans objectius són la millora d'iniciatives europees, programes de transició escola-treball, programes de garantia social, i aquelles atencions, també, a menjadors, transport, etcètera. Especialment, aquests programes de garantia social i temes d'escola-treball van quedar reforçats amb una esmena aprovada en Comissió, de Convergència i Unió, i que farà possible un cofinançament del 45% amb fons social europeu, un 45% del Departament d'Ensenyament, i un 10% del Departament de Treball, d'una part important d'aquests mateixos programes.

En aquestes partides dedicades a diferents serveis complementaris de l'ensenyament –que el senyor Bargalló ens manifestava, part d'elles, que li preocupaven– poden trobar-hi 1.662 milions de pessetes, entre totes elles. En els temes de beques i ajuts, caldrà, des de les polítiques del Departament, seguir fent les negociacions que estan, des de diversos cursos, des de diversos anys, en procés amb el Ministerio de Educación y Ciencia, per tal de poder tenir la competència plena de la seva gestió i de la seva decisió aquí a Catalunya, per part del nostre Govern, ja que això suposaria un gran avenç per a molts estudiants i les seves famílies.

Amb la realització d'aquest Projecte de pressupost, que esperem que aviat es converteixi en llei, es podrà, des de la nostra perspectiva, seguir desenvolupant les polítiques de Convergència i Unió que fan possible el nostre sistema mixt d'ensenyament, dotant convenientment les partides de concerts educatius, de subvencions als nivells de parvulari en la seva primera etapa d'educació infantil i mantenint una partida exactament dotada que el 94, de 150 milions, destinada a subvencionar punts d'interessos de crèdits sol·licitats per a obres d'adaptació de centres concertats. I també cal tenir en compte que, per a aquells casos que la baixada demogràfica o d'altres condicionaments hi obliguin, la disposició addicional vuitena d'aquest Projecte de llei permet modificacions dels concerts educatius en els centres anomenats «en crisi».

Volem acabar destacant l'aprovació en comissió de dues esmenes al nostre entendre ben importants, presentades pel Grup Socialista i per Convergència i Unió, que afavoreixen els convenis amb les corporacions locals: la disposició addicional vint-i-unena, sobre convenis de despeses ordinàries en els centres docents, i la disposició addicional vintena, sobre convenis de despeses ordinàries en centres de música i dansa. I, a més a més, caldrà fer i presentar un pla plurianual 1995-2001, referit als centres de música i dansa.

Creiem, per tant, senyores diputades, senyors diputats, senyor president, que aquest, pel que fa referència al Departament d'Ensenyament, és un pressupost molt auster, extraordinàriament auster. El fet que s'ha manifestat d'una manera molt especial pel senyor Roc Fuentes i que d'una manera repetida, amb respostes a preguntes, en els butlletins del Parlament i en la Comissió de Política Cultural i en aquest mateix Ple, el conseller del Departament d'Ensenya-

ment ha manifestat..., per això, doncs, podem entendre, malgrat que ens dolgui molt la restricció, no poder fer cap augment de places escolars en les llars d'infants en el tram de zero a tres anys. És, per part nostra, dintre de les possibilitats, un pressupost equilibrat, i que creiem que respondrà a les necessitats plantejades i a les despeses corrents, i amb el qual el Departament d'Ensenyament esperem que haurà de fer possible –això és fer política, en definitiva– el compliment dels seus objectius marcats en els seus programes.

Amb aquesta confiança, senyor president, el nostre Grup votarà en contra de les esmenes presentades.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. La senyora Bruguera, per fer la resta de torn en contra d'aquest Departament.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, l'any passat ja els parlava de l'educació i la formació com un dels factors que permeten el creixement i la construcció de la persona; permetin-me que enguany faci referència a un paràgraf de l'estudi de l'OCDE sobre l'ocupació, el qual tracta de l'atur com un dels factors més preocupants dels nostres dies i de la necessitat d'adaptació a les noves formes de producció i de comerç exterior. Diu aquest estudi: «Es tracta d'un desafiament al qual els govern no podem fer front en solitari; cal un alt grau de consens social per a endegar els canvis que s'imposen; les empreses, els sindicats i els treballadors han de demostrar capacitat d'innovació per a concebre els productes, els procediments i les formes de treball noves que siguin generadores d'ocupació, i, per tant, desenvolupar els perfils de formació que exigiran els llocs de treball de demà, és a dir, per a desenvolupar la capacitat d'innovació i de creativitat.»

És, doncs, en aquesta línia que va ser creat l'Institut Català de Noves Professions. Lògicament, si aquest Institut només tingués el pressupost que queda consignat, el propi només, podria fer molt poques coses: en això els haig de ser franca. Ara, lògicament, això s'incrementa amb l'aportació i amb d'altres ingressos, i, per tant, deixin-me que els faci una pinzellada, que jo he posat en sis punts, sobre com aquest pressupost s'incrementa.

Primer, cal parlar de l'estructura i la dimensió de l'Incanop; precisament la seva estructura li permet tenir uns costos i una despesa mínima, i, d'altra banda, ser molt adaptable als canvis i ser molt competitiu i molt dinàmic. D'altra banda, vostès saben que hi ha un canvi d'ubicació, que això permetrà estalviar tant en serveis comuns com en personal –això no se li escapa a ningú. Tercer punt: l'Incanop coordina les actuacions del Consell Executiu en tot el que fa referència a prospecció i recerca de noves tecnologies en els camps dels respectius departaments, i això equival a dir que el pressupost pot estar consignat o bé en el mateix Incanop o bé en els altres departaments, i és, per tant, fruit d'aquesta col·laboració que es poden fer més o menys actuacions. Quart punt: mirin, l'acord a nivell local –a nivell local i a nivell comarcal–; vostès saben que la majoria de poblacions de Catalunya tenen per sota de deu mil habitants; per tant, és lògic que, bàsicament, aquests acords es facin a nivell de consells comarcals; fruit d'aquests convenis hi ha –vostès ho han rebut altres vegades– els treballs sobre els estudis comarcals; en aquests moments, l'any 1994, estan acabats els estudis sobre el Baix Llobregat, el Pla de l'Estany, la Selva i el Vallès Oriental. Cinquè: en base també a la col·laboració amb els organismes de la Unió Europea –bàsicament, a través dels quatre motors per a Europa–, hi ha hagut projectes que han gaudit de subvencions; per exemple, podem parlar del Programa d'acció de formació contínua, el Force, de la Unió Europea, que ha permès, juntament amb Eurotecnet, arribar, dintre d'aquí, a fer estudis de prospecció en diferents camps, sobretot els dels plàstics, en aquest any 94.

D'altra banda, la col·laboració també amb les organitzacions empresarials i amb les universitats; mirin, jo no sé si vostès tenen una informació prou acurada del que fa l'Incanop –suposo que no–; aquí tinc una àmplia informació, que crec que valdria la pena dir-los..., que no la llegiré tota, perquè seria llarguíssima, però sí que els vull posar un exemple, només, o uns petits exemples: quant a estudis de prospectiva, podríem parlar de la formació d'experts en màrqueting de productes telemàtics, o bé en el disseny curricular del nivell segon de pastisseria, o bé l'estudi evolutiu i descriptiu sobre currículums professionals que intervenen en el decurs biogràfic dels infants de zero a sis anys a Catalunya, i també en les noves professions de l'àmbit sanitari –això, per donar-los una petita mostra. Podem parlar també, dintre de les jornades i aules de debat que s'han fet –en tot, parlo, com és lògic, de l'any 94, perquè vostès saben que n'hi ha tota una sèrie que vénen d'anys anteriors i que també s'han continuat fent, perquè són necessaris–, dintre d'aquestes aules de debat podem parlar de la formació a la petita i mitjana empresa, o de la primera jornada de logística. Tenim també que dintre d'aquesta col·laboració amb els sectors productius podem parlar, en diferents nivells, des de col·laboracions amb diferents fundacions, com ara la Fundació Bosch i Gimpera, o la Fundació Caixa de Pensions, fins a col·laboracions amb federacions empresarials com la catalana del sector químic, o bé l'Associació Catalana de Serigrafia, o la de Docència i Recerca Psicosocial, per dir-ne unes quantes. A nivell d'empreses, en concret, parlarem, per exemple, de Nixdorf Computer, o del Museu de la Ciència i de la Tècnica, o de l'Institut de Comunicació Integral, Icom. També podem parlar d'altres acords amb les diferents universitats que actuen a Catalunya, o bé amb col·legis professionals, com ara el de periodistes, el d'agents comercials, el d'advocats, el de metges, etcètera.

Tot això vol dir que l'Institut Català de Noves Professions no és únicament aquest petit pressupost, que jo estic d'acord amb vostès que és petit, sinó que, a més a més, s'incrementa, i molt, amb totes aquestes aportacions. Si nosaltres ara anéssim a buscar tots els treballs que han fet o les diferents temàtiques que han tractat, hi ha vint diferents temàtiques de noves professions que s'estan impartint arreu de Catalunya. Només cal que mirem l'anuari de l'Institut

Català de Noves Professions i ens adonarem que realment la tasca feta, portada a terme, és realment important.

Jo voldria encara dir una petita nota sobre el personal de l'Institut. Vostès saben que el personal de l'Institut és personal molt preparat, que realment ha portat a terme o ha coordinat diferents treballs, i que, per tant, la seva tasca, cal valorar-la en tot el que això significa.

Jo voldria dir-los encara una altra cosa –l'any passat em sembla que ja els ho vaig dir, però els ho tornaré a repetir–: l'Incanop s'adreça directament als usuaris; això és important tenir-ho en compte perquè vol dir que si nosaltres, moltes vegades, no coneixem, si no és que ho demanem, no coneixem les seves actuacions, sí que les coneixen els sectors als quals va adreçat, és a dir, els empresaris, treballadors, tot el sector que realment hi col·labora. I el que no fa és propaganda, el que no fa és publicitat de les seves actuacions, i és per això que moltes vegades tenim una idea deformada del que és la seva actuació, però valdria la pena, i després m'agradarà, si a vostès els interessa, donar-los tota aquesta informació, perquè crec que és prou important i vostès l'haurien de conèixer.

És per tot això que nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. Entrem al Departament de Cultura. Esmena 426, del Grup Popular; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la concepció que té de la cultura el Govern de Convergència i Unió com a estri d'acció política explica la seva política cultural, que gira al voltant de la llengua. La cultura i la llengua se situen dintre d'un marc ideològic de foment a la nostra societat, dels valors nacionalistes, i, dins d'aquest marc, el Departament de Cultura assumeix un paper clau, al costat també del Departament d'Ensenyament. Cultura i educació són els dos motors utilitzats per Convergència i Unió en el procés de conversió de les futures generacions als principis ideològics nacionalistes, i cultura i educació són la clau de volta del projecte nacionalista.

Les xifres del pressupost confirmen el que els acabo de dir: la Secretaria General del Departament de Cultura, en un context de reducció de la despesa, incrementa un 20% el seu pressupost, amb un increment de 994 milions, mentre la Direcció General del Patrimoni Cultural només creix un 12,3% i la Direcció General de Promoció Cultural es redueix en 11 milions. Tot un exemple de política cultural clientelista, burocratitzant, que no prioritza les infraestructures i el patrimoni, sinó la compra de voluntats polítiques. En normalització lingüística en teoria es gasten 2.381 milions de pessetes; és a dir, al voltant del 10% del pressupost de Cultura, i en realitat és una assignació falsa, perquè hi ha dues partides que tenen una incidència clarament vinculada al tema lingüístic: promoció de llibres, música, teatre i cinematografia, on només es subvenciona la producció en llengua catalana. Per tant, la despesa vinculada al tema del català puja 8.586 milions, amb la qual cosa se situa al voltant del 40%. Si a aquest 40% afegim un 23,3%, que representen els 5.581 milions d'administració general, ens trobem que el que queda per a infraestructura cultural, per a patrimoni, per a museus, per a biblioteques, etcètera, se situa sobre el 3%. Això resulta altament preocupant, sobretot, si ho comparem amb les partides de despesa social de l'ICASS o del Departament de Benestar Social. El molt honorable president de la Generalitat va afirmar a l'acte d'inauguració de la Conferència Internacional sobre el Plurilingüisme a Europa coses molt importants; entre d'altres, va dir que la llengua catalana només serveix per ser, «la llengua catalana, als catalans» –afirma el molt honorable president– «només ens serveix per ser i ser és la cosa més important de totes, és la prioritat de les prioritats». Doncs, bé, «ser» ens costa al voltant de 10.000 milions de pessetes, però, a més a més, quina política es fa amb aquests diners?

Pel que fa als ajuts a la premsa, destaca el favoritisme que rep any rere any el diari *Avui*, propietat d'una empresa editorial vinculada directament amb la cúpula dirigent de Convergència Democràtica de Catalunya. Resulta curiós que aquest diari, a més a més de rebre crèdits de fallida de l'Institut Català de Finances, amb l'informe negatiu dels experts financers, rebi un tracte de favor en els ajuts a la premsa, quan en aquests moments fa més per la difusió del català en el món de la comunicació la premsa comarcal i local, que és la gran marginada. Per tant, refusem un projecte de pressupostos que respon a una concepció intervencionista de la vida social i cultural del nostre país i que atempta contra la nostra pluralitat cultural i lingüística.

Deixem la política lingüística i anem als museus. De què parlem quan parlem de fer un museu d'història de Catalunya? Doncs, l'opinió generalitzada en el món acadèmic català és que la doctora Carmen Laura Gil està organitzant un museu d'història de Catalunya on els assessors del projecte del museu són tots membres de la «Nomenklatura», entre cometes, d'historiadors i intel·lectuals de Convergència i Unió. *(Remor de veus.)*

500 milions de pessetes per al Museu Nacional d'Art de Catalunya en el capítol quart, 474 milions en el capítol setè; esperem que aquest exercici –aquesta vegada va de debò– del president del patronat sigui seriós, de debò, i es puguin inaugurar les sales del romànic dins de l'any 95, un cop recuperades les butxaques dels contribuents de la gestió de l'ex-director, a qui tan abrandadament va defensar el conseller de Cultura abans de fer-lo dimitir.

Un altre exemple de despesa assenyada: destinem 200 milions a una entitat autònoma, el Consorci de Projecció Exterior de la Cultura Catalana, que es dedica a muntar espectacles per tot el món; la qual cosa no està malament, sinó que està molt bé, si no fos pel fet que la reconversió i equipaments de locals de música, teatre i dansa i restauració d'orgues històrics té una partida de 5 milions: quants orgues històrics es poden reparar o tan sols mantenir?

Hem de parlar un any més dels 333 milions destinats a compres per al fons d'art de la Generalitat; uns milions ja

compromesos en una operació de compra a preus sobrevalorats, i són aquests quadres un element essencial de la nostra cultura, ho són? No seria més important transferir aquests recursos, per exemple, al manteniment de les nostres catedrals o al finançament de la reforma d'edificis històrico-culturals, com són la seu central de la Biblioteca de Barcelona, que qualsevol dia se'ns crema la biblioteca provincial i universitària o la seu de l'Ateneu Barcelonès?

Un altre exemple de com s'entén la política cultural des del Govern de Convergència i Unió és el fet que la Conselleria es gasti el 1995 133 milions en «Estudis i treballs tècnics»: un bon mecanisme per subvencionar plomes afins i comentaristes radiofònics disposats a tancar possibles veus crítiques, una vella fórmula coneguda de sobres per tots. Per cert, el 1994 es varen gastar 145 milions en aquests conceptes. On són els treballs que justifiquen una despesa tan important?

El Grup Parlamentari Popular aposta per una concepció alternativa a la política cultural nacionalista, una concepció fonamentada en la integració pluralista en l'autèntica democràcia cultural en llibertat. La nostra aposta per la llibertat i la despolitització de la cultura ens porta a defensar aquesta esmena i demanar el vot favorable de la cambra al retorn del Projecte de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Esmena 425, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. *(Pausa.)* Sí, té la paraula el senyor Fuentes. Les defensen totes, les del Departament de Cultura?

El Sr. FUENTES: Totes, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FUENTES: Senyores diputades i senyors diputats, bé, certament la dinàmica parlamentària porta moltes vegades que es doni el fet, que en aquest cas és paradoxal, que apareguin plegades en el *Butlletí* del Parlament esmenes de devolució, esmenes a la totalitat, com és la del Grup Popular i la del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que són evidentment radicalment contràries i amb unes motivacions que no tenen –jo diria– gairebé res a veure.

Dit això, començaré assenyalant quins són, des del nostre punt de vista, els aspectes que ens porten a plantejar aquesta esmena de devolució dels pressupostos del Departament de Cultura i de les entitats corresponents. Nosaltres recolzem aquesta esmena a la totalitat en tres raons, en tres punts, en tres aspectes que considerem fonamentals i prioritaris.

Pensem, per començar, que és un pressupost insuficient, que és un pressupost insuficient per a les necessitats culturals que té el nostre país avui i que han de ser ateses per l'Administració pública. És evident que n'hi ha moltes, sortosament la majoria a casa nostra que tenen altres iniciatives que les resolen, però per cobrir les responsabilitats públiques..., i nosaltres pensem que sí, que les administracions públiques, contràriament al que s'ha dit, hi insisteixo, en una esmena anterior, sí que tenen un paper important a jugar, i aquests pressupostos són insuficients per complir aquesta tasca de potenciar aquestes activitats a casa nostra.

Pensem que tampoc els pressupostos tenen en compte la peculiar vocació cultural de Catalunya en el context europeu, en el procés de construcció europea, en les noves realitats en què avui ens trobem. I, com un aspecte també essencial, no prioritza un tema bàsic per al futur de Catalunya, per al futur del nostre país, per al futur del nostre poble com a nació: la normalització lingüística.

El pressupost de Cultura malauradament té un pes mínim en els Pressupostos de la Generalitat, representa un 1,48%; l'any 1991 representava un 1,62%; el 92, un 1,61; el 93, un 1,56, i el 94, un 1,50%. No hauríem de dir que es tracta d'un pressupost del tot insuficient, que contradiu l'esperit i la lletra de l'Estatut d'autonomia de Catalunya? És cert que en xifres absolutes el pressupost per al 95 supera en 1.036 milions el de 1994, quantitat que suposa l'increment del 4,48% –he de dir de passada que està per sota de l'increment de la mitjana dels pressupostos.

Tot amb tot, des d'Iniciativa per Catalunya, volem deixar ben clar que considerem insuficients aquests 24.000 milions de pessetes que el Govern de la Generalitat destina a Cultura; un govern –no ho oblidem– que no ha de suportar ni despeses militars –sortosament–, ni despeses diplomàtiques, fet que encara fa aparèixer com a més ridícul el percentatge destinat a cultura. Allò que ens identifica com a catalans és una història comuna, un patrimoni cultural, una llengua i una voluntat arrelada de ser poble.

Creuen que els pressupostos ajuden a enfortir la realitat de Catalunya, la seva reconstrucció nacional?, o bé que, al contrari, són, des d'un Grup que es declara, que es vol nacionalista, l'expressió de la voluntat pràctica de no enfortir Catalunya com a nació? Amb la mà al cor, vostès creuen que són pressupostos suficients per restaurar i per difondre el patrimoni cultural català, pes estimular les indústries culturals catalanes?

En el marc de la signatura del GATT, que va tenir lloc a Marràqueix el 12 d'abril d'enguany, Europa va imposar l'excepció cultural o mesures per a la defensa de la identitat cultural europea contra els intents del colonialisme cultural. L'excepció cultural feia referència explícita al món de l'àudio-visual. No és aquest el context per reobrir la polèmica sobre la possible eficàcia de la tal excepció cultural en el marc d'uns acords sobre comerç internacional, l'hem citat, però, perquè el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya ha demostrat al llarg dels anys, i no pas d'una manera puntual, la preocupació pel present i pel futur de la cultura catalana en el context europeu.

Si hem interpel·lat el Govern sobre Projecció Exterior de la Cultura Catalana, sobre el Museu Nacional d'Art de Catalunya, sobre indústries culturals, sobre biblioteques, sobre la indústria del llibre, sobre patrimoni, ho hem fet perquè creiem que es tracta de qüestions bàsiques per al nostre futur. Doncs, bé, nosaltres afirmem, pensem que podem afirmar que aquests pressupostos, que no neguen realitzacions que considerem positives, com els debats científics i humanistes, les jornades de projecció exterior de la cultura catalana, algunes exposicions emblemàtiques del Centre d'Art de

Santa Mònica, algunes actuacions a favor del patrimoni arquitectònic, la majoria dels dossiers monogràfics de la revista *Cultura*, són, en tot cas, parcials, insuficients i no aporten cap acció més decidida del Govern de la Generalitat.

Ens preocupa que el Govern no sigui més bel·ligerant a l'hora d'obtenir recursos tant del Govern espanyol com de les comunitats europees i, fins i tot, d'empreses privades per multiplicar per tres la possible acció cultural tant a favor del patrimoni com a favor de les indústries culturals. És important la música clàssica, el vídeo, la indústria cinematogràfica, el món dels il·lustradors, el teatre i la dansa; però és importantíssim també el Saló Internacional del Còmic, o que Catalunya pugui ser, amb escoles modèliques com el Taller de Músics, laboratori vivent del *jazz* com a expressió ja autòctona, junt amb la rumba, el flamenc, la música de cobla o el fet casteller.

Iniciativa per Catalunya presenta la seva esmena a la totalitat del Departament de Cultura no perquè defensi, no perquè assenyali que el Govern ho fa tot malament en matèria de política cultural, sinó perquè Iniciativa per Catalunya creu que fa massa poc, que està per sota dels mínims que avui són exigibles.

Bé, Iniciativa per Catalunya –i aquest és el tercer aspecte a que jo em volia referir particularment– es mostra especialment crítica en una qüestió bàsica, fonamental, per a l'avui i per al demà de Catalunya: la política de normalització lingüística. Les actituds d'Iniciativa per Catalunya arran dels debats apocalíptics contra l'ús normal i oficial del català han estat inequívoques; hem sortit tothora al pas d'afirmacions incompatibles amb el nostre tarannà polític, tant si venien de reials acadèmies com si eren emeses per dirigents polítics, fossin del color que fossin; hem expressat molt clarament, reiteradament el nostre suport als grans trets de la política de normalització lingüística, a les exigències de la Llei de normalització lingüística, a la necessitat de modificar la Llei en tot cas per aprofundir el procés de normalització, per fer-ho –no ens cansem de repetir-ho– amb prudència però amb fermesa, i Iniciativa per Catalunya, d'acord amb la seva línia habitual de conducta, vol denunciar i denunciem públicament el desinterès que nosaltres considerem molt greu del Govern de Catalunya pel català. Ho podríem fer departament per departament, ho hem fet ja en molts departaments, ho hem fet ja a l'hora de debatre el text articulat amb esmenes que nosaltres hem presentat perquè es posés en primer terme l'exigència d'aprofundir, de millorar, d'accentuar les tasques pel procés de normalització lingüística.

El percentatge dels pressupostos que la Generalitat destina a normalització lingüística és d'un 0,17%. El 1994 era d'un 0,19%, amb una dada alarmant: en el marc d'una interpel·lació sobre política lingüística vam expressar el nostre neguit –com havien fet il·lustres juristes catalans– per la situació del català a la justícia –ja sé que s'ha aprovat una esmena transaccional addicional a l'articulat que expressa la voluntat d'incidir, de millorar el procés de normalització lingüística a l'Administració de justícia–, però tant en la resposta que vàrem tenir del conseller en el moment de la interpel·lació com en la moció subsegüent va quedar clar que la majoria dels representants dels diputats, dels membres d'aquesta cambra compartien el nostre neguit. Però, és clar, la realitat és punyent, la realitat s'imposa, la realitat en aquest cas és palesa; la partida destinada a normalització lingüística al Departament de Justícia eren 516 milions el 1994 i serà de 258, la meitat, per al 1995.

És suficient la xifra de 16 milions per impulsar la normalització lingüística al Departament de Governació? Com podem explicar, com ens podem explicar la baixa de 19,5 milions a Agricultura? És cert que a Ensenyament la quantitat passa de 479 milions; quina ha estat, però, la reducció del nombre d'especialistes de català, suports encara indispensables per garantir una presència més clara del català en molts centres públics de Catalunya? Pel que fa al Departament de Cultura, la quantitat destinada al pressupost de 1995 és 1.200 milions, superior a la de l'any anterior; ara bé, serà suficient aquesta quantitat per replantejar i assumir les legítimes reivindicacions dels ajuntaments membres del Consorci per a la Normalització Lingüística?

Si el Tribunal Constitucional ratifica..., i sembla ser que a hores d'ara la Sentència ja ha sortit, però jo he de confessar que no la conec, no sé si algun dels diputats d'aquesta cambra la coneix, però en qualsevol cas nosaltres pensem que la Sentència no pot ser d'altra que ratificar la política de normalització lingüística de la Generalitat, la constitucionalitat de la Llei de normalització lingüística, del procés i de l'aplicació que es fa a Catalunya, hem d'entendre –i nosaltres ho entenem– que continua tenint validesa tant la proposta d'objectius que fa la Llei com les mesures concretes que la Llei proposa en els articles 24 i 26 per a l'impuls institucional del català.

En aquest Parlament ens podem enganyar, podem dir que avancem molt. És veritat, i ho hem reconegut tots, que en el coneixement del català hem avançat moltíssim, però crec que també amb el cor a la mà –en aquest debat de Pressupostos es parla molt sovint del cor i altres vegades de la cartera–, amb el cor a la mà hem de reconèixer que en l'ús social, habitual, corrent, normal, del català no hem avançat de bon tros el que tots voldríem. I som conscients, i som conscients de les necessitats que té el procés, però pensem que els esforços del Govern són insuficients, són molt insuficients; expressen –hi insisteixo– una manca de voluntat política, expressen un desacord entre el que es diu i el que després a la realitat es fa.

Home, si nosaltres ens dediquem a comprovar l'índex de lectura en català dels mitjans de comunicació, de la premsa o fins i tot comprovar com parlen les criatures quan juguen, fins i tot a les escoles on se'ls ensenya en català, ens adonarem que realment la realitat ens obliga encara a avançar molt més, avançar molt més en aquest procés difícil, en aquest procés complicat, però en aquest procés en el qual vostès..., i nosaltres pensem que tenim l'autoritat política d'un grup reduït de la cambra, però que de sempre, en tots moments, ha tingut una actitud clara i decidida de defensa de la normalització, ha tingut una actitud clara i decidida a l'hora de

distingir entre el que són els objectius assumits per tots, en els quals tots hi estem d'acord i de defensar les polítiques que tendeixen a aquests objectius, i per tant sortir al pas d'aquestes crítiques –com he dit abans– absolutament injustificades, distingir això de la necessària crítica política a la insuficiència, a la deixadesa del Govern de la Generalitat de Catalunya pel que fa, des del nostre punt de vista, al necessari impuls a la normalització lingüística.

Tot això ens impulsa, tot això ens porta a presentar aquestes esmenes de devolució d'aquests pressupostos, que he d'acabar amb una fórmula lamentablement retòrica, lamentablement retòrica perquè he de demanar el vot favorable al Grup de la majoria, bo i sabent que aquest vot no ho serà; però com a mínim sí que m'agradaria que aquesta intervenció nostra, aquesta esmena nostra a la totalitat servís, si més no, per fer reflexionar el Govern, per fer reflexionar el Grup que li dóna suport i perquè en el futur, en aquest proper any i en els següents, algunes de les coses que nosaltres hem apuntat serveixin per millorar aquest pressupost, per millorar la tasca política en el Departament de Cultura, serveixi també d'una manera especial per avançar decididament en el procés de normalització lingüística a casa nostra.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra: el senyor Descals té la paraula.

El Sr. DESCALS: Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, sento realment que l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira, pel seu estat físic, no hagi pogut argumentar amb amplitud l'esmena a la totalitat que presenta Esquerra Republicana de Catalunya. Les seves intervencions són sempre altament interessants. De fet, com ell ha dit, haurien estat raons velles i conegudes que hauríem de respondre també, que hauríem respost o haurem de respondre amb conegudes i repetides rèpliques.

Bé, en tot cas, a mi em sembla que jo ho tindria molt fàcil, perquè utilitzant els arguments del senyor Roc Fuentes per contestar al senyor Pujol i utilitzant els arguments del senyor Pujol per contestar al Roc Fuentes ja tindríem el tema resolt. En tot cas, no ho faré, perquè em sembla que seria massa frívol.

Voldria començar dient que estem esperançats. Aquest any s'ha aconseguit de reduir les esmenes a la totalitat del Departament de Cultura i només n'hi ha tres –el Grup Socialista i el Grup Mixt no n'han presentat–, és un petit respir que desitgem que duri i que li escaigui de tornar-se pausa, descans, relax; l'exemple és bo i saludable.

Em tocaria ara de descriure fil per randa les prioritats del pressupost, comparar, destriar, subratllar allò que de bo i oportú té a l'hora de complir les lleis de les quals la Conselleria n'és responsable, i que serien la consolidació i la difusió del patrimoni cultural, la promoció dels creadors, les manifestacions i les indústries culturals, el foment de la llengua catalana...

Senyor Roc Fuentes, totes aquestes propostes que vostè ha fet aquí em penso que en part o en molt bona part ja han estat contestades pel senyor Raimon Escudé quan es discutia tota una sèrie d'aspectes, per tant, m'estalviaré de repetir-los, però també li he de dir que la Direcció General de Política Lingüística té un lleuger augment del que tenia l'any passat, que també es dediquen 300 milions al cinema –que també és normalització lingüística– i que hi ha un Pla completíssim a punt de posar-se en marxa. El foment de la cultura popular –continuant amb els eixos–, la projecció de la cultura catalana a l'estranger, l'equilibri territorial... Però tot això vostès, il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats, suposo –n'estic convençut– que ja s'ho han llegit i estudiat en un document que es diu «La descripció general dels objectius del Departament», que acompanyava el pressupost. Per tant no hi entraré.

Vull, no obstant això, emfasitzar allò que ens anunciava l'honorable conseller senyor Alavedra, que eren els eixos bàsics de la política pressupostària. Primer, reducció de les necessitats de finançament; segon, minoració de l'endeutament; tercer, consolidació de l'estancament dels capítols dedicats al personal –més ben dit, a Cultura tendeixen a la baixa d'un 3,5%–; quart, creixement de les inversions en un 29,7%; lleugera disminució de les subvencions del capítol 4, que ara suposa el 38,6%, dels quals –tal com deia– 300 milions són per al cinema. Resumint, el nivell inversor és del 33,2, les activitats diverses són del 38,6 i les activitats del Departament són del 29,4, i lògicament, senyor Roc Fuentes, mai no serà suficient.

Ara bé, les xifres són prou significatives per ser coherents amb l'orientació general dels Pressupostos i això ens tranquil·litza. En comissió, ja ho saben vostès, saben vostès que vam admetre quatre esmenes, per tant, no som tant insensibles al fet de l'oposició.

Ara bé, he estat meditant com podria refusar ben civilitzadament les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Popular, d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana –les esmenes a organismes i entitats seran respostes per l'il·lustre diputat senyor Salvatella, senyor president, si ho permet– i m'ha semblat oportú fer el torn en contra, de refús, a través d'un símil, si ho volen vostès, o d'una paràbola, subratllant allò que té de prioritari i engrescador el pressupost de Cultura. Espero de totes maneres que les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats no pensin que això sigui una frivolitat, el símil o la paràbola, o que sigui una manca de sentit profund, de respecte, que mereix el Parlament i el pressupost; és simplement l'intent de trobar una forma de no ser tan repetitiu per defensar el projecte de pressupost de Cultura.

El símil començaria així: en un país antiquíssim vivien cinc germans, joves fills descendents d'una antiga nissaga, quatre noies i un noi, que es deien Kunst, Wissenschaft, Biblios, Geschichte i Arkheo. Eren intel·ligents i bells, però massa discrets i poc coneguts. El seu tutor, que era alhora l'administrador dels seus béns, va decidir que ja estaven en l'edat de ser presentats en societat, tenir casa pròpia i rebre a

tothom. Li semblava oportú que tothom els conegués, perquè fossin estimats o, si més no, respectats. Utilitzaria, per aconseguir aquesta finalitat, dissenyadors, i manifestacions, i tota mena de mitjans de comunicació, per fer-los arribar al poble i demostrar que ells esdevindrien els guardians fidels dels valors del país, perquè, deia l'administrador, l'única cosa que posseïm amb certesa és el passat.

Com a administrador, havia avaluat els anys de creixement, prosperitat, les dificultats econòmiques recents, i ara, en un moment de recuperació, va decidir, per un any, de fer un esforç específic per introduir els germans al poble i fer amb elles i amb ell una acció triple: primer, que tothom se sentís satisfet de veure en ells la representació del que foren i del que són; segon, que servissin per a la meravella i el respecte davant dels amics i dels adversaris, dels de casa i dels estrangers, i d'exemple per al futur; tercer, que el seu renom arribés a la fi del món per poder-los fer més atractius i coneguts i que tothom els volgués festejar i imitar.

I com s'ho faria? L'administrador va demanar a parents i amics, a col·laboradors i col·legues propers, que l'ajudessin en l'empresa; que allò que pensaven gastar-se aquell any, una petita part, anés a un fons, o a una bossa comuna, que, sumada amb el petit respir de la recuperació, el 4,48% de creixement, li proporcionaria el capital necessari per poder vestir dignament els germans i llançar-los a la noble tasca, per poder-los promoure amb prudència i elegància alhora. Perquè calia que el seu prestigi arribés a ser adequat, suficient, acurat, convincent, real, universal i de futur.

I què va passar? Doncs, *bon gré mal gré*, tots s'hi van anar avenint; tots i cadascun cediren; es van estrènyer el cinturó; d'una mica de cada lloc –del menjar, del beure, del vestir, dels ajuts als altres, del viatjar, de l'escriure i del llegir–, amb una bridada a la imaginació, retallant el gust, reprimint la fantasia, van lliurar al tutor administrador el capital necessari per començar l'acció amb profunditat. Fins i tot col·laboradors externs van voler-hi intervenir. Ah!, però llavors els adversaris de l'administrador, que tenien unes altres intencions, però no la força necessària per imposar-les, van acusar-lo d'inoperant, que no tenia en compte el sentit del país, que tot plegat era un desgavell, que a altres llocs es feia d'una altra manera, que complia poc les lleis, que marginava determinats col·laboradors locals, que menystenia el que veritablement els podia ajudar, que demanava sacrificis a tothom per a activitats que hipotecaven el futur, que tot plegat era un mer espectacle i una festa... Foren durs i contundents, jo diria hiberbòlics.

En saber-ho l'administrador, va redactar un missatge i els el va trametre. No només a ells, sinó a tothom. Intentava donar resposta als seus plantejaments, a les seves acusacions. I el missatge deia: «Amics, bé sabeu prou bé que aquells que refusen la decadència, aquells que tenen esperança, han de treballar per reconèixer i fer habitable el futur que hem creat i que comencem a penes a descobrir. Això, que ho diu un gran pensador anomenat Alain Touraine, ha de dur-nos a començar a fer conèixer a tothom allò que de més preuat hem engendrat, i també davant dels plantejaments, o l'absència de plantejaments, de la generació X. Perquè qui no voldrà admetre que qualsevol persona és bàsicament allò que foren els seus avantpassats i allò que aconsegueix per la sensibilització enriquida pels anys i l'experiència, per la saviesa guardada en els llibres i acumulada per les lectures i per les ocasions d'aprendre? Cal que tot això se sàpiga i se sàpiga arreu: els cinc germans donaran fe del que foren i alhora assenyalaran el camí perquè els que som vulguem continuar essent i no només existint; ens recordaran a partir de la seva presentació social com es forjà la nostra història, el nostre art, la nostra ciència, la font del coneixement universal, allò que la terra guarda dels nostres avantpassats, i ho vehicularan en la nostra llengua exhibint-se als palaus especialment construïts per a la seva tasca i ajudats per la llengua, pels actors, pels artistes, per la música i la dansa i tota mena de mitjans de comunicació.»

I continuava: «Voldria que tots hi participéssiu, perquè poguéssim abillar-los honorablement i perquè tots plegats ens sentíssim satisfets i qui sap si ben sovint molt orgullosos i apassionadament enamorats, perquè seria bo de maridar-los o bé aparellar-los d'una manera estable. És per aquest motiu que us demano, a vosaltres els adversaris, que no sou pas enemics, que, davant de l'acusació de mancances que em feu, vulgueu comprendre la meva prioritat, apel·lant a allò que se'n diu la *realpolitik*, que, encara que no coincideixi amb el vostre punt de vista, la promoció de l'antiga nissaga no us ha d'entristir ni d'enutjar. N'estic convençut. Potser en tindreu una molt íntima satisfacció, i estic segur que visitareu la seva casa, que és la vostra, la de tots. Us ben asseguro» –digué– «que continuaré complint les lleis, planificaré i duré a terme amb la complicitat de tots les accions necessàries per enfortir la llengua i els costums: per conviure, pel respecte, perquè tothom sigui respectat.»

El tutor administrador acabava amb una sentència i un desig. La sentència deia: «Els pobles que honoren els seus fills s'honoren ells mateixos i el futur». I el desig: «Ara que ve Nadal, celebrem la pau amb el vers de Joan Salvat-Papasseit, en el seu aniversari d'honorabilíssim proletari i príncep de la poesia: "Lluita per belles gestes i accions igual a eterna espiral vers l'infinit".»

D'aquesta manera el tutor administrador rebutjava els plantejaments dels adversaris. El que no diu la història és si els adversaris van decidir de retirar les seves crítiques després d'haver llegit la proclama de l'administrador. Veus autoritzades em diuen que no, que les van mantenir, però que secretament deien que, comptat i debatut, tot allò no els semblava tan malament.

I acabo. El que té orelles que hagin escoltat haurà pogut descobrir quins són els cinc germans i haurà entès el que he volgut dir. I com l'administrador, nosaltres, Convergència i Unió, votarem en contra de les respectables esmenes a la totalitat del Grup Popular, d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana. Hi estem decidits: esperançats, tranquils i decidits.

Moltes gràcies, il·lustre senyor president; moltes gràcies, il·lustres senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Descals. Per continuar el torn en contra, té la paraula el senyor Salvatella. *(Remor de veus.)*

El Sr. SALVATELLA: Moltes gràcies, senyor president. En principi havia de referir-me a sis esmenes a les diferents entitats autònomes o institucions dependents del Departament de Cultura, però resulta que una d'elles ha estat ja retirada pel Grup Socialista, l'altra ha estat donada per defensada pel Grup d'Esquerra Republicana, i en resten, per tant, quatre, que serien la 723, 724, 725 i 726, presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El cas és que he escoltat amb atenció les raons expressades suara –per utilitzar una expressió típicament raimoniana– pel senyor Roc Fuentes i, la veritat, no he sentit cap al·lusió a aquestes esmenes. I al senyor Fuentes no sé si agrair-li o fer-li'n retret, però m'ho posa molt difícil. Evidentment, jo podria parlar molta estona d'aquests temes: no penso fer-ho, donades les circumstàncies, i espero que les senyores diputades i els senyors diputats m'ho agrairan. De fet, podríem parlar hores i hores *(remor de veus)*. Segurament tampoc ens posaríem d'acord, no? Hi ha uns veïns del meu carrer que canten de vegades una cançó, em penso que en diuen una *copla*, que diu: «Para razón alcanzar dos cosas son menester: primera, razón tener, y que te la quieran dar.» *(Rialles.)* Una argumentació resumida, però, no ens la podrem estalviar, i seria aquesta.

El projecte de pressupost de l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes representa una continuïtat respecte a l'any passat i manté la línia de reducció de despeses i d'increment d'ingressos propis, tot assegurant el manteniment de les activitats i de la qualitat. Caldria destacar els fets següents: es potencia l'activitat dels centres propis i, malgrat que l'increment de despeses en xifres absolutes és d'uns deu milions de pessetes, és a dir, un 0,78% d'augment, s'ha absorbit la puja de despeses de personal previstes en un 3,5%; en segon lloc, l'aportació del Departament s'ha reduït en uns 50 milions –l'any 93, aquesta aportació representava un 94% del total d'ingressos de l'Entitat Autònoma i per al 95 significarà un 81%. Aquest projecte de pressupost s'ha elaborat tenint en compte l'estat d'ingressos i despeses d'altres exercicis i la programació de l'any vinent; no pot alterar-se sense fer inviable la continuïtat dels centres adscrits a l'Entitat: Espai, Filmoteca i Centre Dramàtic, i activitats puntuals de música.

Les altres esmenes eren a la totalitat dels pressupostos del Museu Arqueològic de Catalunya, el Museu de la Ciència i de la Tècnica i la Institució de les Lletres Catalanes. Breument.

El pressupost del Museu Arqueològic comprèn les despeses dels serveis transferits per la Diputació de Girona –que recordo bé, perquè en vaig ser testimoni directe– l'any 90, i el pressupost previst té consignades dotacions per afrontar les despeses de funcionament. I pel que fa a les inversions s'hi consignen els crèdits corresponents als plurianuals de reforma i rehabilitació del museu d'Ullastret.

Quant a l'Entitat Autònoma del Museu de la Ciència i de la Tècnica, té consignades dotacions imprescindibles per al manteniment del museu, que té com a funció la mostra permanent de la implantació i evolució dels avenços científics i tècnics a Catalunya, i especialment la seva aplicació industrial. Inclou la consignació del plurianual de les obres d'adequació de la fàbrica Aymerich, Amat i Jover, seu del museu, que es cofinança amb fons provinents del Feder.

Respecte a la Institució de les Lletres Catalanes, he de dir que se sotmet a la reducció global del 5% que afecta totes les entitats autònomes. Malgrat que això obligarà a una certa contenció de la despesa, es preveu aquest com un pressupost de continuïtat i de manteniment.

Per aquestes raons, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà negativament aquestes esmenes.

No es fàcil, en aquest ple dedicat als pressupostos, que es converteixi en un debat àgil, interessant i profitós; més aviat ens pot succeir el contrari, si ens descuidem una mica. Perquè no m'acusin de partidista, en tot cas, manllevaria una reflexió original de Xavier Rubert de Ventós, que diu així: «On hi ha més espai o temps que idees per emplenar-los el circumloqui és el rei, i no podria ser altrament: qui pot pretendre que es produeixin tantes idees polítiques com hores de sessions hi ha al Parlament?» *(Rialles.)* Per altra banda, fa una estona el diputat Descals ha parlat de Salvat-Papasseit en el seu centenari, i per acabar jo voldria referir-me a uns altres versos molt més coneguts i que sé que li plauen molt al nostre company Jaume Padrós, perquè ahir els recitàvem conjuntament als passadissos; segurament figuren entre els més inspirats al voltant del Nadal: «Sento el fred de la nit / i la simbomba fosca / Així el grup d'homes joves que ara passa cantant.»

Molt bones festes, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Salvatella.

Passem al Departament de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Jo demanaria a la presidència si per determinades circumstàncies horàries que demà farien impossible que un diputat del nostre Grup defensés unes esmenes del Departament de Benestar Social, les pogués defensar en aquest moment...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Serien la 538 i la 541, que farà el senyor Pérez de Tudela.

El Sr. PRESIDENT: 538 i 541. Tingui present que és un privilegi i, per consegüent, ha de correspondre de forma adient.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: President, és un privilegi que agraïm. En tot cas, estalviaré qualsevol interferència que pogués fer en la lectura; em limitaré a aquesta, però no faci que la retalli en aquest sentit, perquè en qualsevol cas demà l'hauríem tingut i tampoc en aquest sentit, vull dir, em sembla que ens en perdríem una part. Per tant, anem per feina i

tirem endavant. Serien les esmenes 538 i 541, Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.

Senyor president, havia preparat una introducció més explícita, més explicativa, fent una sèrie de referències d'aproximació, però estic convençut –tal com em deia ara mateix, senyor president– que la majoria agrairà i agrairan que deixi de banda aquesta introducció i així ho faré, perquè el que vaig a dir crec que ja és prou entenedor.

Que el nostre Grup ha fet un exercici de valoració dels pressupostos i d'introducció de criteris de millora és un fet, com ho és que en alguns aspectes hem arribat a posicions de síntesi i s'han pogut contemplar, si més no en gran part, les nostres propostes, en alguns aspectes de manera important, especialment pel que fa a l'aspecte conceptual, com ho és el fet que s'hagi dotat per primera vegada el Fons de cooperació municipal, encara que aquesta dotació sigui insuficient per atendre les necessitats reals existents i no minimitzi de manera suficient els efectes del sistema de subvenir els municipis via subvenció, via, aquesta, sempre discriminatòria.

Tot i aquest esforç mutu per trobar punts de coincidència, hi ha aspectes del pressupost en què no s'hi han trobat i pels quals plantegem propostes d'esmenes o de retorn, demanant encara un exercici de reflexió. Un dels àmbits en què no hem trobat aquests punts de coincidència és el que ens ocupa, Benestar Social, i dins de Benestar, en concret, en l'àmbit de l'ICASS.

El plantejament d'aquesta intervenció podria fer-se des de diferents facetes, com si d'un cos geomètric es tractés, i cada una d'elles ens donaria una visió diferent i complementària del problema. Intentaré destacar alguns aspectes, si més no per encuriosir i convidar el Govern a tractar el problema en tota la seva dimensió i globalitat. Ja, ja sé que no es pot fer tot alhora, que no hi ha recursos per a tot i que s'ha de prioritzar –hi estic d'acord–, però si estiguéssim disposats a buscar solucions als problemes sense apriorismes estic segur que faríem un avenç molt important.

El pressupost de l'ICASS analitzat globalment presenta, encara que minsa, una aparença de creixement que es pot xifrar en un 5,13% respecte de 1994 i, en números absoluts, en 2.107.683.000, però el que pressupostàriament és una operació que es pot considerar correcta políticament no podem més que qualificar-la de mesquina, perquè amb aquestes xifres s'han globalitzat els ingressos per aportació de les diputacions que han fet traspassos a la Generalitat i el creixement de l'aportació del Plan concertado, amb la qual cosa, si es fessin els números de manera transparent –com ho fa l'ICS–, veuríem que l'esforç pressupostari de la Generalitat a l'ICASS, i per extensió al Departament de Benestar Social, no solament no creix, sinó que decreix, i en especial en tot allò que representa l'atenció a les persones. És, simplement, lamentable.

Només tenint en compte l'aportació de les diputacions, que és de 2.230 milions de pessetes, ja tenim un creixement negatiu. Per tant, veiem que la priorització en el tractament rigorosament auster i restrictiu de què tant ens ha parlat el senyor Escudé al llarg d'aquest debat incideix de manera especial en l'àrea de serveis socials, contràriament al que hauria de pretendre un Govern amb voluntat d'ésser socialment just.

Contràriament a allò que cal fer quan hi ha insuficiència de recursos, que és quan més necessàries les polítiques de discriminació positiva en favor dels col·lectius més desfavorits, pel que fa al tracte d'ajuda als ens locals per donar resposta a les necessitats en la matèria que ens ocupa, aquesta es veu minorada en aquesta proposta de pressupost respecte de 1994. Això és greu i no s'hi val, i no ens pot valdre argumentar qüestions competencials de la nova llei, perquè no s'ha programat encara el desenvolupament de la Llei 4/94 ni es fa un càlcul del cost de desenvolupament i s'atribueixen competències de dalt a baix, de manera unilateral, sense el finançament adequat a les necessitats. Especialment és més greu encara per als ajuntaments, que rebien aportacions econòmiques de les diputacions per fer front a aquestes demandes socials i que ara ja, el 1994, amb els traspassos efectuats, han vist desaparèixer aquestes aportacions. Hem vist desaparèixer una cooperació solidària entre diferents àmbits de l'Administració local en detriment del més dèbil; tal tractem l'Administració, l'Administració local; tal tractem l'usuari.

Em sembla que si fóssim responsables en aquesta qüestió seria suficient per assumir la proposta de retorn que els fem i, si més no, perquè suposo que seria una situació extremament complicada, condició suficient per assumir el solemne compromís de solucionar aquest tema de manera immediata i consensuada. No oblidin que és un tema que ens afecta a tots i, independentment de la representació política dels governs municipals, afecta tots els ciutadans, especialment els més desfavorits.

Hi ha una altra faceta global a considerar: s'observa un important creixement de les inversions pròpies, capítol 6, però que es fa detreient els diners del capítol 7, deixant d'atendre en bona mesura l'ajuda a altres institucions o entitats sense ànim de lucre per completar la xarxa de serveis socials des de la seva iniciativa.

I encara més, si ens mirem la progressió de les aportacions per al finançament trobem un altre capítol de lectura per constatar, lamentablement, la incredulitat del Govern en la política de serveis socials. Aportacions de la Generalitat per al capítol 4 i capítol 7 són: el 1993, de 20.620.280.000; el 1994, 19.499.188.000 –1.161 milions menys que el 1993–; el 1995, 19.960.318.000, quasi 700 milions menys.

Aportacions de Seguretat Social, capítol 4 i capítol 7 són: el 1993, 16.335.223.000; el 1994, 16.403.758.000, per tant, 68.535 milions més, i el 1995, 17.538.520.000, per tant, 1.203.297.000 més. Voldríem veure, tenim la necessitat de creure en la voluntat de fer una inflexió i una correcció d'aquesta política tan poc creïble, asocial i opaca del Departament.

Entrant en una breu anàlisi del servei trobem: l'atenció primària continua veient minvada la seva participació en el global dels serveis socials, que passa a ser del 5,51% i en números absoluts també disminueix; l'any 94, 3.442.123.000; el 1995 passa a ser 3.277.665.000.

Si afegim increments del Plan concertado i les aportacions de les diputacions, la minva de l'aportació de la Generalitat és encara més espectacular i fins i tot escandalosa. Per al seu coneixement els diré que el Plan concertado aportarà aproximadament 1.662 milions de pessetes per a prestacions bàsiques i l'obligació de la Generalitat seria d'una aportació equivalent; contravenint el conveni signat amb el Ministeri d'Afers Socials, l'aportació prevista de la Generalitat en aquest pressupost és de 1.207 milions de pessetes, manquen més o menys 455 milions de pessetes.

Una altra observació a fer és que no s'inclouen el conjunt de prestacions aprovades en la Llei 4/94, que sovint ens recorden la seva recent aprovació, com ho són els centres de dia per a infants, els equips d'atenció comunitaris, els serveis d'ajuda a domicili i tots els serveis socials especialitzats, competència dels consells comarcals.

I de manera especial, fer incidència que amb aquesta previsió pressupostària tan minvada des de la perspectiva de l'Administració local, no pot fer-se altra cosa que lamentar la mesquinesa amb què s'atenen les necessitats primeres de la població per part del Govern de la Generalitat.

Fem palesa la manca de voluntat política de finançament de les competències que s'han atribuït a l'Administració local i, com tantes vegades hem dit, discriminant aquelles corporacions locals que històricament han assumit, per donar resposta a les necessitats reals en el territori, competències que no els són pròpies. Els estalviaré posar-los l'exemple que vostès coneixen –perquè s'ha dit ja repetidament–, per posar-ne un que podria ser l'ajuntament que jo represento com a alcalde, no com a diputat, i com podríem parlar d'altres ajuntaments; per dir-ho planerament, els ciutadans administrats per ajuntaments que s'han plantejat responsablement la resposta a les necessitats socials pròpies i del seu entorn fent una tasca comarcal i supracomarcal són castigats pel Govern de la Generalitat en el finançament d'aquests serveis.

En la cara d'aquest polígedre que ens presenta l'acció de Govern en el Programa d'atenció a persones disminuïdes observem, i en conseqüència hem d'evidenciar, la manca de voluntat explícita de potenciar i promoure la integració laboral del disminuït. El Pla d'integració laboral estableix per a l'any 1995 la creació de 500 places o la necessitat de la creació de 500 places especials de treball i només se'n doten pressupostàriament 250. En l'aspecte de supressió de barreres arquitectòniques, les subvencions a ens locals, entitats i famílies passa de 225 milions, l'any 1994, a 236 milions, l'any 95. Què farem? Ens ho creiem o maregem la perdiu?

Tampoc es planteja una política clara d'integració social, el PUA no dóna resposta a les necessitats reals. L'any 1993 s'hi destinen 1.280 milions; l'any 94 s'hi destinen 1.127 milions; l'any 95 s'hi destinen 1.200 milions, 80 milions menys que l'any 1993, xifra clarament insuficient per atendre les necessitats. L'any 1992 es va denegar el 42% de les demandes per manca de pressupost; l'any 93, pel mateix concepte, es van denegar el 58% de les demandes; l'any 94, no ho sabem encara, però si fem cas de la progressió i veiem la disminució pressupostària ho podem intuir.

Així doncs, no ens trobem pas davant d'un cas de necessària restricció i austeritat, sinó d'una proposta que el que expressa és que els seus responsables el que fan és amagar el cap sota l'ala. En vellesa observem dades que ens haurien d'omplir de curiositat i que ens haurien de fer veure la conveniència d'una reflexió i de buscar la manera de conjuminar les idees, els programes, les propostes polítiques amb la voluntat de govern expressada en els Pressupostos.

Creix la inversió pròpia de manera espectacular, un 62,8%, passa de 1.042.892.000, el 1994, a 1.698.714.000, el 1995, en detriment, és clar, de les inversions d'iniciativa social, que passen de 844 milions de pessetes el 1994 a 256 milions el 1995.

Es continua practicant una política amb major finançament de la iniciativa privada que de la social, pública, municipal, aquella iniciativa que ha vingut alliberant el Departament, que és qui té la competència i la responsabilitat de fer-ho. La distribució pressupostària fa que es contravinguin de manera frontal els plantejaments i les propostes del Pla integral de la gent gran, potenciant les polítiques d'internament en contra del proposat i desitjable, de desenvolupar polítiques integradores, que tendeixin a mantenir els avis en el seu àmbit social, i pel que caldria, contràriament al que es fa, potenciar els recursos intermedis. Tampoc s'afavoreix ni es prioritzen els programes sòcio-sanitaris, com es correspondria dins del programa «Vida als anys»; es disminueix en el programa UFIS i PADES, sense consolidació dels establerts i previstos ja en el pressupost 1994. Sortosament, s'ha acceptat una esmena socialista que tenia com a objectiu recordar a la Conselleria de Benestar Social la necessitat d'inflexionar aquesta política, i esperem que això sigui l'inici d'aquesta inflexió, i veure si, potenciats els serveis socials intermedis, realment es fa aquest canvi, aquesta inflexió, aquesta vista en positiu. L'esmena transaccionada diu: «Entre les previsions pressupostàries del desenvolupament del Pla integral de la gent gran per a 1995, es continuaran potenciant els serveis intermedis no substitutoris de la llar que tendeixin a prevenir i retardar l'internament institucional.»

Deixem palès també que els capítols 1 i 2 tenen un increment substancial, però no oblidem que aquest increment respon a la integració dels serveis traspassats, amb dotació corresponent per part de les diputacions. Tot plegat, aquest és un pressupost en què, si bé la mecànica pressupostària estarà legalment ben plantejada, no dóna resposta a les necessitats reals del país, i, com a eina de priorització que ha de ser sempre un pressupost, especialment quan els recursos són escassos, no serveix, perquè no prioritza, no fa prevenció, no és subsidiària amb les administracions locals, decreix, minva, i també té una manca de transparència reiteradament expressada en aquest debat, en amagar en la nebulosa general els ingressos del Plan concertado, del Plan gerontológico del Ministerio de Asuntos Sociales i dels traspassos de les diputacions, nebulosa amb què es permet presentar una visió global de moderat creixement respecte a 1994, quan la realitat és que, en matèria de prestacions espe-

cífiques d'assistència i de serveis socials, l'esforç del Govern disminueix. Ho lamentem, i és per això que demanem, senyores i senyors diputats, el retorn al Govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela.

Entrem al Departament de Sanitat i Seguretat Social. Esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: la senyora Mayol té la paraula per defensar-les.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo defensaria, en nom del meu Grup, totes les esmenes que tenim al Departament de Sanitat, de forma conjunta.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: La 434, 437, 439, 441, 443, 445, 450 i 452.

El Sr. PRESIDENT: Li ho agraïm.

La Sra. MAYOL: Senyores diputades, senyors diputats, en fer l'esmena a la totalitat del pressupost del Departament de Sanitat l'any 95, és obligat començar dient que, si bé tenim els problemes crònics de manca d'autonomia en l'elaboració d'aquest perquè una part importantíssima del pressupost ve condicionada pels pressupostos del Govern central, tenim un nou escenari pel que fa al finançament després de l'acord entre la Generalitat i el Govern central del mes de setembre; nou escenari, a partir del rescabalament de 45.000 milions de pessetes, que si bé és insuficient i, per tant, no totalment satisfactori, és un pas endavant, fonamentalment per superar les insuficiències financeres tantes vegades denunciades. Per tant, valoració positiva de la nova situació. Amb tot, no voldria acabar aquesta primera idea, aquesta primera connotació de la meva intervenció, sense fer una consideració i una pregunta: la consideració –consideració, al nostre parer, important– és que, des dels pressupostos de l'Estat, s'ha tornat a pressupostar malament, s'ha tornat a pressupostar de manera irreal; el pressupost de l'Insalud del 95, de 3.166 milions de pessetes, és un increment teòric d'un 14% sobre una previsió de tancament de l'any 94 de 3.041.000 milions de pessetes, quan el tancament real serà de 100.000 milions de pessetes més: per tant, se situarà a l'entorn dels 3.144.000 milions. Per tant, l'increment real és un 0,80%. Conclusió –i per anar de pressa–: torna a haver-hi, encara que en menor mesura, pressupostació insuficient i irreal. Per tant, de nou es generarà dèficit, encara que existís una hipotètica bona gestió.

Aquesta dada, l'hem de retenir, perquè teòricament hem afrontat un problema, que era el deute acumulat que hi havia a Catalunya, però de nou entrem en un procés de generació de dèficit, encara que sigui amb menors quantitats que els anys anteriors. La pregunta que jo els voldria fer avui a vostès, al Grup de la majoria, és quin avenç hi ha hagut en l'acord sobre els pagaments dels fluxos de malalts. Vostès contemplen com a ingressos 5.000 milions de pessetes: existeix en aquest moment un acord que doni credibilitat a aquesta pressupostació? Això seria la pregunta. Perquè, si no, automàticament, tenim uns números que també esdevenen irreals a casa nostra.

Segona qüestió a plantejar: preocupació del Grup d'Iniciativa i desacord amb l'escassetat de recursos destinats a la sanitat i amb la distribució d'aquests. Vostès fan un pressupost consolidat del Servei Català de la Salut i de l'Institut Català de la Salut que s'incrementa, en realitat, un 3,89%, en incloure en el capítol 3 despeses financeres, perquè encara que vostès, hàbilment, no volen incloure-ho per no pressupostar-ho, la història ens demostra que cal tenir en compte les despeses financeres, perquè hi seran, hi seran, decididament. Per tant, increment real menor de l'IPC; per tant, menys diners en números absoluts per a la sanitat aquest any.

Quines conseqüències tindrà això? Tercera idea que voldríem plantejar. Què se'n ressentirà, d'aquesta manca de recursos, d'aquesta, diguem-ne, encara menor disponibilitat de recursos per a la sanitat catalana? Se'n ressentirà, en primer lloc, l'aplicació del Pla de salut, dels objectius que vostès s'han marcat en relació amb la consecució d'un major grau de salut per part de la població de Catalunya. En què, concretament? Mirin, any rere any fan una reducció importantíssima de les inversions, no executen les inversions que pressuposten any rere any, i any rere any –hi insisteixo– es van sumant els compromisos adquirits i no realitzats. L'any 93 –ara ja en tenim les dades, totes les dades– vostès varen realitzar el 50% de les inversions previstes: 583 milions dels 1.188 previstos. L'any 94 s'ha produït, a hores d'ara –en espera de les dades definitives–, una reducció del 46% de les inversions previstes. Aquest any pressuposten vostès 18.800 milions de pessetes, dels quals 17.818 milions estan assignats als anys anteriors. Per tant, de nova inversió, ens situem a l'entorn de 181 milions: escassetat de recursos i la història que mai es compleix més del 50% del grau d'execució. El panorama en aquest sentit és desolador. Per altra banda, tenen 3.000 milions de pessetes en una partida de noves accions, sense aplicació, amb una previsió de tancament de zero. Per tant, no es destinaran a inversions, com passa any rere any.

Aquesta retallada d'inversions no té com a conseqüència un tancament de l'any sense dèficit. Vostès, any rere any, fan un pressupost que incompleixen, un pressupost irreal, i jo aquí voldria fer un toc d'atenció importantíssim, al nostre parer: aquesta és una de les causes d'ineficiència del sistema de sanitat català, perquè en no ser pressupostos de veritat automàticament generen una dinàmica que fa que les persones gestores que han de gestionar –valgui la redundància– els recursos sanitaris, no tenen per què complir-los, o sigui, qualsevol persona que gestiona una regió sanitària o que gestiona un hospital, o que gestiona un centre d'atenció primària, sap que vostès fan uns pressupostos irreals, i a partir d'aquí no tenen cap obligació de complir-los, perquè ja parteixen de la base que és irreal el que vostès fan. En aquest sentit, està prevista aquest any –vostès ho saben millor que jo– una desviació del pressupost previst del 2,75%, segons dades vostres, dades de vostès, desviació que es produeix per l'increment de la despesa corrent. Mirin, nosaltres –i aquí situaré també un dels temes cabdals del nostre discurs

d'avui– pensem que la nostra activitat sanitària té dos grans problemes econòmics, dos grans problemes econòmics que no s'afronten amb la voluntat política que es requeriria.

Primer problema: els grans hospitals, els hospitals de nivell C, tant els propis com els concertats, tenen una bossa d'ineficiència importantíssima; de fet, només aproximadament un 15% de la seva activitat és d'alta especialització; la resta d'activitat que fan es podria fer en altres llocs d'una manera molt més eficient. En aquest sentit, aquesta ineficiència ve condicionada, al nostre parer, per les *ratios* de personal –aquest és un primer element–, per la laxitud en les compres i pels mals sistemes de control. En aquest sector sanitari no actuen amb contundència, i en aquests moments el que vostès segur que saben, i que saben que no resisteix cap comparació, són els diners per persona que es destinen als recursos sanitaris segons el territori, òbviament, computant les intervencions que es facin fora del territori a la comarca de pertinença: la despesa sanitària per habitant a Barcelona i a alguna zona de l'àrea metropolitana és, segur, superior amb escreix a la de la resta de Catalunya. Això els hauria de fer pensar en la seva política sanitària.

El segon gran problema econòmic que nosaltres avui detectem és la despesa farmacèutica. Any rere any fan una pressupostació incorrecta, absolutament a la baixa; fan una previsió de tancament per a l'any 94 de 105.000 milions de pessetes, quan el 30 de juny s'han gastat ja el 62% del pressupost, el que representarà a finals d'any un 25% de desviació sobre el pressupost previst. Ens n'anem a un tancament de l'any amb 120.000 milions de pessetes de despesa farmacèutica, 12.000 milions més del que vostès han pressupostat per a l'any 95. Mirin, en aquest sentit, aquí sí que hi ha una reflexió política de fons, també. El tema de la despesa farmacèutica, cal abordar-lo seriosament. No és fàcil, no és fàcil: els interessos econòmics són enormes i, a més, corresponen a un sector social amb qual vostès no tenen cap ganes d'enfrontar-se, però és cada vegada més necessari. Madrid té la major part de les competències per impulsar prescripció de genèrics i el control i gestió de la dispensació, i ha preparat els mateixos recursos sanitaris, que segur que significaria una reducció importantíssima de la despesa farmacèutica, però vostès ni reclamen aquestes competències ni influeixen a Madrid per tal que el Govern actuï més decididament en aquest sector, ni fan a Catalunya el que podrien fer per reduir aquestes despeses. Tres coses podrien fer, tres coses que no es fan, decididament: en primer lloc, vostès podrien impulsar decididament la reforma de l'atenció primària; un informe fet per Comissions Obreres, sistematitzant dades de diferents estudis sobre la comparació de la despesa farmacèutica en centres d'atenció primària reformats i no reformats demostra –aquesta és una dada paradigmàtica: són dades de Catalunya del 93– que la població coberta a partir dels centres reformats, amb un 43% de població, consumeix un 31,5% de despesa farmacèutica, de medicaments, mentre que un 57% de població atesa per centres no reformats consumeix el 68% dels recursos farmacèutics. Aquesta dada és il·lustrativa, és il·lustrativa de fins a quin punt l'atenció primària, la reforma de l'atenció primària, implica automàticament una reducció de la despesa farmacèutica.

En segon lloc, què podrien fer vostès que no fan? Una recomanació d'utilització d'una determinada tipologia de medicaments: recomanació –estic insistint en aquesta paraula. Avui està demostrat que el VIF, valor intrínsec farmacològic, dels medicaments que es prescriuen als centres d'atenció primària reformats, és alt: són medicaments necessaris i eficaços en gran part, mentre que en els centres no reformats, el VIF, el valor intrínsec farmacològic dels medicaments, és molt més baix: es parla que no arriba a un 40%. Per tant, hi ha una gran quantitat de medicació que es prescriu sense que tingui un valor intrínsec farmacològic demostrat. Vostès podrien recomanar uns determinats productes, cosa que no fan.

En tercer lloc, què podrien fer i tampoc fan seriosament? Una formació del personal per tal que conegui i pugui, per tant, fer millor quins són els productes veritablement eficaços i quina és l'adequació de l'ús de l'alta tecnologia; per tant, una especialització del personal en gestió clínica. En aquest sentit, voldríem insistir en una dada, que és que cal potenciar un recurs útil, l'Aldac, l'Agència d'adequació de les noves tecnologies, que funciona i que vostès haurien d'impulsar encara més decididament.

En aquest sentit, i quan estem parlant de malbaratament de recursos sanitaris, voldríem afegir –és obligatori– el tema de les hores extraordinàries. L'any 92 l'Institut Català de la Salut va fer 1.400.000 hores extraordinàries. L'any 94 –això són respostes del conseller de Sanitat; no són dades meves–, l'any 94, al primer semestre, s'han fet 641.000 hores extraordinàries. Si això ho multipliquem per dos, anem a un final d'any, a un tancament de l'any amb 1.283.000 hores extraordinàries a l'Institut Català de la Salut. Això és una mala utilització dels diners públics, però és sobretot una tendència social insostenible quan hem d'anar cada vegada més cap a una nova societat amb una reducció horària i amb un repartiment del treball.

Per acabar voldria dir que la manca de recursos sanitaris de què disposa avui i la seva mala gestió, al nostre parer, juntament amb la no-resolució dels problemes de fons que acabo d'esmentar fan pràcticament impossible la consecució dels objectius del Pla de salut. Posaré ràpidament quatre exemples.

En primer lloc, continua produint-se un deteriorament de l'Institut Català de la Salut. Aquest any està pressupostat només un increment d'un 2%, per sota –molt per sota– de la mitjana de l'increment del conjunt de la sanitat i, òbviament, molt per sota l'IPC. En aquest sentit, què vol dir això? Què comporta automàticament? Un deteriorament dels recursos propis. Un exemple, els CAP no reformats s'estan deteriorant. Aquest argument moltes vegades s'utilitza per dir: «ho veieu? S'ha de gestionar des de la gestió privada, perquè la gestió pública no funciona», quan vostès, amb els recursos que hi destinen, estan facilitant que l'atenció primària, a nivell de l'ICS, estigui cada vegada més deteriorada.

En aquest sentit, jo vull fer esment a una conversa que vaig tenir ahir al matí en aquest Parlament: em van venir a veure persones que representaven un col·lectiu de setanta especialistes interins que han estat acomiadats per part de l'Institut Català de la Salut. És clar, la pregunta automàtica és: persones que portaven treballant sis anys, algunes quinze anys, amb especialitats ben diverses a nivell d'atenció primària..., qui farà aquesta feina? Això, a més a més de ser un problema laboral gravíssim pel fet que, és clar, a qualsevol empresa una persona que porta treballant interinament més de tres anys automàticament esdevé persona fixa, ens trobem amb un problema sanitari, que hi ha setanta persones avui per avui que porten entre sis, vuit, quinze anys treballant i automàticament se'ls fa fora, sense tenir cap dret i, per tant, és un acomiadament, al nostre parer, laboralment absolutament insostenible, i la pregunta és: sanitàriament, què faran vostès? Qui atendrà les persones que estaven sent ateses per aquests setanta especialistes en diversos aspectes sanitaris?

Segon exemple, la reforma de l'atenció primària. Mirin, estem a un any de la finalització del termini inicial de la programació de la reforma de l'atenció primària, i a un any d'aquesta finalització estem a un 47% de cobertura de la població de Catalunya. Amb dades molt diferents entre territoris: a Barcelona ciutat, a un any de finalització de la reforma de l'atenció primària, tenim una implantació del 27% i un nivell de cobertura del 22%. No cal que hi insisteixi, perquè insistim any rere any què significa la reforma d'atenció primària, què significa per a la sanitat nostra tenir una reforma de l'atenció primària que funcioni. Què vol dir que, a un any vista de l'aplicació de la reforma en la seva totalitat, estiguem on estem?

Tercer exemple, programa d'atenció a les dones. En aquests moments, programes en funcionament, segons el Decret 283/1990, n'hi ha tres: Granollers, Cornellà i l'Alt Empordà. Després n'hi ha d'altres en altres situacions –amb informe favorable, en elaboració, pendents de modificació–, però en funcionament real n'hi ha tres, amb grans desigualtats territorials. En aquest sentit, passem, analitzant les dades de tots els serveis que hi ha a nivell del territori, que, per exemple, a Lleida hi ha un recurs que atén 175.000 persones, mentre que a Tarragona hi ha un recurs per a cada 19.000 persones, o a costa de Ponent un recurs per a cada 19.000 persones. Automàticament, aquesta dificultat d'implantació i aquesta escassetat de recursos sanitaris reverteix en una manca d'equitat. A Lleida, un recurs per a 175.000 persones; a Tarragona, un recurs per a 19.000 persones.

Quart exemple, i acabo: «Vida als anys», el programa «Vida als anys» i els recursos sòcio-sanitaris. Valorem positivament –i també vull dir-ho– l'increment del 10% que suposa el pressupost d'aquest any, i això és una valoració positiva. La pregunta seria: on posaran l'accent? Això seria una pregunta que jo els adreçaria. Posar l'accent, al nostre criteri, seria: posar l'accent primer en els hospitals de dia; segon, en el PADES, en el Programa d'assistència a domicili; tercer, en l'internament residencial, corregint els desequilibris. En aquest sentit, també existeixen avui grans desequilibris territorials. Mentre a Lleida, per exemple, per 1.000 habitants hi ha un 0,39% de places residencials, ens trobem que a Tortosa hi ha un 2,17%. Hi insisteixo: en aquest sentit, una prioritat per al nostre Grup clarissima és que el desenvolupament dels programes sanitaris tendeixin, com a prioritat aquest any i els següents, a un major reequilibri territorial.

Per tots aquests arguments, senyores i senyors diputats, senyor president, nosaltres demanaríem que vostès tornessin a fer aquests pressupostos, tenint més en compte la possibilitat de desenvolupar el Pla de salut, que al nostre parer és un instrument útil.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Defensarem les esmenes números 435, 440, 442, 444, 446, 447, 448, 449, 451 i 453.

El Sr. PRESIDENT: I la 438, al Servei Català de la Salut?

El Sr. BENACH: Sí, perdó, també.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. BENACH: Bé, d'entrada voldríem fer una anàlisi del pressupost, dels aspectes que més destaquen.

Pel que fa al capítol 1, destaquem una mica que als sous del personal d'administració i serveis generals hi ha una desviació entre el que és el tancament del 1994 i el pressupost del 1994 del 13,40%. I pel que fa al pressupost del 95 i al tancament del 94, la desviació és de l'11,59%. Dono aquesta dada i els demano que la retinguin, perquè després d'analitzat el pressupost i, evidentment, en el torn de treure'n les conclusions, aquesta és una dada de les més importants, sobretot per veure l'eficàcia en la gestió pel que fa tant al Servei Català de la Salut com a l'ICS. La resta del capítol 1, és a dir, els sous pel que fa a l'atenció primària, atenció especialitzada, en definitiva, la resta de capítol 1, es manté, es mou, en termes més o menys normals; és a dir, ens trobem amb un increment mig pel que fa al pressupost del 95, amb el tancament, la previsió de tancament de l'any 94, del 3,31%.

Pel que fa al capítol 2, ens tornem a trobar amb un increment important entre el que seria el pressupost del 95 i el tancament del 94 també en el grup tercer, que seria l'administració i serveis generals. Aquest increment està al voltant del 28,17%. També és curiós observar com hi ha una diferència important en el capítol de concerts entre el pressupostat i el tancament. Globalment aquest capítol 2 augmentaria sobre el 5%.

Del capítol 4 destaca l'increment de la partida de farmàcia, pel que fa a l'atenció especialitzada. L'increment el centraríem, bàsicament, entre el que seria el pressupost del 95 i el tancament del 94, en els 651,52%. Es va pressupos-

tar, l'any 94, 425 milions. La previsió de tancament d'aquesta mateixa partida és de 49.900.000 pessetes. I el pressupost per al 95 és de 375 milions.

També ens ha estranyat que al capítol 5 no hi hagi amortitzacions, és a dir, l'amortització en el pressupost és zero, i pel que fa al capítol 6, inversions, probablement sigui de les comparacions més sucoses pel que fa al pressupost. Fixem-nos –i perdonin, potser, que els carregui de xifres, però en tot cas és una mica la part prèvia de les conclusions que després traurem–, pel que fa al capítol, doncs, d'inversions, al tancament del 94 respecte del pressupost del 94 hi ha una disminució del 33%. En canvi, al pressupost del 95, pel que fa referència al pressupost del 94, hi ha un augment del 10% i, el que és important, en tot cas, la dada que nosaltres voldríem remarcar, el pressupost del 95 amb relació al tancament del 94 té un total d'uns 108,52% d'increment. I aquesta, des del nostre punt de vista, és la xifra important. Se n'ha parlat en diverses ocasions, en aquesta cambra i fora d'aquí, que els 10.000 milions, aproximadament, d'interessos que es van pagar per al finançament del Departament d'alguna manera van sortir d'aquí. És a dir, si l'any 94 hi havia pressupostats 14.178 milions de pessetes, la previsió de tancament per al 31 de desembre de 94 es concreta en 100.500 milions de pessetes. I d'alguna manera aquesta diferència entre el que estava pressupostat i la previsió és el que nosaltres interpretem que ha servit per pagar, doncs, aquests interessos que han servit, en definitiva, per aguantar durant tot l'any 94. Això és una bona gestió? En tot cas aquest és el dubte important que nosaltres en traiem.

Abans he fet referència, suposo que després també se'n farà referència, al pacte del finançament; és a dir, un pacte assolit. A nosaltres ens agradarà, amb la perspectiva d'un any –ara possiblement sigui molt prematur parlar-ne–, sobretot ens agradarà veure com es concreta això en l'àmbit pressupostari i en l'execució d'aquest pressupost. Què passarà, doncs, amb aquest pacte del finançament? Si no m'equivoco, el mateix conseller, en alguna ocasió, tot i que, doncs, evidentment és un dels firmants del pacte i suposo que l'ha fet bo, d'alguna manera m'ha semblat entendre –en tot cas entre línies– que alguns dubtes sí que expressava al respecte. Per tant, el que és clar i sembla evident és que l'any que ve en aquestes dates n'haurem de tornar a fer referència i haurem de fer una anàlisi molt més aprofundida del que representarà tot això. En tot cas caldrà veure si és que realment es compleix o no.

Continuem amb el repàs del pressupost. Al capítol 7 hi ha hagut una desviació global d'un 4%, tampoc és extraordinàriament..., és estrany; i en el capítol 8 una disminució global del 35,57%. Probablement aquest també sigui un tema relacionat amb el que he comentat anteriorment. Això seria una mica, capítol per capítol, la comparació i una mica l'anàlisi que hem fet nosaltres del tancament del pressupost del 94, la previsió que vostès havien fet –és a dir, el pressupost– i el pressupost que vostès fan de cara a l'any 95. I ens dóna totes aquestes xifres. És clar, si fem una visió global d'aquest pressupost, comparem els diferents capítols, comparem les desviacions, és evident que globalment no està malament, perquè la desviació entre el que estava pressupostat i el tancament és d'un 1,12%, per tant, és una cosa absolutament acceptable, però és clar també coincidiran amb mi que, després de la reflexió que hem fet sobre el tema de les inversions, és a dir, que s'han deixat de fer pràcticament la meitat de les inversions que estaven previstes, aquest tancament, tot i que numèricament és correcte, el que és, des del punt de vista de gestió, és on nosaltres expressaríem els nostres dubtes.

Per tant, la xifra és aquesta; la desviació entre tancament i pressupost era de l'1,12%; entre pressupost del 95 i el 94, un 6,56%. Per tant, l'increment de cara al pressupost del 95 és d'un 6,5%, i del tancament a la previsió del 95 seria d'un 5,3% pràcticament. Per tant, ens movem en unes xifres més que raonables. Evidentment, aquesta és l'anàlisi més numèrica, més enfarfegadora, probablement, però després d'aquesta anàlisi, des del nostre punt de vista, hi ha algun dubte, algun dubte que caldria que s'aclarís en la mesura que fos possible.

Primer, capítol d'inversions. Com he dit abans, aquesta diferència que hi ha hagut de 14.778 milions, el 94, als 7.500 que doncs s'han tancat o es preveu tancar, també per al 94, això de cara al 95 què passarà? S'han pressupostat 15.700 milions, però el que és evident és que hi ha un retard considerable en el Pla de salut.

Mirin, abans la senyora Mayol n'ha fet referència, suposo que algunes coses ja no les repetiré, però vostè quan anava fent el seu discurs jo m'anava trobant, en algunes de les coses, pràcticament amb les mateixes dades, no? Efectivament. Hi ha un exemple que és important, el tema de les ABS. Vostè donava la xifra; globalment estem parlant d'un 51,3%, per tant, d'un retard en l'aplicació d'aquest Pla, un retard lògic, si estem parlant que l'any 94 s'han deixat de fer inversions per valor de 7.500 milions.

La nostra pregunta o el nostre dubte és: bé, si el 94 ha passat això, el 95 què passarà? El 95 què passarà? N'hi ha prou amb la xifra que vostès han pressupostat com per recuperar les inversions i posar-se al dia? N'hi ha prou? En el cas que les coses no vagin com han d'anar, que sempre pot passar, qui es carregarà una altra vegada el mort? La partida d'inversions, amb la qual cosa encara retardarem més el Pla de salut? És a dir, en definitiva, tenim la sensació –i això ho comentava també la senyora Mayol en un aspecte molt concret, que és el dels interins, que després recuperarem, però també en d'altres aspectes– que hi ha tot un seguit d'acords i de pactes que es van signar sobre els anys noranta, l'any 90 concretament, que no s'han acabat de complir i que potser el que caldria en aquests moments seria fer allò de repassar una mica quina és la situació i probablement plantejar alguns d'aquests aspectes una altra vegada de cara al futur. En aquest sentit potser seria interessant fer-ho a partir que ara s'ha assolit un acord en el finançament, almenys en teoria, i a partir de l'experiència que es pugui assolir aquest any, si més no penso que seria important.

Com he dit abans, aquest és un temor molt important, des del nostre punt de vista, perquè donava especial importància al capítol d'inversions, en definitiva per a la normalització de la sanitat en aquest país, no hi ha cap mena de dubte que aquest és un capítol important i que, a més a més, permet avançar en diversos aspectes, i bé, en tot cas el temor és aquí al damunt de la taula, així li hem expressat i jo suposo que vostè em contradirà, no tinc cap mena de dubte que així ho farà. El que sí que m'agradarà és que la contradicció sigui real a final d'any; aquesta serà la millor contradicció que es pot fer i tant de bo que sigui així, li ho dic sincerament.

També, evidentment, sempre hi ha la inevitable comparació, comparació que ja vam fer l'any passat i que enguany repetim, amb altres centres hospitalaris de l'Estat espanyol. A Catalunya partim, nosaltres entendríem, d'una situació de desavantatge, un desavantatge que parteix en part d'una mala gestió, i una mala gestió que parteix d'unes condicions desfavorables, històricament desfavorables. No hem acabat de recuperar, no hem acabat de recuperar aquests 8.000 milions que parlàvem de l'any passat, o els 7.000 que el mateix conseller va reconèixer en aquesta cambra, doncs, ja fa dos anys, etcètera. Això ha implicat un retard, i aquest retard no s'ha recuperat. Aquí torno a expressar els temors que en un cert moment em va semblar que el conseller expressava públicament; parlava de la inevitable comparació amb els hospitals de l'Estat espanyol: aquí es nota que, d'alguna manera, mentre que la sanitat a l'Estat –i això es nota en els pressupostos de molts centres hospitalaris– s'incrementa d'una manera notable, al nostre país l'increment és molt més modest, és escàs, probablement insuficient.

Una altra conclusió, un altre aspecte de la lectura d'aquests pressupostos s'emmarcaria en allò que faria referència a l'eficàcia dels serveis, tant de l'ICS com del Servei Català de la Salut. Aquest és un aspecte que l'any passat també vam remarcar i vam explicitar d'una manera molt concreta: la relació entre els sous, és a dir, els diners que s'inverteixen en personal per gestionar la globalitat del Departament de Sanitat és absolutament desfasada amb el que hauria de ser una tònica normal de mercat, i faig la referència a l'any passat perquè d'alguna manera teníem l'esperança que això s'anés reconduint, però no ha estat així. Si fem una anàlisi del pressupost, com he dit abans, veurem que, doncs, en aquest grup, aproximadament, estem parlant d'uns 6.217 milions, que tenen la responsabilitat de gestionar 561.000 milions. Per tant, estem parlant que un 11%, aproximadament, en números rodons, de la despesa se'n va en sous. Si a aquests 6.217 milions afegim, doncs, 322 milions del capítol 4, en aquest mateix grup, i uns 3.400 milions del capítol 6, en aquest mateix grup, ens adonarem que per gestionar els 561.000 milions de pressupost global, vostès hi estan destinant més de 10.000 milions, i això ja s'acosta al 20% del pressupost global. Evidentment, aquesta, des del nostre punt de vista, és una xifra absolutament desfasada, que –hi insisteixo– si la comparem amb altres, diria, situacions a nivell europeu, probablement, ens donaria una xifra totalment diferent.

Es parla d'una optimització, aproximadament, entre el 2,5% i el 3% del que hauria de ser la despesa en relació amb el pressupost global. Amb això estaríem parlant d'uns 1.500 milions, és a dir que aquí hi ha uns 8.500 milions que ballen. És un plantejament teòric –ho reconec–, però, en tot cas, és important posar-lo damunt la taula perquè potser hi hagi una reflexió, sobretot perquè insisteixo en aquells dubtes que va expressar el conseller en el seu dia, i sobretot també perquè hi ha aquests exemples, que nosaltres no podem anar explicant, o sí, vostès potser sí que ho poden anar explicant, nosaltres tenim dubtes seriosos que quan et vénen a veure, doncs, els mateixos metges que ahir van venir a veure la senyora Mayol i et donen la llista dels setanta metges acomiadats i dels..., no setanta, sinó vuitanta més que es preveu que s'acomiadin en dos o tres mesos, i es veuen els pactes que en el seu dia va firmar el Departament de Sanitat i, en definitiva, et preguntes què passarà amb les llistes d'espera, què passarà amb el funcionament d'aquestes àrees, doncs, dius: potser sí que valdria la pena que es fes una reflexió més profunda i que tots aquests diners –i estem parlant de 8.000 milions de pessetes, que Déu n'hi do– es plantegessin per a altres coses. Li anuncio ja, senyor conseller, que hem presentat avui mateix un seguit de preguntes que fan referència a aquesta qüestió i confiem, doncs, que puguin tenir una resposta, si més no en el termini que preveu el Reglament.

Tots aquests dubtes, doncs –i acabem ja–, ens fan posar damunt la taula que nosaltres entenem que és un contrast important. Vostès mateixos parlen, des de l'ICS, que els pressupostos del 95 són financerament restrictius per la situació de crisi i amb la dotació de plantilles fixades pel Departament d'Economia. És a dir, en conclusió, l'ICS ha de produir menys, ha de produir més amb menys personal i globalment amb menys pressupost per poder arribar a ser proveïdor competitiu en el lliure mercat sanitari català, regulat pel Servei Català de la Salut. I aquest és el plantejament teòric. Els compromisos, en canvi, que implica la reforma no s'han complert i les previsions ens fan témer que no s'acabin de complir, i aquest és el nostre principal dubte i el nostre principal temor, que no es compleixin aquells compromisos i que, d'altra banda, en tots aquests aspectes de funcionament, de motivació de tot el personal sanitari, que és un dels aspectes també importants de funcionament global del Departament, també tenim el temor que això no acabi de funcionar com caldria.

És en aquest sentit, doncs, que hem presentat les esmenes a la totalitat dels diferents organismes del Departament i és per aquests motius, doncs, que les hem defensat avui en el Ple i que, si tot va bé, doncs, veurem com són derrotades a altes hores de la matinada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Senyor Reguant, esmena 436: té la paraula. *(Pausa.)*

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que jo he fet esmena només al Departament de Sanitat, no he fet esmena al Servei Català de la Salut ni a l'Institut ni a l'ICS tampoc, perquè la idea

que tinc no és la que aquí s'ha reflectit, molt bé, per cert, pels companys que m'han precedit. Havent analitzat el pressupost del Departament de Sanitat, els seus objectius i els seus programes, he arribat a la conclusió que estic d'acord amb els objectius, amb les grans línies d'actuació. Per exemple, diu: «La primera línia és la reforma de l'atenció primària, potenciant la xarxa d'hospitals comarcals, creació de diversos programes sanitaris territorials. Segon punt, potenciar la promoció de la salut i la prevenció de la malaltia. El tercer...», etcètera, no els ho llegeixo perquè els interessats se'l saben i els altres, doncs, és pesat a aquesta hora seguir-ho escoltant, però són unes grans línies d'actuació amb les quals estic d'acord.

És a dir, no es pot no estar-hi d'acord perquè són atemporals; és a dir, podrien ser vàlides cinc anys enrere o podrien ser vàlides per a cinc anys endavant, depèn del punt en què ens trobéssim de la gestió. Per tant, aquí només s'hi pot estar d'acord. Però observin, observin que l'èmfasi el posen en l'atenció primària, i, en canvi, si observem tot el volum general d'inversió per a l'atenció primària és de 2,91%, l'atenció primària, i el de l'atenció especialitzada, 6,42%, exactament la meitat, la meitat; al que és prioritari, posen la meitat. *(Remor de veus.)* No, no, bé, és constatar una realitat, i els adverteixo que els penso justificar molt en la seva gestió.

La globalitat és del 4,8; és a dir, estan, doncs, set dècimes per sota de la mitjana dels altres departaments, no és veritat?, col·locant-hi la inflació prevista els fan treballar amb precarietat de mitjans, aquesta és la veritat, també.

Llegint els programes i la dotació dels programes: només n'he portat un per llegir, i curt, és el Programa de control de qualitat assistencial, que em sembla important. Aquest Programa té com a finalitat l'estudi i la valoració de la situació actual dels hospitals de malalts aguts, visita als centres per tal de conèixer les tasques sobre qualitat assistencial, elaboració de programes tipus –aquells que el coneixen, ja els saben, no els segueixo llegint; els altres crec que m'agrairan que no el segueixi llegint–..., és curt però és ambiciós, és ben detallat, només hi puc estar d'acord. És clar, veient després la dotació de què es disposa, 320.000 pessetes –320.000 pessetes–, i així els programes en general! És a dir, hi ha una dissociació entre el planteig teòric del programa i la seva dotació econòmica. Bé, i vostès em diran: «és que no podem fer altra cosa», jo els crec i, a més, me'ls crec, que no poden fer una altra cosa, però jo crec que aquest és un punt molt important de partença per deixar les coses en el seu punt just, punt exacte d'on estem.

Mirin, ens movem en els pitjors indicadors europeus, és a dir, només els en cito quatre; nosaltres som els metges que Catalunya té dins l'Estat..., hi poden haver unes matisacions que jo no les tinc aquí, aquestes, però, en general, els metges pitjor pagats de la Unió Europea; el 50% de personal és interí, per tant en precari; té 224 pessetes per esmerçar per ciutadà, el més baix de la Unió Europea, i té 3,7 llits per 10 que té la Unió Europea al sector públic. Però, no, però per altra part aquest és un tema antic, vull dir, fa, per exemple, vint anys la sanitat a l'Estat estava repartida en divuit ministeris, en l'època anterior, i a Catalunya hi ha hagut un problema, que encara ara s'arrossega, que és que el servei públic no ha tingut llits propis, eren d'ordes religiosos, d'entitats diverses, que tenien els llits, llavors, s'ha hagut d'anar al contracte, és a dir que no és una política que un se la inventi, sinó que és l'obligada, un fa en política econòmica i en política sanitària la política que pot, no la que li agradaria fer, sinó la que els mitjans, la realitat li porta. Però això és una veritat que està d'aquesta manera.

Analitzant el pressupost del Departament, que és monstre, és el 33,4% –l'any passat era el 33,7, em penso recordar–, jo dic, com es pot fer entendre fàcilment que, en realitat, una xifra tan important i sent un terç del total del pressupost està tan predeterminat, tan condicionat, és a dir, no es pot fer més que... Perquè mirin, en quinze segons: 100.000 milions de pessetes van a les receptes, 100.000; dels 541, 100.000 a les receptes; 155.000, a les remuneracions del personal, i som els pitjor pagats de la Unió Europea; 156.000 als concerts amb centres tancats, per la necessitat aquella que dèiem que cal tirar endavant les coses, no?; 30.000 als centres oberts; 11.000 a la salut mental; 13.000, a «Vida als anys»; 19 i 16.000 a l'ICASS - Generalitat - Seguretat Social; al voltant dels 19.000 milions d'inversions reals, més transferències corrents, per a subvencionar unes quantes coses, i això és el que hi ha i ja està, i és tot així. I això que és molt no arriba a res; aquelles xifres que es donen, per exemple, aquí s'han esmentat, diu: «la reforma de l'assistència primària», doncs, només estem a un any que s'acabarà tal i estem, doncs, al 47% d'iniciativa; al 55%, 3.700.000 persones, no?, estan en això. Però és que no es pot fer altra cosa amb aquests recursos; amb aquests recursos no es pot fer una altra cosa. I retorno al Govern aquest Departament precisament per una única i sola greu discrepància, que és la persistència en la manca de recursos –hi entraré al final de la meva interpretació.

Hi ha hagut un acord amb Sanitat, és veritat, un acord; 45.000 milions de deute han estat reconeguts, 19.000 milions de desplaçats d'altres comunitats que es tracten aquí es pagaran; 6.000 milions de pessetes..., hi ha la diferència del reconeixement de passar del 15,80 al 15,99% de percentatge de població protegida a Catalunya, això dóna 6.000 milions de pessetes, i en bona lògica –en bona lògica–, si aconseguim poder evitar els crèdits pont, ens estalviarem aquells 8.500 milions de pessetes que anem arrossegant cada any per intentar fer menys dura la vida als proveïdors. De totes maneres, en aquest moment jo desconec..., els anuncio que faré una interpel·lació, quan estigui en condicions de fer-ho, perquè puguin explicar com està el tema aquest del finançament, perquè és molt important, perquè no val a dir «jo no estic d'acord amb la política sanitària»; jo dic: «sí que estic d'acord amb la política sanitària»; el que passa és que ara els llegiré deu assignatures pendents que estan aquí, que s'arrosseguen cada any i que jo veig molt difícil que es modifiqui només modificant la gestió; o sigui, cal fer autèntics miracles, cal o rebre més recursos o plantejar que les coses

així no poden seguir, perquè qui ho paga, en definitiva, és l'usuari.

Miri, assignatures pendents, diguem, no? La morositat als proveïdors, que encara es manté, de sis-cents dies pel que fa a la indústria farmacèutica... No, no, no ho dic..., cito les dades que jo recullo, i amb gust admetré les correccions. En aquella interpel·lació que faré, tindrà vostè, senyor conseller, l'oportunitat de poder explicar fil per randa la millora en el finançament i com ha repercutit en els proveïdors i en els usuaris.

Segon, les llistes... En pròtesis, el pagament es fa de tres-cents a quatre-cents dies, en pròtesis. Les llistes d'espera en determinades especialitats, en algunes s'han reduït, en d'altres s'han augmentat; se segueix un conflicte que no es resol. I després hi ha un altre factor afegit, que és el temps d'espera; no és llista d'espera, sinó el temps d'espera, temps perdut de l'usuari per manca de planificació, que és important; si aquest temps d'espera en els centres hospitalaris, el féssim temps productiu, quedaríem esborronats dels mils de milions de pessetes que això representa. És veritat!, aquesta és la..., i també vull dir-los una cosa, i la vull dir jo, que em toca dir-la: aquest temps que es perd no és tant per la planificació no prevista per la direcció, sinó per la dificultat del personal sanitari –els metges, nosaltres– a plegar-nos professionalment a complir rigorosament les planificacions establertes; no hi ha manera –no hi ha manera–, i això es paga en mils i mils d'hores de gent, eh?, que han de cuidar la salut, però han de cuidar d'altres coses també, eh?, i van allà i esperen hores i hores per ser atesos quinze minuts.

Una altra, doncs, la massificació en els centres extrahospitalaris –no m'hi estendré–, tant dels grans hospitals com dels comarcals –potser una mica menys–, i un infraús dels nostres serveis ordinaris d'urgència en els CAP i en les ABS. La gent passa, és a dir, tenen allà un servei que el paguem i no l'utilitzen; se'n van al centre comarcal, el col·lapsen, dificulten que la persona que té necessitat hi pugui anar i no fan ús del que tenen allà. És el que parlàvem l'altre dia en una proposició no de llei, que jo creia que s'ha de reflexionar, que és una possibilitat; és a dir, que tinguin l'obligació que vagin al centre d'urgències local i, a partir d'allà, el metge el visita, i o ho fa bé i el torna a casa, o bé veu que això s'escapa d'aquest àmbit i el porta al centre comarcal i s'optimitza el rendiment. Això s'ha de fer d'alguna manera, no només en educació sanitària, que és el conte de mai acabar, sinó també amb una certa imposició pel que fa a la direcció del servei, perquè té l'obligació de vetllar pel diner col·lectiu, pel diner públic, i, l'usuari, no se'l pot mimar fins al punt que pot anar on li doni la gana, allò que té el dret de poder anar on li sembli; té el dret d'anar on li sembli d'acord amb els paràmetres previstos, amb els recursos que hi ha i amb respecte que hi ha de la salut de tothom; és a dir que la llibertat forma part d'un macromarc que també..., el respecte en aquests aspectes.

Una altra assignatura pendent és que a base de la reforma..., no, hi ha una certa conflictivitat que es resol com es pot. I aquest tema que aquí ha sortit, d'uns metges interins que van venir, que són dels especialistes interins dels centres ambulatoris, que ara passa a l'àrea d'acord amb els hospitals, etcètera, no són setanta, ni vuitanta: són tres-cents vuitanta-vuit. I aquest problema no té solució; cal dir que no té solució. Aquests metges tindran el valor d'haver treballat una sèrie d'anys, i això farà uns punts, i tindran unes possibilitats més importants que uns altres d'assolir una plaça en el seu moment; però, a partir d'aquests drets adquirits, exigir la propietat en una plaça..., no hi tindrien dret i seria un greu greuge comparatiu que trencaria tot el plantejament de la planificació sanitària. I cal dir-ho, i cal dir-ho des de l'oposició, això, i em sap greu, i m'agradaria poder dir una altra cosa, però jo crec que crear falses expectatives a la gent no és bo, no és..., en matèria de salut –en matèria de salut. No em gratifica, senyor conseller, que em digui que m'estiraran les orelles després. Però en el fons és que ho dic, sobretot, perquè ho crec i perquè ho penso. Em comprèn què vull dir? I fa molts anys que estic en aquest món i el conec una miqueta.

Una altra cosa és la reforma de l'assistència primària. Senyor conseller, això no li agradarà tant. Aquesta reforma ha de pressuposar el filtre per accedir als especialistes i als hospitals, com vostès saben, com tots vostès saben, però això no funciona –no funciona. *(Remor de veus.)* Els EAP no funcionen; el treball en equip sí que existeix en teoria, però es fa només excepcionalment. En canvi, s'ha incrementat el treball burocràtic: s'ha creat l'interinatge; l'interinatge equival a una mà d'obra dòcil i submisa, sense futur raonable en un bon nombre de casos, en el 50% gairebé.

La despesa per prescripció farmacèutica. Jo m'he alegrat quan la senyora Mayol ha dit que només la reforma redueix gairebé un 30% el consum, no?; del 60 al 30, deia la senyora Mayol. Jo, en fi, les xifres, si són ben estudiades, me les haig de creure, però crec que la despesa farmacèutica és molt difícil que baixi tant i tant per aquest sol factor; jo crec que hi han d'entrar altres factors, i és un problema –aquí sí– d'educació sanitària bàsica, diguéssim, que l'usuari entengui que el fàrmac cura i fa malbé, les dues coses, no?, i cal saber-ho racionalitzar i utilitzar de manera òptima.

S'introdueixen programes i protocols, però no amb garantia que es portin a terme, que es compleixin..., no tant amb l'estricte..., el rigor que els objectius requereixen. Els horaris s'incompleixen, i el treball clínic es veu reduït a la mínima expressió en bon número de centres. Dèiem allò dels metges que estan tan mal finançats. Ho torno a dir una altra vegada: realment, avui dia estem a la cua de la producció, diguéssim; el metge –sí, senyor conseller–, el metge cobra menys que un conductor d'autobús, cobra menys que un paleta; amb tot el respecte pel paleta i el conductor d'autobús, però el temps de formació no és el mateix, i això funciona d'aquesta manera.

En realitat, el problema de centre..., és absolutament veritat, senyor conseller. Vostè em pot qüestionar...

El Sr. PRESIDENT: Vagi a l'esmena i no dialogui amb el conseller... *(Remor de veus.)*

El Sr. REGUANT: No, estic verbalitzant quelcom de fons, que és el final de la meva intervenció, senyor presi-

dent, si vostè em permet, per puntualitzar que la significança de les coses que dic es pot qüestionar, perquè la meva informació no és exhaustiva, però el que dic que existeix, sí, i l'obligatorietat del que dirigeix és portar uns documents i una informació creïble i més suficient.

Per tant, el problema està que els recursos són escassos i que els programes i els objectius del Departament van lents, i tot es basa en el fet que millorarà a base de fer gestió empresarial a la sanitat: ja en parlarem; privatitzant: ja en parlarem, ja en parlarem. De tot això, ja n'anirem parlant. De moment, el que sí que és clar és que les mútues perden 37.000 afiliats enguany, d'1.400.000 –vostè ho va dir, senyor conseller–, i en realitat, vist el marc de com guanyar-se la vida –deixin-m'ho dir així, planerament–, es preveu que en perdin més; perquè naturalment..., per això, el servei públic s'ha de reforçar al màxim, que és on anirem a parar tots a última hora, perquè, en realitat, difícilment es podran seguir pagant dos i tres mútues, perquè es diu que el servei públic no funciona. Jo estic aquí perquè el servei públic funcioni, i funcioni molt bé; jo hi crec, però crec també que hi fan falta els recursos perquè funcioni *(remor de veus)*, i dir, aleshores, amb l'ajuda... *(Remor de veus.)*

Mirin, per acabar...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, acabi... *(Remor de veus.)*

El Sr. REGUANT: ...el motiu concret del retorn és un de particular que li esmento de seguida, i a banda del que li he dit, que és que la inversió real que aquí s'ha tractat, en realitat, entre inversió real i transferència corrent suma al voltant dels 19, 20.000 milions de pessetes. A les comarques gironines, que jo represento, vostès inverteixen 900 milions per a tot concepte. Inverteixen només 19 milions a Anglès per reformar l'ambulatori; inverteixen 179 milions, que ja eren previstos l'any passat, a Palafrugell per llançar el CAP; 20 milions per al CAP de Blanes; 170 milions per al de Sarrià de Ter, i prou. I, pel que fa als hospitals, vostès inverteixen 150 a l'Hospital de Sant Jaume d'Olot; al de Puigcerdà, 45 i 100. Per tant, a nosaltres, que representem una sexta part de la població de Catalunya, ens toca una vintena part dels recursos per a inversions reals per rellançar el daixò.

Per tant, el que és molt palès és que el problema que pugui tenir o no el Departament pel que fa a la gestió, la via de la sanitat mixta, de la privatització de..., en parlaré més endavant, quan puguem veure quins són els resultats de manera més i més tangible. De moment, el que és molt evident, molt evident, és que en el moment que el Govern que el senyor conseller representa té les millors condicions històriques per negociar una sanitat a l'alça, el que falten són recursos, recursos..., és a dir que, diguéssim, tal com ara es fan les coses, amb més recursos probablement obtindríem objectius molt millors. Però, és clar, els recursos, no els pot gestionar ni l'oposició, ni l'oposició majoritària, ni la minoritària; els ha de gestionar el Govern, i el Govern no els gestiona, i aquest és el gran repte que vostès tenen, i aquest és l'únic i fonamental motiu pel qual jo els faig el retorn. Vostès no han de dir: «Miri, és que, amb això que tenim, amb això fem i no tenim més...» Jo els dic: «Han de negociar a l'alça; vostès tenen models que en el seu dia van negociar a l'alça i tenen una sanitat sense dèficit, i nosaltres tenim l'obligació de caminar en aquest sentit. I ho han de fer vostès, no nosaltres.» I aleshores parlarem de com la gestió funciona, de quins són els resultats, quina és l'optimització de la seva gestió, amb recursos; sense recursos, és purament parlar, diguéssim, d'una manera on, d'entrada, no se'ls pot acusar de grans coses perquè en realitat tenen molt poca cosa a fer amb el que els dóna. En això hem estat sempre d'acord.

Amb això he acabat, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per al seu coneixement, li comunico que ha esmerçat més temps per defensar una esmena que la senyora Mayol per defensar-ne nou.

El Sr. REGUANT: Podria dir que jo tinc més capacitat de síntesi, cosa que seria falsa; la qual cosa vol dir que vostè té una gran magnanimitat amb mi, que li agraeixo, senyor president. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra.

El Sr. RENAU: Senyor president, senyores i senyors diputats, jo faré el torn en contra de totes les esmenes presentades pels diferents grups: Iniciativa per Catalunya, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup Mixt.

El Sr. PRESIDENT: No amb la proporció del senyor Reguant.

El Sr. RENAU: No, intentaré també sintetitzar molt.

En primer lloc, parlaré, abans d'entrar en l'explicació del pressupost per a l'exercici de 1995, jo crec que s'escau fer esment dels acords als quals s'ha arribat amb el Govern central per al finançament autonòmic de la sanitat. Ho preguntava la senyora Mayol, i intentaré explicar-li exactament quins són els acords.

L'acord sobre el finançament de la sanitat suposa, d'una banda, que el percentatge de participació de Catalunya en el pressupost de l'Insalud ha quedat fixat en el 15,99%, població protegida segons dades del cens de 1991, en lloc del 15,81, població de dret del cens de 1981. Això suposa un increment de recursos per a Catalunya d'aproximadament 6.000 milions de pessetes anuals des del 1994. L'acord també recull l'aflorament del deute dels anys 92 i 93, 1992 i 93, per un import global de 290.000 milions de pessetes, dels quals corresponen a Catalunya uns 45.000 milions, els quals es pagaran en tres anualitats: 1994, 1995 i 1996.

D'altra banda, i en relació amb la compensació econòmica que ha de rebre la Generalitat, d'acord amb el que estableix la Llei general de sanitat, en concepte d'atenció prestada als desplaçats d'altres comunitats autònomes, s'ha acordat que la solució definitiva s'arbitrarà durant aquest any que entrarem, l'any 95, en el marc del Consejo Interterritorial del Sistema Nacional de Salud, i que s'aplicarà als pressupostos del 1996. És important tenir present que, malgrat les millores aconseguides amb aquest acord sobre el finançament de la sanitat, això no implicarà un augment de pressupost, un increment del pressupost. Cal dir, però, que aquest acord té una repercussió positiva pel que fa a la treso-

reria de la Generalitat, que es tradueix que es podrà pagar millor –és a dir, en menys temps– els proveïdors, i alhora permetrà que les despeses financeres ocasionades per les operacions d'endeutament, per poder afrontar els pagaments, siguin molt menors.

Hem de dir, finalment, que a nivell de l'Estat, el Govern central ha fet un esforç important de racionalització i contenció de la despesa en relació amb el pressupost de l'Insalud per a l'any 1995. El fet que Convergència i Unió consideri positiu l'acord sobre el finançament de la sanitat i que, per tant, donem suport als pressupostos de l'Estat d'enguany no ens impedeix constatar que essent el pressupost del Ministeri de l'any 1995 millor que el d'exercicis anteriors, encara no aconseguirà que no es produeixin desviacions, ja que estimem que caldria incrementar el pressupost entre 100.000 i 150.000 milions de pessetes per tal que aquest fos real. Aquesta situació obligarà a fer reajustaments pressupostaris durant els propers anys.

Ara faré una sèrie de consideracions sobre el pressupost del Departament de Sanitat, Seguretat Social, del Servei Català de la Salut i de l'ICS per a aquest exercici del 1995. Un any més hem de manifestar que el fet de tenir uns recursos limitats per destinar a l'àmbit sanitari a nivell de tot l'Estat ha obligat el Govern de la Generalitat a planificar rigorosament la distribució dels recursos en funció d'unes prioritats prèviament determinades. Així, el pressupost del Departament de Sanitat i del Servei Català de la Salut són les definicions econòmiques de les prioritats que es recullen en el Pla de salut de Catalunya 1993-1995. El projecte de pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social, que cal emmarcar dins l'entorn de política actual de congelació, de restricció i de contenció de la despesa, amb l'objectiu de controlar el dèficit públic, és de 541.294 milions de pessetes, la qual cosa suposa –tal com deia el doctor Reguant– un increment respecte a l'exercici anterior del 4,8%. En aquest sentit, cal tenir present que en la línia de reducció de despesa pública el pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social, exclosos el Servei Català i l'Institut Català de la Salut, decreix d'un 7,5% respecte a l'exercici anterior, essent el total del pressupost de 8.464 milions de pessetes. Val a dir, però, que aquest decrement no incideix en el que podem anomenar «activitat assistencial» ni en les prioritats assenyalades en el Pla de salut de Catalunya 1993-1995, que són finançades, com vostès saben, a càrrec del pressupost del Servei Català de la Salut. En relació amb aquest pressupost, el del Servei Català de la Salut, cal remarcar que es tracta d'un pressupost de consolidació, que per a l'any 1995 és d'un total de 552.238 milions de pessetes, la qual cosa suposa un increment del 5,04 respecte al pressupost de l'any 1994. En aquesta línia, i tenint en compte el que hem exposat, cal dir que el Pla d'inversions del Servei Català de la Salut es presenta com un pla que pretén consolidar totes aquelles actuacions ja iniciades, però que encara tenen repercussió econòmica en l'exercici del 1995, la qual cosa condicionaria en certa mesura la consecució de noves accions.

Cal destacar que, d'aquestes inversions, es destinarà un 30,39% del total de despeses de capital a serveis d'atenció primària de salut, i el 67,11% a atenció especialitzada. En qualsevol cas, la inclusió de noves accions en el Pla d'inversions s'haurà de fer d'acord amb l'evolució financera real del pressupost.

Dir, finalment, que els recursos destinats a la compra de serveis sanitaris augmenten el 3,5% en primària, extrahospitalària i hospital d'aguts i que les línies de serveis que es prioritzen durant aquest any 1995 són les de «Vida als anys» i salut mental, amb un increment d'un 9,75%.

Jo, en aquests moments, els podria explicar quines són les intervencions prioritàries per a aquest any 1995 del Pla de salut de Catalunya. Vostès saben que el Pla de salut de Catalunya, aprovat pel Govern de la Generalitat el 9 de març de 1993, és l'instrument que defineix els principis generals que inspiren la política sanitària dels propers anys. És, per tant, el marc de referència per a totes les actuacions públiques en matèria de salut que s'hagin de desenvolupar durant els propers exercicis. Ara, el Pla de salut, no el marquen les inversions, sinó que exactament, tal com dic, és l'instrument que defineix els principis generals. Els podria llegir quins són exactament els eixos claus d'aquest Pla de salut: promoció de la salut, prevenció de la malaltia, equitat, eficiència, qualitat dels serveis, satisfacció dels ciutadans en els serveis, etcètera, però com que això s'allargaria massa i veig que hi ha un panorama, des d'aquí, que és molt agradable, tallaré al més ràpidament possible i seré al màxim de breu. *(Remor de veus.)*

Només vull dir unes quantes coses de què abans han parlat els il·lustres diputats. Exactament hi ha una sèrie d'actuacions en les quals hi ha uns augments; en la reforma d'atenció primària, què es farà?, s'avançarà la seva implantació, es tirarà endavant el procés de diversificació de proveïdors, s'incrementarà la implicació dels professionals, etcètera. Tot això, amb referència a l'any 1994, comporta un augment d'un 3%, exactament, del pressupost. Tant l'atenció hospitalària, l'atenció sòcio-sanitària, la salut mental –que, com vostès saben, comença aquest Pla en aquest any 1995–, tot això comporta un augment d'un 6,42%. L'atenció farmacèutica, de què abans parlava la il·lustre diputada senyora Mayol, és evident que es fa una recomanació de productes tant en els serveis públics com en la xarxa hospitalària. Després, hi ha dos temes que aquest any no n'hem parlat, però jo crec que s'hi ha de fer atenció, que és el tema de l'atenció i la prevenció dels malalts de la sida, en què aquest any hi ha hagut exactament 108.476 milions pressupostats per a aquesta sèrie de malalties, a part dels 4.000 milions que també existeixen com a tractament dels malalts, i en l'atenció de les drogues hi ha exactament pressupostats 204.307.110.000 pessetes.

Jo ara, en aquests moments, només contestaré breument una sèrie de coses, sobretot per part del doctor Reguant, el qual ha dit una sèrie de xifres que, segons m'han informat, no hi estem gaire d'acord. Les 320.000 pessetes del Programa sobre control de qualitat: home, exactament, és el que

està pressupostat, però exactament tota la resta es fa a través de totes les estructures de tots els altres hospitals, per tant, hi ha molts més diners que no pas aquestes 320.000 pessetes que vostè deia.

Després hi ha tot un altre tema, que vostè parla dels honoraris dels metges: jo, la veritat és que el que crec que no es pot dir és que siguin els més mal pagats d'Europa; hi ha altres, segons les meves notícies, molt fidedignes, segons m'han indicat també... *(Veus de fons.)* Això deu ser d'un diari, doctor Reguant, els diaris s'equivoquen, també, amb certa freqüència. *(Remor de veus.)* A Portugal, a Grècia, a Itàlia i a molts altres llocs es paga molt pitjor, i la veritat és que vostè també parlava que cobren menys que els conductors d'autobusos..., jo, la veritat és que no sé què cobren els conductors d'autobusos, i després m'explicarà exactament què és el que cobren i ho podrem discutir.

En fi, per exemple, vostè parlava que hi ha deu llits per mil habitants a Europa: bé, vostè deu tenir unes xifres en les quals deu sumar el que són malalts aguts, malalts crònics, serveis públics, serveis privats, i, en canvi, els 3,6 llits que vostè diu que hi ha a Espanya només són per a aguts i exactament públics. Per tant, hi ha aquesta diferència. En fi, jo, l'únic que voldria dir –que és el que els vaig dir... *(Veus de fons.)* Després, hi ha una altra cosa que també jo crec que li puc discutir, perquè vostè diu que la indústria farmacèutica cobra amb sis-cents dies de retard; això, avui dia, vostè sap que no és cert; avui dia es cobra amb retard, és evident, però per comptes de sis-cents, són uns tres-cents dies de retard, igual que amb les pròtesis, etcètera.

Això de la llista d'espera, el temps d'espera, en algunes coses té raó. Les EAP, home, no és veritat el que vostè diu, que no funcionen; jo crec que funcionen força i força bé. Si hi ha algun cas especial, doncs, també ens diu quin és, però jo crec que tots els equips d'atenció primària funcionen bé. També ha dit –i em sap greu, que em dedico molt especialment a vostè, però és que ha fet les preguntes més concretes– que a Girona no es fan CAP, per a aquest any 95, i així per sobre, doncs, com a mínim, que se sàpiga –i que ja han sortit concursades i tot–, hi ha el que es diu Girona-II, el de Celrà i el d'Arbúcies, i tot això està en el que es diu de Girona, i això ha sortit. *(Remor de veus.)*

En fi, vostè diu que volem privatitzar la sanitat i això no és veritat. Jo ho resumiria dient que la sanitat pública que es fa a Catalunya és la millor sanitat que es pot fer amb els recursos que es fa, i tant és així que vostè sap –i si no ho sap, jo li ho explicaré– que en aquests moments ha sortit exactament una enquesta feta per una empresa privada, que no té res a veure amb la Conselleria de Sanitat, en la qual ens diu, exactament, que el 80% dels catalans –i repeteixo que és una enquesta no feta per la Conselleria– o estan molt contents o bastant contents de la sanitat que es fa a Catalunya.

És per tota aquesta sèrie de motius, i altres que podríem anar-los dient, però que no em vull allargar més, que votarem en contra de totes aquestes esmenes en el Departament de Sanitat, Institut Català, Servei Català, etcètera.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Renau.

Passem al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya: senyor Farrés, té la paraula per defensar-les.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Faria o intentaria defensar les esmenes d'Iniciativa a tot el Departament de Política Territorial, excepció feta d'una, la 460, que el meu company Víctor Gimeno la va acumular a una de text articulat. Per tant...

El Sr. PRESIDENT: Ja la va defensar...

El Sr. FARRÉS: Exactament. Per tant, defensaria la 454, la 457, la 463, la 466, la 469, la 471, la 473, la 476, la 479, la 481 i la 483.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies. Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, és realment difícil, en aquesta circumstància horària i després d'un dia, i a més a més l'honorable conseller, que procedeix fonamentalment del camp sanitari, ho podrà entendre, que, no com es deia abans, que amb tantes hores de Parlament hi poguessin haver idees polítiques noves, sinó que amb tantes hores es pugui articular alguna idea política, perquè és obvi que és difícil en aquestes condicions. No obstant això, i intentant refer una mica el tipus d'intervenció, nosaltres voldríem fer una sèrie de consideracions de tipus general, conscients que, per una banda, aquests pressupostos, lògicament, i encara que els assumeixi, fent-se corresponsable de l'acció de govern, no han pogut ser materialment, físicament, elaborats pel nou conseller i que, per tant, d'alguna manera i en algunes coses, pretenen ser una sèrie de consideracions esperant que en un futur puguin endreçar-se i puguin modificar-se.

La nostra primera observació és, tal com hem dit ja o jo mateix he dit en la defensa de les esmenes a un altre Departament, el de Governació, que es fa molt difícil parlar d'aquests pressupostos, perquè, si hom examina la liquidació de l'any 93, que acompanya la documentació que se'ns ha lliurat, veiem que l'any 93 es va aprovar un pressupost de 98.000 milions de pessetes i es va liquidar per 110.000. És a dir, 12.000, quasi 12.500 milions més, que representa un 11,26%. Diu: «I això, és molt o poc?» Doncs, miri, l'increment que va tenir aquell pressupost de l'any 93 en relació amb el del 92, va ser un 7,85. Aquí vam estar discutint un 7,85 i en la pràctica s'ha transformat en un increment d'un 19%. Tot allò que vàrem dir, tot allò que vàrem dir va quedar desvirtuat a través de la materialització i de l'execució d'aquest pressupost, i, per tant, a la dificultat horària i la dificultat de les condicions amb què estem treballant avui, s'hi afegeix també la dificultat d'estar parlant d'unes propostes i d'uns números que, si se segueix amb aquesta tendència, hom sap que al llarg de l'any seran modificats, desvirtuats, desfigurats, i que, per tant, l'acció de govern que pugui fer-se amb aquests recursos, o els que se'n derivin, no necessàriament ha de coincidir, en absolut, amb allò que es diu en les memòries, en els programes i en les propostes.

Perquè, a més a més, a més de tenir aquesta sensació d'esterilitat, hi ha en aquests increments –i continuo parlant de la liquidació del pressupost del 93– alguns capítols...,

concretament el capítol 4, que va tenir una desviació, senyor conseller, del 73%. És clar, amb unes modificacions d'aquesta quantitat, de què estem parlant, avui, de què estem parlant? O, més ben dit, de què vàrem parlar, llavors? I tinguin present –i és curiós– que aquestes desviacions, o aquestes modificacions, almenys en el nostre criteri, no són innocents, perquè quan un mira els articles concrets que sofreixen, o que tenen, que suporten, aquestes modificacions, resulta que són l'increment de transferències a organismes de la Generalitat, a GISA, etcètera, etcètera, etcètera. Per tant, és a dir que aquí hi ha tot un joc entre no solament el pressupost del Departament, sinó d'algunes de les empreses i organismes, que acaba de desfigurar allò que discutíem. Per tant, esperem que en un futur es gestioni el pressupost d'una altra manera i que, realment, les consideracions que puguem fer aquí, al marge del resultat de les votacions, puguin esdevenir alguna vegada d'una certa utilitat.

Per a aquest any estem discutint un pressupost que, almenys al nostre criteri, també és increïble, per un valor oficial i nominal i de sortida de 117.000 milions de pessetes. Pensin que el del 93 el vam liquidar amb 110; per tant, 94, i, a més a més, per al 95, és obvi que la liquidació del pressupost del 95 en res s'assemblarà als 117.000 milions de pessetes que representa que ara hi hem de filosofar, reflexionar, proposar, corregir i esmenar.

Molt bé. Què creix? Creixen vostès, el conjunt del pressupost, 6.800 milions. Una xifra important, perquè pensin –permetin-me aquesta acotació– que 117.000 milions de pessetes –ara ho estava intentant, mentre esperàvem la intervenció d'aquest Departament–, si traiem Barcelona, probablement sigui una xifra superior a la suma dels pressupostos municipals de totes les ciutats de Catalunya superiors a trenta mil habitants. Per tant, estem parlant d'una xifra realment important: 6.800 milions de pessetes. Amb una particularitat: que concretament la partida d'inversions, el capítol 6, té un creixement de 9.800 milions de pessetes, quasi 10.000. Si un llegeix això, un té la tendència a pensar que en la intervenció en les esmenes a la totalitat el conseller d'Economia, Macià Alavedra, ens va dir la veritat. Ens va dir: «Escoltin, aquest any es prioritzen una sèrie de coses: es prioritza la inversió, es prioritza la xarxa de carreteres, es prioritza tota una sèrie d'infraestructures...; per tant, anem a veure si així podem ajudar a la reactivació econòmica, a veure si així, d'aquesta manera, ajudem que el sector de la construcció arrenqui, i, per tant, evidentment, 9.000 milions, quasi 10.000 milions de pessetes més en el capítol d'inversions...» I dius: sí, senyor. Vull dir, això, aquesta vegada, si més no, va de veres. El problema està que quan un comença a mirar-se els números té la sensació –i amb tots els respectes per l'expressió..., i relativitzin l'expressió col·loquial– que aquest plantejament inicial, de dir «reduïm despesa corrent i incrementem inversions», no és cert, i un té la sensació que ens estan aixecant, suposo que involuntàriament, la camisa.

Perquè quines són les modificacions i les variacions? El capítol 1 puja res, 23 milions –per tant, escolti, congelació: fantàstic–; el 2 disminueix –per tant, reduïm la despesa corrent– quasi 200 milions de pessetes; les transferències de capital també disminueixen, tant les unes com les altres, les corrents i les de capital, i, per tant, aquí un pensa que efectivament aquesta reducció de despesa corrent es produirà. Però si un mira llavors l'experiència de la liquidació del 93, veu que precisament són..., alguns d'aquests capítols tenen aquestes distorsions que realment no assegura, el fet que avui hi hagi reduccions, que en la liquidació aquestes reduccions s'hi hagin traduït.

Però se'ns podria dir: «Bé, escolti, això de la reducció de la inversió de la despesa corrent, ja ho veurem, però la inversió sí que puja 9.800 milions de pessetes, això sí, perquè, a més a més, hi ha un llistat, que és d'inversions reals, i, per tant, això és positiu.» Doncs, mirin, tampoc és veritat, tampoc és veritat. I aquest, senyor conseller, és un dels grans drames –jo suposo que ja en deu ser conscient, i, si no, ho serà immediatament–, és un dels grans drames del seu Departament. Miri, aquests 9.800 milions de pessetes serveixen, ni més ni menys, per pagar les factures del calaix i per pagar les despeses plurianuals compromeses. Això, en el millor dels casos, més que reactivar el sector de la construcció, el que en tot cas produirà serà un alleugeriment de les tresoreries o de les tensions de tresoreria de les empreses constructores, que ja és prou important –no ho discuteixo–, però que ens impossibilita de veritat poder discutir un programa d'inversió, un programa d'inversions de futur.

Suposo que la resta d'il·lustres companyes diputades i diputats, excepte els que en fem el seguiment, no han tingut ni l'ocasió ni l'humor per fer les sumes corresponents: sàpiguen que el conjunt, el 100% de les inversions previstes i detallades en l'annex d'inversions reals de la Direcció General de Transports, de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, del Gabinet del Conseller i de la Direcció General d'Urbanisme, el 100% corresponen a exercicis anteriors, i el gruix gros –després m'hi referiré– de Carreteres, que puja la xifra de 52.000 milions de pessetes, el 80% correspon a exercicis anteriors, i de la Direcció d'Obres Hidràuliques el 98,37% correspon a exercicis anteriors. En resum, del conjunt tan importantíssim de 9.800 milions de pessetes, només el 20% el té per poder vostè dissenyar la nova política del seu Departament. Tota la resta, l'únic que farà –i amb tots els respectes, perquè ho dic simbòlicament– és signar les corresponents ordres de pagament, si és que es té la tresoreria per poder afrontar aquests compromisos. Per tant, si només, allò..., exactament, eh?, perquè he dit un 20%, però per ser més exactes són 16 pessetes de cada 100, les que té vostè en el pressupost, quant a inversió, ho podrà destinar a fer, a dissenyar un nou enfoc del seu Departament, realment, realment ho té difícil.

El que segueix, en increment, és el capítol 4, però ja a molta distància: 627 milions, que, de passada, s'ho menja la Direcció General de Transport, per anar pagant dèficits d'explotació. Per tant, una altra..., la segona partida en importància que creix, desapareix.

I, després, ja en ordre decreixent, ja saltem al capítol 1, que ja li he dit que només s'incrementa 23 milions, i tota la

resta són, lògicament, retallades, per poder intentar quadrar i poder presentar els papers corresponents aquí, en el pressupost.

Això, examinant-ho per capítols. I, si ho examino per departaments, ens trobem que la gran opció, tal com deia el conseller Macià Alavedra, és carreteres. Fals: 9.415 milions, però que és pràcticament igual..., la xifra és sensiblement igual a l'increment de la inversió, i que ja hem vist en què consisteix. I la Direcció General de Transports és la segona, eh?, amb 1.800 milions de pessetes, que, com tots sabem, no hi ha una política de promoció del transport públic: hi han uns dèficits crònics que d'alguna manera serveixen per fer transferències de capital, per fer transferències corrents per anar pagant els dèficits d'explotació del seu funcionament, i sense que existeixi dissenyada, almenys al nostre entendre, una veritable política de transport i, més concretament, de defensa i de priorització del transport públic.

Voldria fer esment –i, això, voldria remarcar-ho, que és absolutament sense acritud–, parant-me en la Direcció General d'Obres Hidràuliques, tota vegada que d'aquí en surten les transferències –una part, petita–, les transferències que van a un organisme com és el de la Junta d'Aigües. I aquí voldria –i sé que és molt pesat–, voldria cridar especialment l'atenció –si és que en són capaços–, l'atenció de les senyores i els senyors diputats. Fa molt pocs dies es va rebre a cada un dels nostres grups parlamentaris, juntament amb una molt extensa documentació, l'informe de la Sindicatura de Comptes de molts organismes i departaments de la Generalitat, i un, concretament –aquest tan gruixut–, és el de la Junta d'Aigües. Sàpiguen que la Junta d'Aigües –com..., bé, ho saben perfectament–, que la Junta d'Aigües, el seu pressupost es basa fonamentalment no tant en les transferències que se li envien de la Direcció General com del cànon d'infraestructures hidràuliques. Cànon que, per cert, d'alguna manera ha sigut objecte d'una contestació popular molt important, que nosaltres, en aquests moments, en aquest Parlament, s'ha constituït una comissió parlamentària d'estudi per veure com s'ha d'enfocar, i també, deixin-m'ho dir, i en paral·lel, s'ha constituït una mesa de negociació que almenys aquest diputat no pot entendre –després m'hi referiré, a l'atac sistemàtic de què és objecte la seva Conselleria: ja fa temps, doncs, li van sostreure alguna competència, com pot ser la d'habitatge; em temo molt que ara van per l'aigua. Doncs això, que fonamentalment es finança amb les aportacions dels cànons que un sector molt important d'usuaris ha dit que no hi està d'acord, saben com es gasta? –i no ho dic jo: ho diu la Sindicatura de Comptes, i espero no fer-me pesat, perquè només faré flaixos d'algunes coses, però és que vull posar-ho en boca de la Sindicatura de Comptes.

Declaracions d'IVA, de tal data: «presentada fora de termini». Declaracions d'IRPF: «la suma de les retribucions presentades mostra diferències respecte als resums anuals». Declaracions de Seguretat Social: «durant els tres exercicis revisats, en nombroses ocasions, declaracions fora de termini, amb el consegüent recàrrec; hem trobat descoberts i interessos de demora en comptes bancaris; hem trobat talons rebuts i ingressats al banc amb retard» –i més concretament posen l'exemple d'un taló de 40 milions de pessetes que es va tardar un mes a ingressar-lo, i que la Sindicatura de Comptes avalua en 400.000 pessetes la repercussió o el cost financer que ha significat que algú tingués aquest taló durant un mes a la taula. «El personal de la Junta d'Aigües fitxa en el seu horari de treball, però no es fa un seguiment acurat de les hores.» Els serveis extraordinaris: «manca un control que redueixi els serveis extraordinaris a ocasions excepcionals que els justifiquin». Les dietes: «no es realitza el control suficient...» Més fort: «el cens de subjectes que han d'ingressar el cànon d'infraestructures hidràuliques no es troba actualitzat, i, en conseqüència, no es coneix de forma acurada el nombre de subjectes passius que han d'ingressar el cànon». Així, qui paguem? No havíem quedat que tots? Molt bé. Aquesta debilitat de control intern té, a més a més, un important cost financer... Vaig passant pàgines... «En alguns casos es realitzen de forma habitual i periòdica el màxim d'hores extraordinàries permeses per la Junta d'Aigües» –que després veurem que és il·legal en relació amb el conveni de la Generalitat–; «s'han trobat tres treballadors que han cobrat hores extraordinàries durant el període de vacances; no quadren les hores extraordinàries amb les fitxes horàries; el conveni de la Generalitat fixa vuitanta hores extraordinàries l'any, la Junta d'Aigües, unilateralment, el té fixat en 220 hores extraordinàries/any; més de la meitat del personal excedeix el límit fixat en el conveni.» «El complement de productivitat es reparteix de forma proporcional i, fins i tot, s'ha detectat que el personal el cobra fins i tot estant de baixa laboral.» Està bé, això.

Les inversions també van per aquest camí –que després m'hi referiré– d'irregularitats, però em penso que hi ha un resum millor. «Les liquidacions de les taxes es liquiden, en alguns casos, fins i tot amb quaranta mesos de retard. Es fa un arqueig de caixa una vegada l'any.» Bo, això, bo. «Segons se'ns manifesta, el cens no ha pogut ser actualitzat per la Junta d'Aigües per la manca de mitjans disponibles el seu primer any de recaptació del cànon; per això manquen dades d'alguns subjectes passius que hi figuren censats.» El taló de 40 milions a què ja hem fet referència. «Els saldos esmentats anteriorment corresponen únicament a les fiances dipositades», però llavors afegeix, diu: «Aquests saldos no corresponen a la totalitat de fiances constituïdes.» No existeix control ni un detall globalitzat de totes les fiances constituïdes. «Els pressupostos addicionals de preus representen un 16,17% d'increment sobre els pressupostos inicials.» «S'ha observat que hi ha una inversió feta en un edifici de 663.731.767 pessetes, que, dels fets anteriors, es desprèn que es tracta d'una inversió no utilitzable de la qual no s'ha extret cap rendiment.» «Un treballador plega de la Junta d'Aigües i passa a la Junta de Sanejament»; durant un any i mig continua disposant del vehicle, se li paguen les despeses associades al vehicle..., perdó, un any i mig, no, disset, fins disset mesos després no es regularitza la situació. I un altre, que aquest va causar baixa de l'organisme, diu: «se li va pagar el lloguer de la plaça del pàrquing, les despeses associa-

des al vehicle i se li va deixar el cotxe oficial de la Junta d'Aigües fins al març del 92», és a dir, fins a sis mesos després.

Això és un desastre –això és un desastre–, i això no ho diem nosaltres, això ho diu la Sindicatura de Comptes, i aquest no és un problema polític; no és un problema del que pensi Convergència, del que pensin els altres grups. Aquest és un problema d'ordre públic, això ens interessa a tots. I, per tant, si aquest –i no un altre organisme– s'està finançant amb uns cànons que en aquests moments són objecte de contestació social, la veritat, tinc una certa curiositat per saber què serà capaç de convenir el conseller de Benestar Social amb la representació d'usuaris, que sembla que el president li ha encarregat. No ho entenc. Ara, en aquestes hores no hi ha perill, però si això arriba als mitjans de difusió i es fa una selecció acurada de textos –i no serem pas nosaltres, qui els la facilitarem–, eh?, escolti, la insubmissió fiscal del pagament del cànon d'infraestructures hidràuliques, jo no sé si per militància algú de vostès el pagarà, però és que, de la resta de ciutadans d'aquest país o d'usuaris d'aquest país, no el pagarà ningú. I això és greu. I això, òbviament, senyor conseller, no és la seva responsabilitat.

I, per tant, he volgut d'alguna manera reflectir-ho, no amb les meves paraules, que segur que serien més abrandades i amb adjectius qualificatius més colpidors, sinó que he volgut, d'alguna manera, encara que fos pesat i que no lligués una cosa amb l'altra, llegir trossos, perquè al final, en el capítol d'observacions, fixi's, senyor conseller, es fan observacions sobre comptabilitat i comptes bancaris, sobre control intern, sobre liquidació pressupostària, sobre el resultat de l'exercici, sobre l'edifici, sobre el patrimoni, sobre la gestió, sobre l'eficàcia i sobre la contractació. I fa, la Sindicatura, recomanacions en temes de comptabilitat, patrimoni, personal, gestió i contractació. És a dir, no deixa res per verd.

Senyor conseller, agafi les tisores: talli. Tindrà el nostre recolzament. Comparegui aquí en el Parlament i expliqui'ns quines mesures ha pres, però vostè hi ha d'intervenir. Això passa de ratlla. O si no és veritat, en tot cas, desautoritzem la Sindicatura de Comptes. I si s'han pres mesures, expliquinnos quines mesures s'han pres. Escoltin, ja sé que aquest és un ritual; nosaltres presentem esmenes a la totalitat, vostès ens les tomben, s'aprova el Pressupost... Sincerament, amb aquest panorama, més enllà del joc polític, vostès creuen que de veritat es pot aprovar el pressupost que vostès ens han presentat, de la Junta d'Aigües, amb aquest panorama? Vostès creuen que, de veritat, es poden aprovar les transferències corrents i les que siguin de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, en aquestes condicions? Això són diners públics, eh? Això és seriós. Això no pot ser.

Molt bé. I què baixa, en aquest pressupost? Doncs, miri, baixa, per una banda, Arquitectura i Habitatge i, per una altra banda, baixa Urbanisme. I aquestes dues coses, amb un element comú: baixen les transferències a l'Incasol. Què està passant a l'Incasol? Per una banda, una llei, la modificació d'una llei que, de cop i volta, veiem que se'ns proposen unes modificacions en la seva configuració; que, per una banda volen treure, sembla ser, el director general d'Urbanisme de la responsabilitat que té dintre de l'Incasol, deixant-ho en una etèria possibilitat de designar algun dels directors generals, i per una altra banda s'incorporen representants d'una altra conselleria al consell d'administració, si més no, oficialment: la Conselleria de Benestar Social. I a més a més, això coincideix també que baixen aquestes transferències procedents d'aquestes dues direccions generals.

Mirin, hi ha un antic informe, també de la Sindicatura de Comptes, de deu fer un parell d'anys, sobre l'empresa aquesta anomenada Adigsa, que aquell informe és quasi tan divertit com aquest –«divertit» en sentit figurat–, i allà es plantejaven una quantitat de qüestions a regularitzar impressionants. Parc d'Adigsa: no! Propietat registral de l'Incasol, però l'administra un altre; és a dir, un té la titularitat i la responsabilitat en alguns casos –vull dir en molts terrenys...– i, en canvi, l'administració i la disponibilitat la té un altre organisme. Qui usa una cosa no en té la responsabilitat enfront de tercers, o enfront, almenys, d'uns determinats tercers. Anem malament. Aquí hi ha no sé quants organismes que incideixen sobre el tema de la política d'habitatge.

Jo no m'hi vull estendre; segur que altres il·lustres diputats faran consideracions més encertades que jo mateix en el tema de l'habitatge. El tema de l'habitatge, un tema cabdal en qualsevol país, però en el nostre més, en aquests moments està atomitzat i disgregat en no sé quants departaments. Vostè té en el Departament una Direcció General que es diu d'Arquitectura i Habitatge, que jo crec que vostè –vostè o l'anterior conseller– no podria afirmar que la política d'habitatge de Catalunya es defineix des d'aquesta Direcció General; no es pot afirmar. I la política d'habitatge, i en aquest sentit l'Incasol, almenys tal com l'entén Iniciativa per Catalunya, ha de ser un instrument del seu Departament, i no perquè sigui el seu, sinó perquè el Departament de Política Territorial ha de tenir eines eficaces per poder incidir eficaçment i de manera racional sobre el territori, i més en uns moments que estem en vigílies de discutir el Pla territorial general de Catalunya i que, per tant, necessitem un instrument que sigui capaç d'incidir sobre la política de sòl i sobre la política d'habitatge per intentar fer possible el reequilibri territorial. Entre altres coses, i com deia en ocasió de la defensa d'unes esmenes al text articulat, perquè en la proposta, fins i tot en el supòsit –vull dir que no hi coincidim, en el disseny del Pla territorial que vostès han presentat– que fos correcte, es basa en uns desplaçaments d'assentaments de població molt importants. I això no s'aconseguirà, entre altres coses, si no es té una política de sòl i una política d'habitatge lligades a través d'uns instruments poderosos que, d'alguna manera, puguin materialitzar aquestes qüestions.

Per tant, al marge de possibles discrepàncies que nosaltres poguéssim tenir, ens preocupa què és el que s'està coent i que no sabem a través de l'Incasol, ens preocupa una direcció general que ha perdut les seves competències i ens preocupa veure com estan sortint altres coses. I sobretot, tal com

li deia abans, en aquest Departament, respecte a la política d'habitatge, molt em temo que avui comenci a haver-hi un segon assalt a través del tema de la política d'aigües o, si més no, de la política tarifària de cànons, etcètera. Si no, no entenc aquestes suposades negociacions.

Abans d'acabar, i perdonin, perquè he dit que era molt difícil seguir amb atenció les consideracions que es mereixeria un departament amb tants recursos, deixin-me fer algun tipus de puntualitzacions molt concretes, i una consideració final.

No estem d'acord amb la dotació de 356 milions i mig per a la construcció del port de Portbou. No hi estem d'acord. Nosaltres hem definit en moltes altres ocasions que cal redefinir el tema de la política de ports, cal fer un programa de recuperació del litoral i, per tant, en aquest sentit, a nosaltres no ens sembla una qüestió que procedeixi.

Estem d'acord amb la venda de l'estació d'esquí de la Molina a través de Ferrocarrils de la Generalitat, però nosaltres creiem que cal un balanç del que han estat, del que han significat aquests deu o dotze anys de gestió pública d'aquestes divisions de Ferrocarrils de la Generalitat que no es dediquen directament al transport. No solament aquest tema, sinó tot el tema en general de la neu, de Núria i de Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendents, que després hi faré un brevíssim comentari. Creiem que valdria la pena de veure què pugen les aportacions públiques de capital i de subvencions corrents que la Generalitat ha destinat durant tots aquests anys a l'estació de la Molina, quin preu de venda, finalment, s'aconseguirà, quins efectes econòmics ha tingut aquesta gestió pública.

I dels Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendents, manifestar l'acord amb el consell que dóna també la Sindicatura de Comptes en el sentit que es procedeixi en tot cas a liquidar aquesta empresa, ja que de fet està buida de contingut i, per tant, hauríem d'anar a una eliminació d'organismes inútils. Em sembla que a Itàlia ja fa alguns anys que ho varen fer i van fer una neteja, i aquesta, evidentment, en aquests moments, seria un d'aquests.

En conclusió –i amb això acabaria–, primer, nosaltres demanem que es posi ordre, que es posi ordre en els números, en les comptabilitats i, sobretot, que es posin al dia. Nosaltres volem un departament que sigui capaç de dissenyar una política que hi estarem o que no hi estarem d'acord, però no estem disposats a venir aquí a fer la ficció de defensar uns números que sabem que són ficticis, que la despesa està compromesa i que, per tant, el marge de maniobra –no el que tenim nosaltres, sinó fins i tot el que tenen vostès–, en aquests moments, és igual a zero. Perquè, si no, què és el que passa? Aprovem aquí uns pressupostos que són per pagar factures i compromisos ja adquirits; al llarg de l'any i sense control parlamentari, ignorant absolutament quin és el sistema de prioritats, se n'adquireixen d'altres per a altres anys següents, i en el proper pressupost tornarem a aprovar les factures i les despeses plurianuals que al llarg de l'any, al llarg de l'exercici, s'han anat comprometent. Això no és seriós i, per tant, senyor conseller, ja que vostè ara s'ha incorporat a aquesta Conselleria, li demanem, si us plau, que posi ordre en les comptabilitats, que posi al dia el tema de les factures i que, d'alguna manera, puguem saber de veritat què és i com està econòmicament i quines són les possibilitats del seu Departament.

Segon, tingui instruments eficaços i intenti l'operació de reconquesta de la política d'habitatge; creiem que d'alguna manera és absolutament imprescindible dissenyar una política social d'habitatge, que és molt diferent d'una política paternalista d'habitatge. És molt diferent. L'habitatge ha de correspondre a Política Territorial. No es deixi prendre competències en el tema de l'aigua; i, amb tot això, podrem discutir, començar a discutir un pressupost amb més sentit.

Tots parlem de creixement sostenible i que el transport n'és un element significatiu. Mirin, en aquest pressupost que estem, representa, discutint les inversions en carreteres, signifiquen 52.000 milions de pessetes, les inversions en transport públic signifiquen una inversió de 9.700 milions de pessetes, per tant la proporció entre transport públic i transport privat és d'1 a 5. I tots, i tots estem d'acord que a mitjà termini aquesta política ens col·locarà en un atzucac: ecològicament no és sostenible, no garanteix el dret a la mobilitat.

Nosaltres creiem que hauria de fer-se un gir molt important, molt important, i apostar d'una manera clara i decidida per les opcions públiques de transport i, per tant, això hauria de tenir una traducció pressupostària, amb unes proporcions i amb una correlació pràcticament..., no dic inversa, però com a mínim, com a primera fase hauríem d'intentar fer un salt a 50 i 50%.

Segon –o quart, vaja, no sé quin...–; sempre se'ns parla d'economia productiva, però la major part de les inversions van per a infraestructures. No creu que caldria donar més impuls a potenciar teixit productiu i que el sector públic de la Generalitat hauria de tirar el carro de l'economia, com a mínim en aquells llocs en què gràcies a aquestes infraestructures no es fixa població mentre que la millora del sistema productiu sí que ho aconsegueix?

Cal redefinir, tal com deia, la política de transport, autobusos, tant pel que fa referència a l'interurbà com a l'urbà. Senyor conseller, el transport interurbà avui està caracteritzat per: concessions obsoletes; manca d'adaptabilitat de les velles concessions als criteris o a les condicions canviants del territori i sobretot a les noves implantacions industrials i comercials; s'han constituït *de facto* monopolis territorials a través de diferents empreses instrumentals, però que sempre són les mateixes persones, que no deixen de cap manera que hi pugui entrar una altra en concurrència i que, per tant, el joc de mercat i les diferents possibilitats d'oferir millors serveis es puguin produir. I tot això els aboca, ens aboca a un sistema de subvencions ruïnós i que no soluciona cap cosa.

I per acabar, el transport urbà caldria potenciar-lo a través d'establir realment el sistema de tarifació social. La sèrie de tres anys dels recursos que es destinen a les dotacions de tarifació social –deixin-me-les llegir, són quinze se-

gons– són les següents: l'any 93 s'hi van destinar 193 milions; l'any 94, 140 milions; l'any 95, 90. Realment això del transport públic fins ara no ha estat el seu fort.

Si volem estalviar energia, si volem potenciar el transport col·lectiu, si volem reduir els nivells de contaminació, si volem, en definitiva, avançar més enllà de les paraules cap a un país ecològicament sostenible, cal una nova política de transport, i aquesta li correspon dissenyar-la des del seu Departament.

Senyor conseller, vostè fa molt poc que s'ha incorporat a la Conselleria, li desitgem èxits, no ho té senzill, no ho té fàcil, i –li ho dic amb tota sinceritat– sàpiga que en tot allò que signifiqui introduir modificacions de fons –de fons– en les línies apuntades tindrà la col·laboració del nostre Grup. Mentrestant, i donant prioritat, si us plau, a la referència a la Junta d'Aigües, mantenim les nostres esmenes a la totalitat perquè creiem que ni reflecteix la situació, aquest pressupost, no possibilita una política territorial per a aquest any i, per una altra banda, molt ens temem que la liquidació no tindrà res a veure amb tot això que estarem filosofant tota una estona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: senyor Portabella, té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bona nit, són tres quarts de dotze, comença la meva intervenció sobre l'esmena a la totalitat que ha presentat el nostre Grup Parlamentari al Departament de Política Territorial i a altres ens, per tant, anuncio que defenso les següents esmenes: la 456, la 458, la 464, la 467 i la 477, i que retiro la 468 i la 474.

Bé, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presenta l'esmena a la totalitat...

El Sr. PRESIDENT: I amb la 461 què passa?

El Sr. PORTABELLA: La defensarà posteriorment un company meu.

El Sr. PRESIDENT: Ja m'ho temia. *(Rialles.)*

El Sr. PORTABELLA: Bé, doncs, com havia començat a dir, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presenta una esmena a la totalitat al Departament de Política Territorial des del convenciment que aquests pressupostos han de retornar al Govern. Ja sabem que tenim molt poques probabilitats que això sigui així, però tenim realment aquest convenciment després d'haver-nos-los estudiat amb un cert deteniment.

Tenim aquest convenciment per molts motius, però en primer lloc jo voldria citar una cosa que fins i tot podria semblar anecdòtica, però que des del nostre punt de vista no ho és, que és que, per nosaltres, aquest Departament incompleix la mateixa exposició de motius de la Llei de pressupostos, ja que en aquesta exposició de motius es diu que mitjançant els pressupostos es potenciaran les inversions en infraestructures bàsiques i equipaments.

És evident que la càrrega de fer aquestes infraestructures bàsiques i equipaments no recau només en el Departament de Política Territorial, però sí que hi té una responsabilitat molt gran, i hi té una responsabilitat molt gran perquè aquest Departament recull el 61,8 de la inversió real de la Generalitat i el 57,25% en inversió real, si afegim els ajuts als ens autònoms i les empreses públiques.

Si veiem aquesta inversió real, nosaltres el que veiem és que s'hauria d'haver fet una distribució molt diferent de la que s'ha fet. Però què passa en realitat? En realitat el que passa és que d'aquestes inversions que es fan la majoria on van és a la reducció del deute, una reducció que, d'altra banda, és francament inajornable, perquè n'hi ha molta i se n'ha acumulat durant molt de temps. Però, és clar, el que nosaltres esperàvem d'aquests pressupostos és que es concentressin els esforços per reforçar el teixit productiu que sembla ser, segons ens diuen des de la Unió Europea, que passa en aquests moments per reforçar les infraestructures i d'aquesta manera aprofitar la sortida de la crisi.

Hi havia un segon punt que per ell mateix també feia que fos mereixedor d'una esmena a la totalitat a aquest Departament, que és la manca de credibilitat total que té el pressupost d'aquest Departament. Mirin, l'execució pressupostària dels exercicis anteriors ens mostra una explosió de la despesa corrent. En les consignacions definitives es produeix un esbiaixament tan increïble que no fa creïble l'actual pressupost. L'any 93 es va esbiaixar un 41% i l'any 94, a 30 de juny –que és fins on està establert el crèdit final–, s'havia esbiaixat ja un 22,3%, però és que a més a més, paral·lelament, es produeix una reducció real en les operacions de capital.

Per tant, amb aquests precedents, vostè ha d'entendre que no té gaire credibilitat aquest pressupost, però és que amb una anàlisi més detallada veiem situacions certament preocupants. Per exemple, en despesa corrent, vostès el 94 van anunciar una reducció de la despesa corrent de l'1,8; a 30 de juny del 94 vostès havien tingut un increment del 22,3, per tant en mig any havien produït un biaix del 25%; l'any 93 l'havien produït en un 41%. En el capítol 2, en les compres de béns corrents i serveis, la desviació del 94 és del 35,9%, i en el 93 va ser del 43,6. En el capítol 1, en despeses de personal, vostès van anunciar una congelació, però aquí hi ha una cosa que és molt curiosa: l'any 94 vostès diuen que rebaixen un 2,5% i per a l'any 95 ens diuen que ho apujaran un 0,3%; estem d'acord en la congelació de la despesa del capítol 1, però, fixin-s'hi bé, mentre congelen els salaris nominals del personal del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, les consignacions eventuals, és a dir, els càrrecs tècnics de confiança s'han doblat, han passat de 56 milions a 108 milions, la qual cosa vol dir: 1) o els càrrecs de confiança cobren el doble, o 2) han multiplicat per dos els càrrecs de confiança. Aleshores, és clar, no deixa de ser sorprenent que vostès ens anunciïn que congelen el capítol que fa referència a despeses de personal, però que el que fa referència als càrrecs tècnics de confiança es multipliqui, ja sigui per una de les dues vies que he explicat abans.

Bé, la desviació entre els crèdits inicials i finals del 93 és de 18.338 milions de pessetes i en el 94, de 13.877, de mo-

ment. Llavors, què fa això? Això fa que hi hagi una tergiversació objectiva dels que vostès plantegen com a objectius inicials. Per exemple, capítol d'inversió, del 93 en relació amb el 94, ens anuncien una inversió del 13,9, però amb els crèdits finals queda reduït a l'1,3; en les despeses en béns de capital, capítols 6 i 7, del 95 en relació amb el 94, ens anuncien un increment del 9,4, però en realitat, si el comparem amb el crèdit final, tenim un decrement del 2,3.

Per tant, no quedaria cap altra possibilitat per votar a favor d'aquests Pressupostos que fer un acte de fe i aquí al Parlament, a l'hemicicle, no és on es practiquen els actes de fe. I nosaltres no podem fer aquest acte de fe, perquè no veiem cap voluntat de control, perquè igual que li he parlat del 94 i li he parlat del 93 li podria haver parlat d'anys anteriors.

A més a més, sota el nostre punt de vista, en aquests pressupostos també hi ha una insuficiència de la inversió; això li ho podria semblar, donat que abans he dit que hi havia unes grans xifres d'inversió, que no dóna lloc, no?, però no és així. Miri, les operacions de capital, capítols 6 i 7, respecte a l'exercici del 94 no només no van créixer el 9,4% que vostès ens diuen, sinó que van disminuir un 2,3; vam passar, en el crèdit final en aquests moments que tenim del 30 del VI, tenim 98.113 milions, i vostès ens diuen que per al 95 tindrem un creixement del 9,4, perquè ens diuen que n'hi destinaran 95.835. Potser ara costa una mica retenir les xifres, però primer n'he dit una de més elevada i després una de menor, per tant –matemàtica simple–, no estem creixent, estem disminuint en allò que fa referència a operacions de capital.

Però és que, a més a més, d'aquests diners que s'inverteixen el que fa referència a inversió real només representa el 16%. Aleshores, és una quantitat molt baixa que es produeix, per què?, doncs perquè arrosseguen un munt de projectes any rere any; alguns són evidents que s'han d'arrossegar, perquè no es poden fer només en un any, però n'hi ha d'altres que fa un munt d'anys que surten dintre de les memòries. Per exemple, hi ha l'enllaç Mollet-Parets, el desdoblament del túnel a la nova estació de la plaça Espanya, l'encreuament de la Granadella amb Albatàrrec, la variant de Balaguer amb Ponts, els accessos a la central integrada de mercaderies del Vallès Occidental, la variant de Tremp, el condicionament de l'estació de Provença, etcètera, coses que s'arrosseguen d'un any en un altre any, en un altre any.

Però hi ha encara un altre element que fa que nosaltres pensem que aquest Departament no pugui complir la funció que hauria de complir en relació amb la introducció dels pressupostos, que és la de crear infraestructura. I és que, a més a més, moltes d'aquestes infraestructures, no les fan vostès mateixos. I m'explicaré. Mirin, en els pressupostos o en el pressupost total que es farà sobre temes de política territorial a Catalunya hi ha un percentatge molt important d'inversió del MOPTMA. Jo m'imagino que vostès deuen estar contents, perquè diuen: «Miri, és igual d'on vinguin els calés; si vénen del MOPTMA i podem fer carreteres, fantàstic.» Però, clar, quan resulta que el MOPTMA fa una inversió a les carreteres del Principat d'una mica més de 30.000 milions de pessetes, que representa el 61,3% del que té previst la Direcció General de Carreteres, i que la inversió en costes duplica la de la Direcció General de Ports i Costes, llavors és quan el volum és tan gran, és quan es comença a perdre capacitat de Govern i és quan aquest Parlament comença a perdre capacitat de discutir projectes que tenen una incidència real sobre el territori. N'hi ha molts exemples, però, clar..., podríem posar el del quart cinturó o podríem posar el Pla d'infraestructures del delta, podríem parlar de la variant de l'autovia de Cervera-Igualada. Una inversió tan alta del MOPTMA a Catalunya, comparativament amb les inversions que vostès fan, significa pèrdua de capacitat planificadora, de decidir, de discutir i de gestionar aquestes infraestructures.

Però en tenim més encara. Tampoc estem d'acord amb el model de gestió que s'ha establert en aquesta Direcció General. Sota el nostre punt de vista, és una gestió molt ineficient; perquè vostès què han fet? Vostès han desplaçat part de la gestió d'actuacions cap a ens autònoms i empreses públiques. Quan això es fa, amb quina finalitat es fa? Es fa amb la finalitat de simplificar l'estructura del Departament. Han simplificat l'estructura del Departament? No. No tan sols no l'han simplificat, sinó que s'han duplicat les estructures i, per tant, les despeses. Però és que, a més a més, tots aquests ens autònoms i empreses públiques són els que contribueixen a les desviacions pressupostàries i al fet que hi hagi poca transparència d'una manera més espectacular. I li llegiré, per refermar aquesta opinió, un parell de dades.

Miri, el tant per cent de transferència corrent a ens autònoms i empreses públiques sobre el total de la despesa corrent del seu Departament, el 94, era del 29,2, i el 95, del 38,8. El tant per cent de transferència de capital a ens autònoms i a empreses públiques sobre el total de despesa de capital del Departament de Política Territorial, el 94, era del 17,3, i el 95, passa a ser del 18,1. I això, sense tenir en compte que bona part de les gestions dels projectes d'inversió real que consten com a adscrites a les direccions generals són, en realitat, gestionades per ens autònoms o empreses públiques, i que les aportacions que realitzen operacions financeres en conceptes d'aportació de capital, com és el cas dels Ferrocarrils, són extraordinàriament altes.

En algunes direccions generals, el pes dels ens autònoms i empreses és tan elevat que fins i tot es pot qüestionar la Direcció General, i li'n posaré també uns exemples. De la Direcció General d'Urbanisme, es fa una transferència a l'Incasol que significa el 71,7% de la Direcció General –sempre parlant sobre el total del pressupost de la Direcció General, eh? A Transports, la subvenció i aportacions a empreses de ferrocarrils significa el 49%. A Obres Hidràuliques, la transferència a Junta d'Aigües de Catalunya i a actuacions encarregades de Regs de Catalunya, 93,5%. D'Arquitectura i Habitatge, la cessió a l'Incasol significa el 61%.

Però és que, a més a més, com li deia abans, es produeixen esbiaixaments molt importants dintre d'aquests ens.

Miri, la desviació de crèdits en transferències corrents a ens autònoms i a empreses públiques del Departament va passar a ser l'any 93 de 5.290, i el 94, de 2.689, i amb un percentatge de desviació de crèdits de despesa total..., en el 93 va produir un esbiaixament del 83,7%, i en el 94, del 80%. *(Remor de veus.)*

És clar, jo començo a dir dades i al cap d'una estona, doncs, la gent no pot mantenir l'atenció que mantenia al principi, i sembla, doncs, que es van dient dades i que potser aquestes dades, doncs, no són tan importants com les del principi, però és que jo no sé si vostè se n'adona, que s'estan produint esbiaixaments de més del 80%, i que, això, un pressupost no s'ho pot permetre, perquè aleshores el que aquí estem discutint és de cartró-pedra, és un pressupost que no és real.

Podria continuar, per exemple, sobre la poca inversió que hi ha en programació, i que en feia referència abans. A GISA, per exemple, el percentatge és del 14,6; a l'Incasol, del 9,1; de Ports de Catalunya, el 25,4; de la Junta d'Aigües, el 5,8, i de Regs de Catalunya, el 37,6.

Bé, en definitiva, podríem allargar-nos molt, jo crec que no és una hora bona per allargar-nos molt, però, abans de concloure la meva intervenció, sí que em permetrà que també faci una referència a l'Incasol.

Bé, podríem començar pel capítol de personal, que passen coses, doncs, que ens semblen molt curioses, com per exemple que la partida d'«Assegurances i prestacions» sigui la mateixa que l'any passat i que fa dos anys, tenint en compte que aquest any baixen les quotes de la Seguretat Social. Podríem parlar del capítol 2, en el qual tot va quadrat a la pesseta, i això és una cosa..., estic francament admirat de la precisió del pressupost, perquè hi han dues possibilitats en l'INCASOL: o tot queda quadrat a la pesseta en relació amb l'any passat, o tot creix el 6%. Els articles 61, 62, 63, 64 i 65 creixen el 6%; els altres es queden clavats a la pesseta. Bé, sorprenent.

Però, bé, políticament. Mirin, nosaltres creiem que l'Incasol està fent una política bastant despatrimonialitzadora del sòl públic. Nosaltres ja entenem que vostès..., l'Incasol, doncs, està bastant hipotecat i que necessita vendre sòl; però, clar, és que vendre sòl per poder recuperar capitalització costa hipotecar el país, i, per tant, nosaltres el que demanem és que primin la cessió de sòl per sobre de les vendes, i d'aquesta manera poder garantir el patrimoni públic de sòl per al futur, i de passada evitar algunes maniobres especulatives, que són bastant freqüents, com vostè sap, en tot el que fa referència a la venda de sòl. Però, és que, a més a més, si no retenim una part important del sòl públic, ens trobarem que dintre d'un temps no tindrem capacitat de maniobra, el Govern no tindrà capacitat de maniobra. I, per tant, no sé com acabarem d'eixugar el deute que ara té l'Incasol, que és més del 20% del pressupost, segons els nostres comptes.

Després hi ha una altra cosa de l'Incasol que, francament, ens sorprèn molt. En un cas, el cas de l'Incasol, que bàsicament, doncs, compra terrenys i béns naturals, hi ha 4.235 milions que no estan comarcalitzats, i ens sembla una xifra molt important per no tenir-la comarcalitzada. Però és que, a les zones que surten a l'annex que estan comarcalitzades, es produeix un procés invers al que nosaltres creiem que s'hauria de fer. Per exemple, no prioritzen les comarques deprimides, la qual cosa és el mateix que dir que no afavoreixen el reequilibrament territorial.

Mirin, la inversió en comarques de muntanya puja un 4,31%. Comarques en regressió com la Terra Alta, l'Alt Urgell, les Garrigues i el Priorat no tenen cap inversió prevista. Les comarques amb una inversió inferior a 100 milions –i 100 milions, en temes de l'Incasol, són una misèria– són onze, i en total representa un 2,78% de la inversió real. I això afecta a comarques com el Berguedà, la Conca de Barberà, el Pallars Sobirà, la Ribera d'Ebre, el Ripollès o la Terra Alta. Amb una inversió inferior a l'1% del pressupost d'inversions hi han dinou comarques, que entre totes sumen el 8,12 del pressupost. Això vol dir, senyor conseller, que mig país disposa del 9% del pressupost de l'Incasol; mig país, 9%. A veure, després, a la Regió I, hi ha el 64%. Nosaltres no és que estiguem en contra que vostès inverteixin a la Regió I. La Regió I té una densitat de població molt gran, hi han molts habitatges, zones deprimides, cal renovació industrial; però cal compensar les mesures. No poden ser moltes coses, però, entre altres, no pot ser que mig país només disposi del 9% del pressupost.

En definitiva, no ens mereixen confiança des del punt de vista tècnic; hi ha uns esbiaixaments espectaculars, altres que quadren a la pesseta i altres que creixen uniformement; pensem que la política que fa l'Incasol no és reequilibradora, que, a més a més, despatrimonialitza el territori i que, a més a més, no col·labora amb les administracions locals, perquè, malgrat que hi ha una llei de 1980 que diu que en els òrgans de direcció de l'Incasol hi hauran representants de l'Administració local, encara no hi són.

Miri, a la Junta d'Aigües..., jo suposo que avui el company que m'ha precedit li ha donat un disgust. Jo ja no li he de dir res. Llibre de la Sindicatura de Comptes, Junta d'Aigües, exercici de 1990 al 1992, miri-s'ho bé: passa la ratlla del que és no només tolerable, sinó defensable, per un grup polític, fins i tot quan aquest grup polític té majoria absoluta; passa de la ratlla. Llavors, vostè haurà de prendre una mesura urgent en les qüestions de la Junta d'Aigües.

En el tema de ports. Miri, en el tema de ports, el nostre Grup Parlamentari va presentar ja fa un cert temps una moratòria de ports esportius. No compartim l'aplicació que vostès estan fent del Pla de ports esportius. En el Pla de ports esportius hi han cinc possibilitats de fer ports, l'última de les quals és fer un port dur de formigó, d'aquests que generen tants problemes amb la dinàmica de sorres, que tenen tant impacte ambiental, etcètera. Bé, és que només en fan d'aquests! Però és que, a més a més, si ens atenem a un informe del Departament d'Ecologia de la Facultat de Barcelona, a Catalunya, si agafem el litoral i l'estiréssim i el poséssim recte i distribuíssim de manera no aleatòria sinó equitativa tots els ports que hi han, a la costa catalana hi ha un port dur per cada sis quilòmetres! I aleshores es veuen,

per exemple, ports que es volen fer, com el de Berà, que en té un a tres quilòmetres i un altre a dos, i es pensa: bé, però, tindrà temps de...?, hi cabrà?

Per tant, nosaltres no estem d'acord amb la política de ports que vostès porten, com tampoc en línies generals estem d'acord amb la política ambiental que des del seu Departament es pot fer i no es fa. Les qüestions ambientals són transversals –això ho sap tothom–, però aquelles que tenen més incidència sobre el territori, doncs, prenen un protagonisme més gran. El Departament de Política Territorial incideix per les seves característiques contínuament sobre el territori, i aleshores sovint la concepció de protecció ambiental que té el Departament és la que, quan no queda més remei, es faci un estudi d'impacte sobre el traçat d'una carretera, i en el cas d'una autopista ja és obligatori, ja es fa.

Però, és clar, veurà, com que vostè acaba d'entrar de conseller, jo intentaria convèncer-lo que no és això, el tema de protecció ambiental en els temes de política territorial, sinó que del que es tracta és d'incorporar la concepció ambiental de protecció, de respecte a l'entorn, de respecte a l'equilibri del territori quan es fan...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Portabella, em vol...

El Sr. PORTABELLA: ...aquestes obres.

El Sr. PRESIDENT: Em vol dir quina relació té amb el pressupost el que ara està dient? Està clar, vostè està fent una magnífica dissertació sobre medi ambient, però...

El Sr. PORTABELLA: No, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: ...digui'm quina relació hi ha amb les partides pressupostàries?

El Sr. PORTABELLA: Doncs, la manca d'una partida pressupostària destinada als estudis d'impacte que fa el Departament de Política Territorial he cregut que em permetria fer no una dissertació, sinó una breu explicació de la importància que aquesta partida en propers anys hi fos contemplada.

El Sr. PRESIDENT: Ja l'ha fet, senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Si em permetés acabar-la, perquè atès que el fil argumental, doncs, procedia de mi...

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Li dono cinc minuts per acabar la seva intervenció.

El Sr. PORTABELLA: Moltes gràcies, senyor president. Jo crec que acabaré amb menys temps.

Doncs, si vostès són capaços d'incorporar aquesta manera..., aquest pensament, doncs, hi han obres que s'han de qüestionar si es fan o no es fan; hi han obres que no s'ha de mirar si són més barates o més cares en funció del trajecte, sinó que el que s'ha de mirar és en funció de l'impacte que tenen.

Nosaltres –com deia fa un moment– no hem vist contemplada aquesta sensibilitat en els pressupostos, això podria haver sortit contemplat mitjançant diferents conceptes, i esperem que en els propers anys aquests conceptes hi siguin. Però, a més a més, crec que tot el que va vinculat a la protecció ambiental, als temes energètics, va molt lligat també a la Direcció General de Transport, i, parlant específicament del que fa referència al transport, tampoc hem vist la voluntat de potenciar el transport públic enfront del privat, que significa un consum energètic molt menor i que té una incidència molt gran sobre els temes ambientals.

En definitiva, es tracta de poder fer o de poder aplicar això que la Unió Europea ha batejat en el seu cinquè programa de defensa ambiental, «Cap al desenvolupament sostenible». Nosaltres pensem que en línies generals el Departament de Política Territorial no acaba de complir el que és la normativa marc d'aquest cinquè programa de medi ambient i desenvolupament sostenible i que emmarca polítiques territorials i transport, i esperem que en el futur, i amb el canvi de conseller, aquesta sensibilitat es pugui reflectir de manera més generosa.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Per defensar la resta d'esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Les esmenes 470 i 472, que les agruparia en una de sola. I en benefici de la convivència interparlamentària ens mourem amb rapidesa i brevetat en alguna d'aquestes esmenes. Bàsicament les que fan referència a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya: demostrar i bàsicament demanar el retorn d'aquesta empresa, del pressupost, bàsicament, per les darreres mesures que la direcció de Ferrocarrils de la Generalitat a Catalunya vol dur a terme, sobretot amb l'aplicació de l'agent únic de la línia Sabadell-Terrassa i el tancament d'aquestes línies que contempla aquest pressupost. Bàsicament tindrà tres conseqüències: laborals, això implicarà la pèrdua de bastants llocs de treball, que en un termini immediat afectarà treballadors i treballadores; tindrà conseqüències també en la qualitat exigible en el servei públic, i finalment també el desequilibri que això implica per als diferents municipis que es veuran afectats i que consignen aquests pressupostos.

També fer esment, en un altre apartat, de les esmenes que molt ràpidament estic fent, les esmenes que fan referència a l'apartat dels pressupostos que fa referència a l'alienació de béns del complex de la Molina, que ja en les esmenes a l'articulat el Grup d'Esquerra Republicana demanava que es consignés mitjançant un projecte de llei aquest tipus d'alienació. Entenem que és necessari que s'estableixin les bases, si aquesta expropiació del complex de la Molina es dóna, que s'estableixi la base de quina participació tindrà el Govern de la Generalitat, de quins seran els diferents postors que hi poden haver de compra; entenem que hi podria haver un intent d'eliminació de competència, com s'ha produït a altres indrets d'Europa per part dels complexos d'esquí de l'Estat francès. I també entenem que en aquests moments la situació d'una expropiació hauria d'implicar immediatament l'execució del pressupost per a l'any 96 i l'any 97, que ja està fet en el seu moment. Per aquesta raó, i perquè ja en les esmenes a l'articulat demanàvem en el seu moment que fos

per projecte de llei aquesta expropiació, entenem que és necessària la devolució.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Esmena socialista...

El Sr. BENACH: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. BENACH: Quedaria l'esmena a l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, que és la 461. Si vol, la faig ara; si vol, la faig després. No tinc cap...

El Sr. PRESIDENT: No, no, la fa ara.

El Sr. BENACH: Doncs, 461; doncs, amb la màxima brevetat també. No perquè el tema no s'ho mereixi, sinó probablement perquè en aquestes hores de la matinada començar a donar dades...

El Sr. PRESIDENT: Ja no en tenen cap més, ja no se'n guarden cap més...?

(Rialles i remor de veus.)

El Sr. BENACH: No, no...

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. BENACH: Vaja, em sembla que no...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Benach, té la paraula.

El Sr. BENACH: Doncs, com deia, no es tracta de donar dades, són prou conegudes per tothom i que s'han repetit a bastament en aquesta mateixa sessió. Dir que el nostre Grup ha presentat l'esmena a la totalitat a aquest Institut bàsicament per dos motius.

El primer motiu i l'explico amb una anècdota. Quan em vaig reunir amb la gent del nostre partit a les Terres de l'Ebre per preparar una mica, doncs, aquesta intervenció i d'altres qüestions que hi havia referents a les Terres de l'Ebre, vaig dir, doncs, quina argumentació hem d'expressar per, doncs, defensar aquesta esmena a la totalitat? I em van dir: «una, una i de molt clara», diu: «les Terres de l'Ebre són les terres més estudiades del món, però prou». És clar, em sembla que és un argument important: les terres més estudiades del món, però prou; amb aquest «prou» s'hauria d'acabar.

Segona, és evident que la inversió –i abans se n'ha fet esment– que es fa, del conjunt del Govern de la Generalitat, en aquestes comarques és justa, i també és clar que d'alguna manera el Grup de la majoria, i concretament, doncs, amb diverses iniciatives presentades en aquesta cambra, ha demostrat que si bé, doncs, en el moment de l'inici de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre semblava que el consens havia de funcionar per tot, que hi havia d'haver molt bona voluntat, doncs, a la pràctica després això s'ha vist reduït. La prova més evident que això s'ha vist reduït és el mateix pressupost, que no ens indica absolutament res; és a dir, personal i molt poca més. En aquest sentit, és evident que l'any 95 ha de ser l'any de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, però per això cal que hi hagi un pressupost adequat. I aquest pressupost, des del nostre punt de vista, el Govern no l'ha presentat així.

Som a temps de rectificar, i en tot cas som a temps de parlar-ne, i aquell esperit de consens que va caracteritzar la Llei que es va aprovar per unanimitat, doncs, nosaltres reclamaríem que es tornés a activar d'una manera important –hi insisteixo– al llarg d'aquest any 95.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Esmena socialista 459, a la Junta d'Aigües: la senyora Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Defensaria l'esmena 459 i la 482. A aquesta hora, passades les dotze de la nit, que diuen les dites populars, que és l'hora de les bruixes i dels bruixots, però espero que això no tingui cap mala estrugança per a la cambra. *(Veus de fons.)*

Nosaltres hem explicat any darrere any, quan hem defensat aquestes esmenes a la totalitat, que el Govern no té una veritable política a l'entorn del cicle de l'aigua, i els problemes es poden seguir només llegint els diaris, ja es pot veure això. Per exemple, retard en l'execució de moltes obres, restriccions d'aigua, aquest any inundacions, altres anys també; temes aquests molt reiteratius a la premsa i que donen idea que evidentment el Govern no té resolts els principals problemes del cicle de l'aigua.

El pressupost aquest any de la Junta d'Aigües és d'11.493 milions de pessetes, i és un pressupost lleugerament més baix que el de l'any passat, i, a més a més, presentat en aquesta cambra només amb vuit pàgines; és a dir, hem d'entendre què farà el Govern amb 11.000 milions de pessetes, quan només ho explica en vuit pàgines del pressupost –a una sola cara, s'entén, si no, hauria dit fulls, és clar.

Els farem, per ser explícitament breus, vuit consideracions puntuals a l'entorn d'aquesta qüestió i vuit propostes concretes que nosaltres voldríem que fossin recollides pel Govern. I, en cas que aquestes propostes que el Grup Socialista farem siguin tingudes en compte, evidentment podríem retirar les dues esmenes que tenim a la totalitat. I diem això perquè no s'entengui que només fem crítica, sinó que farem vuit consideracions i vuit propostes.

La primera consideració: volem evidenciar la manca d'informació en la documentació presentada, perquè evidentment amb vuit pàgines –ho repeteixo– és absolutament insuficient poder entendre què és el que pensen fer amb aquests diners.

Segona consideració: voldríem explicacions clares d'on va la partida més important d'aquests 11.000 milions de pessetes, que són 5.457 milions de pessetes, que és l'apartat d'inversions. No hi ha detallada ni explicada cap de les inversions que pensen fer i aquesta és una xifra important.

Tercera consideració: també voldríem saber per què es disminueixen aquest any les inversions en 1.300 milions de pessetes, per què passa això un any que precisament hi han hagut moltes inundacions al país i cap gest pressupostari per encarrilar aquest problema, que d'altra part és endèmic en el país, però aquest any ha estat posat en evidència. És a dir, no és comprensible ni es pot explicar a la població que precisament aquest any, que hi han hagut importants inundacions, és disminueixi aquest pressupost en 1.300 milions de

pessetes. Vostès, pensem des del Grup Socialista que són indiferents a alguns problemes de la vida real. Per exemple, problemes tan importants com n'hi van haver a Tarragona amb el Francolí, que aquest matí ha estat objecte d'una pregunta parlamentària per part del nostre Grup, i que tenen dotació pressupostària des del Ministeri, des de l'any 88, i que encara el Govern no ha estat ni capaç de fer un projecte que permeti solucionar aquest problema tan greu.

Quarta consideració: amb la documentació que tenim no podem evidenciar, no poden endevinar si es compleix o no un dels compromisos del conveni que es va signar entre el Departament i la plataforma, que era l'aportació per part dels pressupostos de la Generalitat d'un 40%, per finançar les inversions. Aquest apartat no es veu gens clar, ni es pot identificar dins d'aquest pressupost.

Cinquena consideració: no es comunica al Parlament si amb aquest pressupost es compleix o no el Programa d'obres hidràuliques, i, si es compleix, tampoc s'explica en aquest pressupost en quin moment del compliment del Programa d'obres hidràuliques estem, ja que aquest és un programa, doncs, plurianual.

Sisena consideració: s'incompleix el conveni signat amb el Ministeri d'Obres Públiques respecte al tema de les rieres del Maresme. Únicament s'inclou en els pressupostos d'aquest any pel que fa a les obres del Maresme una obra de 200 milions de pessetes a Vilassar de Mar. On són –preguntem des del Grup Socialista– els 2.000 milions, els 2.000 milions de pessetes que el president Pujol es va comprometre des de l'any 91 a aportar anualment per resoldre aquest problema? En lloc dels 2.000, precisament, i si parlem del pressupost d'aquest any, n'hi ha només 200; és a dir, un 10% dels compromisos establerts.

Setena consideració: és respecte a l'informe de la Sindicatura de Comptes de la Junta d'Aigües del 90, 91, 92, que hi ha fet un ampli comentari abans el diputat senyor Farrés. Aquest informe posa en evidència el descontrol i el desgovern que existeix a la Junta d'Aigües.

Evidentment, tot el que ha dit el senyor Farrés està contingut en l'Informe de la Sindicatura de Comptes, però és que no hi ha ni una pàgina d'aquest informe que tingui «desperdici». Jo els en diré algunes altres consideracions que estan en boca del síndic, no pas en boca ni del Grup Socialista ni de cap diputat d'aquesta cambra. Una consideració, per exemple, que fa i que se suma i es pot afegir a les que ha fet abans el diputat senyor Farrés. «La recaptació del cànon...» –diu l'Informe de la Sindicatura–, «la recaptació del cànon d'infraestructures hidràuliques no disposa de mecanismes d'inspecció.» Diu també l'Informe del síndic: «La indefinició dels programes d'actuació és tal que no hem pogut des de la Sindicatura validar la seva eficàcia.»

Des del punt de vista de la gestió del personal, és increïble, sumant –el que abans deia el senyor Farrés– només per exemple, l'any 92, per declaracions de la Seguretat Social aplicades fora de termini, es paguen gairebé quatre milions de pessetes; les dietes del personal de la Junta d'Aigües s'utilitzen com a complements salarials; la Junta d'Aigües disposa de 119 vehicles i de 129 targetes de peatge per a autopistes –no sembla que quadrin massa els números–; el personal de la Junta d'Aigües ha realitzat nombroses hores extraordinàries: només l'any 92 es paguen 100 milions de pessetes d'hores extraordinàries; amb una plantilla de 400 persones, això suposa 250.000 pessetes per a cada persona. El Consell Executiu l'any 90 acorda traspassar l'1% del cànon d'infraestructures hidràuliques de la Junta d'Aigües a la Junta de Sanejament. Per un error en el *Diari Oficial de la Generalitat* es publica que es traspassarà l'1,1; doncs, la Junta d'Aigües té comptabilitzat l'1 i la Junta de Sanejament l'1,1, que en pessetes és una quantitat bastant substanciosa. Entitats que han liquidat el cànon d'infraestructures hidràuliques: 546; entitats localitzades que han de liquidar el cànon d'infraestructures hidràuliques, però que no el liquiden: 415; és a dir, la meitat de les que coneixen, la meitat liquiden i l'altra meitat, no.

És a dir, podríem anar sumant tot un conjunt de consideracions que farà el síndic, que ha fet el síndic i que crec que un dia han de ser motiu de debat en aquesta cambra, específic, però que reiteren que el funcionament –o proven, millor dit–, que el funcionament de la Junta d'Aigües és un veritable desastre. Nosaltres pensem que aquesta és una qüestió que s'hauria de corregir i encarrilar i que l'Informe de la Sindicatura hauria de servir per prendre mesures dràstiques a la Junta d'Aigües.

Vuitena consideració i última. Un estudi que hem fet des del Grup Socialista comptabilitzant la recaptació del cànon d'infraestructures hidràuliques i les inversions fetes en l'àmbit –en aquest cas– de l'àrea metropolitana dóna com a resultat que el que s'ha recaptat entre el 91 i 94 de cànon d'infraestructures hidràuliques són 26.000 milions de pessetes i se n'han invertit només 21.000. Vol dir que tenim, que tenen, la Junta d'Aigües, 5.200 milions de pessetes de superàvit. Com és possible tenir en aquests moments superàvit a la Junta d'Aigües, i la quantitat de problemes per solucionar i també quantitat de problemes respecte a les persones que paguen aquest cànon d'infraestructures hidràuliques, quan hi ha en caixa en aquests moments només de cànon d'infraestructures hidràuliques 5.000 milions de pessetes, pel que fa a l'àrea metropolitana?

Nosaltres creiem, per tant, que en aquests pressupostos seria convenient una major informació, una major claredat, una millor gestió. És urgent una millor gestió perquè està encesa la llum vermella a la Junta d'Aigües, i aquesta llum vermella no l'hem encesa cap grup parlamentari, sinó que la llum vermella l'ha encesa la mateixa Sindicatura. I cal, al nostre entendre també, ajustar els programes i les previsions d'inversions anuals al programa d'obres hidràuliques.

Les nostres propostes per retirar l'esmena de retorn passarien, després d'haver fet aquestes vuit consideracions, també a vuit propostes concretes que no ens sembla pas que poguessin solucionar, evidentment, els problemes que hi ha avui plantejats a l'entorn d'una part del cicle hidràulic, però sí que nosaltres les considerem fonamentals i que són qüestions que ja haurien d'haver estat solucionades a hores d'ara.

En primer lloc, nosaltres entenem que caldria que des de la Junta d'Aigües es pagués el 50%, que és el que correspon d'acord amb la Llei 4/94, d'una de les obres molt importants anomenada Tub d'Abrera, que té un import de 8.600 milions de pessetes, encara que això fos en càrrec a diferents anualitats.

En segon lloc, ens sembla que caldria incloure als pressupost d'aquest any la solució al tema dels col·lectors de pluvials de la zona de Castelldefels, perquè molts problemes han estat produïts precisament per la construcció d'infraestructures noves d'autopistes que han agreujat alguns dels problemes que hi havia. Aquests problemes es podrien solucionar amb un pressupost a l'entorn dels 2.000 milions de pessetes. També entenem que la Junta d'Aigües, i a l'Informe de la Sindicatura de Comptes ho posa en evidència i nosaltres aquí ho volem reiterar com a tercer punt, que cal una major agilitat en el cas de les obres compartides. És a dir, en el cas de les obres que es fan conjuntament amb les administracions locals, cal una major agilitat en tot: en la redacció dels projectes, en l'aprovació dels projectes i en el pagament d'aquests projectes i, per tant, en el finançament. Nosaltres entenem que s'hauria d'agilitzar aquesta qüestió.

Una quarta proposta: caldria solucionar el problema de la presa de Caldes i dotar-la amb dues o tres anualitats per tal de solucionar aquest problema.

En cinquè lloc, nosaltres entenem que s'haurien de fixar les obres que correspon fer al Departament d'Obres Públiques i Política Territorial, a la Junta d'Aigües, al Maresme. Obres concretes per l'import que està compromès pel Ministeri. Aquest any, l'any que ve, al pressupost del 95, només invertirà el Ministeri en la zona del Maresme. Ens sembla injust, ens sembla un incompliment del programa i ens sembla un incompliment del conveni. Cal l'aportació de 2.000 milions de pessetes per a les obres del Maresme, i concretar-les.

Ens sembla, com a sisè punt, que també seria necessari un compromís per part del Govern d'un pla de neteja de la xarxa hidràulica que mantingués una certa periodicitat. És evident que els nostres rius tenen molts problemes de manteniment, que no existeix un pla –sí que existeix, perdó; sí que existeix un pla, però no es compleix, molt antic i que caldria adaptar-lo– i, a més a més, caldria que amb periodicitat es produís aquesta neteja dels llits dels rius.

En setè lloc, ens sembla que caldria incrementar les inversions en xarxa secundària en 500 milions de pessetes. I en vuitè i últim lloc ens sembla que caldria millorar, per tal que molts dels municipis que abasten l'ATL poguessin disposar d'un estudi coherent de quines són les seves necessitats d'aigua, d'un estudi que permetés que en el futur es pogués dissenyar la xarxa d'infraestructura que cal fer per tal de dotar tot l'àmbit que agrupa l'ATL d'aigua suficient en alta.

I per últim, respecte a Aigües Ter-Llobregat, que té també un pressupost molt important de més de 9.000 milions de pessetes. També està resumit estrictament en vuit pàgines. En primer lloc, ens sembla que existeix una manca total també d'informació del que pensen fer, perquè és impossible explicar-ho amb aquesta documentació que ens han passat. És un pressupost també més baix que l'any passat; una qüestió que hem plantejat també abans en el tema de la Junta d'Aigües, i hauria, aquest pressupost, si més no, d'haver-se mantingut, atès que els problemes d'aigües són considerables i atès que la recaptació del cànon d'infraestructures hidràuliques és considerable i, a més a més, gaudeix de superàvit.

Les inversions del 94, els voldria recordar que Aigües Ter-Llobregat, avui –avui–, em sembla que potser avui s'han adjudicat, però de les inversions del pressupost del 94 no ha adjudicat avui encara res el Govern. És increïble que, de 4.869 milions de pessetes que vam aprovar fa un any, avui no hi ha res adjudicat. Deuen estar els diners estrictament en caixa. És bastant vergonyant, per tant, el nivell de compliment d'aquest pressupost. I en el període 91-94, en l'àmbit de l'ATL, un estudi paral·lel al que abans els deia del de la Junta d'Aigües, també l'hem fet d'Aigües Ter-Llobregat. I en aquest cas, es porten del 91 al 94 recaptats, en concepte de cànon d'infraestructures hidràuliques i també de tarifa en alta, 25.000 milions de pessetes, dels quals només se n'han invertit 12.400, és a dir, la meitat. Per tant, com és possible, ens preguntem nosaltres, tant desconcert? Com és possible de tenir un superàvit de 12.500 milions de pessetes, a tothom enfadat i les obres per fer?

De tot el que amb la Llei 4/90 es va dir que es faria, pràcticament no s'han solucionat cap dels problemes pels quals aquest Parlament va aprovar aquesta llei. En definitiva, nosaltres denunciem des del Grup Socialista la vulneració dels principis que varen inspirar la creació de l'ens, perquè una vegada més existeix una instrumentalització política d'una arma poderosa com són els diners públics i l'aigua. Nosaltres pensem que tant la Junta d'Aigües com l'ens Ter-Llobregat són ineficaços per moltes raons, però fonamentalment perquè inverteixen menys del que recapten i pel descontrol comptable que tenen. Calen, senyor conseller, canvis importants per ser més moderns, més pedagògics, i ens hem de situar en una línia de poder ser una administració molt més moderna del que som en aquest sentit. No podem seguir més amb el model que tenim fins ara, que és el model que jo de vegades esquematitzo de dir «capsa de sabates», que és el model que té el director general d'Obres Hidràuliques actual, i hem de substituir la capsa de sabates per un ordinador i per informació molt més adequada.

Senyor conseller, li desitgem, des del Grup Socialista, els millors èxits en la Conselleria i que els reis d'Orient ens portin canvis a la Junta d'Aigües i canvis a l'ATL, perquè el país ho necessita, i si ho fa, nosaltres estarem al costat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Les ha retirat, les esmenes aquestes? Senyora Martí, les ha retirat, les esmenes? *(Pausa. Veus de «No!»)* No. *(Remor de veus.)* Ho havia insinuat. Que anava a dir: no n'hem tirat cap tros a l'olla, eh?

Ara em temo que serà el senyor Oliart al que li correspon...

El Sr. OLIART: No, senyor, l'esmena 462 està encara pendent i correspon a la senyora Vandellòs.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, la senyora Vandellòs té la paraula.

La Sra. VANDELLÒS: Gràcies, senyor president. Degut a l'hora seré al més breu possible en la meva intervenció.

Senyores i senyors diputats, tal com ja han avançat alguns dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, en l'aprovació per part d'aquest Parlament de la Llei de creació de l'Institut de Desenvolupament de les Terres de les Comarques de l'Ebre, es va donar compliment a una de les velles reivindicacions de les persones que vivim en aquest territori. Una llei consensuada per tots els partits d'aquesta cambra i que, entre altres coses, va deixar clara la voluntat del Govern de la Generalitat en establir un motor d'impuls per al desenvolupament d'unes comarques, les del sud de Tarragona, que es troben en una situació veritablement preocupant, sobretot pel que fa a la Terra Alta, comarca en una clara regressió. A hores d'ara, segueix resultant paradoxal el fet que un territori que es troba situat en un enclavament privilegiat quant al fet que recull l'afluència i la influència de tres comunitats autònomes i al damunt gaudeix de la riquesa potencial que li pot donar la presència del riu Ebre, es troba en les condicions econòmiques i socials en què es troba.

Per això, la creació de l'institut va generar unes expectatives de futur que, fins ara i a l'any i escaig de la seva constitució, han esdevingut més que res paraules mullades, ja que els fets no es veuen enlloc i el pressupost que es presenta aquest any per a l'any vinent és un clar exemple d'aquesta situació.

Recordo aquestes mateixes dades fa un any, en veure la partida pressupostària que es va adreçar a aquesta entitat autònoma per un import de 1.000 pessetes. Tot i que vam presentar la corresponent esmena de correcció, se'ns va contestar que això responia al primer any, que durant el seu transcurs es farien les aportacions necessàries per posar en funcionament l'Institut. Un seguit de promeses i un seguit de bones voluntats, però el cert és que part de tot això no ha estat complert. A hores d'ara l'Institut encara no es troba constituït en la seva totalitat. Justament li manca una de les parts més importants: el consell assessor; un òrgan no executiu però sí necessari, tenint en compte que esdevé el vincle d'unió i coordinació amb el conjunt del teixit social i econòmic de la zona. I nosaltres ens preguntem: per a quan serà aquesta constitució?

El passat mes de febrer, el consell rector de l'Institut va aprovar un esborrany de pressupost per a l'exercici 94. Un pressupost provisional i per sortir del pas, que pujava 40 milions de pessetes; senzillament, el que trobem per a l'any que ve ha augmentat en 20 milions de pessetes més, amb una partida adreçada a la redacció de projectes i a la redacció d'estudis. Ens agradaria saber quins són aquests projectes i quins són aquests estudis. Tal com ha apuntat abans el senyor Benach, si justament ens sobren en aquestes terres els estudis. Ens coneixem prou bé per començar a parlar d'implantacions i d'execucions que, a la llarga, generen resultats positius, i deixar-nos d'estudiar tantes coses que ja coneixem.

Una bona mostra d'aquest coneixement, el territori, és justament el Pla estratègic per al desenvolupament de les Terres de l'Ebre. Hi ha un document extens sobre la diagnosi actual d'aquest territori realitzat sobre bases més que fiables i que, a part d'enumerar les mancances existents, dóna un seguit d'actuacions a fer per a tractar de posar-hi remei. De la mateixa manera es troba el ja famós Pla de desenvolupament equilibrat del delta de l'Ebre, document pendent d'aprovació –i nosaltres afegiríem que també de consens– pel Govern, i reclamat no ja només des de l'oposició, sinó també per diputats i alcaldes de la zona pertanyents al grup de la majoria i preocupats per aquesta manca de voluntat que demostra el Govern en no tirar-la endavant. És a dir, la feina, ja n'hi ha molta de feta; del que es tracta és d'aprofitar-la al màxim, però amb les intencions que s'extreuen d'aquest pressupost no avançarem gaire en aquest camí.

Darrerament el nostre Grup ha presentat davant aquesta cambra un bloc de deu proposicions no de llei, amb la finalitat de donar un impuls a aquest organisme, de donar-li elements de contingut per a la seva tasca: una a una, han estat rebutjades pel Grup de la majoria. Aleshores, quin és el camí a seguir? Qui és que ha de fer la feina? Qui sigui, que la faci, i que la faci ben aviat. Senzillament, el que volem és que es comencin ja actuacions en aquestes terres. No voldríem caure en l'error, fàcil, d'haver creat un organisme només a nivell burocràtic, i que no tingui veritablement un contingut, i que no tingui veritablement una empenta per tirar endavant projectes en aquestes terres que estan tan necessitades d'això.

És per això que no podem estar d'acord de cap manera amb el pressupost que se'ns dóna enguany per a aquest Institut, per la qual cosa presentem aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Vandellòs. El senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyor president, agruparé la defensa de les esmenes 465, de l'Incasol, 475, de Túnels i Accessos de Barcelona, i 478, de GISA.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. OLIART: Per a mi no és una novetat de defensar a aquestes hores l'Incasol, perquè recordo que en un exercici ho vaig fer a tres quarts de dues; per tant, encara anem una hora avançats. *(Remor de veus i rialles.)* Aquesta esmena de retorn de l'Incasol significa que nosaltres no estem conformes amb la política de sòl residencial de la Generalitat, tampoc amb la política de sòl industrial, ni tampoc, naturalment, amb la política d'habitatge, sobretot per qüestions bastant conceptuals, que al llarg de la meva intervenció aniran apareixent, encara que intentaré ser més sintètic del que seria si no fos en aquestes hores de la nit.

La primera constatació que vaig fer en estudiar el pressupost de l'Incasol d'aquest any és l'observació que hi ha un desfasament molt important entre les inversions pressupostades, previsibles, i la venda, diguem, del producte. És a dir, per exemple, aquest any ens diuen que hi haurà unes inversions de 27.982 milions, i, en canvi, les alienacions d'inversions reals són només de 9.430 milions de pessetes. Això, al cap de tots els exercicis ha anat ocorrent, i suposo que en aquest moment, doncs, hi ha una acumulació de patrimoni molt important. Nosaltres, aquest desfasament, la veritat és que no l'entenem, per un motiu molt important: és difícilment explicable si tenim en compte que la quasi totalitat de les inversions, per la seva pròpia naturalesa, tenen un caràcter recuperable. És a dir, es compren terrenys, s'urbanitzen, es construeixen cases, es venen, i tot això és un producte que es ven, i, per tant, es recupera aquesta inversió per tornar a comprar més terrenys, per tornar a construir més habitatge. Naturalment, si aquest procés es trenca i aleshores no hi ha una unitat entre el que es ven i el que després es torna a invertir, és indubtable que tot el procés se'n ressent, és a dir, tot el procés de reinversió en queda completament ressentit.

És clar, vostès em podrien dir –i potser no els faltaria raó, si aquest fos el primer exercici–: «home, Oliart, Grup Socialista, tingueu en compte que aquestes inversions són, com a mínim, a mitjà termini, i, per tant, tingui vostè paciència i esperi». Home, miri, l'organisme Incasol és el més antic de tots els organismes existents; a més a més, és la primera llei que es va aprovar en aquest Parlament; per tant, té catorze anys d'existència. Però és que, en els pressupostos darrers, en el pressupost de 1994 i en el de 1993, les inversions reals que es van executar, doncs, eren també de l'ordre dels 22 als 25.000 milions de pessetes; per tant, si tot això s'hagués fet en el procés normal que és esperable, és indubtable, doncs, que estaríem ara en una situació diferent de la que estem i amb una quota d'inversió molt més alta de la que vostès ens demanen..., la que vostès ens proposen, perdó, per a aquest any que ve.

Bé, això què indica, primer, des del meu punt de vista? Doncs que la baixa previsió de vendes no es pot justificar per una escassa inversió anterior –ho he demostrat–, i després, a més a més, tot això ve agreujat perquè la liquidació dels pressupostos anteriors mostra, a més, que les vendes finalment realitzades no arriben al 60% de les previstes, la qual cosa encara és més greu de tot el que jo he explicat, perquè hi ha aquest tema.

Bé, hi ha una altra observació, una altra observació, que, si vostès volen, poden considerar que és de to menor –s'hi ha referit ja el senyor Portabella–, però que des del meu punt de vista significa que s'està instal·lant en aquest Institut un clima de rutina que, indubtablement, ens preocupa. I és el fet que el capítol 2 té enguany la mateixa quantitat exactament que el capítol 2 de l'exercici anterior. Exactament. I, és clar, això, per nosaltres, és un fet realment admirable, que diu molt a favor de les qualitats aritmètiques dels que han confeccionat el pressupost, ja que són capaços de quadrar al cèntim un capítol 2, amb 445 milions i escaig: tenint en compte que totes les partides varien però que el resultat final és el mateix, el que és indubtable que sí que tenen és una gran capacitat aritmètica, però el que no tenen és un gran rigor pressupostari, perquè no crec que les dues coses puguin anar conjuminades.

Una altra constatació és que determinats conceptes pels quals la Direcció General d'Urbanisme transfereix quantitats importants a l'Incasol no tenen la seva corresponent partida pressupostària específica al pressupost de l'Institut: ens referim, concretament, a conceptes tals com intervenció en sòl urbà, polítiques de sòl a la conurbació de Barcelona, localització en els teixits deprimits. Per a més inri, aquestes transferències no han experimentat cap modificació d'un any a l'altre. Són tres conceptes, senyores i senyors diputats, senyor conseller, que assenyalen una política amb la qual estem d'acord, però el fet és que el fet que no tinguin correspondència en partides específiques al pressupost de l'Incasol, el fet que no experimentin cap modificació pressupostària, ens indica, segons la nostra creença: primer, una altra vegada, el tema de la rutina; segon, que no se'n fa cap seguiment; tercer, que són partides simbòliques i formals que ningú no es cuida del seu compliment, i, quart, que hi ha una descoordinació política entre la Direcció General i l'Incasol.

Passem ara al capítol sisè, d'inversions, que és el capítol, diguem, més important. Les inversions totals, encara que han experimentat un augment respecte al pressupost de 1994 –cosa que no em costa gens de destacar–, es troben en termes reals, és a dir en pessetes corrents, exactament igual que els nivells de 1993. Fem ara un seguiment de les inversions en sòl: el 1993 teníem unes inversions de 17.000 milions de pessetes; el 1995, unes inversions de 10.000 milions de pessetes. És a dir que hem disminuït 7.000 milions de pessetes, que es distribueixen de la següent manera: les inversions en sòl industrial i de serveis han baixat 5.000 milions de pessetes, i les inversions en sòl residencial han baixat 2.000 milions de pessetes. Nosaltres creiem que aquestes reduccions no es justifiquen ni en termes de política industrial ni de política d'habitatge.

En política industrial, els eixos en què teòricament estem tots d'acord i que hem sentit tantes vegades aquí, en aquest Parlament: reequilibrament territorial –això ha de comportar forçosament la industrialització de les comarques deprimides–; l'impuls de l'economia productiva, que tantes vegades hem sentit –fins i tot, i molt repetidament, pel mateix president de la Generalitat, aquí, en aquest hemicicle, i fora de l'hemicicle, en dirigir-se a l'opinió pública–, i un altre criteri, la reactivació econòmica, que tots estem d'acord que s'ha de fer i que, naturalment, això necessita, doncs, infraestructures adequades, que significa, doncs, terrenys per a indústries, terrenys per a serveis. Per tant, no podem comprendre aquesta disminució tan important. Diria: cap lògica en la realitat objectiva de les anàlisis del Govern i la política que després se'ns proposa. No ho sé, no veig aquí una correlació.

Si anem a la política de sòl residencial, veiem també una reducció igualment injustificada. Encara que som a la darrera anualitat del Pla d'habitatge, el problema de l'habitatge suposo que estaran vostès tots d'acord que continuarà, perquè no està resolt. Nous plans es posaran en marxa, després d'aquest que ara acabarà, després de l'any 1995, i la necessitat de sòl, naturalment, romandrà igual: es necessitarà sempre sòl residencial. Però és que, a més a més, ara és un moment propici per comprar sòl, molt més propici del que segurament serà d'aquí a un any o d'aquí a dos anys, perquè no hi ha dubte que amb aquesta reactivació econòmica, doncs, podrem entrar una altra vegada en una espiral inflacionista, que l'Incasol necessitarà aleshores invertir molts més diners per comprar la mateixa quantitat de sòl. Per tant, jo crec que és precisament ara que cal comprar sòl, però, repeteixo, ens disminueixen les partides destinades a aquesta matèria. Però és que, a més a més, la compra i preparació de sòl edificable, a més a més de tots aquests arguments que estic donant, és sempre una inversió altament rendible, tant des del punt de vista estrictament econòmic com des del punt de vista social i polític.

Anem ara a la política d'habitatge. Estem a l'última anualitat del Pla d'habitatge 1992-1995: les inversions reals efectuades en les tres anualitats anteriors són de 64.156 milions de pessetes –són xifres que em va facilitar el mateix conseller de Política Territorial..., l'anterior, naturalment–, i les inversions d'enguany són de 25.000 milions de pessetes. Dono aquestes xifres perquè el total són 89.000 milions de pessetes, que s'hauran invertit durant els quatre anys, en matèria d'habitatge, en política d'habitatge, dins del Pla quadriennal. I això té importància, té molta importància, perquè estan molt lluny dels 130.000 milions de pessetes promesos a l'inici del Pla d'habitatge pel mateix conseller de Política Territorial –en aquell moment, el senyor Molins–, quan va presentar aquest Pla aquí, en aquest Parlament, en comissió. I encara, i encara, molt més lluny dels 160.000 milions de pessetes que el president Pujol va anar pregonant un dia darrere l'altre, a l'opinió pública, a través dels mitjans de comunicació.

Entrem ara en els criteris de la política d'habitatge. Nosaltres tenim uns criteris, que el senyor conseller segurament que si algun dia, doncs, li interessa, llegint el *Diari de Sessions*, veurà que nosaltres els anem repetint, la qual cosa té un mèrit: com a mínim, té el mèrit que sempre tenim els mateixos criteris. Després ens podran dir: «Home, és que no els varieu...» Naturalment, perquè vostès, el Consell Executiu, tampoc els varien; si els variessin, aleshores potser ens posaríem d'acord. Ara, de la mateixa manera com vostès no els varien, nosaltres contínuament també anirem repetint aquells que nosaltres, doncs, tenim.

Quins són els nostres? Nosaltres entenem que s'ha de fer sòl –sòl residencial i sòl industrial, com ja he dit abans, però ara estem parlant d'habitatge. Molt bé. Doncs el sòl, el sòl que nosaltres hauríem de comprar i després urbanitzar hauria d'anar destinat, tot, a protecció oficial. Aquest és un criteri molt clar. I per què? Home, perquè els habitatges de preu taxat, això ja ho fa la iniciativa privada; la iniciativa pública, el que ha de fer..., la promoció pública, precisament, el que ha de fer és això: sòl per a aquelles coses que la iniciativa privada no hi arriba tant. Sòl, doncs, per a protecció oficial, dels dos règims: del règim general i del règim especial.

I on, aquest sòl? Home, doncs, en els llocs on fa més falta. Doncs a les zones més densament poblades, on hi ha més mancança. Perquè, és clar, el que no pot ser, el que no pot ser, és que, a través de tots aquests anys –jo ho he comptat, això: m'he pres la paciència–, de totes aquelles urbanitzacions de les quals jo he demanat alguna informació, després he fet els comptes, i resulta que només el 12%, només el 12% del sòl que ha urbanitzat l'Incasol..., en l'àrea metropolitana de Barcelona només és el 12% de tot el sòl que ha urbanitzat l'Incasol, quan en canvi en aquesta zona viu el 57% de la població de Catalunya. Naturalment, aquí no hi ha concordança. I aquests són els nostres criteris, respectant també l'equilibri comarcal, naturalment que sí, però és indubtable que aquí hi ha una descoordinació, un desequilibri molt important, perquè les xifres podrien ser diferents, respectant també l'equilibri comarcal de tot arreu.

Promoció pública. Home, nosaltres en faríem molta més, de promoció pública, molta més de la que vostès fan. He de dir una cosa, en benefici dels dos últims exercicis: nosaltres estàvem demanant la quota dels 4.000 habitatges anuals, de construcció per part de l'Incasol. Estem arribant ara a uns nivells de 2.000; hem fet un salt qualitatiu important, respecte d'anualitats anteriors en què ens quedàvem sobre els 600 o els 700. Però se'n poden fer més, molts més, i per això que he dit abans, perquè aquesta inversió és una inversió recuperable, no es perd mai. Però sobretot necessitem més règim especial; vostès saben, senyores i senyors diputats, senyor conseller, que Catalunya té en aquest moment, doncs, un rècord que no ens agradaria tenir?, que som la comunitat autònoma que menys habitatges socials fa de tot Espanya, dins el marc del Pla d'habitatge? Doncs, és així. És així. Per tant, més habitatge social i més habitatge també, social, de lloguer.

Quant a les patologies estructurals, que no és un tema que pertoqui tant a l'Incasol, però que sí que aprofito per dir-ho, un 20% de realització del conveni que es va signar amb l'Estat. Això significa 9.000 milions de pessetes que s'han deixat perdre de l'Administració central: és una quantitat important.

Doncs, per raons de manca de planificació adequada i de raons essencialment conceptuals, demanem el retorn d'aquest Projecte de pressupost.

Quant a les altres esmenes, senyores i senyors diputats, seré molt breu, molt sintètic. Túnels i Accessos de Barcelona, esmena 475: nosaltres estem d'acord amb la globalitat del pressupost, no estem d'acord que es posi a la venda una part de les accions propietat de la Generalitat, d'aquesta empresa; no és que estiguem frontalment en contra de la privatització d'una empresa pública, però sí que estem en contra que es faci per la via del pressupost, sense presentar una me-

mòria sobre els mecanismes, els motius, els objectius i l'abast de la privatització.

I, quant a GISA, bàsicament, que no estem conformes que figuri al capítol sisè, «Inversions reals», una partida de 5.773 milions de pessetes com a despeses de finançament. Creiem que afecta l'estructura global del pressupost i que no el podem admetre per aquesta raó.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Torn en contra: senyor Cuatrecasas, té la paraula.

El Sr. CUATRECASAS: Senyor president, jo faria el torn en contra de les esmenes de 454 a la 456, i de la 469 a la 478, les que encara estan vives, i el meu company senyor Casadesús farà el torn en contra de la resta d'esmenes.

Senyores i senyors diputats, el que a mi em pertoca, per tant, és intentar rebatre l'argumentació donada en la defensa de les esmenes de la totalitat del Departament –globalment, en la seva dimensió global– i, després, dels sectors de carreteres i transports i els ens autònoms connexos amb aquestes activitats específiques.

De tot el que s'ha dit aquí, el cert és que nosaltres no hem encertat a escoltar cap argument crític amb profunditat sobre el pressupost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Em refereixo, evidentment, al que em pertoca a mi rebatre, que ja ho he precisat.

El senyor Portabella, per exemple, fins i tot citava xifres d'inversió superiors a les que jo en aquest precís moment manifestaria; és cert que des d'un punt de vista d'esforç inversor, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques s'emporta el 55% de les operacions de capital de tot el pressupost consolidat de la Generalitat. Això, realment, és important, i a més a més s'hauria de dir que de les inversions aquestes, el que són inversions reals representen el 90%, i el que són transferències de capital, el 10%. Per tant, aquestes xifres no han estat discutides. Evidentment, el que sí que s'ha discutit són les desviacions d'anys anteriors, etcètera, i en funció d'això l'afirmació de si aquest pressupost és creïble o no és creïble, però el que sí que és cert és que tot pressupost és un instrument a través del qual el Govern ha de portar a terme tota una previsió d'actuacions. Aquesta és la realitat d'inversió que en aquest precís moment nosaltres estem discutint. No estem discutint liquidacions de pressupostos, que seria un altre tema a debatre, de la mateixa manera que tampoc estem discutint aquí el compliment o no d'aspectes concrets de legislació vigent en aquest precís moment, i la seva bondat o la seva contradicció.

Per exemple, les concessions sobre el transport de carreteres, tot això que s'ha anat dient. Em sembla que és un debat interessant, però que és un debat que escapa una mica a l'aspecte estrictament pressupostari. Per tant, jo em voldria cenyir a aquestes xifres. Hi ha un esforç, des d'un punt de vista d'inversió en carreteres, que aquests anys s'incrementa d'un 20%; en transports, d'un 24%; es diu, «oh, hi ha moltes d'aquestes coses que, en definitiva, són complimentar obligacions que vénen d'anys anteriors». Molt bé, les obligacions, normalment, en aquest capítol de construcció d'infraestructura, són plurianuals. I, per tant, és lògic que hi hagi tota una sèrie de distribució al llarg d'ics anys, però el que sí que els puc assegurar és que, per exemple, una empresa pública com GISA té certificacions previstes; per tant, obra a certificar i a realitzar, no simple pagament de l'ordre dels 45.000 milions de pessetes per a aquest any 1995. I podria citar altres exemples: no es limita, per tant, tot, a atendre obligacions que vénen d'altres anys i que, evidentment, han de ser contemplades en funció de les obligacions contretes. Em fa l'efecte que aquestes serien les consideracions globals que caldria fer per al tema de carreteres, per al tema de transports. També s'ha mencionat, evidentment, alguna referència concreta als Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que un company seu d'Esquerra Republicana ha mencionat en aquest sentit. Els temors que ell expressava, en definitiva, no estan reflectits en aquest Pressupost; res d'aquestes previsions de limitació d'actuació que ell plantejava estan reflectides aquí i, per tant, jo m'estalviaria d'entrar en el fons d'aquestes consideracions.

Per les altres crítiques que s'han fet a altres capítols del Departament, el senyor Casadesús ara contestarà tota l'argumentació que s'ha fet.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cuatrecasas. Senyor Casadesús, per continuar el torn en contra.

El Sr. CASADESÚS: Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo faré una defensa mínimament tècnica dels pressupostos de les empreses, d'algunes de les empreses públiques i dels organismes autònoms, bàsicament dels que aquí, en l'exposició dels diferents portaveus en aquesta matèria dels grups polítics han fet, i concretament em referiré a l'Incasol, a la Junta d'Aigües, Aigües Ter-Llobregat, Ports i Terres de l'Ebre. No entraré en altres consideracions que han sigut motiu d'una llarga intervenció d'alguns grups, perquè crec que no tenen res a veure amb els pressupostos que avui estem discutint, i bàsicament perquè crec que és bo que algú expliqui una mica, doncs, en positiu quines són les inversions i les previsions d'aquests organismes esmentats, perquè al final semblaria, després d'escoltar les altres intervencions, que no hi ha política d'inversió per part dels organismes als quals m'he referit.

Començaré per l'Institut Català del Sòl. Jo crec que queda palesa en el pressupost de l'Institut Català del Sòl la voluntat del Govern de la Generalitat en la política d'habitatge, i jo diria que, si comparem l'avantprojecte de pressupost de l'Institut Català del Sòl de l'any 95 amb el del 94, jo crec que destaca com a tret més important l'augment de la inversió en el conjunt de la promoció de sòl residencial i la promoció pública d'habitatges en virtut del compliment de les directrius del Pla d'habitatge. Crec que..., he observat en la intervenció del senyor Oliart i del representant d'Esquerra Republicana una certa contradicció; això, doncs, fa veure que és difícil fer una política d'habitatge que satisfaci tothom; per tant, és lògic que el Govern segueixi la que fa. Concretament, d'una banda, semblava que hi havia una de-

fensa de política d'habitatge més en zones d'aquestes no tan poblades, per part del senyor Portabella; una política inversa amb actuacions en zones més poblades per part del senyor Oliart. Jo sí que el que li puc dir en aquest cas és que, bàsicament, pel que respecta a les inversions de l'any 95 en la construcció d'habitatges de promoció pública, l'increment és del 35%. Ens situem en inversions en els polígons Montigalà, Sant Cosme, polígon Gornal, el Turó de la Peira, Tres Torres, etcètera; que en la promoció de sòl residencial s'augmenta també la inversió respecte de l'any anterior d'un 28%. Aquesta inversió permetrà dotar de sòl per a la construcció d'habitatges principalment les zones més necessitades, concentrades a la Regió I i al Tarragonès, com per exemple, Sant Ramon, Campllong, etcètera, i sí que és cert, enguany, que en la promoció de sòl industrial i de serveis es produeix un decrement de la inversió d'un 29,8% respecte a l'any 94, que es justifica bàsicament per dos fets: d'una banda, per l'important esforç dut a terme en anys anteriors en la urbanització de sòl industrial, la qual cosa ha creat un estoc d'aquest tipus de sòl arreu de Catalunya, i per l'altra banda, la necessitat de concentrar els recursos disponibles en la construcció d'habitatges i en la promoció de sòl residencial. Per tant, creiem, doncs, que la política que vol seguir el Govern de la Generalitat en la promoció pública d'habitatges és important i es palesa clarament en aquest pressupost.

A continuació, parlaria de la Junta d'Aigües i d'Aigües Ter-Llobregat. Bé, jo comprenc, doncs, que a vegades és difícil entendre els pressupostos, perquè, bé, la forma en què es presenten, s'ajusta a la forma que administrativament cal presentar i, per tant, és bo a vegades intentar buscar informació complementària. Però, pel que respecta a la Junta d'Aigües, jo sí que voldria aquí, encara que sigui una estona, esmentar algunes de les inversions que es preveu fer en aquest organisme, i que bàsicament són de 2.569 milions de pessetes per a proveïment d'aigües, 2.344,7 pel que respecta a infraestructura bàsica de recursos hidràulics, endegament, neteja i correcció de lleres, 314 en gestió de recursos hidràulics i uns 229 en estudis i projectes de millora de regadius del delta de l'Ebre. Cal tenir en compte, aquí, evidentment, que hi ha una disminució d'ingressos i, per tant, això també es posa de manifest després en les inversions, de 2.000 milions de pessetes –d'això se n'ha parlat abans–, com a conseqüència de la reducció dels ingressos pel cànon d'infraestructura hidràulica.

Bé, hi ha hagut una oferta de la senyora Martí, que ha dit «miri, jo retiraré les esmenes a la totalitat a la Junta d'Aigües i a l'ATL, si se'm contesten vuit punts». Jo crec que, després de les negociacions, vostè m'havia dit dos, ara ja em torna a dir que són vuit. Al final no sé si seran dos o vuit..., però en qualsevol cas, sap que hi ha hagut un esforç important de negociació, que vam anar a veure el director general d'Obres Hidràuliques i que, en fi, jo intentaré comentar-li en cada cas què és el que creiem que es pot acceptar, partint de la base que estem en una esmena a la totalitat i, per tant, doncs, calia haver tractat aquests temes en el moment de les defenses en comissió de modificació del pressupost. En qualsevol cas, doncs, el que jo li diré serà una declaració d'intencions del que el Govern pensa fer.

Vostè feia esment a la inversió del 50%, de 8.600 milions de pessetes del Tub d'Abrera, bé, jo aquí el que li puc dir és que aquest és un fet, la construcció d'això, d'aquest tub va ser un fet consumat, es va fer amb anterioritat a l'aprovació de la Llei 5/90, per tant, és una situació que cal resoldre. En aquests moments, com vostè sap, Aigües Ter-Llobregat aquí aporta tres anualitats, que en conjunt és de 1.100 milions de pessetes, però em consta que hi ha uns convenis redactats en els quals la xifra a la qual es podria arribar en principi seria, a més a més d'aquests 1.100 que jo li he dit, uns 3.500 milions suplementaris. Per descomptat, encara una mica lluny del que vostè proposa, però crec que en qualsevol cas, doncs, demostra l'interès que hi ha en la negociació i en el traspàs de l'explotació d'aquesta xarxa metropolitana.

Pel que vostè deia del tema de pluvials de Castelldefels, aquests 2.000 milions de pessetes, bé, aquí cal dir una cosa, que, si hi ha algun problema d'inundacions degudes a l'autopista, bàsicament alguns d'aquests aspectes serà l'organisme que hagi provocat el problema el que haurà de resoldre la situació. El que sí que li puc dir és que hi ha un conveni entre la Junta d'Aigües i l'Entitat Metropolitana dels serveis hidràulics i de tractament de residus en el qual hi ha una aportació per part de la Junta d'Aigües de 1.494 milions i de 4.483 milions per part de l'Entitat Metropolitana, que correspon al 25 i 75%, d'acord amb la Llei 5/90, que així ho preveu.

És clar, això què vol dir? Bé, vol dir que hi ha hagut amb posterioritat un altre acord –que jo li comentava l'altre dia–, mitjançant el qual hi ha una aportació específica de la Junta d'Aigües, en total, en tres plurianualitats de 480 milions per l'any 94; 520, per al 95, i 495 per al 96, que s'utilitzaran bàsicament per a l'evacuació dels pluvials de Castelldefels. Vostè deia d'augmentar amb 2.000: és que fer aquest augment que vostè demana representaria també que per part de l'Entitat Metropolitana hi hauria d'haver una aportació suplementària de 6.000 milions de pessetes, d'acord amb la Llei corresponent del 25 i 75, i no creiem o ens consta que no hi ha en aquests moments possibilitats ni interès per part de l'Entitat de fer aquesta aportació, que li representaria una despesa de 6.000. Però, en qualsevol cas, li he parlat d'aquella aportació de les tres anualitats anteriors.

Pel que respecta a la presa de Caldes, aquí sí que és difícil, doncs, arribar a un acord. La Junta d'Aigües considera –i nosaltres també veiem bé la solució que proposa– que s'ha de proposar i projectar una altra solució més convenient per a l'objectiu de l'abastament a la població diferent de la construcció de la presa. Per tant, aquí sí que no podríem, doncs, donar satisfacció a la seva petició.

Pel que respecta a les rieres del Maresme, evidentment la inversió més important que hi ha prevista en l'exercici del 95 són recursos provinents del MOPTA, però –vostè també n'ha parlat– hi ha la previsió, per part de recursos provinents directament de la Generalitat, d'una inversió de 5 milions a Vilassar de Mar i la possibilitat també de fer una actuació o

bé a Caldetes o bé a Cabrera –caldria estudiar-ho bé–, amb una plurianualitat de dos anys, amb el benentès que –estic parlant d'inversions de 600 milions de pessetes en un cas i de 700 en l'altre– aquesta inversió seria plurianual i no s'iniciaria fins a meitat de l'any 95. Aquesta, doncs, és la proposta que li puc fer.

Bé, pel que respecta al compromís d'un pla de neteja de la xarxa hidràulica, que vostè també hi ha fet esment, vostè sap perfectament que existeix una ordre per la qual la Direcció General d'Obres Hidràuliques subvenciona en un 75%, amb un màxim de 4 milions de pessetes per municipi i anualitat, la neteja de lleres en els seus trams urbans. D'altra banda, sap que quan es requereixen mitjans més importants, i fins i tot cal fer algun projecte concursat, pot fer-ho directament i ho fa directament la Junta d'Aigües. Malgrat tot, aquí hem de ser conscients que no és del tot convenient, entenem nosaltres, planificar les neteges d'una forma rígida, atès que els problemes es plantegen a vegades amb urgència, per diferents motius, motius d'esllavissaments, motius d'aterraments, etcètera.

El que vostè deia de la inversió en la xarxa secundària, li puc dir que, tal com es preveu en el pressupost, la quantitat que hi ha és superior a la que vostè demana, bàsicament d'aportació –com vostè demanava– en xarxa secundària, i no hi hagués hagut cap inconvenient si haguéssim estat –com li he dit abans– en el període de comissió, de rebaixar en 500 milions de pessetes la partida 660.01 i fer créixer la 660.02. Però vostè sabrà que hi va haver un problema d'interpretació de l'esmena presentada i aquella esmena es va retirar.

I, finalment, pel que respecta a la proposta de la millora de l'abastament de la planta de Cardedeu, bé, en aquests moments el que li puc dir és que ATL està ampliant la xarxa regional a fi de fer arribar a cada municipi l'aigua que necessita en cada moment. També està instal·lant un sistema de control remot i comandament a distància, a fi de conèixer en temps real quina és la situació en cada moment dels dipòsits dels municipis. Entenem, doncs, que no hi ha res més perjudicial per a una zona que ha de distribuir recursos escassos –això també li ho comentava l'altre dia– que ser massa rígids en les assignacions, com es feia anys enrere, on sobraven cabals assignats en determinades zones i en mancaven en d'altres. És per això també, doncs, que –com vostè sap– existeix un pla d'inversions en l'àmbit d'Aigües Ter-Llobregat aprovat pel Consell Executiu, per obtenir la màxima permeabilitat de la xarxa, de manera que l'aigua de l'origen que més convingui pugui arribar al punt de la xarxa que més ho necessiti en el moment oportú.

Bé, i per donar una mica més de llum –perquè vostè deia que eren uns pressupostos que eren difícils d'entendre, perquè en vuit pàgines es resumien–, també em permetré indicar-li algunes de les inversions previstes per Aigües Ter-Llobregat per a l'exercici de l'any 95. Vostè deia: «home, és que n'hi ha moltes que encara no s'han adjudicat i estem a finals del 94», vostè sap que a vegades, quan es tracta de fer obres d'infraestructura, sobretot si aquestes són obres complexes, hi ha uns processos previs que a vegades costa d'aconseguir, perquè s'han de fer expropiacions, cal presentar avals, cal adquisició de sòl, i, per tant, això a vegades retarda que una inversió es pugui fer.

Malgrat tot, les previsions que hi ha per a l'any 95 d'inversió d'ATL bàsicament es concentren en l'ampliació de la planta d'Abrera –hi feia esment abans–, en la millora de la depuradora de Cardedeu, a l'artèria Cardedeu-Abrera, a la xarxa del Llobregat, a la xarxa del Ter i altres actuacions, que en conjunt fan una suma de 3.816 milions de pessetes.

Bé, aquest és, una mica per alt, el programa d'inversions previstes per la Junta d'Aigües i Aigües Ter-Llobregat, i he intentat també respondre a la proposta dels vuit punts que ha fet.

Acabaria amb dos temes: un –seré molt breu–, s'hi ha fet esment, si no ho recordo malament, per part de dos grups –ara no recordo quins, jo diria que Iniciativa per Catalunya i l'altre era Esquerra Republicana–, feien esment a la inversió al port de Portbou. Nosaltres creiem que aquesta és una inversió que s'ha de fer, bàsicament tenint en compte que aquest és un municipi que tenia uns ingressos..., tot i que potencialment podria ser un municipi turístic, doncs, per raons que històricament era una zona fronterera i hi havia duanes, aquest municipi havia adreçat poc les seves expectatives a aquesta àrea, però, com vostès saben, amb la supressió de les fronteres, cal impulsar projectes que permetin un adreçament de la seva economia cap al sector turístic, i per tant nosaltres creiem que és positiu que s'amplii i es millori el port de Portbou.

Bé, i, finalment, pel que respecta a les comarques de l'Ebre –també hi ha hagut algunes intervencions, seré molt breu–, simplement dir, d'una banda, a una intervenció de la diputada..., em sembla que ha estat la diputada Vandellòs, dir que hi ha la previsió que el gener o febrer es constitueixi el consell assessor; que, d'altra banda, el consell rector va aprovar el pressupost, ja està aprovat el pressupost, i hi ha –em consta– representants de totes les entitats i de totes les institucions; que, d'altra banda, jo vaig tenir l'oportunitat d'assistir a la comissió en la qual es van presentar aquelles proposicions no de llei a les quals vostè feia esment i que no varen tenir el suport –que jo recordi– de ningú..., no, no, vostè deia: «del Grup majoritari», i jo recordo que no van tenir el suport de ningú, i finalment que l'any 95 hi ha la previsió, per l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, de l'elaboració d'un pla d'actuació, que bàsicament tindrà dues parts: una part estarà..., o sigui, es pretén fer una diagnosi territorial, i és a partir d'aquesta diagnosi territorial, amb la qual han d'aflorar els dèficits i les potencialitats, que es farà un programa d'actuació, que ha de definir els objectius per al període 95-99, als quals vostè feia referència.

Per tots aquests motius, el nostre Grup no donarà suport a les esmenes que queden pendents, que em sembla que el senyor Cuatrecasas ja ha esmentat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casadesús.

Passem a les votacions. En teoria, amb una sola votació es podria fer, perquè totes són de retorn; ara bé, si hi ha algun portaveu que demana votacions separades, amb molt gust l'atendré.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. Si es poguessin separar les esmenes que van de la 366 a la 397, ambdues incloses; de la 422 a la 424, i de la 457 a la 482, sempre ambdues incloses.

El Sr. PRESIDENT: Les últimes?

El Sr. CARNICER: 457 a 482.

El Sr. PRESIDENT: En una sola votació aquestes?

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. Són dos blocs, simplement.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. *(La Sra. Mayol demana per parlar.)* La senyora..., no li va bé aquesta combinació a la senyora Mayol?

La Sra. MAYOL: Em sento una mica cohibida, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: No, no...

La Sra. MAYOL: ...però hauríem de demanar votació separada de la 370, 371, 372 *(veus de fons i rialles)*, 385, 447, 448, 449, 468, 522, 523, 524 i 555.

El Sr. PRESIDENT: Si va tan de pressa, no...

La Sra. MAYOL: Perdó, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: 370, 371, 372, 484...

La Sra. MAYOL: 385, 447, 448, 449, 468, 522, 523, 524 i 559.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: No lliga això, no... *(Rialles i remor de veus. Pausa.)* Les que ha dit vostè es poden votar conjuntament? *(Pausa. Remor de veus.)*

Bé, votarem, en primer lloc...

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, que podem votar les esmenes del Grup Popular en una sola vegada? Perquè, és clar, hi ha esmenes del nostre Grup en una banda, les altres en una altra, llavors, vull dir... *(Veus de fons.)*

El Sr. PRESIDENT: Podem fer una altra cosa, a veure...

El Sr. CARNICER: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CARNICER: Senyor president, amb ànim de simplificar la votació, el nostre Grup no té cap problema, retira la petició de separació de vot, i votem-les totes juntes.

El Sr. PRESIDENT: Cada un vota les seves?

El Sr. CARNICER: Per nosaltres, totes juntes.

La Sra. MAYOL: Després d'aquesta benevolència del senyor Carnicer, no em queda res més que dir el mateix, senyor president. *(Rialles i remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. I la senyora Montserrat..., per solidaritat, ara també. *(Rialles i remor de veus.)* Esquerra Republicana sempre han estat solidaris... *(Rialles.)*

El Sr. CAROD-ROVIRA: Més enllà del 0,7, senyor president: el cent per cent.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, una sola votació.

Esmenes de la 366 a la 483, ambdues incloses.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 29 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Fins demà al matí a les nou, se suspèn la sessió.

(És un quart de dues de la matinada i catorze minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàgs.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reprodueix els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpel·lacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

[i] Edició impresa

[m] Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom ..... NIF .....

carrer ..... núm. .....

telèfon ..... població ..... codi postal .....

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA [i] [m]

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA [i] [m]

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) [i] [m]

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia ..... de ..... de ..... fins al dia 31 de desembre de 19 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de ..... envia

per ..... núm. ..... la quantitat de ..... pessetes
(gir / xec al portador)

....., ... de ..... de 19 .....

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)
Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)
Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

9 77021 98001 11104